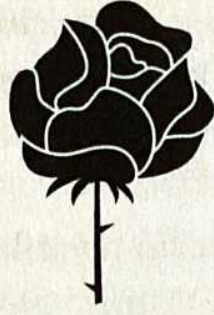

*Aşkın Atesine
Teslim Olursan
Ffsaneye Dönüşürsün*

Kutsal *Özge Erkin*

müptela

Giriş

DESTUR

Batmak üzere olan güneşin gökyüzünü boyadığı, insanı rahatlatan o renk cümbüşü bile içinin sıkıntısına deva olmadı. Neyi vardı, bilmiyordu. Gün boyunca koca bir el yüreğini sıkıp durmuştu sanki. Ne yaparsa yapsın bir türlü rahatlatamamıştı kendisini. Arabasına atlamış, ibreyi 190'a vurdurmuş, boş araziye gidip atış talimi yapmış ama akıp giden her saatin boşa olduğunu fark ederek geri dönmüştü.

Ofise girdiğinde Vural tek kaşı havada ayağa fırladı.

"Merak ettim," dedi, sesi endişeliydi.

"Geldim işte."

"Haber verseydin."

Çatılan kaşları, karşısındaki genç adamın geri adım atmasına sebep oldu. Koltuğuna oturduğunda küçük camın ardından salona bir göz attı.

"Durum nedir, var mı bir sıkıntı?"

"Yok. Alık bir balık vardı, kılçıklarını ayıkkladık," dedi Vural hafifçe gülümseyerek.

Tam cümlesini bitirdiği sırada kapıdan içeri dev gibi üç adam girdi. İkiisi arkada; kulağında kulaklık, ellerinde silah, öylece boş bakışlarla duruyordu. Öndeki adam

ise jilet gibi takım elbisesinin içinde gece kararı gözle-riyle ona bakıyordu. Önce tek kaşı havaya kalktı, sonra eliyle Vurala dur işareti yaptı ve oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu.

Lacivert gözlerini derin siyahlıklara dikerek dondu-rucu bir ses tonuyla, "Destur... Nedir, bilir misin?" diye sordu.

Adamın tek kelime etmeden belindeki silahı çekip doğrultmasıyla masanın üzerindeki silahına uzanıp aynı hızla adama çevirmesi takdire şayandı.

Adamın elindeki silahın parlak aksi gözlerini ka-maştırdı bir an. Derin derin aldığı nefesi, deli gibi atan kalbiyle duruşunu dikleştirdi. Kimdi bu? Kendi mekâ-nında hele de fedaisi yanı başındayken odasına dalıp silahını burnuna sokacak cesareti nereden buluyordu?

"Destur... Nedir, bilirim. Önce karşımdakini tanımak isterim ama bu sefer ilk olarak kendimi tanıtmam gerek sanırım. Ben.."

"Sen, silahını burnuma uzattığın anda tanışma mera-simini es geçmiş oldun. Bilmiyorsan söyleyeyim, Vural iki elini de çok iyi kullanır ve belinde her zaman iki si-lah vardır. O arkandaki yarmaları indirmesi saliselik tir onun için, billesin."

Ses tonundaki sertlik buz misaliydi.

"Ama üç tane eli yok!"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki, üç tane eli yok. İki eliyle iki yarmamı indirecek tamam, peki beni nasıl indirecek?"

"Zekâm da bir yere kadar diyorsun. Vural yarmala-rını indirirken ben de kaç elim varsa onları kullanmayı planlıyorum. Bir elim şu an dolu; tam olarak sol göğüs-üne nişan almış durumdayım. Diğer elimi sorarsan, onda

da her zaman sustalım durur."

Çevik bir hareketle fırlattığı sustalı çakı adamın ku-lağının hemen yanından şimşek hızıyla geçip kapa ya saplandı. Adamın yerinden milim oynamayı hoşuna gidip takdirini kazanmış olsa da belli etmedi.

"Zekâmı yakında öğrenebilirsin. Cümlem yar da kaldı, bitireyim izinle... Ben, Hâkim Parlatan."

Silahını indirmeden öylece bakmaya devam etti, Vu-ral yanında fokurdayan bir volkan gibi zapt edilemez gözüktüyordu. Küçük bir bakış atarak durması gerekti-ğini hatırlattı. Tekrar adama döndü.

"Destursuz mekânımı bastın, burnuma silahını doğ-rulttun. Adın, sanın, namın umurunda bile değil. Yar-malarını alarak mekânımı terk etmen için üç dakika ve-riyorum. Yoksa Vural ne yapacağını bilir: 'vurur' ve can alır', adı gibi..."

"Senin fedain benim muhatabım değil. Ben Hâ-kim'im ve burası benim olacak. Sana adabıyla teklifimi yolladım. İlk adamının kolunu kırdın. İkinci adamının bacağına..."

"E, mesajım gayet netmiş. Bana o teklifi uzatan kolu kırarım demişim ilk önce. Bir daha teklif için gelersen bacaklarını kırarım demişim, sonuncusunda da..."

"Peki, üçüncü için ne yapacaksın?"

"Kafanı kırmak cazip bir fikir ama adabıyla çıkışı gösteriyorum. Üç dakikanın bir buçuk dakikası gitti ama hatırlatayım."

"Sen bilirsin, ben bu kapıdan çıkarım ama bir dahaki girişimde seni de yanında götüreceğim. Ben Hâkim'im, unutmna sakın. Buranın da senin de hâkimin olacağım Mehves Hanım. Bakalım benim mekânımda bana o kü-çük burnunu dikebilecek misin?"

“Sen neyin hâkimî olursan ol bana hükümün sökmez.
Benim de adım Mehveş Soyulu ise sahip olduğum hiçbir
şeyde hüküm süremeyeceksin.”
“Göreceğiz meneviş gözlü, göreceğiz...”

BAHTI GÜZEL

Bir hafta önce

Hayatın değişmez tek bir kuralı vardır:

Doğar, yaşar ve ölürsünüz.

*Hep sağlık dileriz yeni doğan masum ruh için. Ama en önemlisi,
bahitinin güzel yazılmış olması için edilen dualar altında.*

Bahitî güzel olmayanın yüzü gülmeyiz, bizi mi tükettiniz....

Mehveş, bahitinin güzel yazılmadığını düşünürdü hep. Belli ki kimse onun için “bahitî güzel olsun inşallah” diye dua dillendirmemişti. Şayet demiş olsalardı pis bir otogarı tuvaletinde ölüme terk edilmezdi. Ana kucağından, baba gölgesinden mahrum büyümeydi. Soğuk yurt duvarlarının sıcaklığına bile şükretmezdi.

Hayat denen zalim öğretmen, bir gün bile sağını okşamamış, her tökezlediğinde küçücük yüreğine cetveli indirivermişti. İsyan ettirmişti inadına.

En büyük isyanının ortasında rastlamıştı Tufan Soyulu'ya. Pos bıyıklı adamı bir-iki kere daha görmüştü

o günün öncesinde. Arkasında eli kolu dolu bir sürü adamla gelir, müdürün odasına girer, elindeki paketleri bırakıp çıkar giderdi.

O günlerden birinde, çamur birikintisinin içinde piç Faruk'la yuvarlanıyor, avazı çıktığı kadar küfür ediyor. Bahçeden ayrılmak üzere olan adam duraklayarak yanına gelmiş, ikisini ayırarak onu ayağa kaldırmış. Çamur içindeki yüzünün ortasına, parlayan safır gözlerine dikmişti kendi gözlerini.

"Neden bağırıyorsun bakayım, zorun ne?"

"Bu piç Faruk kıcımı ellemeye kalktı. Zaten pis bi herif var, beni ona verecekmis gelince. Hani her ay gelip bir kız alıyor ya... Oropsu olacaksın diyo bi de..."

Tufan Bey iki parmağının tersiyle canhuraş bir şekilde konuşan küçük kızın dudaklarına vurdu.

"Bu ağza hiç yakışmıyor küfür. Kimmiş o herif dediğin bakayım?"

"Bilmiyorum. Ama o geldiğinde hep saklanıyorum. Sevmiyorum o adamı..."

Tufan Bey cömeldiği yerden doğrulurken yanındaki sağ kolu Hasan'a bir bakış atmıştı. Hasan anında yannından ayrılarak soğuk binaya girmiş, müdürü yaka paça dışarı çıkartmıştı.

"Çocuklar, odalarınıza, haydi bakalım. Bahçede görmeceğim hiçbirinizi."

Adamın kükreresine çıkan sesiyle çocuklar çıl yavrusu gibi dağıldı dört bir yana. Mehveş ise giriş merdivenlerinin altındaki boşluğa saklandı kimse fark etmeden.

Tufan Bey karşısında gözlerini kaçırmakta olan müdüre baktı sertçe.

"Biraz daha gözlerini kaçırırsan sorularına başlama-

dan her ikisini de oyacağım. Nedir bu kızın anlattıkları?

"Kim alıyor her ay çocukları?"

"Yok öyle bir şey beyefendi."

"Kız yalan mı söylüyor?"

"Mehveş her şeyi uydurur. Ne yapıysak yalancılık-tan kurtaramadık. Kendisini alıp götürsünler diye her gelene türlü türlü hikâyeler anlatıyor."

Mehveş duyduğu yalanan hırsıyla saklandığı yerden fırladı hızlıca.

"Yalan söylemem ben. Kimsedden korkum yok benim. Neyim var ki kaybedecek, yalan diyeyim? Sen satıyorsun kızları. Biliyorum. On dört-on beş yaşına gelen kızları satıyor bu, bey baba..."

"Sen kaç yaşındasın Mehveş?"

"On iki yaşımdayım."

"Halit, sen Mehveş'i benim arabaya götür. İçeriden alacağın bir şey var mı Mehveş?"

"Canımdan başka bir şeyim yok."

"Olacak, merak etme."

Mehveş arabaya götürülürken adamın kolunun altından geriye dönüp baktı. Pos bıyıklı adam, elindeki silahu müdürün ağzına sokmuş bağırıyordu.

"Ulan pezevenk, küçücük çocukları satıyorsun demek, ha!"

Adam ağzındaki soğuk metalin tadını hissediyor ve korkudan ne yapacağını bilemiyordu.

"Hasan, Destan'a haber uçu. Bilal'i ara. Bu ibnenin ipini o çeker. Şimdilik kaldırım bunu uygun bir depoya. İki adamı da dakin yurdun kapısına, hiçbir çocuk götürülmeyecek. Anası babası da olsa vermeyeceksiniz. Anladınız mı beni? Avukatı ara, Mehveş'i nüfusuma geçirsin bir an evvel."

Tufan Bey müdürün ağzındaki silahı çekip adamın cekeğine slıdı, taktı beline.

Arabaya bindiğinde kızın korkusuzca ona baktığını gördü.

"Öldürseydin şerefsizi."

"Senin iyi bir terbiyeye ihtiyacın var, anlaşıldı. Bak, senin gibi bir evlatlığım daha var benim. İster misin, seni de alayım? Benimle ol bundan sonra. İstersen ban olurum, istersen amcan."

"Babam olma. Terk edersin sonra beni."

Tufan Bey'in içinde bir şeyler koptu o anda.

"Baba dediğin ulu çnar gibidir. Gölgesi bile yeter insana. Baba dediğin terk etmez. Ben terk etmem."

"O zaman babam ol."

Tufan Bey gülümseyerek baktı safır gözlü ceylana. Gözündeki derin ummanların içindeki cesaret heyecanlandırdı onu. Severdi cesur insanı. Vural gibi onu da büyütecek, her daim dimdik durmasını, kendini korumasını öğretecekti.

"Daldın yine Mehveş."

Geng kadın geçmişin puslu anlarından koptu bir anda. Bakışlarını babasından ona kalan en kıymetlisine çevirdi.

"Babamı düşünüyorum. Ziyarete gidelim."

"Gidelim yavrum."

"Vural?"

"Efendim?"

"Sen hiç kıznadın mı bana?"

"Neden ki?"

"Hanı burayı bana bıraktı ya... Sen daha çok hak ediyordun."

"Saçmalama Mehveş. Seni beni mi var? Yakut'un işlevişi senden sorulur. Babam sağken bile böyleydi. Benim adım da sanım da belli. Ayrıca ben sana bir kere kızdım biliyorsun."

"Biliyorum. Ali..."

"Adını anna!"

"Kaç zaman geçti üstünden Vural. Gençlik işte... Bitti gitti."

Mehveş oturduğu yerden doğruldu. Çantasını aldı, omzuna attı.

"Önce çiçek alalım."

Vural olur, diyerek çıktı mekândan. Arabanın başında duran adamına, "Bizi takip edin," dedi. Sürücü koltuğuna oturacakken Mehveş'in sesiyle duraksadı.

"Ben kullanacağım"

"Ya sabır!" diyerek yan tarafa geçti. Mehveş arabayı kendisi kullanmadığında huzursuz olurdu her zaman. Ali ile geçirdikleri kazadan sonra böyle olmuştu. Bir tek Vural'ın kullandığı arabaya binerdi, o da nadir.

Kontakı çevirmeden emniyet kemerini taktı, araba çalışır çalışmaz da gazı köklede. Önlerine ilk çıkan sokak çiçekçisinden koca bir buket aldılar ve mezarlığın yolunu tuttular. Vardıklarında soğuk iyiden iyiyekendini hissettirmeye başlamıştı. Mehveş havadan mı, hissettiği özlemden mi bilinmez, ürpererek cekeğine sarıldı; Vural ise tetikti her zamanki gibi. Büyük mermer mezarın yanına gitti iki kırık ruh. Tufan Bey, iki kırktan bir tam yapmıştı. Birbirine dost olurlar, diye umut etmişti ama ikisi de kardeş olmaktan yana kullanmışlardı haklarını. Öyle büyük bir bağdı onlarınki.

Kurumuş toprağın üzerinde dolaştırdı ellerini Mehveş.

"Bir kere bile teşekkür edemedim babama Vural. Beni o sonu belli, biçare yaşamdan çekip aldığı için hiç teşekkür edemedim. Hep benimle, bizimle kalacak sandım. Cölgesi hiç yok olmayacaktı cınarımın."

"Sen ona teşekkür ettin Mehveş, hem de fazlasıyla, merak etme. Sana her baktığında gözleri parlıyordu gururla."

"Yetmedi ki bana. Çok erken gitti be Vural. Bu kahpe dünyada bizi bir başımıza bırakıp gitti..." Gözlerinden akmak için fırsat kollayan yaşları inatla öteleyerek devam etti.

"Genesi geliyor. Lokma dağıtalım. Yurdun inşaatı ne âlemde?"

"Kabası bitti. İç kısmı için bir mimar buldum. İşinin ehli; öyle yaratıcı ve eğlenceli fikirleri var ki, çocuklar cennete düşecek."

"Güzel. Bahçedeki cınara dokunmadılar değil mi?"

"Merak etme, özellikle tembiledim. Hatta çevresine çit çektirdim, rahat ol."

"Babamın adını verelim Vural; Tufan Soylu olsun yurdun adı."

"Olur Mehveş."

Mehveş, içine aktığı gözyaşlarıyla vedalaştı, her hafta yaptığı gibi ve çıktı mezarlıktan.

"Seni nereye bırakayım Vural?"

"Mekâna gideceğim Mehveş, sen yoksun ya bu gece."

"Haklısın, unuttuğum. Yarın geldiğimde görüşürüz o zaman. Bir şey olursa ararsın."

"Off Mehveş, hadi gültüm. Fedai ben miyim sen mi?"

Mehveş Vural'ı her zaman abisi gibi görmüştü. Bu işlerin içine girdikleri anda Tufan Bey yakın koruma vermek istemişti ama Vural inatla karşı çıkmış, "Ben ola-

cağım fedaisi; benden başka kimseyi sokamam yanına, yamacına," demişti. Gurur duyardı her zaman. Bunu dile getirmekten de asla gocunmazdı. Başlarda kızın Mehveş ama namı adından önce anılmaya başlayınca, Vural'ın da bundan keyif aldığını görünce ses etmedi. Zamanla o da alışmıştı zaten.

Vural'ı bırakıp eve döndü. Öğlen saatiydi ve yorgundu. Tam zile basacaktı ki kapı açıldı.

"Ümmü abla?"

"Gel Mehveşim. Arabam görünce ağayım dedim."

"Her şey yolunda mı?"

"Gel sen, gel..."

Tonton kadın Mehveş'i kolundan tutup sürükleyerek odanın kapısına getirdi. Yavaşça kapıyı açtı. O anda cennet serildi bir kez daha önüne. Bir elinde oyuncak ayısı, diğer elinde kendisine ait şal, dudaklarının arasından da bir türlü vazgeçemediği emziği ile uyuyakalmıştı.

"Abla, nasıl oldu da uyudu bu?"

"Bilemedim kızım. Hıysuzluk ettiydi sabah çok. Arnesi de annesi diye tutununca şalını verdim. Çorbasını yapmaya girdiydim, bi baktım uyumuş."

"Tamam Ümmü abla. Ben elimi yüzümü yıkayayım, yanına kıvrılırım. Senin işin varsa hallet, çıkmayacağım bu akşam."

"Bi pazara gidip geleyim madem öyle. Meyve bittiydi."

"Aşk olsun abla, söylesene çocuklara alsınlar."

"Aman, ne anlarmış onlar meyveden sebzededen. İlk gördükleri markete girip bütün hormonlu meyveleri alıp gelirler. Olmaz öyle, ben paşama origanik meyve alacağım."

Mehveş, kahkahası odada çınlamasın diye eliyle ağ-

zını kapattı.

"Ne alacaksın, ne?"

"Ya, şu doğal meyveler yok mu hani, organik..."

"Organik Ümmü abla, organik..."

"Aman iyi, çok bilmiş. Dilim dönmedi, ne yapayım?"

"Tamam tontonum, hadi sen git. Ama çocuklardan birine ses et, seninle gelsin, paketleri sen taşıma bari."

"Karşıma sen benim işime, hadi..."

Mehveş odasına geçip temiz kıyafetlerini aldı yanına, banyoya girdi. Saçlarını ıslatmadan kısacık bir duş aldı. Pijamalarını giydi. Koşarak odaya geri döndü.

Cennetinin küçücük avucunun içinde sıkı sıkı tuttuğu şalı almaya çalıştı. Her çekişinde bırakmamak için çabalıyordu uykusunda bile. Yanına yatıp burnunu boynunun kenarına sokuşturd, kokusunu çekti içine. Elindeki ayısını bırakarak gözlerini kırıştıran küçük çocuğu göğsüne yasladı.

"Annesi..."

"Uyu canım, bak ben buradayım. Uyu KUTSAL'ım."

HIRS

Hırs sıfır tarafı bir madalyondur. Bir tarafında hırs

sizin köleliğiz olur, diğer tarafında ise efendiliniz.

Siz hangi tarafı boyunuzca takarsanız, o olursunuz.

Efendi olmak da sizin elinizde, köle olmak da.

Hâkim önündeki resimlere bakarken hırs, önünde el pençe divan duran bir köleydi. Üç yüz yıllık tarihi binanın dıştan çekilmiş fotoğraflarını inceledi özenle. Gözleri farklı parlıyordu. Nerede tarih kokan, sanat kokan bir iz görse tüm ruhu ona akardı. Bu buram buram sanat kokan binayı istiyordu. Açmayı planladığı sanat galerisi için biçilmiş kaftandı. Ne olursa olsun bu binaya sahip olmalıydı.

İstediyini almaya alışkındı yaşamı boyunca. İyi okullarda okunmuş, istediği ülkeye gitmiş, istediği kadınla birlikte olmuştu. Hâkim'in bir şeyi kafasına koyması yeterliydi. Ne yapar eder ona sahip olur, onun hâkimini olurdu.

Kapısının hafifçe tıklatılmasıyla sıyrıldı düşüncelerinden.

"Gel."

"Hâkim Bey, Ufuk bey geldi."

"Yonca, alsana içeri. Sorman gereksiz."

"Peki efendim."

Kapıdan çekilmesiyle Ufuk içeri girdi.

"Merhaba."

"Hoş geldin Ufuk."

Hâkim masasından kalkıp en güvendiği arkadaşına sarıldı.

"Neden haber vermedin, karşılardım seni."

"Ne gerek var Hâkim?"

"Bana güzel haberler getirdiğini söyle lütfen."

Ufuk dudaklarının kenarı yukarıda, çapkınca gülümse-
di.

"Hayatta her istediğini elde edebilen bir tek sen de-
ğilsin."

Hâkim'in gözleri parladı bir anda. Uzun zamandır istediği tablonun birinci sınıf reproduksiyonunu İs-panya'da bulmuşlardı. İş yoğunluğu yüzünden Ufuk'u yollamıştı. Tablonun sahibi inatla satmak istemiyordu eseri. Ama Ufuk ikna kabiliyetiyle almaya başlamıştı anlaşılan.

"Şu an aşağıda, içeri taşıyorlar."

"Nasıl ikna ettin?"

"Açıkçası paranın gücü yetersiz kalınca istemediğim güç gösterilerinde bulunmak zorunda kalacaktım ki, huysuz yaşlının dünyalar güzeli torunu farklı ikna yön-temleri geliştirmemi sağladı."

Hâkim içten bir kahkaha patlattı.

"Zevkli bir iknaydı sanırım."

"Hımmın, nasıl desem, oldukça tatmin ediciydi."

Hâkim hevesle fırladı oturduğu yerden.

"Görmek istiyorum."

"Tamam da, anlamadığım bir şey var, neden bu ka-
dar takıntılısın bu tabloya?"

"Anlamayacak bir şey yok. Gustav Klimt'in ünlü *Anne Çocuk* tablosu o. Ona bakmak bile mucizeye tanık olmak gibi. Sence bir varlığı, ilahi bir güçle dünyaya ge-tiren bir kadının gücü yadsınabilir mi? Aynı bedende masumiyeti ve dünyayı yerinden oynatabilecek gücü barındırabilen tek varlıktır "anne". Bu tablo hem masu-miyetin hem de gücün resmedilmiş hali. Ona bakmak bile bana kendimi iyi hissettiriyor."

"Abi, annenin fotoğrafına baksan daha az masraflı olmaz mıydı?"

"Sığ sığ konuşma Ufuk. Annem bana özel, sadece be-nim annem. Ben, anneliğin resmini istedim."

Ufuk Hâkim'e daha fazla takılarak hevesini kaçırmak istemedi ve tamam diyerek odadan dışarı çıktı. Önden giderek mermer kaplı geniş merdivenlerden indi yavaş yavaş. Hâkim'in aceleci hallerine içinden gülmeden edemedi.

"Heyyy, dikkatli olun. Zarar gelirse karışmam," dedi Hâkim.

Koruyucu örtüyü açan adamlarına tabloyu koyacak-ları bölmevi gösterdi. Şimdilik aydınlık ortamda, onu doyasıya incelemek istiyordu. Sonra ofisinde tam karşı-sına asılmasını sağlayacaktı. Özel bir ışıklandırma siste-mi de ayarlanmak lazımdı.

Duvara asılan tablonun karşısına geçti. Derin bir iç-gekti gülümseyerek. Tarihi eserler, heykeller, bulunma-sı zor reproduksiyonlar ve Türk ressanların eserleri... Hepsine büyük saygı duyuyordu. Hem kendi ülkesinde hem de Avrupa'da ki koleksiyonerler tarafından olduk-ça iyi tanınıyordu. Ve bu durum, tarihi eser kaçakçılı-

ğına karşı açtığı savaşı iki cephede aynı anda sürdürmesinde yardımcı oluyordu. İlk cephesi adalet, ikinci cephesi ise yer altı dünyasıydı.

Şartlar onu beklenmedik bir şekilde bu âlemin içine itmisti. Asi ruhunun ihtiyacı olan enerjiyi öylesine besliyordu ki, bir süre sonra bundan zevk almaya başladı. Belindeki silahın ve ona sağladığı gücün müptelası olmuştı bir süre sonra. Bu dünyaya bir kere adım attığından ne geri dönüşün olurdu ne de silahın belinde kalırdı. Ama Hâkim titizlikle silahının belinde kalmasını sağlıyordu. Fütursuzca, basit matryacaklar gibi önüne geleni öldüren, kurşun yağdıran biri değildi. İş o raddeye geldiğinde bunu yapacak adamları vardı zaten. Ama kendisini ya da sevdiklerini korumak için silahını eline almaktan da çekinmezdi.

Karsısındaki şahesere yöneltti dikkatini. Tablonun güzelliği gözlerini kamaştırıyordu adeta. İçinde çocuk su bir neşe vardı. Hevesle Ufuk'a döndü.

"Bunu kutlamalıyız. Dile benden ne dilerse."

"Vatan toprağını özledim. Hain, gelir gelmez iş verdin, yine gönderdin beni. Yeter. Gidelim iki tek atalım; şöyle sazlı sözlü bir yerde."

"Nasıl istersen. Hem görmek istediğim bir mekân vardı; araştırma yaptım, eskiden pavyonmuş. Sanırım şimdi biraz daha modern bir formda. Oraya gidelim. Hem keyfiniz yerine gelir hem de mekânın içini görmüş olurum."

"Kutlama yapalım diyorsun ama illa araya iş sokuyorsun be Hâkim."

"Zaman kıymetli Ufuk. Ceketimi alayım çıkalım. Kâmil!"

"Buyrun Hâkim Bey."

"Şu yeni mekâna gidiyoruz Ufuk'la. Çocuklara şöyle, dışarıda beklesinler. Bir şey olacağını sanmam, sadece iki tek atacağız."

"Hemen ilgileniyorum Hâkim Bey."

"Çıkalım Ufuk."

Mekâna vardıklarında dökük bir yerle karşılaşacaklarını düşünmüştü Hâkim. Ama içeri girer girmez yanlışlığını anladı. Mekân özenle korunmuştu. İç tasarımlarını yeni gibiydi ama tarihi dokusuna zarar vermeden profesyonel dokunuşlar yapıldığını görebiliyordu. Dışarıdan bakıldığında içinin ne olduğu anlaşılmıyordu. Gereksiz ışıklı tabelalar falan konmamıştı. İçeriye girer girmez kan kırmızı, alevleri andıran bir şekilde tasarlanmış büyük tabelayı gördü: "YAKUT".

Güzel bir isim seçmişlerdi. Şarap kızılının ağırlıklı olduğu dekorasyona oryantalist bir tarz hâkimdi. Fas'ta, sık bir mekâna gitmiş gibi hissediyordu kendisini. Mekânın sahibini araştırmuştu, Tufan Soylu denen eski kabadayılardan biriydi. İki sene önce siroza yakalanmış ve üç ay içinde de ölmüştü. Hiç tanışmamışlardı. Ama şimdiki sahibi daha çok ilgisini çekiyordu. Yer altı dünyasında nam salmış tek kadını Mehveş Soylu. Diğer isim ise "Fedai" lakabıyla tanınan Vural'dı.

İki isim yan yana geldiğinde korkanlar çoktu. Mehveş'in gözü karalığı ve eyvallahının olmayışı, Vural'ın acımasızlığı ve silah kullanmadaki ustalığı dilden dile dolayıyordu. Çok ortaya çıkmıyordu genç kadın. Hakında ayrıntılı araştırma yaptırmadan önce bu efsane kadını görmek istemişti. Mekânuna geldiğine göre mi-safire saygısızlık etmezdi herhalde...

Onları karşılayan şefe bir baş hareketi yaparak istediği masayı işaret etti. Ön taraftaki masa sahnenin çaprazında ama bütün mekânı görebilecekleri bir konumdaydı.

Hâkim arkadaşına ufak bir göz işaretiyle ne işeyeceğini sorduğunda genç adam işaretparmağını büküp eklem kemliğini ön dişlerine vurdu. Hâkim anlamış ve şefi raki getirerek masayı donatmasını söylemişti. Çok az kişinin kullandığı bir işaretti bu: "Dişime bir tek raki yarasır" demektir.

Hâkim, masa donatılırken etrafı süzdü. Buraya tam olarak pavyon demek doğru değildi. Masalarda yılışık tipler yoktu. Şuh kakkahalar atan, suratı boyalı geçkin kadınlar yoktu. Sahne de oldukça güzel sesli bir solist şarkı söylüyor, bir-iki masada son derece güzel ve şık kıyafetli kadın oturuyor, sohbet ediliyor, içki içiliyordu. "Hadi bakalım kardeş; bileğe, yüreğe, emeğe..."

Hâkim elindeki kadehi arkadaşının kine üç kere tokuşturarak tekrar etti. Ve büyük bir yudum aldı. Tam o anda karşılarındaki masada karışıklık çıktı. Adam kadının saçlarına yapışmış sarsıyordu. Ufuk yerinden kalkacak gibi oldu ama Hâkim bakışlarıyla oturmasını söyledi. Her mekânın bir racunu olurdu. Buranın da vardı elbet, çok geçmeden müdahale ederlerdi, ki birkaç saniye sonra haklılığını kanıtlarcasına iki çam yarmasıyla birlikte gençten bir adam masaya geldi.

Adam, kadını kolundan çekip göğüs kısmından yırtılan elbisesini kapatması için omzundaki ceketi uzattı. Hiemen ardından kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Kadın minnettar bir bakış attıktan sonra sahnenin arka tarafına yöneldi. Genç adam ceketini verince belinin iki yanındaki silahlar göründü. Böylece Hâkim onun

"Fedai" olduğunu anladı. Genç adamın iki elini de çok iyi kullandığını ve daima iki silah taşıdığını söylemişti adamları. Dimdik durmuş, karşılarındaki adamın söylediklerini dinliyordu. Adam el kol hareketi yapmaya başladığında uzatmadan arkasını döndü genç adam.

Her şey o âna kadar gayet olağandı; ta ki bir-iki adım atmışken büyük bir hiddetle gerisin geriye dönüp belinden çıkardığı silahı korumaların zapt etmeye çalıştığı adamın ağzına sokup ateşleyinceye kadar.

Ufuk'un şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Hâkim ise elinde kadehiyle sadece bir an duraksamış, sonra da dudaklarının bir kenarı yukarıda, büyük bir yudum daha almıştı rakısından. Bu cengâver Fedai olduğuna göre Mehves Hanım da çıkar birazdan ortaya, diye düşündü ama yanlıyordu.

Vural ortaya geldi.

"Bu gece erken kapatıyoruz beyler. Hesaplar bizden. Yersiz karmaşa için üzgünüz. Ama belirtmeden edemeyeceğim, burası kerhane değil. Bunu iyice belleysin. Ayrıca Mehves'in adını ağzına alanın ağzını kurşunla doldururum. Bilmen anlatabildim mi? Herkese iyi geceler."

Vural yanındaki adamlara etrafı işaret ederek kenara çekildi. Mekânı terk etmeden önce insanların da kibarca dışarı çıkarılmasını izliyordu. Hareketlenmemiş tek bir masa vardı. Tek kası havada masayı süzerken yüzü kendisine dönük adam elindeki kadehi başına dikip ayağa kalktığında, cüssesi Vural'ın dikkatini çekti ama adamı tanıyamadı. Yer altı dünyasındakilerin çoğunu bilirdi. Hele ki bu adam, cüssesi ve o kör kuyuyu andıran bakışlarıyla unutulacak biri değildi. Ceketini giyip önünü ilikleyen adam, tam gideceken geri dönüp gözlerinin

içine dikti bakışlarını. Sadece birkaç saniye kirpiğini dahi oynatmadan ona baktı, başıyla hafifçe selam verdi ve mekândan ayrıldı.

Hâkim arabasına bindi. Gecenin karanlığında ilerlerken aklındaki soru onu sürekli meşgul ediyordu; madem mekânın sahibi Mehveş Hanım'dı, tüm olanlar sırasında neredeydi ve neden ortalığa çıkmamıştı? Kadının gizemli kimliği her geçen dakika daha da ilgisini cezbediyordu.

Eline telefonunu aldı.

"Alo Enver?"

"Buyur abi."

"Neredesin koçum?"

"Malatya'dan dönüyorum abi."

"Tamam, döndüğünde ilgilenmeni istediğim bir konu var."

"Emret."

"Mehveş Soylu. Yedi ceddini öğrenmek istiyorum Enver. Ne var ne yoksa öğren. İçine giydiği çamaşırın markasını bile bilmek istiyorum, anladın mı?"

"Anladım abi."

"Ha, bu arada güvendiğimiz adamlardan birini de sizdir Fedaisinin yanına. Renk vermesin. Her atıkları adından haberin olacak."

"Hayırdır abi?"

"Mekânına talibim. Teklifimi yollamadan önce kimdir, nedir öğrenmeliyim."

"Tamamdır. Sen merak etme."

"Enver?"

"Efendim abi?"

"Resmini bulun oğlum hatunun, neye benziyor bir görelim."

"Tamam abi."

Hâkim telefonu iç cebine atıp direksiyonu kavradı. Diğer eli vitesin üzerinde rahat bir şekilde kayıp gidiyordu ıssız yolda. Ufuk mekândan çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Sessizlik canını sıkımsa başlıyordu.

"Hâkim, adamın herkesin gözü önünde bu kadar rahat sıkması normal mi ya?"

"Neden şaşırдың Ufuk? Mekân onların mekânı. Ne dediğini duymadın mı? Mehveş'in adını ağzına alanın ağzını kurşunla doldururum, dedi. Adam büyük ihtimalle kadın için ileri geri konuştu. Adam da verdi mer miyi ağzına. Ne bekliyorsun ki?"

"İyi de, ya diğer insanlar?"

"Ufuk, senin yurtdışında fazla zaman geçirmene neden oldum galiba koçum, unuttun buraları. Sence öyle bir mekâna bizim camiadan olmayan biri alınmış olabilir mi?"

"Olmaz da?"

"Eee? Oğlum sen İspanya, İtalya, Makedonya filan rnklar arası ten teması üzerinde mastır yaparken buralar epey karışık. Destan'ın eline tekrar silah alışıyla herkes bir çeki düzen verdi kendisine."

"Nasil yani? Ne demek tekrar eline silah aldı?"

"Silah alsa iyi. Hangarın kapısını açtı adam tekrar."

"Ne diyorsun abi? Sadece dört sene ya, dört sene yoksun buralarda. Tamam, arada bir gelip gidiyordum ama sende hiçbir şey anlatmadın."

"Ne o lan, karı gibi mağazin servisinde mi buluncaktım sana."

"Abi, hangar diyorsun. Efsane geri dönmüş."

"Sadece ailem söz konusu olduğunda elime silah alırım diye bas bas bağırdı adam. Hoş, tam olarak geri döndü sayılmaz. Hâlâ Kızıl idare ediyor tüm işleri. Evli, mutlu, çocuklu bir işadama portresi çizmeye devam ediyor."

"Kansı da efsaneymiş."

"Sen ne diyorsun, bir kere görme fırsatım oldu o da uzaktan. Kadının üzerinden güç akıyor. Ama Destan'a bir bakışı var, yok böylesi. Şanslı adammış. Herkese nasip olmaz."

Yaradann hiçbir duayı karşılıksız bırakmadığı bir zaman vardır, derler. Yaşamının omurgasını oluşturacak, onu dimdik tutacak bir dilekte bulunduğundan habersiz, gecenin karanlığına karıştı adam. Ama her güzel yaşamın bir bedeli olurdu. En yukarıya tırmannmak için avuçlarını kanatacağı, tıpkı gıpta ettikleri gibi...

DİLEKLER

Hayatı göğün zaman acımasızdır. Kadetin ırgâhında rengârenk ipler olmaz kimileri için. Siyahın çok olduğu, baktı kara bir atlas serilir bazen önümüzde. Ama an gelir, kader mucizeli tarafını gösterir, beyazla karar siyahın tüm amansızlığını.

Yakut'ta çalışan bütün kadınlar için kara bahtlarının beyaz tarafıydı Mehveş. Bunu en iyi bilen de Derya'ydı. Anası ölünce bir başına kalmış, mahalledeki adamlar da ona musallat olunca sokaklara düşmüştü. Karnunda babası belli olmayan bebeğiyle biçare durumdayken rastlamıştı Mehveş'e. Gökten melek indi sanmıştı bir an. Öyle bir bakmıştı ki ona, öyle bir güç aktmıştı ki safr gözlerinden, Derya ilk kez korkmadan bakmıştı birine. Ne iş yaptığını anlatmıştı Mehveş. İsterse onunla çalışabileceğini söylemiş ama ancak bebek doğduktan ve biraz büyüdükten sonra buna izin verebilirim, diye eklemişti. Muttakta çalışacak ve asla Yakut'un diğer tarafına geçmeyecekti. Derya duyduklarına inanamıyordu. İyi insanların varlığını unutalı uzun zaman olmuştu. Karşısındaki kadının da iyi olduğuna inanmak istiyordu saf yüreği.

Yakut dediği yer bir pavyon olmalıydı. Bu bir batak-
lıktan diğer bataklığa düşmek gibiydi. Ama sokaklarda
hamile haliyle daha ne kadar sürünebilir ki? Çaresiz
kabul etti. Bu halinden daha fazla düşemezdi zaten.
Ama korktuğu olmanın ve Yakut'a adını attığı anda
sıradan bir pavyon olmadığını anlamıştı.

Herkes son derece titizdi. Her yer tertemizdi. Ka-
dınlar onlar için ayrılmış olan kısımda hazırlıklarını
yapıyor, kapılarında da iki tane izbandut gibi adam
bekliyordu. Odaya ilk girdiğinde kadınlar şefkat dolu
bakışlarla yanına gelmiş ve onunla tanışmışlardı. Derya
türkeliğini atamamış olmanın verdiği çekingenlikle so-
rulara kısa cevaplar veriyor, kimseye göz göze gelme-
meye çalışıyordu. Kapıda Mehveş'in onu izlediğinden
habersizdi. Bir anda sesi odaya dolduğunda yerinden
sıçradı.

"Herkes buraya gel, buraya gel."

Genç kadın korka korka karşısına geçmiş, ne hata
yaptığını düşünmekten çok ne ceza alırmı, diye kork-
maya başlamıştı.

"Kaldır kafanı. Burada hiç kimse, özellikle hiçbir
kadının başı eğik olmayacak, beni anladın mı? Bu ha-
yat sizden daha kahpe, inan. Elimden sadece bu kadar
geliyor maalesef. Daha iyisini vermek isterdim ana...
Gördüklerin aklında bir resim oluşturdun. Ama hiçbir
şey görmediğin gibi değildir."

Mehveş sustu ve bakışlarını bir oda dolusu kadının
üzerinde gezdirdi.

"Buranın kuralları belli: Hacer, yüksek sesle anlat,
Derya da duysun."

Ohuzlu yaşlarının sonlarındaki alımlı kadın ikiletme-
den başladı anlatmaya.

"Burada hiç kimse orospu değil."

"Devam et."

"Hiçbir erkekle geceyi sonlandıramazsın. Burada ça-
lışan korumalar, garsonlar dahil hiçbir erkekle birlikte
olamazsın."

"Başka?.."

"Celen konukların masasına gider, sohbetlerine or-
tak oluruz. Tenimiz üzerinde kimse hak sahibi değildir.
Eğer bir gün buradan ayrılmak istersek Mehveş'e söyle-
yecek ve başka bir şehre gitmek kaydıyla buradan ayrı-
labileceğiz."

"Sonuncusuna gel."

"İzlediğin Türk filmlerini unut. Burada senet sepet
yok. Kimse seni zorla çalıştırmaz. Ama Mehveş'in ku-
rallarını çiğnersen o zaman Türk filmlerindeki o meş-
hur sahneyi aklına getir."

Kezzaptan bahsettiğini anlamıştı Derya. Ama asıl
anlamadığı buranın nasıl bir pavyon olduğuydu. Göz-
lerindeki soru işaretleri Mehveş'in dikkatini çekmiş ola-
cak ki açıklamayı devir aldı.

"Burası benim mirasım. Babamdan miras. O da bu-
radaki kadınları asla birer fahişe olarak görmeydi. Düş-
müş, biçare olanlara kapısını açtı. Babam Tutan Soylu,
İstanbul'un eski kabadaylarından. Kendisi gibi âlemde
nam salmış adamlar gelir buraya sadece. Celenler de
buranın kurallarını iyi bilir. Burası onlar için tarafsız
bölgedir. Gizli görüşmelerini, özel misafirlerini ağır-
lamak için bizi seçerler. Buradakiler de masalarında duy-
duklarını, gördüklerini, bildiklerini kendilerine sakla-
yarak hizmet ederler. Hiçbir kadının aşağılanmasına,
ikinci sınıf muamele görmesine izin vermem. Senin için
de geçerli. Yemekçisinden, buluşıkçısına kadar herkes

İçin aynı şey geçerli. Kim olursa olsun tarafımızdan korunur, kollanır. Buna sen de dahilisin. Ayaklarının üzerinde güçlü olacaksın. Bebeğinin tüm masrafları karşılamak. Üst katlarda sana bir oda verilecek. Mutlaka çalacaksın. Ama tüm kurallar senin içinde geçerli. Eğer bir gün gitmek istersen bana söylemen yeterli. Yine her durumda bana geleceksin. Bak, Hacer'in kız 8 yaşında, okulunda birinci. Beher'in ki de 4 yaşında, kreşe gidiyor. Cülbahar'ın oğlan askerde. Burayı biliyor ve bir an bile annesinden utanma gaffeğine düşmedi. Düşseydi de kemiklerini kırardım, o ayrı. Sizler burada sadece çalışıyorsunuz. Aile olduğumuzu unutma. Ve benim ailemde orospulara yer yok. Anladın, değil mi?"

"E... evet."

"Cüznel. Bir daha o boynunu sanki suçluymuşsun gibi büküğünü görmeyeceğim. Sadece bana sorunlubunuz. Her kim olursa olsun, gelen müşterinin ne kadar kalandor olduğu zerre umurumda değil, asla ama asla kendinizi ezdirmeyecek ve kuralları çiğnemeceksiniz. En ufak bir rahatsızlıkta korumalara ya da Vural'a haber vereceksiniz. Onlar ne yapması gerektiğini bilir zaten."

Mehveş, karşısında gözlerinin yavaş yavaş parladığını gördüğü genç kadının omzuna elini koydu.

"Yakut ailesine hoş geldin."

Derya geçip giden eski günleri hatırlamış, kendi kendisine gülmüşmeden edememişti. Mehveş hiçbir zaman müşteri yanına çıkmasına izin vermemişti. Mutlaka olmasının yeterli olacağını söylemişti. Bir kere nedeni sorduğunda Mehveş cevap vermemiş ama Vural

hiç düşünmeden, "Çünkü sen küçük bir kızsın," demişti.

Evet, küçükü Derya; daha on altısını yeni dolduruyordu o zamanlar. Şimdi on sekiz yaşındaydı, oğlu Vural Ali iki yaşına gelmişti. Korumalardan biri olan Ceyhun'la birbirlerine âşık olduklarında yeni doğum yapmıştı. Ve Mehveş'in ilk günü sözlerini o kadar önemsemişti ki, tereddütsüz, gidip Ceyhun'la hiçbir münasebeti olmadığını ama birbirlerini sevdiklerini söylemişti. Mehveş askere gitmeye hazırlanan Ceyhun'u yanına çağırması ve yüzleştirmişti.

"Derya'yı seviyor musun Ceyhun?"

"Evet, Mehveş Hanım."

"Oğlum, bu kızın üzerinden kimler geçti belli değil. Piçi de kucığında, nasıl olacak bu iş?" dediğinde Derya'nın acı içinde içine çektiği nefesi fark etse de soğuk kanlığını korudu.

"Mehveş Hanım!"

Ceyhun'un sesi odada cınlayınca Vural yanında bitirmişti. Hangi ara girdiğini anlayamamıştı bile Derya.

"Ne Ceyhun? Sana bir soru sordum, cevaplamadın."

"Derya için konuşmak kimsenin haddi değil, sizin bile değil. Ha, çok merak ediyorsanız, yıkarız hanam da kırk tas. Oğlunu da geçiririm nüfusuma, piç damgası kalkar."

Mehveş tek kası havada bakmaya devam etti sinirden kıpkırmızı kesilmiş adama. Vural'a yaptığı baş hareketiyle Vural silahın namlusunu şakağına dayadı genç adamın.

"Ben sana bu kıza veririm Ceyhun. Yollarım Atyon'a; evinizi barkınızı kurarım, sana da oradaki yurta iş veririm. Ama bu kızın geçmişi yüzüne vurduğunu du-

yarsam, kırığı bile gözyaşıyla düşerse senden bilirim Ceyhun ve tıpkı şu anki gibi nasıl olduğunu anlamadan Vural silahlarından birini şakağına diğerini de omurga-na dayat. Anladın mı?"

Ceyhun aşkının verdiği güçle dimdik durdu.

"Üzersem eyvallah sık kafama ama benim helalim olacak Derya. Vural Ali de..."

Mehveş içindeki mutluluğun yüzüne yansımalarına izin vererek gülümsedi.

"Ailemizi çok iyi seçmişiz, değil mi Vural?"

"Kesinlikle Mehveş."

"Ceyhun, Derya senindir. Askere git gel. Emanetin bizimle, her daim korunacak merak etme. Döner dönmez nikâhınızı yapıp yollayacağım sizi Afyon'a. Ne sen bir daha silah alacağın eline ne de Derya herhangi bir yerde çalışacak."

Derya bastırmadığı huçkınlıklarıyla Mehveş'e sarılmış ve kaderinin ona sunduğu bu beyaz melege şükretmişti.

Ve şimdi Mehveş'in verdiği tüm sözler yerine getirilmiş, nikâhları kıyılmış, yeni hayatlarına girmek üzere vedalaşma vakti gelmişti.

Tüm kadınlar el birliğiyle bir sürü hediye hazırlanmış, Vural Ali'yi kucaktan kucağa öpücüklerle boğmuş, sonrasında da gözyaşları içinde veda etmişlerdi küçük Der-yalarına. En sona Vural ve Mehveş kalmıştı. Vural'ın karışısına geçtiğinde tüm içtenliğiyle sarıldı kocaman adama korkmadan. O kadar ağabeylik etmişti ki, hiç düşünmeden oğluna adını vermişti.

"Allah senden razı olsun Vural abi. Hakını helal et."

"Helal olsun Derya. Afyon'a geldiğinde mantıyı yemek için uğrayacağım. Kimse senin eline su dökemez."

"Beklerim Vural abi, her zaman."

"Yeğenime iyi bak."

"Bakarım abi."

Mehveş bir kenarda her zamanki gibi gözyaşlarını içine akıttıyordu. Asla ağlamazdı Mehveş, asla. Kimse gözünden bir damla yaş geldiğini görmemişti bu zamanlara kadar. Ama bu duygusuz olduğu anlamına gelmiyordu. İki genç insana sunduğu hayat mutluluk göz-yaşları dökmesine sebepken tutuyordu kendisini. Gerçekten kocaman bir aileydiler. Kimsesizliğini bu şekilde doldurmuştu yıllarca.

"Mehveş Hanım. Sen benim tüm yalvarışlarımın, dualarımın karşılığısın. Melek gibi girdin hayatıma. Hakını helal et. Benden yana bir hakkım varsa helali hoş olsun. Sana ömrüm boyunca minnettar kalacağım. Rabbin seni gönlüne en çok yaraşanla ödüllendirsin inşallah."

Mehveş küçük kadını kolları arasına aldı.

"Helal olsun Derya. Hakını varsa şayet helal olsun. Güzel bir hayat diliyorum sana. Çok mutlu ol. İnadına mutlu ol."

Derya huçkınlarla kollarından ayrıldığında Vural da yanında duran Ceyhun'a o ilk gün verdiği sözü hatırlıyordu.

"Silahını asla bana doğrultmak zorunda kalmayacaksn abi," diyerek noktayı koymuştu Ceyhun. Ve oğlu kucağında sevdiği kadın kolunda yeni hayatlarına yol aldılar.

Yapılan iyilik eğer yürekte yapılırsa muhakkak gün gelir, döner bulurdu sizi. Öyle ki o karşılıksız iyiliğin dillerde duaya dönüşmesiyle umut serpilirdi ömür-nüze. Şansız yaver giderse kapınızı çalar, ortak olurdu gönlünüze.

Vural Melhveş'in omzuna attı kolunu, şefkatle bastır-
dı sol yanına. Biliyordu ağlamamaya çalışıyordu. Mutlu
sözlere seven kardeşi, kendi mutlu sonunu yazamıyor-
du ne yazık ki. En çok Vural istiyordu onu mutlu gör-
meyi. Kardeşiyle, hayatındaki en önemli insandı Mel-
veş. Onun için yapamayacağı şey yoktu. Ne vardı sanki
mutlu olduğunu, onu hak eden bir adam tarafından
sevilip sayıldığını görseydi. Üstelek Kutsal'ın babası-
ğı caunu yakıyordu. Kendine benzetiyordu. Dayısıydı,
babasının eksikliğini hissettirmemeye çalışıyordu ama
o küçük kara gözlerde gördüklerini çok iyi tanıyordu.
Vural'ın da bir zamanlar aynı izleri taşıyordu göz bebe-
ği. Ta ki Tufan Baba yoluna çıkıp onu bağrına basıncaya
kadar. Onu evlat bilinceye kadar... Dün gibi hatırlıyor-
du babasının ona anlattıklarını:

Pis bir barakada iki karışık ıslak bir bez parçasına
serilerek uyumaya çalışıyordu küçük Vural. Daha iki
yaşındaydı. Annesi göteli üç gün olmuştu. İki polis ka-
rına gelinceye kadar babası koltuk değnekleriyle zorla kal-
tıp banyo açmıştı. Çocuk aktı işte; merakla, usul usul
bedeninin bacağına sarılmış, karşısında tanımadığı
adamlara bakıyordu merakla.

Kesarek bir an sonra babası ağlayarak olduğu yere
atılmış, ağlamaya başlamıştı almıştı. Polislerin acıyan ba-
kışlarında belli acıyordu. Birkaç karısı Nilhan... Ölmüş-
tu. Hissizlik yaparken yabancının ve kızgın bir grup
adamların varoluşuyla dışıya kaldırım taşına kafa-
 vurmuş, omuyla da dövmüştü.

Onun bacağına sonra da karısını almıştı elinden bu
sıcaklık Yusuf'un. Her iş kazasında kaybetmişti ba-
kasını. Onun sonra muhtemelen emekli olacağını ümitsizlikle

başvurduğu resmi kurumlarda sigortasının yatırılma-
dığını, buna hakkının olmadığını öğrenmişti. Üstelek
tüm hastane masrafları da üzerine eklenmişti. Yoksul-
luğu ilk o zaman kursun sıkıştı insanlığına. Hemen
akabinde önce oturdukları evden çıkmak zorunda kal-
mışlar, sonra da biriktirdikleri üç-beş kuruş parayı da
hastaneye verince elde avuçla ne varsa satmışlardı.

Vural yeni doğmuştu o zamanlar. Hem çocuk hem
de sakat bir kocayı bırakıp çalışmaya da gidemiyordu
kadın. İki gündür bir tas tarhana çorbasını katık edi-
yorlardı. Kalmamıştı başka çaresi genç kadının. Hayatı
boyunca hiç yapmadığını yapmış, iki kutu süt, bir pa-
ket bisküvi, bir de küçük un sokuşturmuştu paltosu-
nun içine. Bu kadarcık hayatının ederi. Yoksulluğun
ikinci kurşunuydu bu. Tarumar etmişti işte bir aleyi.
Perperisan, kırık döktük iki kişi kalmıştı geriye. Polis
memurlarından biri, gözü yaşlı çocuğu görünce aklına
kendü oğlu düşmüş, içi acınmıştı.

O anda küçük Vural'ın kaderine yön verdiğinden
habersiz, eline telefonu almış ve Tufan Bey'i aramıştı.
Böyle yardımına muhtaç insanlar olduğunda haber veriri-
di genelde. Tufan Bey gönlü geniş, bileği kuvvetli bir
adamdı. İki saat içinde yıkık barakanın önünde siyah,
son model bir araba durmuş, içinden üç adam inmişti.

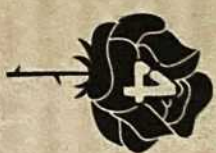
Yusuf adamın kim olduğuna mı şaşırsın, söyledik-
lerine mi, bilememişti. Adam ondan Vural'ı istemişti.
Canından can istemişti aslında ama tereddüt etmeden
kabul etmişti. Çok ömrü yoktu Yusuf'un, biliyordu;
ciğerlerinin su topladığını karısı ne kadar saklanmaya
çalışsa da biliyordu. O da ölüp gidince oğlu sokaklarda,
yurt köşelerinde ne yapardı? Kabul etti hiç tereddüt-
süz. Yoksulluğun son kurşunuydu bu Yusuf'a ve bu
defa vicdanını hedef almıştı.

Oğlunu Tufan Bey'in elinden tutmuş giderken
gördüğünde sönmüştü içinde insanlığa dair ne var ne
yoksa. Cülmemişti bu hayat onlara, bari oğlum gülün,
demiş, ömrünün en büyük azabına sarılıp uyumuştü o
gece. Son uykusu olduğunu bilemeden.

O günleri hatırlamıyordu Vural ama Tufan Bey bir
an bile unutturamıştı babasını ona. Annesinin fe-
dakârlığını hatırlamıştı hep. Ve gönlünün yüceliğiyle
gerçekten kahraman, babası olmuştu Vural'ın. Ayn-
sını istiyordu işte Kutsal için Vural. Babası olmadığını
bilse bile, onun gibi sevecek, onun tahtına oturacak bir
kahramana ihtiyacı vardı.

Fırtına öncesi sessizlikti tüm bu güzel geçen gün-
ler, gönülden edilen dilekler. Ama fırtına koptuğunda
değiştirdi her şey. Lakin bazı fırtınalar vardı ki; yıkan
değil, saklı kalan umudu yıkıntılar arasından ortaya çı-
karandı.

HUZUR

*Huzur; bazen küçük bir kasın çevresinde,
bazen kumsala vurran dalgaların köpüğünde,
bazen bir dost sohbetinde gizlidir. Ama her daim huzuru fısıldayan
tek bir şey vardır: anne sıcaklığı... Kuşlar göç eder,
dalgalar köpüklerini saklar, dostlar sizi terk eder ama anne
sıcaklığı asla soğuya geçit vermezdi.*

Hâkim huzurunu kollarının arasına alarak burnunu
boyununu kenarına dayadı.

"Annem, özlemedin mi sen beni?"

Başak sarısı saçları zarıfçe ensesinde toplanmış olan
Hatice Hanım kurgunmuş gibi nazla çevirdi başını.

"Hayırdır sultanım?"

"Kaç gün oldu Hâkim. Neredesin sen oğlum?"

Hâkim gözlerini kısarak baktı annesine. Vardı bir
şey. O böyle iki gün eve uğramadı diye yüz çevirecek
biri değildi.

"Esas nedeni şöyle bakalım sultanım."

"Bırak evlat, bırak. Ben biliyorum onun derdini.
Bana kızgın o."

nim de torun torba sahibi olma vaktim geldi..."

"Tamam sultanım, tamam... Halledeceğim ben o işi, sen merak etme."

Hatice Hanım, "Fesupanallah... Sanki pazardan üç kilo patates al dedim. Halledeceğim, diyor, bir de..."

diye kendi kendine söylenerek mutfağa geçti.

Hâkim balkona geçen babasını takip etti usulca.

"Bir şey mi oldu baba?"

"Oldu tabii. Annenin yanında yüzlemedim ama bu sefer haklı. Ben de torun istiyorum evlat. Kaç yaşına geldin artık..."

"Baba, sen de mi? Sanki bilmiyorsun..."

"Biliyorum evlat. Belindeki silahı da biliyorum, geri de sakladıklarını da. Ama zaman bu, akıp gidiyor evlat. Sen ne kadar tutmak istesen de kayıp gidiyor işte. İnsan oğlu bencil. Biz de benciliz oğlum. Senin neler yaşayacağını bile bile torun sevmek istiyoruz."

"Baba, biliyorsun çocuğunun olmasını ne kadar çok istediğimi. Ama..."

"İstiyorsun. Ama korkuyorsun. Zarar verirler, diye korkuyorsun. Peki, ben korkmuyorum muymun sanıyorsun? Sen eve iki-üç gün uğramadığında neler hissediyorum, bir fikrin var mı? Acaba biri zarar mı verdi, diye neler çekiyorum. Keniklerini kırdım, olmadı... Evlatlık tan reddettim, olmadı. Bıraktıramadım elinden silahı. Kabullendim. Vardır bir bildiği, dedim. Ama artık düzenli bir yaşamın olsun istiyorum. Bir şey yap Hâkim. Eksik kalacaksın ve ben senin tamam olduğunu görmek istiyorum. Bencilce istiyorum bunu."

Hâkim tam dilinin ucuna gelenleri söyleyecekti ki çalan telefonu kesti attı her birini.

"Efendim Enver?"

"....."

"Ne buldun?"

"....."

"Tamam geliyorum. Mekâna geç."

Hâkim telefonu ceketinin iç cebine atarak babasına döndü.

"Silahın belinde mi olacak elinde mi bu gece?"

"Belinde baba, merak etme..."

Mehmet Bey sırtını sıvazladığı oğlunun gidişini izledi. Her zamanki duasını ardından edip içeri yöneldi. Şimdi Hatice Hanım'la ikinci çarpışmaya hazır. Hâkimin gittiğini duyunca küplere binecekti.

* * *

Hâkim arabasını park edip mekânın büyük kapısına ulaştığında adamları onu bekliyordu. Enver öne çıkarak elini uzattı.

"Hoş geldin abi."

"Asıl sen hoş geldin Enver. Hayırdır, neden yana yankıla çağırдың beni?"

"İçeri geçelim de anlatacağım."

Hâkim, "Tamam," diyerek büyük kapıdan içeri girdi. Dışardan bakıldığında depo görünümü bina, Hâkim'in isteğiyle tüm adamlarının rahatça girip çıkabileceği, kalabileceği modern ve konforlu bir bekâr evine çevrilmişti. Köşede büyük bir bیلardo masası, açık bir mutfak, büyük "U" şeklinde kanepeler... Hepsini kendi zevkine göre dekore etmiş ama adamlarının rahatlığını da es geçmemişti.

"Anlat bakalım."

"Göstersem daha iyi abi."

Enver eline aldığı kumandayla büyük ekran televizyonu işaret etti.

"Bir şey içer misin abi, hazırlasınlar mı?"

"Yok koçum, göster ne göstereceksen bir an evvel."

Peki, diyerek kumandanın tuşuna bastı Enver. Ekranı belirten adamı tanıyordu Hâkim. Yakut'a gittikleri o akşam görmüştü "Fedai"yi.

"Vural Soyulu. Nam-ı diğer 'Fedai'. Otuz üç yaşında; iki yaşında Tufan Soyulu tarafından evlat edinilmiş. Tufan Bey büyütmüş. Çok iyi silah kullanıyor. İki elini kullanmasıyla nam salmış. Amansız. Tetiği çekmek için salise bile tereddüt etmiyor. Racaona saygısı büyük. Hatalarını vereceği tek bir insan var, o da Mehveş Soyulu."

Art arda Vural'ın resimlerinin döndüğü ekranı kaplayan fotoğraf Hâkim'in dizinin üzerine attığı bacağına indirip ayağa kalkmasına neden oldu.

"Durdur."

Hâkim ekrana yaklaşarak sanki kendisine bakıyormuş gibi görünen resimdeki safr gözlerine kilitlendi.

"Mehveş Hanım, yirmi yedi yaşında. Âlemde nam salmış tek kadın. İlk kez Tufan Bey'e laf söyleyen bir adamın dilini kesmesiyle ünlenmiş. Bıçak konusunda usta. O da Vural gibi iki elini de çok iyi kullananlardan."

"Sus Enver..."

Hâkim hiçbir ayrıntıyı duymak istemiyordu. Tek istediği karışındaki kadının yüzündeki her bir çizgiyi ezberlemektir. Çok gariptir, çok. Farklı bir büyüğü vardı. Bu kadın büyük bir gizemdi. Enver'in anlattığı ve halihazırda anlatacakları büyük ihtimalle herkesin araştırdığında bulabileceği şeylerdi. Bu kadın, bu her bir köşesinden gizem ve güç fışkıran kadın, kimin neyi ne kadar öğreneceğine kendisi karar veriyordu. Bundan adı gibi emindi.

"İlginçleşecek mi?" diye sordu Hâkim sertçe. Enver

[illegible]

"We know the importance of getting things right in a team setting and help the participants, through a highly structured, focused role-play, understand some of the ways that they can support each other and help each other to understand the importance of communication."

[illegible]

Ich habe, wenn ich die Zeit finde, noch ein
wenig geschrieben, und die jetzt nicht vorhanden sein
kann.

Plakim, kəlbəsin ödəs pələndə sarıqışığıni inşəi
 yuxda Cənnətdə bəylik dəyərününi nədərsənəyi bu Kar
 şənədə gətiribis bəylik dərdədən sarıqışığına nədə
 ədəs Kəlbə, sarıqışığıni sarıqışığına sarıqışığına sarı
 sarıqışığıni sarıqışığıni en gənəl etdik qorqunma sarı
 ədəs Plakim kəlbəni gətiribəyərdu. Plakim bürkə sarıq
 gətiribis sarıqışığıni, dərdə nədəs ədəs Nəni da gətiribis

Tipki en sevdiği tablosu gibi. Aneliğin resmiydi karışındaki. Ayrıntılar umurunda bile olmazdı ama bir anda aklına gelen dilinden dökülüyordu.

"Evi mi?"

"Hayır abi. Çocuğum bacaklarını kırarak yürüyor. Hastaneye komasına girip ölmüş."

Tarifsiz bir rahatlamayla rakımdan son bir yudum

alup fırladı.

"Ne yapın can, da
birini volla Enver. Mekâna talip olduğumuzu belirten

bir mesaj iletsin. Çabucak sonuca ulaşmalıyız."

"Hayırdır abi?"

"Hayır koçum, ilaylı.... şu ilaylı koçum."

"Neden ki abi? Gidelim mekânına, tanışalım."

"Kim olarak? Ne olarak?"

"Hâkim Parlatan olarak benî bilmiyeñ mu var.

"Var Enver. Nası deşim emicacısın."

bilmeyen var. Tanımak lazım."

"Peki abi."

"Evinin, adresini buldunuz mu?"

"Evet. Basit bir apartman daireesinde yaşıyor. Öze

bütün daireleri de ona ait. Vural ve korumaları da ayrı

binada yaşıyor. Anlayacağın, kalabalığın içinde kalesi

"Akilica."

Hâkim hatifçe kaşlarını çatarak ekranda uulmuş ve

Daha.. Tarifi yoktu. İstese de edemezdi. Garip bir huzur

vardı ikisinde de. Masumiyet... varoluş... hâkimiyet

Tüm dünyayı istese tek bir işaretyle yerle bir edece

gücü içinde barındırmış gibi gözüküyorlar kadınlar

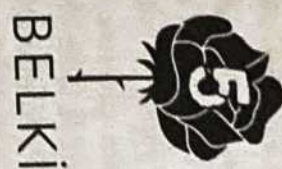

ok yakında tanışacağız. Seninle de, küçük bey-
şehveş Hanım...”

İkim tek kelime etmeden mekân terk ederken
isini istemsiz bir şekilde Yaku’ un önünde buldu-
ek ile girmemek arasında ne kadar bocalasa da
kı galip gelen taraftı. Arabayı park ederek büyük
a yöneldiğinde belindeki gösterdi hafifçe. Başy-
amı alıp içeri girdi. Diğer gelişinin aksine oluk-
haydı. Sadece tek bir masa vardı. Adama bakın-
duğünü anladı. Adamın da kendisine baktığını
nce elini göğsüne vurup selamını verdi ve gats-
gösterdiği masaya oturdu. Rakı söyledi, bir de ka-
Cebinden tepsiğini aldı. İki kere sallayıp bileğine
di tekrar.

Odalarda ışıksızım,
ahksızım,
raneyim...”

aksından son bir yudum alan Hâkim sahne arka-
iki pencereden parlayan safrileri bir görüşte seçti.
hini bitirip masaya koydu, ayağa kalktı. Masanın
ne birkaç banknot bırakıp tekrar küçük pencereye
Solistin güzel sesine eşlik etti içinden:
eşindeyim yâr...”

*İki kırığın ucuna saptanıp kalınış göz yaşlarınız olarda bazarın.
inat eder, karıymazdı özgürlüğüne. O rahatsızlığı etisini bertaraf
eder, etiyete bucağ açardınız bilmeden. Çünkü almanyan her
bir göz yaşta, ok olur batardı göz bebeklerinizde. Kör olur, görmeyiz
gerçekleri karınlığa mahkûm ederdiniz*

Mehveş yıllardır bir kere bile dökmeyeği gözyaşlarının
sancısını yaşıyordu sürekli. Ağlamamaya yemin etmişti
etmesine de... Eziyetini görmezden geliyordu esas gör-
mesi gerekenler yerine.

“Annesi...”

Mehveş gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, yü-
zünde en güzel gülümsemesiyle döndü hayatının tek
gerçeğine.

“Söyle bebeğim.”

“Payka gitsek... hani uzak uzak olan vay ya ona... Ba-
bası oydadıy belki...”

Kutsal’ın yeni yeni sorgulamaya başladığı “baba”
kavramı yüreğine görekleniyordu Mehveş’in. Ne var-
dı oğlunun bahtı güzel olsaydı? Baba gölgesi olmadan
büyümesini istemezdi. En büyük acısıydı. Yanlış adam-

ama gıcık yapmıyca. Onu alıyıp oduğuş için bir dırtnmı
mıydı? İhtimamıydı bu zamana kadar ana baba
nın umutunu kaybediyordu. Yusuf in varlığı yetmiyordu.
Kutsal'a ne yaparsa yapın o baba dağının yamacına
kısacasıyla gırtlardan gelirmı. Minik adamları hep
aslında. Hep gırtlı. Tüm birgınlıyım, ağılana
kızdımın sevgisi bu oduğuşu biliyordu Mehves.
"Kutsal'ın ana gırtlı gıcık bile bakmı orda olma
yacak."

Bakar söyleyerek oğlunun anlarını yoktu.

"Yaman gırtlıya anıca Baba oyda."

"Yık Kutsal, baba baba..."

Mehves sesini set çıkarmıa marı okımadı. Kendi
muhtı baba'ın kızıydı ama islenmıce deya varıyordu
ise. İhtimamı ağırlıca minik yüreğın. İttireyen ni-
mı gırtlı ağıl yamırlarıyla baktıma'ya baktıyında
yığılı baktıan gırtlı dımağı yoktu.

"İhtimamı..."

İhtimamı Hanım gırtlıca baktıyıkı ellerini ağıl ağıl
kısacası gırtlı.

"Tutmadı parı diye Babamın gırtlıca'yı."

İhtimamı Hanım in gırtlıca dımağında.

"Bakar ağıl. Kutsal'ın kızıymı. Sakın..."

"Bakar anıca be, deki baktım. Benim kızıymı kızıymı
ne baktı? Sen bu ağıl sığırmı kızıymı dımağın. Çekil
anıca. Gel baktıymı parı, ben gırtlıyım seni parı
kızıymı in var anıca gırtlı deki sana."

"Yıkadı yığırmı ağıl. Umudun ne beter bir şey ol-
duğuşu biliyormı tabı. Bana da umut verirdi bög-
le. Bana ne baktım, dımağ gırtlıyım gırtlı adamı sevgi-
mı baktı diye."

"Bakar bu ağılca Mehves Hanım, sökmıy sevgim o

kabadayılıkların da, acındırmaların da."

"Acındırma mı? Sen..."

"Ben ne ha, ben ne... Rahmetli Tufan beyim baba, ben
ana olamamışız demek ki sana. Bunca seneden sonra iyi
oldu öğrendiğim."

Mehves, "Daha kaç kalp kıracağım acaba bugün?"
diye söylendi kendi kendine utanarak.

"Olur mu öyle şey... biliyorsun..."

"Kes, tatava yapma bana. Umud dediğın şey var ya,
o olmadan nefes almanın bile imkânı yoktur. Umuttur
insanı ayakta tutan. Bu küçücük yüreğın hangi hakla
sökmıy alıyorsun? Belki günün birinde karşına biri çıka-
cak; sana koca, Kutsal'a da baba olacak. Neden gelecek
günlerin önüne set çekiyorsun? Kader kızım bu; sen
akım derken bokum deyiverir sana..."

"Ne kocası, ne babası Ümmü Abla ya."

"Keyfın bilir. Sen kendi umutlarını at çöpe ama Kut-
sal'ının umutlarına dokunma."

Ümmü Hanım sinirle Mehves'i itirip yere çökerek
minicik kollarını etrafına sarmış, içli içli ağlayan gocuğın
kucağına aldı.

"Gel paşam, çıkalım biz seninle. Hem ben sana pa-
muk şeker de alırım."

"Alıy mısın geyçekten?"

"Alırım tabı kuzum, hadi gel bakalım."

Ümmü Hanım gözlerini kısarak baktı karşısın-
da ki yıklık kadına. Arada bir böyle sarsmak gerektiğinin
farkındaydı. Ne zaman yaparım, diye düşünüyordu da
demek ki bugüne nasıptı. Hep ağlamadığı içindi bunlar.
Hiç mi gözyaşı dökmezdi insan? Hiç mi umudu olmaz-
dı? Kutsal için dünyaları yakıp yıkardı Mehves, adı gibi
biliyordu. Ama söz konusu kendi eksik yanı, eski ya-

raları olunca hırçınlaşıyordu. Kutsal da tıpkı anasıydı işte. Bütün huyunu ondan almıştı, bir tek zeytin gözleri farklıydı.

* * *

Hâkim saatlerdir karşısındaki tabloyu izliyordu. Daha bir farklı gözükmeğe başlamıştı gözüne "Anne Çocuk" tablosu. Mehveş'i oğluya gördüğü andan beri farklı geliyordu. Sanki bir anda miladını doldurmuştu. Artık farklı bir tablo, ona daha önce hissettiklerini hissettiriyordu.

Kapının çalınmasıyla sıyrıldı düşüncelerinden. Gece nin Enver olduğunu görünce kaşları çatıldı.

"Abi, anlaşmayı hazırlattım. Ayhan'la birlikte götti. receğiz."

"Mehveş'in Yakut'ta olacağına emin misin?"

"Bir haftadır takipteyim abi. Belli geceler Vural kalıyor diğer geceler de Mehveş Hanım. Bugün gündüz orada olacak, gece evinde. Hesaplamam doğrusu tabii."

"Peki, öyle olsun bakalım. Hata istemiyorum Enver. Başlayalım bakalım ufak ufak taarruza."

"Tamamdır abi."

Adam odadan çıkarken Hâkim'in dudaklarında hain bir gülümseme peyda oldu. Keyifle arkasına yaslandı ama çalan telefon keyfini böldü. Telefondaki ses keyifsizliğini artırdı.

"Hâkim, sevgilim, neredesin?"

"Asude, ne istiyorsun?"

"Aşk olsun ama Hâkim. Kaç hafta oldu, özledim seni."

"Allah Allah, seni görmek istemediğimi çok net belli

ettiğim ama sen anlamamışsın sanırım."

"Hâkim, bu da ne demek oluyor?"

"Lan Cellat Rıza'nın koyrunandan hangi ara çıktın da beni aryorsun, çakal... Yer miyim ben bu numaraları? Söyle o dallamaya, karısını kızını yollamasın beni alt etmek için. Sen de çıkma karşına; bir kere bile kadına el kaldırmadım, ilk olma."

Hırsla telefonu kapatıp masanın üzerine fırlattı. Zorla adamı yoldan çıkarırdı böyleleri. Daha şunun şurasında dört-beş hafta önce mahsus yanına sokulan hatun, utanmadan bir de arıyor, özledim, diyordu. Hâkim her ötüne geleni yatağına alan biri olmamıştı hiçbir zaman. Asude'yi de almazdı. Daha ilk içkide haberi gelmişti celladın kapatması olduğu yönünde. Sırf derdini öğrenmek için kabul etmişti.

Sinirle odasından fırladı dışarı. Aptal yerine konmak hayatta en çok kazdığı şeydi. Kafasını dağıtmalı, rahatlatmalıydı kendisini. Kalbi her ne kadar ayaklarını Yakut'a sürüklese de, bu sefer gitmemesi gerektiğinin farkındaydı. Arabasına atladığı gibi çiftliğin yolunu tuttu. Ağva'daki büyük çiftliği birkaç sene önce satın almıştı. Atlara düşkünlüğü en büyük nedenlerinden biriydi. Arada uzaklaşmak iyi geliyordu. Tam Ağva yoluna girmişti ki telefonu çaldı.

"Efendim Enver?"

"Abi neredesin?"

"Çiftliğe gidiyorum."

"Abi, bi durum vardı."

"Ne durumu Enver? Gevelemesene."

"Abi, anlaşmayı götürdük götürmesine de..."

"Evet?"

"Bizim adamın iki kolunu da kırdılar."

"Anladım?"

"Dediğim gibi. Mehveş Hanım Ayhan'ın.."

Hâkim'in içinde tutamadığı kahkahası dudaklarını, dan fırlarken telefonun diğer ucundaki adam şaşkınlık, tan cümlesini tamamlayamadı.

"Tamamdır koçum. Lan neşemi yerine getiridin. Seç etmeyin. Bakın işinize."

"Tamam abi."

Hâkim telefonu koltuğa fırlatıp daha bir keyifle kuruldu sürücü koltuğuna. Yüzünde gülümsemesi büyür, ken kadının cesareti hayranlığını artırmıştı. Racon gereği karşılık şartı ama acele etmeyecekti. Bir kere daha şansını deneyecekti. O da olmazsa bu sefer kendisi çıkacaktı karşısına. İşte o zaman çok eğlenecekti. Çok...

* * *

Mehveş karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarak sessizce söylediklerini dinledi. Kılı kıpırdanmamıştı. Adam fütursuzca Yakut'u istediklerini ve belirleyecekleri meblağ ne olursa olsun vereceklerini söylüyordu. Onun Yakut'una paha biçiyordu utanmadan karşısındaki adam. Baba mirasına...

Adam söyleyeceklerini bitirerek elindeki kâğıt parçasını masaya bıraktı. Göz ucuyla bile bakmamıştı kâğıda Mehveş. Derin bir nefes aldı.

"Kimsin, kimi temsil ediyorsun bilmiyorum. Ama bildiğim çok net bir şey var ki, o da Yakut sahlık değil."

"Biliyorum Mehveş Hanım. Mükellefim de bunu biliyor. Ama burası için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Dediğim gibi, meblağ mühim değil."

"Senin o mükellefin neden kendi gelmedi, merak ettim."

"Onu temsilen ben geldim. Bir sakıncası mı var?"
"Hayır, elbette yok. Ama senin kollarına yazık olacak."

"Anladım?"

"Anladığımı fark ettim. Vural?"

"İki kol mu Mehveş?.."

"Elbette."

Vural ikinci bir soruya gerek duymadan anında adamın önünde birmiş ve önce sol kolunu sonra da sağ kolunu basit bir hareketle dirseklerinden kırmıştı. Adamın acı dolu haykırışı mekânda gınlarken Enver oturduğu yerden kıpırdanmadı. Dışlarını sıkımsa, önünde cereyan eden manzarayı izliyordu. Mehveş bakışlarını ona çevirdiğinde boynunu hafifçe sağa sola esnetti.

"Bu sesi oldum olası sevmişimdir."

Enver soğukkanlılıkla ayağa kalkarak ceketinin önünü ilikledi.

"Mesajınızı patronuma iletteğim Mehveş Hanım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Tek sevdiğim ses kırlan kemik sesi değildir. Kurşun sesine de özel bir zaafım var. Anlatıldım mı?"

"Gayet iyi anladım Mehveş Hanım. Ama içimdeki ses de tekrar görüreceğiz, diyor. İyi günler."

Enver acıdan kıvranan adamı kolunun altından tutarak çıkışa yönlendirirken kafası allak bullaktı. Nasıl bir kadındı bu? O güzelliği, o masnavi gözleri gören yeryüzüne melek indi sanırdı. Ama bu kadın, görünüşe aldandırmalı tanımının ta kendisiydi. Bir an evvel Hâkim'e haber vermiydim, diyerek telefonuna sarıldı.

Mehveş sıkıntıyla koltuğuna yaslandı.

"Kim bunlar Vural? Neden burayı istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Bir araştırılmalı diyeceğim ama ismin öğrenemedik."

"İki namazlı bir gün, üçer gün geçiyordu. Her zaman senin
fikirle uykum uykulu oluyordun."

Mehmet'in iyileşmesi için her hafta senin kütüphane
Sihirliya gitti. Yapraklar ağaçların, çok sertten bir
düşünceyi, yarıda kalan bir düşünceyi, insanın
bu dünyada yaşadığı her anı düşünüyordu. Bugün her şey
bu kadar güzelmiş. Güne kızıllık, uykulu, sana da
Aşkından kurtulmuş kurtuluş. Kütüphane düşünce diye
denir, düşünceyi 'Yakut' a bu eller de arıyordu. İki adam
çıkıyor çıkıyor.

"Yakut gel, iki saat beklem. Sihirliya gitti. Yine bugün
bu işi düşünceyi düşünce."

"Yakutdur Mehmet?"
"Evet, bu iş yok. Seninle birlikte. Kimden geldi
Yakut kalle."

"Yine yine yakutdur Mehmet her şey. Yakut da bunu
güçlüyor ama belli olmuyor. Kışlar yağmurlar, selam bu
yakutdur yine. Çikolataya kütüphane omuzuna attı. Baş-
tan hergiz bir iyileşme bitti."

Sihirliya güçleriyle Cami hermen masayı hazırlıyor
tı. Sihirliya bir kutusine oturmuş, gözleri kapalı söy-
liyordu yakut. Sen namazı da yapar çabalar susma
Mehmet'leri çıktı.

"Yakutursun bugün Sihirliya. İsteğe bulunacağım
sana valla."

"Bekle, o zaman ne istediğini bilirsin sen, sana bura-
mama kadar."

"Peki, o zaman ne istediğini bilirsin sen, sana bura-
kuyorum."

Sihirliya kemancıya eğilerek bir şeyler söyledi. Seh-
pının üzerindeki vaskisinden bir yudum aldı ve nota-
larla yüreğini titrete titrete başladı söylemeye.

Artık seninle duramam

Bu aşkım çıkar giderim

Hesabım kalsın mahşere

Elimi yıkar giderim.

Sen zahmet etme yerinden

Gürültü yapmam derinden.

Parnakların üzerinden

Su gibi akar giderim.

Artık sütersin bir sefa

Ne cismim kaldı ne cefa

Şikâyet etmem bu defa

Dişimi sıkar giderim.

Bozar mı sandın acılar.

Belaya atlar giderim

Kurşun gibi mavzer gibi

Dağ gibi patlar giderim.

Sana yazdığım şarkıyı

Sazından söker giderim

Ben ağlayamam bilirsin

Yüzümü döker giderim...

Mehmet içine dolan notaların her birinin sıvı ucunu
yüreğinin köşesinde hissetti. Hep geride kalan olmuştu;
"giderim" diyememişti. Hep ondan gitmişlerdi. Kimse-
ye kal, diyememişti. Bir gün... Belki bir gün "gitme kal"
diyeceği biri olurdu. Belki bir gün "sen iyi ol, ben kafa-
ma sıkar giderim" diyecek biri tarafından sevilirdi. Kim
bilir belki...

ŞEREF

Acılara mesken yuvaların derbederliği bakidir çoğu zaman.

Yıkıntılar arasından sıyrılmaz, toza toprağa, ıstıraba bulunur.

Ta ki umut gün ışığı gibi gölgeleri dağıtana kadar.

Mehveş, Ümmü Ablanın dizine yatmış, saçlarını okşamasını istediğinde harabeydi her zamanki gibi. Umutun fısıltısına kulaklarını tıkadığı için toparlayamamıştı evini barkını. Yıkıntıların arasında, ıstırabın tozunu toprağını ciğerlerine çekiyordu.

"Hayırdır deli hatun. Bu kedi gibi sırtımsalmanın bir sebebi var mı?"

"Yok abla. Sadece... Çok özledim... Babamı yani."

"Ah ahh... Tufan Beyim olaydı keşke. Adam ederdin seni azıcık."

"Aşk olsun abla. Neyim var benim. Hem az uğraşmadı beni eğitmek için. Daha ne öğretecek?"

Mehveş dilinden dökülenlerle geçmişin sisli günlerini döndü bir anda.

Çok değil, iki sene olmuştu Tufan Bey'in yanına geleli. Başta çekingen idi. Ama sert bakışlı o oğlanı gör-

duğünde garip bir şekilde mutlu olmuştu. İki-üç yaş büyüktü sadece ondan, gülmiyordu çok. Ama güzel bakıyordu adının Vural olduğunu öğrendiği çocuk.

"Tufan Baba. Yine gidelim ne olur silah atmaya."

"Mehveş, ne yapacağım ben seninle kızım?"

"Neden baba ya? Vural'a öğretiyorsun ya. Ben de istiyorum. Beni daha mı az seviyorsun?"

Tufan Bey'in kalbi sancıcı bir anda. Ödül patlıyordu bu safır gözülü ceylanın sevilmececek diye.

"Gel buraya bakayım. Geç karşıma."

Mehveş adınılarını sürükleye sürükleye gitti karşıma.

"Silah dediğin öylesine ele alınmaz. Belindeyken de elindeyken de ne yapacağın bilmelisin. Acımasız olmalısn. İki kirpiğin birbirine değdiği zaman kadar, kısacık bir an bile tereddüt edersen canımla ödersin."

"Korkmak isteniyorum ben. Elimde ne olduğum umurumda bile değil. Öyle korkak korkak kimsenin arasına sıklanmam."

"Mehveş haklı baba. Ben nasıl öğrendim o da öğrenebilir, dedi Vural. İlk kez bir konuda karşı çıkıyordu babasına. O kadar kesin bir ses tonuyla dile gelmişti ki, Tufan Bey bu iksinin de tek yürek olmak için attıkları ilk düşünüyü hissetti en derininde.

"Peki o zaman. Mızırılık istemem. Vural'a ne öğrettiysem sana da öğreteceğim. Madem yolunu seçtin."

"Seçtim... Hemen başlayalım."

"Dei kız, dur hele..."

"Durmak yok Tufan Baba. Vural benden önde. Ona yetişmeliyim."

"Peki o zaman. Vural!"

"Efendim baba?"

"Getir oğlunu sarğına."

"Peki baba."

Vural fırtına gibi odasına gitti. Seviyordu Mehreş'i. Öyle çok seviyordu ki göstermiyordu yakınlaşamıyordu bile. Abisi olarak herkesten korurdu onu ama yine de öğrensin istiyordu. Muhtıaç olmasın kimseye istiyordu. Salona geri döndüğünde uzunca bir sarğı bezi vardı elinde.

"Beni dövecek misin?" diye sordu Mehreş kaşlarını çatarak.

"Seni şu geçen iki senede hiç dövdüm mü?"

"Hayır."

"O zaman neden şimdi başlayayım ki? Yaklaş."

Mehreş küçük burunu havada yaklaştı.

"Sağ kolunu göğsüne koy. Şöyle bak..."

Tufan Bey bileğinden tutarak omzuna yakın yere çekti elini.

"Öyle dur. Vural, tut arkadan sarğının ucunu."

Sarğı bezi sarıldıkça kaşları çatılıyordu Mehreş'in. Mumyaya benzemişti. Son düğünü de atınca geri çekildi. Üstüne başına baktı.

"Bir hafta böyle dolaşacaksın. Sadece banyo yaparken çıkartacaksın. Ümmü Ablan yardım eder. Eğer muzmızları ya da çıkarmaya çalışırsan eğitimi unut."

Mehreş tek kelime etmemiş, bir hafta boyunca bir kere bile muzmızlanmamıştı. Her işini sol elle yapmaya da çabuk alışmıştı.

O gün her zamanki gibi arka bahçeye çıkmıştı üçü. Sarğıyı çıkartalı üç gün olmuştu. Biraz dinlen, eğitime başlart, denmişti babası. Heyecanlıydı.

"Vural, geç şu tarafa. Sen de karşısına Mehreş."

İkisi de gösterdiği yere geçerek hazır ol pozisyonunu

aldılar ancak duyacaklarına hazırlıklı değillerdi.

"Vural, Mehreş'e vurmanı istiyorum, tüm gücünle."

Vural anlamaz bakışlarını babasına çevirdi. Şaka yaptığını düşündü ama sessindeki soğukluk yanıldığını gösteriyordu.

"Aaa... anlamadım..."

"Vur, diyorum Vural."

Vural Mehreş'e baktı. Kırpığı bile kıpırdamamış, çivit mucisi gözlerini gözlerine dikmişti.

"Vurt!"

Tufan Bey'in sesiyle yerinde sıçrayan çocuk hiddetle bağırmağa başladı.

"Vurmanı. Kardeşim o benim, vurmanı..."

"Ben vururum o zaman," diyerek öne atıldığında Vural hırsla kolundan çekip arkasına geçirmişti küçük kıızı. Mehreş'in itirazlarını duymuyordu bile. Tufan Bey kocaman adımlarla kısa sürede yanlarına ulaştığında kararmıştı Vural'ın bakışları. Tufan Bey'in kalkan elini gördüğünde yiyeceği darbeye hazırda ama saçlarını okşamaması beklenmediği şeydi.

"Aferin evlat. Asla ana asla bir kadına elin kalkmayacak. Ve kanından olmasa da canından olan kardeşini her daim koruyacaksın."

"Sana da aferin kızım. Asla bir erkeğin ardından kalınmayı kabul etmeyeceksin. Baş eğmeyecek, eyvalah etmeyeceksin. Sadece canına sığınabilirsin. Bugünkü dersiniz bitti. Hadi hazırlanın, sizi deniz kenarına götürüyüm. Hem size almak istediğim bir şey var."

Vural yüzünde bir türlü oluşamayan yarım gülümsemesiyle Mehreş'in sıkı sıkı tuttuğu elini bıraktı. Kollarını omzuna dolayıp kendine çekti.

"Kırmızı bantın kırıldığına uyarı vermemiz."

"Her birimizle mi olacakken Yarad'ı?"

"Evet, hep seninle olacağız."

Tufan Bey yetmişiki yaşında evlatlarıyla gururla, zengin olmasına, kavgaya, Alim'in içindeydi kendini buldu. Çimeninşi çocukla. Ne yaparsa yaparsın olmanıştı. Çimeninşi çocukla aldaya olmanıştı. Aşk acısı. Hiçbir şeyden bile denemiydi çocukla olsun diye. Ama Yaradan'ın sözünü vermemişti. Tam bitti artık dediğinde gelmişti Yarad'ın haberi. O ilk bakışıyla çöreklenmişti yüreğine. Babasına ilk dokunmuştu. Başına basmış, bulaşmıştı. Alimden uzak tutulmamıştı. Hayatı belliydi. Ama Mehmet'i okutmayı hayal etmişti hep. Bilmemişti onun içindeki emellerinden kopan cesareti. Şimdi ne kadar olursa o kadar derine girecekti. En iyisi neyin ne olduğunu, racam, silahı hepshü öğretip dimdik durmalarını sağlanmak. Soyadına yakışır iki tane yiğit verecekti diene. Dünmeden gelmiş gittiğinde bile adının anılmasına vesile olacaktı gerefele.

Aranmaya önce belbek sahiline tamışlardı. Doyuşuya girmiş güneşin tadını çıkarıyorlardı. Sonrasında ise yolculuğu Tufan'ın yolunu tutmuşlardı. Tufan Bey dükkandan içeri girildiğinde Todoras ayağa fırlamış hasretle kucaklanmış dostuna.

"Todoras dostum, ney gelmiş."

"Todoras, neyden dostum? Özgüven, ney gelmiş."

"Neyden bu dostum."

"Ah, gelmişim gelmişim de misafirlerime varmış."

"Neyden daha sonra misafirlerim."

"Evet, hayır neyse, ebi seni bu gece."

"Kudretini gösterdin sana."

"Ney gelmiş, yarad'ı."

"İlk emaneleri senden."

Todoras kalın kaşını haraya dikti.

"Gelin bakalım yamacına..."

Mehmet korkusuzca ilk adımı atmış karşısına geç-

mişti ufak tefek adının.

"Senin adın ne bakayım?"

"Mehmet."

"Adın gibi ay yüzülsün sen. Ama ay sadece geceleri

ışığını yayar."

"Aynı kendi ışığı yoktur, güneşten aldığı yansı-

tır."

"Akıllısn. Bakalım seçimin benim tahmin ettiğim

gibi mi olacak? Söyle bakalım; adalet mi, cesaret mi?

"Şeref mi, kudret mi?"

Mehmet düşünmeden hemen cevap verdi.

"Şeref."

"Neden?"

"Çünkü şeref olan hepsine sahip olur."

"Peki, sen delikanlı?"

"Cesaret."

"Neden?"

"Cesareti olan şerefini korur."

Todoras Tufan Bey'e döndü.

"Ne evlat yetiştirmişsin be Tufan..."

Tufan Bey ömrü hayatında ikinci kez gözlerinden

süzülen iki damla yaşını saklamadan gururla baktı iki

canına.

Todoras tezgâh arkasına giderek kabzası sedef kalk-

malı bir sustalı çıkardı, cam tezgâhın üzerine koydu.

Mehmet'e doğru uzattı.

"Şeref sonradan kazanılmaz kızm. O hep vardır.

Tıpkı senin küçük yüreğinde olduğu gibi. Al bunu, bu

senin ilanıdır. Şeyhin senin en büyük silahın olacak zaten. Kurşun anlamı güreş yok. Ama dilini de topk bu büyük göbü bulupçuk, keşkinleştirirsek. Ve sadece gerektiğinde fırlatacağın. Tıpkı yazarından fırlayan bu seside göb."

Yusuf'a dönüp de onun rengi silâha övüne döğre küşüde.

"Cesareti olanın buşu öşle eğlimes. Nema öşle öşliden düşmez."

Elmi bezgşin alın sokup aynı silâhın bir izne düşer çıkarıdı.

"Sende cesaret çok... Madem iki kişilik şerifini kere- yacakın, silâhın da iki tane olacak. Aldın göb... Bileğin göb... VUR ve AL..."

Mehveş eski günlerin, güzel hatıraların sisinden hız- ıca sıyrıldı. Abıasının tonton yazağna kocaman bir öpücük kondurdu.

"Hazırlanayım artık. Yakut'a gideyim. Uyudu bizim paşa nasıl olsa."

"Tamam kızım. Yarın dışarı çıkacağız biz oğlumla. Eksikler var, ne ara biliyor anlamadım. Gidip bahar- ık dızaçığım. Artık denemeden alamyorum."

"Tamam abla. Çocuklara söyle, götürsünler sizi."

"Tamam kuzum, sen merak etme."

Mehveş garçabuk hazırlanıp arabasına atladığı gibi Yakut'un yolunu tuttu. Trafik olmayınca çabucak vardı mekâna. Arka tarafa çekti arabayı. Anahtarı köşede si- yara için Cem'e fırlattı.

"Cartaja çek Cem. Anahtar sende kalsın, alırım sor- ra."

"Tamamdır Mehveş Hanım."

"Aaa, benzin yok, doldur bir ara, olur mu?" Cem tamam diyerek atladı şoför koltuğuna. Madem bir şey istemişti, hemen yerine getirmeliydi. O isteyince akan sular dururdu.

Mehveş içeri girdi. Kızların odasına uğradı önce. Ka- pıyı tıklatıp başını uzattı.

"Kızlar, ne âlemdesiniz?"

"Of Mehveş, gel şu salak Nazan'a akıl ver, olmadı kır bacaklarını. Oğlan yine... Ayyy kız, ne çindiriyorsun?"

Nazan korku dolu gözlerini yüzünün hatları anında değişen kadına çevirdi.

"Oğlan ne yapıyor yine Nazan Abla?"

"Yok bir şey Mehveş, sen bakma buna..."

"Yalan diyor Mehveş. Almış yine elindeki avucun- dakini hafta sonu. Tartaklanmış da."

Mehveş sinirle karşısında bittiğinde Nazan'ın gözle- rinden yaşlar akmaya başlamıştı bile.

"Kıracağım onun kemiklerini. Yusuf!"

Yusuf adını duyar duymaz destursuz içeri girdiğin- de Nazan çoktan eline yapışmıştı Mehveş'in.

"Yapma Mehveş, kurbanın olayım. Valla bir şey yap- mağı."

"Yeterr! Sana ne dedim ben... Uslanacak, uslanmaz- sa hakkı kötek, dedim... Madem uslanmadı annesine kaldırdığı eli kırarım."

"Yapma Mehveş."

"Sen bilirsın. O zaman pılnı pırtını topla, defol. Ben sizi sağ gözümünden sol gözüme sakınırken..."

"Etme... Ben gitmek istesem giderdim Mehveş. Yap- ma ama o benim oğlum, canı yansın istemiyorum."

"Senin oğlanın canı yansın Nazan Abla. Ben canını şimdi yakmazsam bir köşede ölüsünü bulacaksın. Sen-

Korku doluydu yükselen sesi. En büyük kâbusuydu Vural'a bir şey olması.

"Sakin Mehveş. Ondan temizliyorum zaten gece gece."

Sıkıntıyla koltuğuna çöktü. Tam Süheyla programına başlamış ki kapısı açıldı. Sinirle doğruldu koltuğunda. Bir rahat yoktu. Ne güzel bülbul seslisini dinleyip demlenecekti.

"Mehveş Hanım, müsait olmadığınızı söyledim ama."

"Burak."

"Tekrar Merhaba Mehveş Hanım," dedi Enver çekingenliğinin sesine yansınmasına dikkat ederek.

"Hayırdır?"

"Size teklifimizin son halini getirmek istedik."

"Siz anlamakta bu kadar diretince benim avucum kaşınıyor."

"Bir inceleseniz. Hem mekâna talip olan birçok kişi olduğumu biliyoruz. En iyi teklifin bizimki olduğuna eminim."

"Mekânım satılık değil cümlesinin neresini anlamadığımı söyle, söz, kırmayacağım bir tarafını."

Enver çaresizce yutkundu. Verecek makul bir cevap arıyordu.

"Sadece binanın tarihi oluşu yüzünden teklif verildiğini ve bir sanat galerisine dönüştürüleceğini söyleyebilirim. Diğerleri gibi..."

"Vural..."

"Efendim Mehveş?"

"Silahlarını temizliyorsun. Bugün de tutukluk yapıyor. Arkadaş şanslı. Yine kemiklerle idare edeceksin."

"Mehveş Hanım, lütfen..."

“Kibarlık seni. Bu sefer bacaklar Vural...”

Enver, gözü kararmış adam hangi ara kalktı, hangi ara indirdiği darbeyle bacağı kırıp bilemedi. Tek bildiği çığlığını bastıramamış olduğu oldu. Acıyla inledi. Mehves koltuğundan kalktı, yanına gitti. Yüzünü bulandırdı.

“O patronuna söyle, adamsa kendi gelsin... Kafasına sıkarsam bu konu kapanır belki.”

Mehves dilinden çıkan sözlerin ömrünün en büyük yanlışlığı olduğu habersizdi. Gün gelir özgürlüğüne kavuşan her bir kelime kelepçe misali sarıyordu. Yine de Mahkûmiyetinin kime olacağına da ancak kader karar verirdi.

YÂR TOPRAĞI

Aşk isimlidir göçü zaman, kimsizdir.

Kime duyulduğumun, neye duyulduğumun bir önemi yoktur.

Aşk vardır ve sizi kendi kavuşmaya ortak eder. Çünkü aşk; ruhunun özgürlük için verdiği en büyük kavgadır. Aşka bulaşan ruh,

bağımsızlığını ilan eder yâr toprağında...

Hâkim en büyük muharebesine hazırlanıyordu bilmeden. Başkumandanı aşkı da tanımamıştı henüz. Enver'in kırık bacakla acı içinde anlattıkları bir önceki gibi kahkaha attırmamıştı Hâkim'e. Önce hayranlık tüm damarlarını ele geçirmiş, sonrasında ise cürekâr çağrısı, içindeki asi adamın barm teline dokunmuştu. Ama hiçbir zaman düşünmeden plansız atmazdı adımlarını. Yine öyle yapacaktı. Ofisten çıkarak aşağı kata indirdi. Hafta sonu açılışı yapılacak sergi için hazırlanan salona göz attı. Kapıdaki hareketliliği görünce dışarıya yöneldi.

Gelenin Ufuk olduğunu görünce tek kelime etmeden başıyla arabasını işaret etti ve sürücü koltuğuna geçti. Ufuk sorgulamadan yan tarafa oturmuş, emniyet kemeri taktı.

"Hayırdır Hâkim?"

"Anlatacağım."

Hâkim yola çıkmadan önce telefonu koydu kulağına.

"Enver? Nasıl oldun koçum?"

"--"

"Neredelermiş, öğrendin mi?"

"--"

"Tamam. Dinlen sen."

Hâkim telefonu kenara koyup gazı köklediğinde
Ufuk hâlâ nereye ve neden gittiğinden habersizdi.

"Hâkim, cımbız da almadım yanıma, çaresizim."

"Neden lan?"

"Hayır, lafları senden sökerken ihtiyacım olacaktı."

"Ben de kaşların çıkmış diye dert ediyorsun sandım."

"Ooo, formun yerinde bugün."

"Daha da iyi olacağım ama yardımına ihtiyacım var
Ufuk, alışveriş merkezine gidiyoruz. Bir mizansen ya-
ratmam lazım."

"Niye, neden, sebep? Daha bir sürü soru kipi var.
Yorma beni. Gerçekten sinirlerimi bozmaya başlıyor-
sun."

"Sabredersen tamamını anlatacağım, sen de anlaya-
caksın. Küçük bir delikanlıyı görmek istiyorum. Onu
görmem lazım."

"Nasıl yani?"

"Üç-beş yaşlarında bir çocuk. Yanında da bakıcı-
sı olacak. Onu göreceğiz. Çevresinde kendini kamufle
eden korumalar olacaktır. Senden daha iyi dikkat dağı-
tabilecek biri gelmedi aklıma."

"Hâkim, ne işler karıştırdığını söylemezsen kılımı
kıpırdatmam. Çocuk falan kaçırmayacaksın, değil mi?
Bana izin vermem bak böyle bir şeye."

"Ufuk, salak salak konuşuyorsun farkında mısın? Akşamdan mı kaldın, ne yaptın? Ne zaman çocuk kaldırdım ben? Hem yapmak istesem kendim mi giderdim?"

"Ne bileyim oğlum, garip garip şeyler söylüyorsun, benim de kafamı karıştırdın."

"Sadece çocuğu görmek istiyorum dedim."

Ufuk kafa karışıklığı devam ederken tamam diyerek başını salladı.

Hâkim bir tablonun peşinden koşardı, edebi bir eserin el yazmasını görmeye giderdi, arkeolojik kazı incelemesine giderdi... Bunların hepsi Hâkim için normaldi. Ama Hâkim alışveriş merkezine gitmezdi. Hem de bir çocuk görmeye asla... Hadi hayırlısı, dedi içinden.

Hafta içi olduğu için تنها sayılan dükkânların önünden geçerken içeriye bakıyordu Hâkim. Çocuğun resmini görmüştü ama buradan bakınca tahminen ufak boyuyla görmek mümkün olamayacaktı. Telefonunu çıkarıp Kâmil'i aradı.

"Kâmil, neredeler?"

"...."

"Hangi kat?"

"...."

"Tamam."

Yanlış katta olduklarını öğrenen Hâkim yürüyen merdivenle bir üst kata yöneldiğinde Ufuk inatla birkaç adım gerisinde, sanki sevdiği kadına hediye almaya çıkmış biri gibi ondan bağımsız yürüyordu.

Kâmil'in bahsettiği mağaza tam da merdivenlerin karşısındaydı. Girmekle girmemek arasında bocalıyordu ki kocaman kara gözleriyle onu gördü. Mağazanın kapısından dışarı çıkmış ve azımsanmayacak bir hızla

Hingegen ist diejenige, welche durch den Tod
 zu jener der Unsterblichkeit überführt wird, nicht
 selbst die Unsterbliche, sondern es ist Christus, welcher
 mit ihr vereinigt ist, und so wird sie selbst
 unsterblich. Diese Vereinigung geschieht durch die
 Heiligung des Geistes, welche die Seele von allen
 Sünden reinigt, und sie in die Gnade Gottes
 einweihet. In diesem Zustand steht die Seele
 nach dem Tode, bis sie am Tage der Auferstehung
 wieder mit dem Leibe vereint wird. Die Seele
 aber, welche sich nicht heiligen lässt, bleibt
 im Zustand der Verdammnis, und wird am
 Tage der Auferstehung mit einem neuen
 Leibe wiedervereint, welcher jedoch ewig
 verdorren wird.

Wie die gewöhnliche Infektion von Kindern geschieht. In dem
Körper der Kinder findet man gewöhnlich eine gewisse Anzahl von
Keimen, die sich bei der Infektion vermehren.

[illegible]

11

Elbette ölmek, vaka olurmuş. Ama Hâkîm için o an düşünüyorduk. Yaratıldaki amaç kişiye bir küçük bütünü kurtarmak, en güzel şekilde bir etkileşim ortamı hazırlamaktır. Çünkü insan için yanlış tutumlarla tek kelimeyi kullanmıştı. Nefes almıyordu o tek kelimeyle. Aşk dediğini öyle sadece karp gibi duyulmaktaydı. Aşk dediğini zaten vardı. Biz onu kimse sormak isterseniz, kimisi laşyk görürseniz o yarılmış bir bay karpine kuruyorduk. Küçük bir çocuk Hâkîm'in bay karpine giden yolu minik adımlarıyla arıyordu işte.

Sözün övündüğüne bile geldi.

"Bye-bye, dear!"

"Sen süpey kahyamanşın di mi? Babalay süpey kahyaman oluy. Sen de öyleşin."

Hâkim titreyen bedenine engel olmaya çalışsa da bir türlü toparlayamıyordu kendisini. Bu kadar etkilenmesi normal değildi belki ama o derin kuyular çekivermişti içine kendisini.

"Kutsal, oğlum... Oy paşam, aklım alındı... Gel kuzum, gel..."

Küçük çocuk bulunduğu kucaktan memnun bir şekilde küçük kollarıyla adamın boynuna sıkı sıkı sarılınca Hâkim gülümsemeden edemedi.

"Yok, gelmem. Babasının kucakta olcam."

Hâkim tonton kadınla göz göze geldiğinde kadının dolan gözleriyle bir kez daha sarsıldı. Bu küçük adamın kalbinde büyük bir baba özlemi vardı. Yanıyor, kavru-luyordu anlaşılan.

"Aman beyefendi, nasıl teşekkür etsem size... Ben, eğer bir şey olsaydı ona..."

Sendeleyen kadını boşta kalan koluyla tuttu.

"Aman aman... Sakin olun lütfen, bir şey olmadı. Gelin şurada bir yer var, oturalım bir su falan için. Fena olacaksınız."

Kadın tamam diyerek gösterdiği kafeye yöneldiğinde gözü, adamın kucağında gözünü bir an bile ondan ayırmadan bakan Kutsal'daydı. Baba, demişti Kutsal. Bu zamana kadar kimseye söylemediği, gördüğü hiçbir erkeğe söylemediği şeyi söylemişti. Adama çevirdi bakışlarını. Anlık göz göze geldiğinde kara gözlerinin Kutsal'a ne kadar benzediğini fark etti.

Hâkim kadının hafifçe koluna girerek oturmasına yardımcı oldu. Tam kucağındaki küçük beyi de sandalyeye oturtacaktı ki, boynuna gömülen başını kendisin-

den uzaklaştıramayınca hafifçe gülümseyerek saçlarını okşadı.

"İnanın hiç böyle yapmaz. Tam tersine kimseye sokulmaz. Biri yanağını okşasa saatlerce tepinir. Nasıl oldu ben de anlamıyorum."

"Sorun değil, gerçekten. Çok severim çocukları. Onlar da genelde beni severler. Herhalde ondan."

"Nasıl teşekkür etsem size bilmiyorum. Allah sizden razı olsun. Ay ne yapsam ki?.."

"Lütfen, üzerinde durulacak bir şey değil. Vardır Yaradan'ın bir bildiği. Doğru anda doğru yerdeydim demek ki... Bu küçük bey de halinden memnun gibi."

"Şaşkınım, inanın. Baba konusu bu aralar fazla... Nasıl desem..."

"Anladım ben, dert değil."

Hâkim küçük dostunu dizinde oturttarak ona bakması için kendisine doğru çevirdi.

"Söyle bakalım dostum. En sevdiğin hayvan ne?"

"Aşlan..."

"Neden?"

"Kıyal çünkü o."

"Hımmm, anladım... Peki, şimdi senden bir şey isteyeceğim. Önemli bir görev bu, süper kahramanlara özgü."

"Şüpey kahyaman mı?"

Küçük kara gözler ilgiyle parıldarken Hâkim çocuğa tekrar sarılmak istiyordu.

"Evet. Şimdi sen bu yanındaki tatlı hanımı ben gelene kadar düşmanlardan koruyacaksın, olur mu?"

"Silahım yok ki."

"Olsun, güçlü olmak için silaha ihtiyacın yok. Yüreğin ihtiyacın var. Sen cesur ol, yeter. Tamam mı?"

"Hı hı..."

"Hemen döneceğim, sana güveniyorum."

Hâkim tam kalkmış bir-iki adım atmıştı ki duyduğu sesle kalakaldı.

"Babası! Hemen gel ama şen."

Hâkim sızlayan burnunun direğini iki parmağıyla ovuşturup, yukarı çıkarken gördüğü oyuncakçıya daldı. Tezgâhtaki görevliye ne aradığını tarif ettikten sonra hemen istediğini gibi bir şey buldu ve kasaya ederinin birkaç katı para bırakarak dışarı çıktı. Kafeye doğru giderken, masaya eğilmiş kadınla konuşan birini gördüğünde adımları yavaşladı. Korumaların onu fark etmesini istemiyordu. Gerçi onu tanıyacak değillerdi ama riske girmek istemiyordu. Nasılsa kalkmıştı bir kere yanlarından. Ama yapamazdı. Küçük dostunun endişe dolu gözleriyle etrafına bakınması ve kısa bir süre sonra ağlamaya başlamasıyla artık ondan öteye gidemeyeceğinin farkındaydı. Koruma masadan uzaklaşınca yanlarına yöneldi. Masanın yanına vardığında sevimli pelüş oyuncağı yüzüne doğru kaldırdı muzipçe. Oyuncak görünce sevinmeyecek çocuk olmazdı. Ama yanıldı. Çocuk yüzüne tutulan oyuncağı eliyle kenara itmiş yine adamın kucağına atlamıştı.

"Ah beyefendi, ne gerek vardı, mahcup ettiniz bizi."

"Rica ederim. Dedim ya, severim çocukları; hele de böyle harika bir süper kahramansa..."

İki küçük el yanaklarından kavrayıp, sulu ama minik bir öpücük yanağına kondurduğunda Hâkim artık daha fazlasının yüreğine ağır geleceğini fark etti.

"Ne yazık ki benim gitmem gerek. Tanıştığımıza çok mutlu oldum süper kahraman."

"Gitçek mişin? Gitme..."

"Ama ben de süper kahraman değil miyim? Gitmem lazım, kurtarmam gerekenler var."

"Başka baba gitsin, sen gitme..."

"Ama sen güçlü bir süper kahramansın. Ben şimdi gideyim. Görevlerimi tamamladığımda gelirim, olur mu?"

"Şöş mü?"

"Söz! Kahraman sözü."

Çocuğu kucagından alan kadına yönelerek tekrar teşekkür etti ve ardına bakmadan kaçır gibi uzaklaştı. Otoparka indiğinde Ufuk arabaya yaslanmış onu bekliyordu. Tek kelime etmeden arabaya bindi. Sinirle geri vitese taktı ve koca otoparkın içinde lastiklerini bağırta bağırta kökledi gazı.

Sanki hâlâ iki küçük elin sıcaklığı yüzündeydi. Yüreğinin acı dolu devinimi bir türlü dinmemişti. O küçücük kara gözler içine işlemiş, gözyaşlarıyla "gitme" demesi tarumar etmişti ne var ne yoksa.

İnsan işini seçebilirdi... Evini... Hatta evleneceği kadını... Ama evladını seçemezdi. Rabbin sana sunduğu zaten gönlünün başköşesinde olurdu. Ama nadiren de olsa evladını seçme şansı verilirdi insana. Kaderin renk renk resmettiği tablo da Hâkim'in evladı çizilmişti usulca. İçinden bir ses, "babası" diyen o küçük yüreği yüreğine katmadan rahat etmeyeceğini söylüyordu.

Bir adam bir kadına güzel olduğu için yaklaşırdı. Sevmek için yaklaşırdı, sevişmek için. Ama Hâkim Mehveş'e, o derin mavi gözleri, inanılmaz güzelliği için falan yaklaşmayacaktı. Aşkını vermeye karar verdiren bir miladı vardı. O da sevmeye hayatına katmaya karar verdiği kadının en "Kutsal"ıydı... Hâkim, hayatının

miladını, ruhunun özgürlüğünü sereceği yâr toprağını seçmişti. Bundan sonra olacak her şey, o "Kutsal" topraklara kurulacak ocağın ateşi içindi. Ve o ateşin ilk kıvılcımı yakılmıştı yürekte.

TOKAT

*İki kirpiğin birbirine vuruşu kadardır hayat. Bir nefeslik...
bir bakışlık... Ayaza çekersiniz kimi zaman. Kimi zaman
bahara cilveli. Ama öyle bir an gelir ki katre katre alırsınız
hak ettiklerinizi. Sabrınızla vura vura... Canını çıkara çıkara
alırsınız. Göze göz dişe diş tir hayat. O vermese de
siz almasını bilirsiniz.*

Hâkim günlerdir yanaklarındaki sıcaklığın izi silinecek diye kavruluyordu. O küçük yürek kırmızı halılar sermişti geleceğine. Davet etmişti hem neşesine hem de hüznüne. Ama çaresizlik çöküveriyordu boğazına. Ne yapacaktı ki? Kadının karşısına geçip ben oğluna da sana da talibim mi diyecekti? Hem isteyecek miydi ki bakalım kadın? Ondan öte ısmarlama aşk olur muydu? Hâkim sevecek miydi peki? Yitip gitmek isteyecek miydi gözlerinin derinliklerinde, teni teninde çiçeklensin isteyecek miydi? Sevda diyecekler miydi adına? Daha azıyla yetinemezdi, biliyordu kendisini.

İstediği tensel haz değildi. O hazzın bile tek çarşaflık olmasını istemiyordu. Dünyası değişsin istiyordu Hâ-
Göze göze dişe diş istiyordu. Hepsini istiyordu.

Anne olsun, kadın olsun, eş olsun, yoldaş olsun, aşk olsun... Ama göz göze gelmeden de anlamayacaktı o olup olmadığını. Çünkü aşk böyleydi. Tıpkı Kutsal'la yaşadığı gibi. Tek bir bakış, tek bir nefes yeterdi.

"Hâkim, ne bu hal? Sesleniyorum cevap vermiyorsun."

"Hoş geldin Ufuk, gelsene."

"Sana bir sürprizim var."

"Nedir o?"

"Bak bakalım kim geldi?"

"Of Ufuk, oyun oynayacak halde değilim."

Hâkim'in bıkkın hali kapıdan içeri gireni gördüğü anda uçup gidivermişti. Ordaydı işte ilk göz ağrısı, ilk baharı...

"Abi? Çok özledin galiba beni..."

"Heyttt, koçum benim..."

Hâkim yerinden fırlayıp kardeşini kucakladı doyasıya. Kollarının arasında tutuyordu bu zamana kadarki en değerlisini. Bu zamana kadar... İçinden geçirdiğiyle sarsılsa da çabuk dağıttı zihnindeki gelgitleri.

"Abi tamam, durrr. Kırdın kemiklerimi, dur!"

"Özledim be oğlum."

Hâkim kardeşi Erkin'i koltuğunun altına aldı kanepeye yöneltti.

"Ben de özledim abi."

"Neden haber vermiyorsun? Kendi başına iş yapma, diyorum, dinlemiyorsun Erkin."

"Of abi dakika bir gol bir. Sürpriz yapmak istedim, neden uzatıyorsun?"

"Yapma sürpriz falan. En azından bana söyle."

"Senin doğum günün için sürpriz yaparken sana nasıl söyleyebilirim? Bok ettin abi ya. Ne diyeyim sana?"

Hâkim bir an için hangi tarihte olduklarını bilemedi. Biraz düşündünce iki gün sonra doğum günü olduğunu hatırladı.

"Unutmuşum."

Erkin abisinde bir değişiklik olduğunu daha ilk gördüğünde fark etmişti. Düşünceliydi. Sanki kocaman bir labirente, nereye gideceğini bilemiyor gibiydi.

"Abi, her şey yolunda mı?"

"Bırak Allah aşkına Erkin ya, bilmiyor musun abini?"

"Yok yok, var bir şey Ufuk abi. Ben onun gözünün bebeğinden anlarım."

"Yok oğlum bir şey, bakma sen bu gereksiz. Fazla takıldı yurtdışında ya, bana sarıyor. Sen ne yaptın bakalım, okul nasıl?"

"Nasıl olabilir?"

"Derece yine sende mi?"

"Ben nerede derece orada abi. Bırakır mıyım sence?"

Erkin'in en büyük özelliği birinci olma takıntısıydı. Sporda, okulda... Ne olursa olsun birinci olurdu. Abisini gururlandırmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bir tek onun ardında olmayı kabul ederdi. Önündeki dağı sadece o olabilirdi.

"Aferin koçuma. O zaman dönem sonunda hediyen hazır."

"Of abi, yine nereye göndereceksin beni? Tüm dünyayı gördüm sayende."

"Yok, bu sefer öylesi değil. Sana normal bir abi gibi güzel bir araba alacağım."

"Hadi be?"

"Ooo, Fransız nezaketinden hemen şaştın bakıyo-

E, vatan havası tabi. Bir kere çektin mi ciğere..."

Hâkim'in yüzü aydınlanmış, gönlü ferahlamıştı kardeşinin kahkahası odada çınladıkça. Hevesle kalktı.

"Hadi gidelim bir an evvel, Hatice Sultan inim inimdi geçen hafta. Kuzumu özledim deyip durdu."

"Abi bana kuzu demekten ne zaman vazgeçecek sen-ce?"

"Asla koçum. Biz onun için hep kuzu olarak kalacağız."

Annelik, evlat... Bu kavramlar yan yana geldiği anda aklında tek bir fotoğraf canlanıyordu artık Hâkim'in. Mehveş ile Kutsal'ın yanına kendisini rahatça koyabiliyordu zihninde. Ama... Ah ne kadar çok aması vardı.

"Abi! Oo beyin uçmuş."

"Doğru konuş lan benimle."

Hâkim ensesine patlattığı tokatla önüne kattı kardeşini. Şimdi Hatice Sultan'ın yanına gitmeli, ağlamalı gülmeli, bol azarlı atarlı dakikaların keyfini çıkarmalıydı.

* * *

Mehveş elindeki sustalıyı parmakları arasında çevirirken aklında hâlâ Ümmü Ablanın anlattıkları vardı. Kimdi acaba o adam? Kutsal ne olmuştu da huysuzluğuna rağmen, gördüğü ilk adama baba diye tutunmuştu. Aslında Ümmü Ablanın anlattığına göre öyle alelade bir yakınlaşma da değildi bu. Kutsal bir kere bile kimseye baba diye sarılmamıştı. Vural'a bile.

"Mehveş, nedir bu halin?"

"Kutsal'ı düşünüyorum."

"Hayırdır, bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum, bu aralar fazla baba diye sayıklamaya başladı."

Vural kaşları çatık baktı kadına. Kutsal söz konusu

Ölümüne elini sürer bir an önce, ölümüne elini sürer bir an önce.
Bu da bir tane insanın için öleceğinden bir şey gelmiyordu.

"Hadi kalk gidelim."

"Nereye Vural?"

"Kale harem."

Mehves, birkaç kalkan aslanından. Sustalıs keme.
Tutuklu. Mekânın çıkıpna yönelen Vural'ı takip
etti.

Kayıpını beşmideki arabanın yolda koluğunu göster-
di Vural. Bu sefer tutuklu emedi Mehves. Yeti isteklerle
dörtten beşmideki arabaya, birinci arabaya.

"Nereye gideceğimizi söyleyecek misin?"

Kemerini takmakla uğraşan Vural kadınıla göz göre
gözü.

"Kutsal'ı da alalım Emirhan'a gidelim. Güzel bir
gün geçsin bizimle. Varlığımızı hissettiremiyoruz ona.
Hata bizde. Ümmü Abla ne kadar yetebilir ki."

Haklıydı Vural. Ne kadar çabalasalar da normal bir
yaşamı sunamıyorlardı Kutsal'a.

"Çözelim o zaman Vural. Bu baba sevdasından vaz-
geçtinmiyim onu."

"Keşke azıcık etrafında ilgilenen de gönlünü açaca-
ğın birini bulsan."

"Saçma saçma konuşma Vural."

"Neden saçma Mehves? Daha yirmi yedi yaşındasın.
Ne yapacaksın? Müzmin bekâr olarak mı sürdüreceksin
hayatını?"

"Mümkünse evet."

"Sağlıklı mı bu söylediğin, Allah aşkına."

"Dinime küfreden Müslüman olsa."

"Ben niye benimle kıyashyorsun kendini. Salak mısın
kızım sen? Ben istesem her gece başka bir tende durak-

larım. Gönüm aşka düşerse de alırım yamacıma. Ben kapılarımı kapamıyorum Mehveş."

Dilinden kolayca dökülüyordu Vural'ın tüm kelimeler ya gerçeği bir tek kendi biliyordu. Mehveş'in gözlerinin içine bakmadan söylemek kolaydı ne de olsa.

"Ne biçim abisin sen ya? İnsan, bacaklarını kırarım falan der."

"Kırsaydım zamanında kırardım Ali'ye giden bacaklarını. Keşke kırsaydım da o tek... Neyse Kutsal'a dua et sen."

Mehveş hızla başını çevirip Vural'a baktı. Çenesini kırarcasına sıkıldığını görüyordu. Yıllar geçmişti üzerinden ama etkisi hâlâ aynıydı. Çünkü karşı karşıya geldikleri tek andı Vural ile Mehveş'in. Bir güne bir gün git öte dememişlerdi birbirlerine. Birisi virgül koyduysa diğeri noktası olmuştu hayatlarının. Hep yan yana... Ama o zamanlar tek bir satırın iki ucundaydı her ikisi de...

Mehveş evin arka kapısından çıkarken kimseye görünmediğinden emindi. Vural'ı atlatmak zor olmuş ama başarmıştı. Gecenin karanlığında arka bahçe duvarına tırmanırken, akıllılık edip bahçedeki korumaların nöbet değişim saatlerine denk getirmişti kaçışını. Dört saati vardı. Dört saat sonra ikinci nöbet değişiminde dönmek zorundaydı. Gece yarısında saraydan kaçmak zorunda kalan külkedisi gibi hissediyordu kendisini. Ama esas bilmediği, onu bekleyen bir prens olmadığıydı. Kaybolan ayakkabısıyla onu diyar diyar arayacak yüreğe de sahip değildi. Gençlik işte, ona aşktan bahseden ilk adamın kollarına koşuvermişti. Kördü gözü. Görmüyor duymuyordu sanki. Âşık mıydı? Öyle olmalıydı. Kalbi pır pır ediyordu. Dudaklarına her so-

kulduğunda karnına ağırlar giriyordu. Bilmiyordu ki gerçek aşkın adını sanını.

Duvarı aşır onu bekleyen arabaya attı kendisini.

"Nerde kaldın Ali?"

"Gidelim yavrum, korumalar fark etmesin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Cumhur'un evinde parti var. Seni oraya götüreceğim."

Ali iki senedir Tufan Bey'in yanında ayakçılık yapıyordu. Yakut'la ilgili ıvır zıvır ne iş varsa onu koşturuyorlardı. Hırslıydı Ali, yükselmek istiyordu. Vural'a yanaşmış ama istediği sonucu elde edememişti. Yüz vermemiştii fedai. Hedef değıştirmiş, Mehveş'i gözüne kestirmişti. Ancak onun kocası olursa Vural'dan bir adım üste çıkabilirdi. Çünkü Tufan Bey'in Yakut'u Mehveş'e bırakacağını herkes biliyordu. Sırf bu yüzden büyük âşık rolleri. Mehveş'in sevmeye karşı büyük saplantısı da işini kolaylaştırıyordu.

"Cumhur'a mı? Ben sevmiyorum onu. Başka yere gidelim."

"Neden yavrum ya? Gidelim işte. Hem çok eğlenecğiz. Ev büyük. Kendimize kuytu bir köşe de buluruz."

Mehveş tek kaşı havada attığı sert bakışla sustu Ali. Yaşamak başkaydı, dile sakız yapmak başka. İki kişi arasında ne yaşanırsa yaşansın kimse bilmemeliydi. Özel kalmalıydı bazı şeyler. İlk erkeğıydi Ali. Bunu onunla yaşarken sevgisine inanıyordu. Sen seviyor musun, diye sorsalar cevabı vermek için duraklardı ama seviyordu herhalde. Hem ne önemi vardı ki; sevmek daha önemliydi. Hayatında Tufan Bey ve Vural dışında kimse sevgi görmüştü ki bunun ayırımına karar verebile-

cekti? Seviliyorsa sevmeliydi de, öyle değil mi?

Eve vardıklarında müzik sesinin dışarılara taşıdığı, bahçede eğlenceli grupların gülüştüğü bir manzara beklemişti Mehveş. Ama umduğu gibi olmamıştı. İçeri girdiklerinde loş, içkilerin su gibi aktığı ve ucuzlukları üzerinden akan üç-beş kızın kucaktan kucağa dolaştığı bir görüntüyle karşılaşmıştı. Sevmezdi böyle ortamları. Gitmek istediğini söylediğinde Ali bir-iki duble atayım öyle, diye diretmiş Mehveş de daha fazla hayır diyememişti. Kendisi içmeyecekti nasılsa. Asla Yakut'un dışında ve yanında Vural yokken içmezdi. Asla...

Geçip giden dakikalar saate karıştığında Mehveş yılışık tiplerden ve değişen kadın erkek sohbetlerinden bunalmış ve Ali'ye gitmek için baskı uygulamaya başlamıştı. Ali sinirlenmiş ama sonunda tamam diyerek tuvalete gideceğini söylemişti. Mehveş oturduğu yerden kalkıp çıkış kapısına yönelmişti. Ama adının Hasan olduğunu tahmin ettiği adam kolundan tutup kucağına çekmek istediğinde iplerinden kopuvermişti. Kolunu kurtardığı anda elini beline atmış kelebeği çıkarıp sallayarak o kadar hızlı çekmiş, o kadar çabuk gırtlığına dayamıştı ki, diğer elindeki sustalıyı erkekliğine dayadığının farkına bile varmamıştı adam. İki taraftaki baskıyı artırmasıyla kiskaca aldığı adamın gözleri büyüdü. Şaşkınlıkla kollarına yapışmıştı durdurabilme umuduyla.

"Sana kimse benim bıçaklara duyduğum zaafı bahsetmedi mi? O patilerini beş saniye içinde üzerimden çekmezsen kesip eline vereceğim çok şey olacak."

Adam ateşe dokunmuş gibi geri çekilirken boynuna attığı ufak çizikle ayağa kalktı Mehveş. Kapıya yöneldiğinde Ali sallana sallana merdivenlerden iniyordu.

Gözleri küçülmüştü. Mehveş siniri tepesinde öfkeyle dışarı çıkıp arabaya vardığında Ali hâlâ oyalanıyordu.

"Bir an evvel gitmek istiyorum artık."

Mehveş'in sesi olduğundan yüksek çıkınca Ali kahkahasını tutamadı.

"Ooo, hanım ağam gidelim, diye buyurdu. Dur be yavrum, güzeldik içerde."

"Evet, çok güzeldik, sen yukarda çöğdürürken eli kolu fazla uzun olan adamın takımını taklavatını eline verecektim."

"Kimin? Ne diyorsun ya sen?"

"Yürü hadi, geç olmadan geri dönmeliyim."

"Off, hep böyle parti bozansın kızım sen."

Mehveş sinirle arabaya binmiş ve gözünü bürüyen öfkeyle Ali'nin kafasının dumanlı olduğunu anlamamıştı.

Motorun boğuk gürültüsü arabanın içine dolarken Mehveş'in gözü hız paneline gitmiş, tam uyaracakken geç kalmıştı. Sona vuran ibre ve gözünü alan farlar...

Gözünü açtığı anda hastanedeydi. Ağrısı vardı. Tufan Bey korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Ah be kızım, ödümü patlattın. Ne vardı gece vakti kaçıp araba kullanacak. İstedin de sakındım sanki. Tek başına olma diyorum hep sana."

Mehveş duyduklarını tahlil etmekte zorlanıyordu. Kimdi tek başına? Ali'ye ne olmuştu?

"Allah'tan Ali rastlamış sana da ambulansa haber vermiş."

"Ali mi? Nasıl yani?"

"Neyse tamam, sonra konuşacağız. Ama bir iyileş alacağım ifadeni. Ömrümden ömür götürmek neymiş göstereceğim."

Kapı açıldığında Vural doktorla birlikte içeri girmişti. Mehveş'le göz göze gelmemiş olsa da kızgınlığı buram buram tütüyordu her yanından.

"Nasılsınız Mehveş Hanım?"

"İyi sayılırım, sadece şu tarafımda ağrı var."

"Şanslısınız, kırık yok, bir-iki ezik var sadece. Ama kaburganızda bir çatlak mevcut. Ona müdahale etme şansımız yok. İstirahat etmeli ve ani hareketlerden kaçınmalısınız. Ağrınız olacaktır. Şayet gebeliğiniz olmasaydı ağrı kesici verirdim ama bu mümkün değil. Bebeği de kontrol ettik haliyle. Bir sıkıntı yok içinizi ferah tutun."

Odayı saran çıldırtıcı sessizlik, Mehveş'in çarşafı sıkan parmakları, Tufan Bey'in sandalyesini devirerek odadan çıkması... Hepsi birkaç saniye içinde olmuştu. Doktor üzerindeki önlük gibi bembeyaz olmuş ve taburcu işlemlerini başlatıyorum, diyerek kaçarcasına çıkmıştı odadan.

Vural duyduklarını idrak edemediği gibi içinde yükselen hırsını, kızgınlığını bastıramamaktan korkuyordu. Mehveş yatakta doğrulup inlememeye çalışarak ayağa kalktığı anda yanına gitmemiş, koluna girmemişti. Normalde kucağına alır, canı acımasın diye gerekirse kendi canını acıtırır. Ama yapmadı Vural. Hemşirenin yardımıyla tekerlekli sandalyeye oturtulan Mehveş'i öylece takip etti.

Eve vardıklarında Tufan Bey salonda onları bekliyordu. Önünde rakısı, içinde acısı bakıyordu öylece. Mehveş başı önde karşısına geldiğinde hiçbir şey yapmamıştı. Sessizliği dövüyordu Mehveş'i. Vural onu olduğu yerde bırakıp koltuğa oturdu, birkaç saniye sonra dayanamayıp kalktı. Sağa sola doğru volta atarken bir-

den durup Mehveş'e döndü. Göz göze gelmeyi bekledi. Bekledi... Sonsuzluk gibi gelen o birkaç saniye boyunca bekledi. Safir gözlerle buluştuğu anda koptu içindeki zincirlerden. Mehveş'in yüzünde ömrü hayatındaki ilk tokadı patlarken odanın sessizliğini Tufan Bey'in parmaklarının arasında sıkıştı tespihin koparak dağılan taneleri bozdu. Hınçla oturduğu koltuktan kalktı. Son bir defa Mehveş'e baktı ve içinin acısıyla geçti odasına.

Mehveş içindeki candan, yanındaki kandan, ulu çınarından ilk tokadını yemişti.

"Mehveş, kime diyorum?"

"Ne? Ne dedin?"

"Bir sorun mu var?"

"Yok, eskilere gitti aklım."

"Hangi hatıranı daldın da çıkamadın?"

"İlk tokatına daldım Vural."

Vural'ın bir anda tüm vücudu gerildi.

"Kutsal'ın yanına giderken daha güzel şeyler hatırlatsan olmazdı değil mi?"

"O tokadı Kutsal yüzünden yemedim mi sanki?"

"Hayır, sen o tokadı bizi ezip geçtiğin için yedin Mehveş. Beni ezip geçtiğin için."

Mehveş Vural'ın haklı olduğunu biliyordu. En çok onun canı yanmıştı. Yere göğe sığdıramadığı kardeşi, canının yarısı onun arkasından iş çevirmişti, yüzünü yere eğmişti. Hamile kalması değildi sorun. Ondan gizlemesiydi. Kaçak oynamasıydı.

Eve vardıklarında Ümmü Abla Kutsal'ı da hazır etmiş, çoktan kapıya inmişti. Daha on dakika bile olmamıştı halbuki Vural arayalı.

"Hayırdır abla ya, ne acelen var?"

"Aman bu paşa durur mu, yedi beni hadi hadi diye."

"E hadi, gelin bakalım. Sen öne geç abla, ben Kutsalımla arkada oturacağım."

Mehveş kucağına atlayan oğlunun boynunu öptü, kokusunu içine çeke çeke.

Arabaya biner binmez Kutsal şakımaya başlamıştı bile. Bayılıyordu arabalara.

"Dayı... Neyeye gitcez... Oyda tavşanlay olcak mı? Dayıı bende ababa kullanayım mı?"

"Dayısı kurban, bi gidelim hele, alacağım seni kucağıma; direksiyon sende olacak, anlaştık mı?"

"Oleyyy... Ama biysüyü insanın olduğu biy yeye gidelim. Çok biy süyü osun."

"Neden oğlum, ne yapacaksın kalabalığı?"

"Omazzzz. Kayabayık olmalı. Süpey kahyaman geliy belki o jaman..."

Vural'ın kahkahası cınladı arabada. Bayılıyordu böyle yarım yarım konuşmasına.

"Kimmiş o süper kahraman? Benim tanıdığım bir tek süper kahraman var, o da sensin."

Mehveş ışık saçan gözleriyle oğlunu izliyordu.

"Ben değil, büyük süpey kahyaman akıllım. O gelecek, şöş veydi."

"Kim o Kutsal? Merak ettim şimdi."

"Babası gelecek yaaa... Babası..."

Küçük kalplerin dilinden dökülenler dua misalidir, derler. Kutsal'ın temiz yüreğinden dökülen her bir kelime, olması gerekeni bir adım daha yakınına çekiyordu. Önüne geleni yıkacak, karşısında kimsenin durmasına izin vermeyecek bir güçle çağırıyordu seçtiği babasını ömrüne.

CESUR

Umutsuzluk ruhun en kara yangınıdır. Anbean küle çevirir insan.

Ne istediğine, nelerden kaçtığına dikkat etmez insan.

Bir kere sardı mı yüreğini, yalvartır her an.

Mehveş gönlündeki umutsuzlukla yanıyordu sürekli. Kutsal'ın baba özlemi her gün artıyor ve dile getirmeye başlaması da içini acıtıyordu. Ne yapacaktı ki? Kimi alabilirdi hayatına? Nasıl güvenecekti? Nasıl izin verecekti? Hadi yanına, yamacına soktu; ya gönlünün kapisını nasıl açacaktı? Kolay mıydı ki öyle? Bilmiyordu ki Mehveş gerçek bir adam tarafından seilmeyi. Nasıl öğrenecekti? İçindeki umutsuzluk yüzünü her gösterdiğinde korkuyla geri çekilmiyor muydu hep? Hayalini kurması bile yasak değil miydi?

Kutsal'ın neşeli çığlıklarıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Vural kovalıyor, o çığlık çığığa kaçıyordu. Koca Emirgân Parkı'nda Kutsal'ın gülüşleri çınlıyordu. Tam düşecekmiş gibi oluyor sonra yine toparlanıyor, küçümsemeyecek bir hızla tekrar devam ediyordu koşmaya. Geldikleri ilk andan beri gözleri hep O'nu arıyordu. Öğ-

ının gönlündeki en yüksek mertebeye erişen adamı

merak ediyordu Mehveş. Kutsal'daki etkisini gördükçe de kahroluyordu bir yandan. Geldikleri ilk saatte dudaklarını sarkıtmış, kimseye yüz vermemişti. Vural'ın dakikalarca iknası sonucunda oynamaya başlamıştı. Tabii karşılığında Vural'dan "Süper Kahraman"ı bulma sözünü de almayı ihmal etmemişti.

"Keşke adamın kim olduğunu sorsaydım."

Mehveş bakışlarını yanında elma soyan kadına çevirdi.

"Anlamadım abla?"

"Kutsal'ın şey dediği... hani diyor ya..."

Ümmü Hanım Mehveş'in çatılan kaşlarına baktıkça bir türlü söyleyemiyordu o kelimeyi.

"Aman işte, kahraman diyor ya hani, onu diyorum. Keşke öğrenseydim kim olduğunu."

"Tabii canım, telefonunu falan da alsaydın abla. Hatta buluşma da ayarlasaydın adamla. Çapı küçük düşünürsün."

"Sen bana laf mı çarpıtıyorsun, alay mı ediyorsun?"

Mehveş gülümsemesini bastırdı inatla.

"Bana bak Mehveş Hanım, sen haddini fazla aşırıyorsun bu aralar. Benim gibi yaşlı kadının ne zaman göçüp gideceği belli olmaz. Dikkat et. Son sözlerin..."

Mehveş kadının cümlesini bitirmesine izin vermeden atladı boynuna.

"Sakın... sakın deme öyle. Gitmek yok bir yere. Bırakamazsın beni..."

Ümmü Hanım yüreği titrek sarıldı yavru ceylanına. İlk geldiği günden beri göz bebeği olmuştu. Tüm deliliklerine, soğuk soğuk hallerine rağmen içindeki yangını görebiliyordu Ümmü. Evlat acısına merhem etmişti zaten Mehveş'i. Daha bir bağlanmıştı ona ister istemez.

"Tamam hadi... Tamam bak, Kutsal geliyor... Görme-
sin böyle. Kiskanıyor, biliyorsun."

Ümmü Hanım her ne kadar sözleriyle itse de, kolla-
rıyla sarıyordu daha ekti. Çığlık çığlığa üzerlerine doğ-
ru koşan minik çocuğun söylediklerine kulak kabarttı
ikisi de.

"Kuuuucaaaaaaak bombaşınımmmm..."

Kutsal'ın en sevdiği oyunlardan biriydi bu. İlk kim
bunu söylerse diğeri itiraz etmeden karşısındakinin is-
tediğini yapmak zorundaydı. Genelde Kutsal'ınki ku-
cak bombası olurdu Mehveş'in ki ise öpücük bombası...

Kucağına atlayan minik bedene sarıldı sıkıca. Kutsal
bir yandan sarılıyor bir yandan da küçük parmaklarıyla
annesini gıdıklamaya çalışıyordu. Mehveş de sanki ger-
çekten gıdıklanmış gibi kıkırdarak geriye doğru
yatıyordu. Karnına oturan minik oğlunun yüzündeki
kocaman gülümseme için yedi cihana kafa tutardı.

Şen kahkahaları parkta çınlarken esen ılık rüzgârın
yüreklerine baharı getireceğinden habersizdi ikisi de.
Ama ilkbahardan önce kara kışa ev sahipliği yapardı
yürekler. Kışın son demlerindeydi Mehveş.

***

Hâkim, Hatice Sultan'ın bir onu bir Erkin'i azarla-
masına dayanmaya çalışıyordu dakikalardır. Erkin ken-
disini tutmak için büyük çaba gösterirken Hâkim arada
bir lafa karışıyor ama Hatice Hanım tarafından itinayla
susturuluyordu. Mehmet Bey ise olup biteni burnunun
ucundaki gözlüğünün arkasından izliyor, arada bir
oğullarına göz kırparak hiç oralı değilmiş gibi davra-
mıyordu.

"Sen ne yiyip içtin orada? Onca şey yolladım sana.

İnsan kendine dikkat eder. Hayır yani, az da değil verdiğin kilo Erkin. Doktora mı götürsek Hâkim ha, ne dersin? Tahlil falan yaptıralım. Olmaz böyle. Ben hemen Muhsin Efendilerden harnup pekmezi isteyeyim bari. Kan yapar. Sen de yarın sabah ilk iş doktora gidiyorsun. Beni dinliyor musunuz siz? Hâkim, kime diyorum?"

"Anne motora es vermedin, devreler yandı tabii. Bi dur Allah aşkına, bezdim daha ilk saatte," diye isyan eden Erkin'in ensesine patlayan tokat susmasını sağladı.

"Doğru konuş annemle, alırım ayağımın altına."

Hatice Harum hem kırgın hem kızgın baktı iki yiğit oğluna.

"Annem sen merak etme. Anlattı bana Erkin; spor yapmaya başlamış, kilo vermiş değil. Vücudu toparlınca sana kilo vermiş gibi geliyor. Yok bir durum, sen gönlünü ferah tut."

"Aman ne halt etmek istiyorsanız edin. Bende kaba-hat zaten. Niye izin verdiysem yurtdışına gitmene..."

Hatice Hanım anneliğe dair bütün geleneksel cümlelerini ardı ardına sıralarken çalan telefon Hâkim'e kaçmak için mükemmel bir imkân sağlamıştı.

Erkin'e göz kırparak, "Sen dinle oğlum... ben sen yokken hep dinliyorum," diyerek balkona yöneldi. Çalan telefonun diğer ucunda Kâmil vardı.

"Hayırdır Kâmil?"

"Abi neredesin?"

"Tarabya'dayım, babama geldim."

"O zaman bir fırsatını bul ve hemen Emirgân Korusu'na gel abi."

"Neden?"

"Burada görmeni istediğim bir şey var."

"Laleler dersin kaçacak delik ara Kâmil. Yatarsın Enver'in yanında."

"Neşen yerinde bugün anladığım kadarıyla abi. Ama espri yapmıyorum. Mehveş Hanım burada, oğlu Kutsal..."

"Hemen geliyorum, yakınlarında mısın?"

"Evet abi."

"Sakin ayrılma oradan. Kendini de gösterme."

Hâkim bir bahane bile üretmeye gerek duymadan işim çıktı deyip fırladı evden. Arabayı garajdan çıkarırmadan taksi çevirdi. On dakikalık mesafeydi alt tarafı. Geçen dakikalar saat gibi gelirken telefonuna gelen yer bildirimiyle nereye gideceğini saptamaya çalıştı. Kâmil akıllılık etmişti ilk defa!

Emirgan'a vardığında hızlı adımlarla Kâmil'in yanına ulaştı. İşaret ettiği tarafa döndüğünde ise hayatının en güzel tablosu karşısındaydı. Rengârenk laler içinde Mehveş'in göbeğinde oturan ve onu gıdıklamaya çalışan minik dostunun halleri yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturmuştu. Ömrü boyunca izleyebilirdi bu tabloyu; bıkmadan, usanmadan, bir an bile gözlerini, yüreğini ayırmadan.

Daha yakından görme ihtiyacıyla kavrulurken büyük bir ağacın gövdesini kestirdi gözüne. Hızlı hareketlerle ağacın ardına saklandığında şimdi daha net görebiliyordu ikisini de. Kutsal'daydı gözü sürekli. Yüzünün tapılası her bir köşesi, küçük dudakları, kapkara gözleriyle sevmek için yaratılmıştı. Ömür adanırdı iki kirpiğine. Sadece kısacık bir an sonra gözlerine meşk eden görüntü ise kalbinin ritmini değiştirivermişti.

Kadının yüzündeki kocaman gülümseme adeta ışık olup içine dolmuştu. Karanlık ne var ne yoksa aydınla-

nıvermişti birden. Bu kadının en güzel süsüydü annelik. O kadar belliydi ki, bunu göremeyenlerin yüreğini Yaradan kör etmişti kesin. Güç akıyordu; fedakârlık, aşk akıyordu her bir yanından. Bu kadın âşık olunsun diye yaratılmıştı büyük ihtimalle.

Kâmil'in uyarısıyla geriye çekildi. Ağaca sırtını dayadı. Gözlerini kapadı. Bu kadın da, o küçük mucize de onun olacaktı. Ne yapacak edecek onlara sahip olmaya çalışacaktı. Bu öyle alelade bir sahip olma içgüdüğü değildi. Bu bir ihtiyaçtı. Hâkim'in her ikisine de ihtiyacı vardı. Onların varlığına, güzelliğine, sevgisine... Tüm varlığını her ikisine de adamaya ihtiyacı vardı. Sanki onlar olmazsa yeryüzündeki varlığının hiçbir anlamı olmayacak gibi hissetmişti. Bunu tüm hücrelerinde hissediyordu. Derin derin nefes aldı.

"Akşam Yakut'a gidiyoruz Kâmil. Yusuf'a söyle, o da gelecek. Dolu olacaksın ama ben söylemedikçe davranmak yok. Anladın mı?"

"Anladım abi."

Hâkim son bir kez daha dönüp baktı geleceğine. Mucize misaliydi ikisi de. Rabbi izin verirse ömrüne katacaktı. Eğer izin verirse aşkla bakacaktı bundan sonra. Aşka batacaktı.

* * *

Hâkim ona göz kırpan mucizelerini bir süre daha izledikten sonra eve döndü. İçindeki neşe sel olmuş taşıyordu adeta. Eve girdi pürneşe, annesini bıraktığı gibi bulduğunda gülmeden edemedi. Erkin kafasına sıkma noktasına gelmek üzereydi. Mehmet Bey evden deli fişek gibi çıkıp yüzünde şenlik ateşleriyle dönen oğluna baktı. Kim görse değişikliği fark ederdi zaten.

"Erkin, hadi oğlum, geç içeri uzan azıcık. Hâkim, sen de gel balkona laflayalım."

"Dur Mehmet ya..."

"Hanım... Hadi sen de rahat bırak çocuğu, kaçırta-
caksın iki günde. Hem nerde benim enginarım, pişirdin
mi?"

"Tüh... Unuttum ya ben onu... Eyvahlar olsun, ayık-
lamadıydım da daha."

Hatice Hanım söylene söylene mutfağa giderken
Mehmet Bey hamlesinin başarısından gururlu kalktı
ayağa. Erkin'in de peşlerinden geldiğini görünce geriye
döndü.

"Nereye oğlum, uzan demedim mi ben sana?"

"Ne var gelsem..."

"Oğlum senlik bir durum olsa seni de çağırırım. Kız-
dırma bak, sararım anneni hemen başına."

"Haa, anladım ben, abimin ifadesini alacaksın."

"Önce senin ifadeni mi alsak acaba? Cannes mace-
ranla başlarız, ne dersin?"

Erkin beyazlayan suratıyla gerisin geriye döndü. Ne-
reden biliyordu bu adam yaaa. Off, hiç mi gizli saklı bir
şey yapamayacaktı. Abisinin eli kolu uzundu da, babası
ondan beterdi. Uyduyla falan mı takip ediyordu, ne ya-
pıyordu?

"Ben az yatacağım. Yok yok, ne azı, bir-iki gün kalk-
mam..."

Mehmet Bey çarpık gülümsemesiyle geçti balkona.
Her zamanki köşesine oturdu. Hâkim ayakta, kaşları
çatılı onu izliyordu.

"Otursana koç."

Hâkim, "Eyvah..." dedi içinden, "Gerçekten ifademi
alacak."

"Hayırdır baba?"

"Bilmem oğlum, sen anlatacaksın ben dinleyeceğim."

"Ne anlatayım ki?"

"Nedenini merak ettiğim bir neşe var üzerinde, gözlerin de bir garip. Anlat bakalım."

Hâkim şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleriyle babasına baktı. Nasıl okuyordu onu böyle? Tamam, profesyonel bir askerdi zamanında. Bu tarz eğitimler almıştı. Beden dili falan hepsi tamamıdı da aklı yine de almıyordu.

"Çok mu belli?"

"Fazlasıyla."

"Off baba... bilmiyorum. Tanımını kendime bile yapamazken sana nasıl yapayım?"

"Sen bir dene bakalım hele..."

Hâkim derin bir nefes aldı. Babasından daha iyi kimse yol gösteremezdi. Anlatmak, onu anlamasını sağlamak iyi olabilirdi.

"Bir kadın var. Bizim âlemden. Yani..."

"Sizin âlemden derken?"

"Âlemden işte. Nam salmış tek kadın hatta. Güçlü, dimdik... Kimseye eyvallahı yok. Bir görsen; her bir hücrelerinden güç akıyor."

"Devam et."

"Ama ondan önce... Nasıl anlatsam?"

"Kıvrınma Hâkim. Neyse söyle; kötü yolda mı?"

"Hayırrr!"

Hâkim'in hiddetli söylemi içini ferahlattı Mehmet Bey'in.

"Ondan önce başkasına vuruldum baba ben."

"Hâkim bulmaca gibi konuşup endişelere sürüklü-

yorsun beni. Nasıl başkasına vuruldun?"

"Oğluna baba, küçük oğluna... o kadar güzel ki... o kadar sevilesi ki... Baba, kanımdan değil ama canımdan olsun istiyorum. Onu gördüğüm ilk andan beri delicesine istiyorum."

"Dur biraz, ne demek istiyorsun?"

"Dört-beş yaşlarında bir oğlu var. Kapkara gözleri var, gece gibi. İçine çekiyor ama apaydınlık. Siyahına inat apaydınlık. Sev beni diye çağırıyor... Vuruldum baba. Gönlüm Mehveş'ten önce oğluna vuruldu."

Mehmet Bey kaşları çatılı dayandı arkasına. Duymayı beklediği sözler değildi bunlar. Bu başkaydı.

"Oğlum. Kadının kocası falan?"

"Yok baba. Ölmüş. Kutsal da... Baba biz bir vesileyle karşılaştık. Baba, dedi bana. Gönlüme kondu. Küçücük bir kuş gibi kondu."

"Peki kadın? Onun gönlü var mı sende?"

Hâkim iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Tanımıyor beni."

"Nasıl yani?"

"Duyduğun gibi işte. Tanışmadık daha."

"Oğlum, şaşkın mısın sen? Nasıl tanışmadın? Oğlunu nerede gördün de vuruldun? Bakalım kadın seni isteyecek mi? Olmayacak duaya amin denmez ki be Hâkim."

"Biliyorum baba. Hepsini biliyorum. Ama ben onu değil o beni seçti. Kutsal'ın bana bir daha baba demesi için her şeyi yaparım, anlasana."

Mehmet Bey ne söyleyeceğini bilemez bir şekilde bakmaya devam etti oğluna. Durumun ciddiyetinin farkındaydı. Başkası olsa durumun saçmalığını yüzüne vururdu. Bir kere gördüğün çocuk neden seni baba bil-

sin, kadın seni neden koluna taksın, derdi. Sen bir görüşte nasıl böylesi gözü karalık edebilirsin, hangi aklı başında olan adam bunu yapar, derdi. Ama demedi Mehmet Bey. Bunun nasıl bir his olduğunu oğlu gibi o da biliyordu.

"Tarifi mümkün değil demiştim."

"Planın ne?"

"Önce onunla tanışacağım. Sonra da beni kabul etmesi için elimden geleni yapacağım. Gerekirse zorlayacağım."

"Oğlum saçmalama. Zorla olacak iş mi bu? Kadın seni tanımıyor bile. Hem bak güçlü diyorsun. Bakalım yanına yamacına sokacak mı oğlunun, neyine güveniyorsun?"

"Beni babası olarak seçen Kutsal'a güveniyorum."

"Küçücük çocuğun seçimini kaale alacağından eminsin yani?"

"Alacak..."

"Hâkim, geri dönüşü olmayacak adım atma."

"Kararım kesin baba. İkisi de benim olacak. Oğlum olacak, diyorum. Benim için, Erkin için ne hissediyorsan aynısını hissediyorum Kutsal için. Onun iyi olmasını istiyorum, kirpiğine bile zarar gelmesin istiyorum, varımı yoğumu yoluna sermek istiyorum... Onun için dünyayı yerinden oynatabilecekmişim gibi geliyor."

"Oğlum, bazı önemli noktaları es geçiyorsun. Farında mısın bilmiyorum ama kadının karşısına geçip ne diyeceksin? Oğlun oğlum olsun, yanında da seni ikramiye niyetine alırım mı diyeceksin? Tövbe tövbe..."

"Baba Mehveş'in anneliği beni ona çeken. Kutsal'ın varlığı ayrı, o ayrı. İkisine de gönlüm akıyor."

"Peki bu tavrınla alabilecek misin yanına?"

"Alacağım baba. Çünkü Mehveş güçsüz bir adamla birlikte olabilecek bir kadın değil. Benim gücümle tanışacak. Kendimi önce tanıttım sonra kanıtlayacağım. Zorlamadan olmayacak biliyorum. Acıtacağım belki canını. Ama anlayacak."

"Kan revan içinde kalırsın oğlum. Onu da yıpratırsın kendini de. Dibi görünmeyen sonsuz bir kuyu bu anlattıkların. Düşersen çıkamayabilirsin."

"Çıkmak isteyen kim ki? Onlar yanımda olsun ben o kuyuya bir ömür razıyım."

Hâkim babasının daha fazla devam etmesine izin vermeden çıktı evden. Hava kararmaya başlamıştı. Yakut'a gidinceye kadar oyalanmalıydı. Aklındaki düşünceler yakasına yapışmıştı sanki. Hırsla direksiyonu kırdı. Onu bir tek Yorgo paklardı.

Meyhanenin önüne vardığında arabayı gelişigüzel bıraktı, içeri daldı.

Yorgo tezgâhın arkasından kafasını kaldırdı sinirle. Ama Hâkim'i görünce dudağının bir kenarı yukarıda, geldi ortaya. Hâkim başladı konuşmaya:

"Kimdir buranın ası?"

"Benim."

"Nerede rakının hası?"

"Bende."

"Hani benim çilingir?"

"Şu köşede."

"Hani nerededir dost?"

"Karşında işte..."

İki dost kucaklaşırken demlenen müşteriler kadehlerini masaya vurup eşlik ettiler onlara. Yorgo ile selamlaşmalarıydı bu.

"Gel bakalım Hâkim Bey. Alayım ifadeni, neredesin sen bunca zamandır?"

"Zordayım Yorgo."

Genç adam tek kelime etmeden tezgâhın ardına geçti. Zeybek rakısını aldı, iki de ehli keyif.

"Oğlum, meze getirin, bir de ballı armut."

Gözü denize takılı kalan dostunun karşısına geçti. Ehlikeyfi koydu önüne. Rakısını doldurdu. Mezeler de masada yerini alınca ses etmeden bekledi. İkisi de kadehi eline almadan içmek yoktu rakıyı.

"Zordayım Yorgo... Çok hem de çokook."

"Seni zora sokan her kim ise ona içelim o zaman Hâkim."

"İçelim."

Hâkim kadehinin alt kısmını tokuşturdu. Yorgo ise masaya vurdu iki kere. "Şerefim üzerine yemin ederim ki, burada konuşulan burada kalır," demekti bu.

"Anlat bakalım."

"Beni hiç tanımayan, bir kere bile görmeyen bir kadına vuruldum. Ama ondan önce küçük oğluna vuruldum."

Dudaklarına götürdüğü kadehle bir anlığına durakladı Yorgo. Hâkim'den duymayı beklemediği gibi daha önce de hiç duymadığı bir şeydi bu.

"Başka söyleyecek sözüm yok Yorgo. İstiyorum onları. Her ikisini de..."

Yorgo kadim dostunun gözlerindeki deli kararlılığı görmüş olmanın verdiği rahatlıkla çatalını kavuna batırdı, ağzına attı.

"Al o zaman Hâkim..."

Söylenmesi çok kolay ama hayata katması zor oldu. Kimse kimseyi zorla sevmezdi ki. Zorba adamın

yüreğinde aşk mı yeşerirdi? Amacı zorbalık değildi zaten. Kaderine yazmak istiyordu Hâkim ikisini de. Alıp yüreğine katacak güç damarlarında çağlıyordu. Yaptı, alır gönlüne, ömrüne katardı katmasına da, korku ve bilinmezlik kol kola vermiş yakınlaşıyordu anbean. Ama korkusu olmayanın cesareti olmazdı. Korkacaktı ki cesur olsun. Korkacaktı ki onun olsun...

DESTUR

Cesareti kendinden büyük olanın yarası haddinden büyük olurmuş, derler. Ellerinizi kanamadan hak edilene kavuşmak zordur. Kan revan içinde kalmadan yâre selam durmak zordur...

Hâkim iki kadehi devirip ayrıldı Yorgo'nun yanından. Yakut'a ayık kafayla gitmek zorundaydı. Ama cesareti o kadar fazlaydı ki içi durulsun azıcık diye içkiye sığınmıştı. Yoksa bu gece çekip alırdı ikisini de. Sakinleşmeliydi.

Yakut'a vardığında Kâmil kapıda karşılamıştı onu Yusuf'la. Takım elbiseleri çekmiş, jilet gibi duruyorlardı. Hâkim "destur" diyerek girdi içeri. Onları karşılayan şef garsona istediği masayı işaret etti.

"Viski getir koçum."

"Misafir ister misiniz beyim?"

"Hayır."

"Emredersiniz. Hemen hazırlıyorum masayı."

Hâkim o güzel sesli solistin karşısındaki masaya kuruldu. Sakindi yine bu gece. Etrafa bakındı, onlardan başka iki masada müşteri vardı sadece. Tanıdık yüzlerdi, basit adamlardı. Soliste baktı yeniden. Güzel söylü-

yordu kadın. İnsanın içini titretiyordu. Garson viski şişesiyle kristal bardakları servis ederken Hâkim eğilmesini işaret etti. Bir-iki şey söyledikten sonra genç garson, "Hemen beyim," diyerek ayrıldı yanlarından.

"Abi, Mehveş Hanım daha gelmemiş. Akşamüstü çıkmış evden. Sonrasında Belgrat'a gitmiş atış yapmaya. Hava kararana kadar ordaymış. Sonra da eve dönmüş. Çocuklar takipte. Sen gelmeden hemen önce aradılar; çıkmış evden, geliyormuş."

"Evi takiptesiniz sürekli, değil mi?"

"Yirmi dört saat abi, merak etme."

"Yusuf, diğer iş ne oldu?"

"Zor da olsa bir randevu kopardım abi."

"Lan ne zormuş Destan'a ulaşmak."

"Abi adamın namı da kendi de büyük."

"Ne zaman görüşebileceğiz?"

"İki hafta sonra Abant'tan döneceklermiş. O zaman Bilal Bey dönüş yapacak bize."

"Neden görüşmek istediğimizi sordu mu?"

"Hayır. Ben izah etmek istedim ama izin vermedi."

"Nasıl yani?"

"Gözünün içine bakmadan niyetini anlamam, demiş Devran Bey. Hâkim Bey gelecek, kendi anlatacak demiş."

"Korkutmaya çalışıyor."

"Bence doğru yapıyor abi."

"Lan Kâmil..."

"Abi adam İstanbul'u yaktı yıktı, Balat'a kan yağdı. Kaç sene geçti üstünden hâlâ konuşuluyor. Hangarın tepesindeki ceset hafızalardan çıkmadı. Kızığa oturttuğu Rus'tan hiç bahsetmiyorum bile."

"Destan'ın ilk hangar vukuatını biliyorum da Rus'u bilmiyordum."

"İş ortağıymış. Toplantı için gelmişler. Yemek sırasında Efsun Hanım'ı kaldırmış. Doğan Karaca'yla anlaşma yapmış salak."

"Doğan Karaca mı? Hani şu efsanevi racon, yoksa..."

"Evet, Devran Bey kesmiş raconu. Ölümüne dövüşmüş karısının gözleri önünde. Kazanmış ama kalbi durmuş. Doğan Bey'in infaz emrini de Efsun Hanım vermiş."

"Destan'ın kadını, ne bekliyorsunuz ki?"

"Öyle tabii. Ama sonrası daha kanlı; iki ay boyunca tutmuşlar Rus'u hangarda. İçerde ne oldu ne bitti kimse bilmiyor. Sonrasını biliyorsunuz zaten."

"Âleme onun gibisi gelmeyecek, belli."

"Haklısın abi. Silahı bırakması ondan sonraydı işte."

"Silahı bıraktıysa ne oldu da tekrar açıldı hangarın kapısı?"

"Nedenini kimse bilmiyor. Ama ailesinden birine zararı dokunmuş olmalı. Bir daha 'Adam' dediğini duyan olmadı."

Hâkim kadehinden büyük bir yudum aldı. Böylesini istiyordu Hâkim de. Eline silah alıp yedi düvele kafa tutacak kadar seveceği, gerektiğinde de onlara sarılmak için silahını gömeceği bir aile istiyordu. Ve onları bulmuşken ömrüne katmadan ölmek vardı da vazgeçmek yoktu.

Yükselen notalar bir anda çekti içine Hâkim'i. Garson istediğini hemen söylemişti demek ki. Siren misali çağrısıydı sanki. Şarkının başlamasıyla kapıdan fırtına gibi giren kadın aynı ana denk gelmişti. Zamanlama harikaydı. Mehveş kapıdaki korumaya bir şeyler söylüyordu kaşları çatıktı yine. Etrafa bir göz attı öylesine.

"Odalarda ışıksızım
Katıksızım, viraneyim...
Seni sensiz duvarlara
Yazan benim, divaneyim...
Kanım aksın ki
Terk etmem seni..."

Mehveş tam önlerinden geçerken her zamanki gibi müşterilerine selam verme nezaketinde bulunmuş hafif bir baş hareketi yapmıştı. Hâkim ise o anda şarkının onun için en önemli kısmıyla karşılık veriyordu.

"Peşindeyim yâr..."

* * *

Batmak üzere olan güneşin gökyüzünü boyadığı, insanı rahatlatan o renk cümbüşü bile içinin sıkıntısına deva olmadı. Neyi vardı, bilmiyordu. Gün boyunca koca bir el yüreğini sıkıp durmuştu sanki. Ne yaparsa yapsın bir türlü rahatlatamamıştı kendisini. Arabasına atlamış, ibreyi 190'a vurdurmuş, boş araziye gidip atış talimi yapmış ama akıp giden her saatin boşa olduğunu fark ederek geri dönmüştü.

Ofise girdiğinde Vural tek kaşı havada ayağa fırladı.

"Merak ettim," dedi, sesi endişeliydi.

"Geldim işte."

"Haber verseydin."

Çatılan kaşları, karşısındaki genç adamın geri adım atmasına sebep oldu. Koltuğuna oturduğunda küçük camın ardından salona bir göz attı.

"Durum nedir, var mı bir sıkıntı?"

"Yok. Alık bir balık vardı, kılçıklarını ayıkkladık," dedi Vural hafifçe gülümseyerek.

Tam cümlesini bitirdiği sırada kapıdan içeri dev gibi üç adam girdi. İkiisi arkada; kulağında kulaklık, ellerinde silah, öylece boş bakışlarla duruyordu. Öndeki adam ise jilet gibi takım elbisesinin içinde gece karası gözleriyle Mehveş'e bakıyordu. Mehveş'in önce tek kaşı havaya kalktı, sonra eliyle Vural'a dur işareti yaptı ve oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu.

Lacivert gözlerini derin siyahlıklara dikerek dondurucu bir ses tonuyla, "Destur... Nedir, bilir misin?" diye sordu.

Adamın tek kelime etmeden belindeki silahı çekip doğrultmasıyla masanın üzerindeki silahına uzanıp aynı hızla adama çevirmesi takdire şayandı.

Adamın elindeki silahın parlak aksi gözlerini kamaştırdı bir an. Derin derin aldığı nefesi, deli gibi atan kalbiyle duruşunu dikleştirdi. Kimdi bu? Kendi mekânında hele de fedaisi yanı başındayken odasına dalıp silahını burnuna sokacak cesareti nereden buluyordu?

"Destur... Nedir, bilirim. Önce karşımdakini tanımak isterim ama bu sefer ilk olarak kendimi tanıtmam gerek sanırım. Ben..."

"Sen, silahını burnuma uzattığın anda tanışma merasimini es geçmiş oldun. Bilmiyorsan söyleyeyim, Vural iki elini de çok iyi kullanır ve belinde her zaman iki silah vardır. O arkandaki yarmaları indirmesi saliseliktir onun için, bilesin."

Ses tonundaki sertlik buz misaliydi.

"Ama üç tane eli yok!"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki, üç tane eli yok. İki eliyle iki yarmamı indirecek tamam, peki beni nasıl indirecek?"

"Zekâm da bir yere kadar diyorsun. Vural yarmala-

rını indirirken ben de kaç elim varsa onları kullanmayı planlıyorum. Bir elim şu an dolu; tam olarak sol göğsüne nişan almış durumdayım. Diğer elimi sorarsan, onda da her zaman sustalım durur."

Çevik bir hareketle fırlattığı sustalı çakı adamın kulağının hemen yanından şimşek hızıyla geçip kapıya saplandı. Adamın yerinden milim oynamayışı hoşuna gidip takdirini kazanmış olsa da belli etmedi.

"Zekâmı yakında öğrenirsin. Cümlem yarıda kaldı, bitireyim izninle... Ben, Hâkim Parlatan."

Silahını indirmeden öylece bakmaya devam etti, Vural yanında fokurdayan bir volkan gibi zapt edilemez gözükiyordu. Küçük bir bakış atarak durması gerektiğini hatırlattı. Tekrar adama döndü.

"Destursuz mekânımı bastın, burnuma silahını doğrulttun. Adın, sanın, namın umurumda bile değil. Yarmalarını alarak mekânımı terk etmen için üç dakika veriyorum. Yoksa Vural ne yapacağını bilir: 'vurur' ve can 'alır', adı gibi..."

"Senin fedain benim muhatabım değil. Ben Hâkim'im ve burası benim olacak. Sana adabıyla teklifimi yolladım. İlk adamımın kolunu kırdın. İkinci adamımın bacağını..."

"E, mesajım gayet netmiş. Bana o teklifi uzatan kolu kırarım demişim ilk önce. Bir daha teklif için gelersen bacaklarını kırarım demişim, sonuncusunda da..."

"Peki, üçüncü için ne yapacaksın?"

"Kafanı kırmak cazip bir fikir ama adabıyla çıkışı gösteriyorum. Üç dakikanın bir buçuk dakikası gitti ama hatırlatayım."

"Sen bilirsin, ben bu kapıdan çıkarım ama bir dahaki alışimde seni de yanımda götüreceğim. Ben Hâkim'im,

unutma sakın. Buranın da senin de hâkimin olacağım Mehveş Hanım. Bakalım benim mekânımda bana o küçük burnunu dikebilecek misin?"

"Sen neyin hâkimi olursan ol bana hükmün sökmez. Benim de adım Mehveş Soylu ise sahip olduğum hiçbir şeyde hüküm süremeyeceksin."

"Göreceğiz meneviş gözlü, göreceğiz..."

Hâkim deli cesareti damarlarında fokurdarken onu da alıp gitmek istedi. Nasıl bir kadındı bu? Amansızca silahını doğrultmuş, bir anlığına bile tereddüt etmemişti. Hemen ardından da çakısını fırlatmıştı.

Hâkim tam kapıdan çıkacaktı ki geri döndü.

"Sana bir hafta mühlet. Bu süre zarfında Yakut'a kimse ayak basmayacak, yalnızca ben geleceğim; herhangi bir müşteri gibi. Kadınlarını salona gönderme. Adabımla geleceğim ve gideceğim. Bir haftanın sonunda da karşılıklı konuşacağız."

"20, 19, 18..."

Hâkim'in dudaklarından fırlayan kahkaha Mehveş'in dikkatinden kaçmamıştı. Ne kadar güzel gülüyordu bu adam öyle. Vural'ın huzursuzca attığı adımı eliyle durdurdu Mehveş.

"Bırak."

"Yarın görüşmek üzere Meneviş."

Hâkim başıyla tekrar selam vererek mekânı terk ettiğinde Mehveş'in kalp atışları nedensiz hızlanmıştı. Adamın cesareti yıkıyordu duvarlarını sanki. Kapıya gidip sustalısını saplanan yerden çekip aldı. Küçük bir kan damlası vardı üzerinde her zamanki gibi. Ama ilk kez bundan rahatsız oldu Mehveş. İçinden bir ses bu adamla uğraşmanın zevkli olacağını söylüyordu. Ona

silah çekebilen nadir adamlardan biriydi bu zamana kadar. Es geçmek olmazdı.

"Mehveş diyorum..."

"Ne var Vural?"

"Asıl senin neyin var? Neden durdurdun beni? Alasığı etseydim hadsizi."

"Bırak Vural, gelsin bakalım bir hafta boyunca. Ne olacak görelim."

"Saçmalama Mehveş. Neden böyle bir şeye izin veriyorsun?"

"Nedenim yok ama fazla cesur bu adam. Ne kadar ileri gidecek, onu görmek istiyorum."

"Daha fazlası canını yakmasın, aman dikkat et."

"O ne demek?"

"Bilmem artık..."

"Off Vural, saçmalama. Kime gönlüm kaydı benim bu zamana kadar, bilmiyorsun sanki beni."

"Ben gönlünden bahsetmemiştim ki Mehveş."

Mehveş düştüğü tuzanın farkında, sinirle çakısını çevirmeye başladı parmakları arasında. Sanki kesici bir alet değil de kalem çeviriyormuş gibi rahattı.

"Kimmiş bir araştıralım."

"Güzel kıvırdın."

"Vural!"

"Hadi bakalım, öyle olsun. Ama yanılmam bilirsin."

"Vural, hangi konuda yanılmayacaksın, söyler misin bana?"

"Sen ne olduğunu biliyorsun. Ben söylediğimde karşı çıkarak kendini kandırmana izin vermeyeceğim. Adam dikkatini çekti kabul et."

"Eee, söylüyorum zaten. Ne kadar ileri gidecek, cesaretinin çapı kaç merak ediyorum."

"Peki, sen nasıl diyorsan öyle olsun."

"Araştırmayı unutma."

"Olur."

Mehveş sustalının sedef kısmında gezdirdi parmaklarını. Adamın derin kuyulara benzeyen gözlerindeki pırıltıları ve gülümsemesi aklından çıkmıyordu. Zalimdi adam. O yakışıklılıkla çok zalimdi. O gülümsemesi çok zalimdi... Her bir yanı zalimdi.

Gel bakalım zalim, dedi içinden Mehveş. Gel bakalım.

* * *

Hâkim, Yakut'tan çıkar çıkmaz Kâmil'e kapıya iki kişi dikmesi talimatını verdi. Kimse gelmeyecek, kimse ayak basmayacaktı Yakut'a. Bir haftası vardı sadece ikna etmek, dikkatini çekmek için; sadece bir hafta. Bu haftanın sonunda eğer ikna edemezse diğer yolu deneyecekti. Güzellikle olmazsa zorlayacaktı. Gönlünü zorlayacaktı, sabrını... Hatta sınırlarını.

Sıkıntıyla arabasına atladığında nereye gittiğini bile bilmiyor, sadece öylesine sürüyordu. Akıp giden yol, camından kayıp giden şehrin ışıkları rahatlatıyordu. Çok şey istiyordu Hâkim. Hepsini istiyordu. Hemen istiyordu. Ama istemekle olmuyordu. Hak etmeliydi insan. Hükmetmeliydi. Hüküm de giymeliydi hepsinden öte. Ne var ne yoksa yaşanacakların hepsini yüklenmeliydi tüm sevdikleri adına.

Hazırdı Hâkim; Mehveş'in meneviş gözlerindeki uzak ufukları gördüğü anda anlamıştı hazır olduğunu. Gönlünün yelkenlerini onun nefesiyle şişirecekti. Sonra

da o gözlerdeki uzak ufuklara seyri sefere çıkacaktı. İsmarlama olmazdı böyle şeyler, biliyordu. Ama en azından inanıyordu. Onun da inanması için ne gerekiyorsa yapacaktı. O da, kadının en "kutsalı" da hayatının baharına tomurcuklanacaktı. Çiçek açıp mis gibi kokacaktı ömrü. Ama ruhuna batacak dikenleri henüz bilmiyordu.

BAM TELİ

Güven, kocaman bir kuledir. Kimi zaman en şiddetli darbe bile yıkamaz, kimi zaman ise tek nefes bile yeter yıkılmasına. Mühim olan şaşaalı kuleyi sevdiğinin gönlüne dikmek değildir ; şiddeti ne olursa olsun yıkılmazlığını her daim koruyabilmektir.

Mehveş güvenin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bu kah-pe dünyada onu doğuran kadın bile onu terk etmişken kimselere güvenememişti senelerce, ta ki Tufan Baba hayatına girene kadar. Onun varlığıyla kaybettiği güvenin ne olduğunu tekrar öğrenmişti. Vural'la birlikte de perçinlemişti. Bu iki adam dışında hayatına kimseyi buyur etmemesinin en büyük nedeniydi bu. Sevdiğini düşündüğü adam, oğlunun babası bile onun güvenli ni yerle bir etmişti. Kaza olduğunda sanki onu yolda bulmuş gibi tavır takınmış ve Mehveş'in gönlündeki iskambilden kuleyi tek nefesle yıkmıştı. Hamile olması bile hiçbir fark yaratmamıştı kadın için. Böyle bir adamın varlığı yarardan çok zarar sağlardı evladına. Babasızlığı bilmesine rağmen sırtını dönmüştü Ali'ye. O da zaten Mehveş'i haklı çıkarmış, oğlunun doğumundan birkaç gün sonra uyuşturucu komasına girmiş ve

ölmüştü. Oğlunu kucağına alışıyla birlikte değişmişti tüm dünyası Mehveş'in. Silmişti geçmişin tüm lekelerini üzerinden. Dün gibi aklıdaydı.

Tufan Bey aylarca konuşmamıştı Mehveş'le. Bebeğin babasının kim olduğunu söylememesiydi en büyük nedeni. Kendisine saklamıştı ama Vural öğrenmişti. Tüm adamları sorguya çekmiş, kimisinin kemiklerini kırmış, en sonunda da tek bir isime odaklanmıştı. Ali'ye sıra geldiğinde diğerlerinden daha fazla korkuyor oluşu dikkatinden kaçmamıştı. İtiraf ettiğinde de Vural'ın elinden zor almışlardı.

Kan revan içinde eve döndüğünde Mehveş'in odasına girmiş, içinde ne var ne yoksa kusmuştu adeta.

"Sen bula bula o herifi mi buldun? Masumiyetini ona mı verdin?"

Mehveş donuk gözlerle bakmış, tek kelime etmemişti.

"Cevap ver!" diyerek duvarları yumruklamıştı Vural. "Ben senin gözüünün bebeği titrese dünyaları yakarım. Aşk düşse yüreğine anlarım. Ama sen onun gibi bir adama... Sen bu kadar mı basit gördün kendini? Lan Yakut'taki kadınlar bile senden..."

Devamını getirememişti Vural. Sinirle kurduğu cümlelerin ağırlığı koca bir taş gibi oturmuştu içine. Sinirle ayağa fırlamış, kelebeğini açmıştı Mehveş.

"Onlar bile benden daha namuslu değil mi? Onlar orospu değil ama ben öyleyim, değil mi? Sevilmek istediğim için, bir erkek tarafından sevilmenin ne olduğunu öğrenmek istediğim için suçluyum, değil mi?"

Gırtlığına dayadığı çakının sivri ucunu batırdı inatla. Delilik damarlarında çağlıyordu adeta. Her şeyi

kaldırabilirdi ama Vural'ın onu orospu gibi görmesine dayanamazdı. Vural'ın gözlerinde gördüğü kendisine eş deliliği ise çok geç fark etmişti.

Vural silahını çekip, namluya kurşunu sürüp şakağına dayadığında dizleri titremiştir adeta.

"Sana bu zamana kadar sevginin ne olduğunu hissettiremediysem eğer sıkarım kafama lan. Sıkardım lan!"

Koca ev Vural'ın bağrıışlarıyla inliyordu. Tufan Bey koşup gelmiş, onu takip eden Ümmü ise gördüğü manzara karşısında koyuvermişti feryadı.

Mehveş'in elinden düşüvermişti çakısı. Bir adım atmak istemiş ama geri çekilmişti Vural. Tufan Bey'in yalvarışlarına kulaklarını kapamıştı.

"Hakkını helal et baba," dediğinde ise Mehveş ruhunun içindeki zindanın duvarlarını yumrukladığını hissediyordu ıstırapla.

Ani bir hareketle ileri atıldığında karnındaki sancıyla iki büklüm kalıverdi. Vural ne olduğunu anlamamış, gözünü bürüyen kararlılıkla tetikteki parmağına akıtıyordu tüm ömrünü. Mehveş'in korku dolu gözlerini ona çevirmesiyle ne olduğunu idrak etti birden. Bacaklarının arasında boşalan sıvıyı gördüğünde gözleri büyüdü. Sekiz aylık hamileydi Mehveş. Zamanı gelmemiştir daha.

"Mehveş!"

Silahını atarak ona yöneldiğinde geçen onca zamandır ilk kez karşısındaki kadının dudaklarından dökülen kelimeyle silip attı ne var ne yoksa aklından.

"Abi..."

Vural Mehveş'in dilinden dökülen o üç harfe üç ömürlük şeref sığdırmıştı. Kollarının arasına sığınan küçük kadını aldı kucağına.

"Dayan abim, yok bir şey. Yetiştireceğim şimdi seni."

Geceliğini saran kanı gördüğünde rengi atmıştı. Ümmü Abla'nın haykırırları hiç yardımcı olmuyordu. Korku elindeki koca balyozu indiriyordu yüreğine. Tekliyordu sanki.

"Abi... Bana bir şey olursa seni baba bilsin. Eğer ona bir şey olursa gözüümü açmadan sık kafama."

Vural duyduklarının hırsıyla bastı feryadı. İçten içe suçluyordu kendisini. Tutsaydı içindekileri, saatlerce duvarları yumruklasaydı, elleri kırılincaya kadar da diline hâkim olsaydı keşke.

Hastaneye vardıklarında acıdan kıvranıyordu Mehveş. Çok zaman geçmemişti ama kanamasının oluşu doktoru telaşlandırmış ve bu telaş, onu bekleyenlerin ömürlerinden çalmıştı adeta. Vural korkuyla dolanırken Ümmü Abla kolundan tutup sarıvermişti.

"Benim yüzümden mi abla?" diye sormuştu Vural korkudan titreyen sesiyle.

"Senin yüzünden değil. Bu öyle bir-iki dakika da olmaz. Demek ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Rabbim izin versin, alacağız kucağımıza; Mehveş de iyi olacak, gör bak."

Vural akmaması için set çektiği gözyaşlarını içine akıttı. Geçmek bilmiyordu dakikalar. Saniyeler ok olup saplanıyordu vicdanına. Ümmü Abla'nın söyledikleri bile hafifletmemişti içini. Tufan Bey ise bir köşede tespihini çekip derman diliyordu Rabbinden. Evlat acısıyla sinamasın onu diye yalvarıyordu.

Sonunda ameliyathaneden çıkan doktor bebeğin de annenin de durumunun iyi olduğunu söyleyerek yüreklerini serinletmişti. Sıkıntı yoktu, bebeğin gelişimi

normalden ileri olduğu için kuvöze bile gerek kalmamıştı. Ama bazı komplikasyonlar olduğunu söylediğinde kaşları çatılmıştı Vural'ın. Ümmü eli böğründe, korkuyla dinliyordu. Bir daha hamile kalmasının hasta için hayati tehlike oluşturacağını eklemişti doktor. Vural'ı da eşi sanmış, ona da bu konuda dikkatli olmalarını tembihleyerek ayrılmıştı yanlarından.

Sevinçleri kursaklarında taş olup oturmuştu hepsinin ama yine de şükür etmeyi eksik etmemişlerdi. Doktorun hemen ardından çıkan hemşirenin kucağındaki küçük şey ise atıvermişti yüzlerdeki acı dolu ifadeleri. Vural onu gördüğü anda yüreğine güneş doğmuştu adeta. Dağ gibi Tufan Bey dudaklarından yükselen hıçkırığına bile mani olamamıştı. Bu küçük şey Rabbin onlara hediye ettiği en kutsal şeydi.

Mehveş odaya çıkarıldığında korkusu çöreklenmişti içine. Ya sevmezlerse bebeğimi, diye kahretmişti kendisini. Vural hızla odaya girdiğinde gözlerini korka korka ona çevirmiş, yattığı yerde huzursuzlanmıştı. Vural'ın iki büyük adımında yanına gelip alnına değirdiği dudaklarıyla ömrü hayatında ilk kez gözlerinden süzölmüşü yaşlar.

"Adı Kutsal... Yeğenimin adı Kutsal olacak," diyerek hükmünü dile getirmiş, o anı milatları kabul etmişti Vural.

Mehveş gözyaşları içinde boynuna sarılmış, teşekkür etmişti defalarca. Ardından Tufan Bey gelmiş, genç kadının titrek ellerini koca elleri arasına almıştı.

"Gözüm açık gitmeyeceğim. Bana bunu yaşattın ya..."

Tüm kırılganlıklar, tüm acılar, pişmanlıklar hayatlarına giren minik bir ruhun ışığıyla geçmişe ötelenmişti

işte. Geleceğe dair önemli olan büyük bir parçayı koparıp attığını ise düşünmek istemiyordu kimse.

"Mehveş, fazla dalgınsın bu aralar kızım, hayırdır?"
Ümmü Ablasının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.
"Geçmiş geldi yine aklıma."

"Yine nerelere gittin?"

"Kutsal'ın doğumu geldi aklıma. Hiç üstünde durmamıştım ama bir daha hamile kalmamam gerektiği geldi aklıma."

Ümmü Hanım kaşları çatık baktı karşısındaki kadına.

"Aman, sanki evlenmeye niyetin var da dert ediyorsun. Hem demiyor musun sen hep, Kutsal olur da kardeş isterse alırım bizim yurtlardan kendim gibi bir tane daha, diye. Allah aşkına, senden daha iyi kim anne olur ki öyle bir masuma? Düşünme bunları."

"Haklısın abla. Ben hazırlanayım, Yakut'a gideceğim."

"Hayırdır Mehveş? Bu gece evde olmayacak mıydın? Kız, günleri mi karıştırdım ben?"

"Yok abla, işim var da o yüzden gidiyorum. Hazır Kutsal erken uyumuşken gideyim. Bir şey olursa ararsın."

"Tamam kızım, sen bak işine."

Mehveş odasına geçip hazırlanırken uzun zamandır ilk kez özene bezene seçti kıyafetlerini. Eline aldığı kalem eteği tam giymiş aynanın karşısına geçmişti ki, kızdı kendine.

"Sanki randevun var adamla. Salak mısın kızım yaaa..."

Kendi kendine söylenerek çıkardı eteği. Aslında

adamlarla oynamak da fena fikir değildi. Şöyle iki salınıp aklını başından alsa, eğlense fena olmazdı ama Vural'ın diline düşmek istemiyordu. Eteği kenara fırlattı. Dar paça parlak gri pantolonunu giydi. Üzerine de ekru ipek bir gömlek. Kemerinin bölmesine sustalısını koydu. Pantolonuyla aynı kumaştan kısa ceketini giydi. Saçlarını açtı. Eliyle bir-iki düzelitti. Makyaj yapmaktan hoşlanmazdı ama gözüne kalem çekmeden de dışarı adım atmazdı. Sadece o kadardı tüm süsü. Tam odadan çıkacaktı ki hınzır bir ifadeyle geri döndü. Dolabın diğer kapısını açtı ve pırıl pırıl rugan, uzun topuklu ayakkabılarını aldı. En azından bu kadarcık özenebilirdi. Nadiren de giyse çok severdi yüksek topuklu ayakkabıları. Bu gece içinden giymek geliyordu. Kıyafeti hazır dikkat çekmezken Vural bu küçük ayrıntıya takılmazdı. Kendi kendine gülümseyerek çıktı evden.

* * *

Hâkim Sarıyer'deki kendi evine geçmişti. Tek başına kalmak, düşünmek istiyordu. Atacağı adımların onu hedefine ulaştırması şarttı. Bunun için de kafasını toplamalı, dinginleşmeliydi.

Kolundaki saate baktı. Zaman yaklaşıyordu. Biraz sonra hazırlanacak ve Yakut'a gidecekti. Mehveş'ten önce varmalıydı. Onun gelişini görmek istiyordu. Önce giderse kendisini ofisine kapatırdı büyük ihtimalle. Çocuklar evinin civarındaydı. Çıktığı an haber vereceklerdi. Birden aklına bazı geceler evde kaldığı, yerine Vural'ın baktığı geldi. Bu o gecelerden biriye eğer hiç göremeyecekti. İçi sıkıldı. Ama riske atmaya gerek yoktu. Bir söz çıkmıştı madem ağzından, yerine getirmek zorundaydı.

Duşunu aldı. Takım elbisesini giydi. Silahını beline taktı ve arabasına atlayarak Yakut'un yolunu tuttu. Ufuk oraya gelecekti. Yakut'a varmak üzereyken Mehveş'in evden ayrıldığı haberini alınca keyfi yerine geldi. Arabayı Yakut'un önüne çektiğinde onu, kapısına diktiği kendi adamları karşıladı. Arabayı öylece bırakıp içeri girdiğinde acaba kötü bir sürprizle karşılaşır mıyım, diye düşünmeden edememişti. Ama yersiz olduğunu çabuk fark etti. İçeride kimse yoktu. Sazlar kendi kendilerine tıngırdıyordu. Yanına gelen garsonun yönlendirmesiyle masaya kuruldu.

"Beyim, misafir ister misin?"

"Hayır koçum. Şarkı söyleyen hanımefendi bu gece yok mu?"

"Masaya gelmez beyim o."

"Masaya çağırdığımı kim söyledi aslanım. Sahne alacak mı diye soruyorum."

"Bilgin yok, öğreneyim hemen."

"Rakı getir. Meze de mümkünse. Misafirim olacak. Onun için de servis hazırlayın, olur mu?"

"Peki, beyim, hemen."

Garson kibarlığından bir şey kaybetmemişti. Şaşırdı Hâkim. Garip tavırlar, oradaki varlığından duyulan hoşnutsuzluğun yüzüne vurulmasını falan beklemişti. Ama beklediği gibi olmadı. Masa kurulurken Ufuk içeri girdi.

Hâkim ayağa kalkarak kucakladı dostunu. Masaya buyur ettiğinde ise kapıdan giren diğer adama odaklandı bakışlarını. Vural ecel gibi, kara bulut gibi girdi içeri. Tek kaşı havada takip etti elinde kadehi Hâkim.

Tam önlerinden geçerken ise ciddi ses tonuyla seslendi.

"Fedai!"

Vural sıkılı yumruklarıyla olduğu yerde durdu. Adama döndü yüzünü.

"Haddini bilmediğin aşikâr. Seni..."

"Sakin ol Vural Bey. Sadece hem merhaba demek hem de niyetimin kötü olmadığını göstermek istiyordum. Sizi davet etsem masamıza..."

"Neden, dost mu belleyeceksin beni?"

"Çok mu uzak bir ihtimal?"

"Niyetin ne senin be adam?"

"Niyetimi anlayacaksın yakında. Ondan sonra sen karar vereceksin Vural Bey..."

"Lan, sen benim kardeşime silah doğrulttun. O silahı bi tarafına sokmadığıma şükret bence."

"Vural!"

Her iki adam da sesin geldiği yöne döndü. Mehveş dimdik duruşuyla yanlarına doğru gelirken gözü adama takıldı. O gece gözler içine çekiyordu sanki mıknatıs misali. Halbuki yolda gelirken adamı görmezden gelecek deli etmeyi planlamıştı kafasında. Gözünün önünde olacak, bir yandan da onu önemsemediğini gözüne sokacaktı. Ama zordu be... Bu adam gerçekten zalimdi.

"Hoş geldin Mehveş."

"Ofise geç Vural. Söyleyelim de Süheyla gelsin. Onu dinleyeceğim bu gece. Madem kimse yok, kapalıyız..."

Adamın gözünün içine baka baka söylemişti ama etkisine kapıldığını belli etmemek için de olağanüstü bir çaba harcıyordu. Kendisine seslenilince odağı değişti.

"Merhaba Mehveş Hanım. Ben Ufuk Alkor."

Mehveş buz gibi ses tonuyla, "Hoş geldiniz," diyerek adamın uzattığı eli sıktı.

Bakışlarını tekrar Hâkim'e çevirdiğinde ise diline ket

vurdu. Konuşmayacaktı onunla. İsteddiğini vermeyecekti. Eğlenceli olacaktı onunla oynamak.

"İyi eğlenceler Ufuk Bey," diyerek yanlarından ayrıldığında Hâkim yüzündeki ifadeyi bozmamak için dişlerini sıktı kırarcasına.

Ofise geçtiklerinde Vural köpürüyordu adeta.

"İkidir engelliyorsun Mehveş beni. Sabrımı zorlama."

"Vural! Sakin olur musun lütfen. Adamı fazla kaale alıyorsun. Ne gerek var, egosunu okşuyorsun boşu boşuna."

"Ben onu bi okşayacağım, hep okşanmak isteyecek."

"Sakin..."

Çalan telefonla ağzının içinde gevelediği küfürleri yuttu Vural.

"Ne var?"

"...."

"Anlamadım?"

"...."

"Oğlum var mı can kaybı?"

"...."

"Tamam, ilk uçağa atlayıp geliyorum."

"...."

Vural telefonu masanın üzerine fırlattı. Mehveş "can kaybı" kelimesini duyar duymaz dikkat kesilmişti.

"Neler oluyor? Arayan kim?"

"Ceyhun. Yurtta yangın çıkmış. O nöbetçiymiş gece. Çocukları sorunsuz çıkarmışlar. Can kaybı yokmuş. İtfaiye söndürmeye çalışıyormuş hâlâ."

"Kundak mı?"

"Hayır, elektrik kaçağı... Gideyim Afyon'a; hem Der-ya'yı da kolağan ederim. Ama bu herif buradayken..."

"Vural, saçmalama lütfen. Sanki sen olmayınca adam kaldıracak beni. Burası Yakut, Vural. Onun sadece iki adamı dışarıda, kapıda duruyor farkındaysan. Çocuklarla da konuştum. Tek bir taşkınlık yapmamış adamlar. Gayet saygılılarmış. Bir şey olmaz, merak etme."

"Olsun, aklım kalıyor işte."

Mehveş masanın çekmecesini açıp silahını aldı, beline soktu.

"Sen yokken bu yanımda olsun için rahat edecekse."

"Sanki eline alıp ateşlediğin var da."

"Sen rahat hissedeceksen çekinmem elime almaktan."

"Tamam. Çocukları tembihleyeceğim."

"Yok, gerçekten yaşılanıyorsun sen. Ben uyaramam çünkü kimseyi, tedbirsiz davranırım tabii. Sen tembihle. Hatta yanıma ver birini, gece sırtım açılırsa falan ört-sün üstümü."

"Off tamam Mehveş ya, insanın ömrünü çürütürsün. Ne konuştun... Çıkıyorum ben."

"Araba kullanma."

"Merak etme, uçakla gideceğim dedim ya."

"Tamam, haberdar et beni."

"Ederim. Arka taraftan çıkacağım, adam bilmesin burada olmadığımı."

"Vallahi babama benziyorsun gün geçtikçe."

Vural için en güzel iltifatı bu, keyifle gülümseyerek alnına öpücüğünü kondurdu, dışarı fırladı. Arabasına giderken Cem'i uyarmayı da unutmadı.

Mehveş ofiste bir-iki oyalandı. Derya'yı arayıp iyi olup olmadığını öğrendi. İçi rahat edince de kızları görmeye çıktı yukarı.

"Kızlar..."

"Gel Mehveş..."

Kadınlar ellerinde iskambil kâğıtları, yere serilmişlerdi.

"Hayırdır Nazan abla?"

"Ne yapalım, bu gece kimse yok kokoş karılar gibi konken oynayamayacağımıza göre pişpirik çevirelim dedik."

"Sen aşağıdaki adama 'kimse' diyorsun ya, taş olursun valla kız Nazan."

Hacer'in söylediğini duyan Mehveş'in kaşları çatıldı.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum."

"Bu Nazan'ın içi geçmiş Mehveş ya. Taş gibi adam ayol o."

"Çok mu beğendin Hacer, sokayım koynuna istersen, konsepti değiştirelim hemen."

Mehveş'in sesi o kadar hiddetli çıkmıştı ki kadınlar bir anlığına korku ve şaşkınlıkla ne yapıyorlarsa bırakmış, ona çevirmişlerdi gözlerini. Mehveş verdiği tepkinin fazla olduğunun farkında, durumu kurtarmak için kapının ağzında sesinin sertliğini bozmadan devam etti.

"O taş deyip fantezi kurduğunuz adam burayı almak istiyor. Vereyim de kerhane yapsın. Ne dersiniz? Bol bol taş gibi adam dolsun burası."

Hacer korkuyla fırladı ayağa.

"Yalan de. Aman Mehveş, yalan de."

"Oturun oturduğunuz yerde adabınızla, attırmayın tepemi. Sizi salonun çevresinde, ötesinde berisinde görürsem yemin olsun kırarım kemiklerinizi. Süheyla!"

"Buyur Mehveş."

"Sen gel benimle, geçmez bu hafta. Sesinle, şarkılarınla oyalanayım bari."

"Nasıl istersen Mehveş, hazırlanıp geleyim hemen."

"Kimse yok zaten. Zor gelirse hazırlığı boş verebilirsin. Sana kalmış."

"Tamam Mehveş, üstün başın uygun dersen, ineyim seninle."

"Uygun, uygun..."

Mehveş Süheyla ile birlikte tam salona girmek üzereydi ki duyduğu ses ve gördüğü manzarayla olduğu yerde kalakaldı.

Adam kadehi elinde, gözleri kapalı şarkı söylüyordu. Hem de büyüleyici bir sesle.

"Mehveş?" diye fısıldayan Süheyla şaşkınca ona döndüğünde Mehveş dudaklarını büzerek sus diye işaret etti.

Adam ceketini çıkarmış, sakız gibi beyaz gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Kadehinin dibini masaya vura vura söylüyordu şarkıyı, gönlünün bam teline vura vura...

"Senin eşkin meni düşürdü dile
Neçe âşık olur bülbüller güle
Hasret çektim könül verdim
Seni sevdim men...
Böyle bir güzele, eşkini tezele
Şiire gazele, könül verdim
Şiire gazele..."

KANDAN ÖTE

Şehrin sönmüş kandillerine benzerdi kimi zaman yüreği insanın. Işığını kaybetmiş tüm ruhlara selam ederdi ıssız sokaklar. Ama yüreğin ıssızlığını baki kılmamak için küçücük bir mum ışığı bile yeterdi. Alevin büyüklüğü değil, yakanın gücü belirlerdi aydınlığı.

Mehveş uykunun koynundayken yanan ışıkların farkına varmayı reddediyordu. O zalim rüyalarında da rahat bırakmıyordu onu. Işık oluyor gözünü kamaştırıyordu. Ama uykunun koynundan çıktığında amansız bir savaşa düşüyordu ruhu. İzin vermiyordu işte azıcık bile kalbinin atmasına. Nedenini biliyordu da kendine bile itiraf edemiyordu.

Korkuyordu Mehveş. Alabildiğine korkuyordu. Kırılmaktan, aldatılmaktan, hayal kırıklığına uğramaktan değil, sevilmemekten korkuyordu. Karşısındaki seviyorum dese bile inanmayan kırıkları vardı canında. Merhameteydi hasretliği. Bir tek çınarında tanık olmuştu merhamete. Ona açtığı kollarına sığındığı andan beri babasının merhameti sarmıştı onu. Öyle bir adam istiyordu ki merhameti gölgesi olsundu. Hangi taraftan ışık vurursa vursun bir tek onun önüne düşmeliydi göl-

Ümmü Hanım elinde meyve tabağı, odaya giren genç kadına baktı. Bir bakış yeterdi gönlündeki savaşın izlerini görmeye.

"Otur bakalım küçük hanım, tünaydın."

"Tünaydın abla ya, neden uyandırmadın beni?"

"Yorgunsun kızım, uyandırıp da ne yapacağım? Sanki gir mutfağa, bir çiğ börek yapıver desem yapacaksın da..."

Mehveş dudaklarından fırlayan kahkahasını bastırmaya gerek bile duymadı.

"Sen öğretmemiş olsan, bilmiyorsun nasıl güzel yaptığımı diyeceğim. Üstadım sendin, iste yaparım tabii."

"Hadi be ordan..."

"Aaa, şuna bak... Görürsün sen."

Oturduğu yerden fırlayan genç kadına baktı dudaklarının bir kenarı yukarda eski toprak. Biliyordu Ümmü Hanım, Mehveş'in aklında dönüp duran bir şeyler vardı. Ve bir tek yemek yaparken kendi kendine konuşur, içindikileri dökerdi. Garip bir huydu kabul ama böyleydi işte bu deli kız.

"Abla, bu kıymayı yeni mi aldın sen, buzlukta mı?"

Ümmü Hanım elindeki tabağı koltuğa bırakıp mutfağa yöneldi. Koridora kulak kabarttı. Ses seda olmadığına göre uyanmamıştı paşa daha öğle uykusundan.

"Neyi diyorsun Mehveş?"

"Bu kıyma diyorum..."

"Kızım taze alıyorum hep etleri, bilmiyorsun sanki."

"Off tamam ya, bilemedim işte. Zaten kafam karışık. Un neredeydi?"

"Orda bak, üst tezgâhta. Hah o işte."

"Elek peki?"

"Lavabonun altında."

"Soğanlar orda değil miydi?"

"Ayyy... İçime fenalık geldi daha ilk dakikadan. Ben de kabahat zaten, hepsini bana soracaksan çekil ben yapayım."

"Yok ya. Sonra yapamadın deyip dilinle döv beni demi? Hayır, benim asıl anlamadığım neden öğrettin ki onca yemeği bana? Sanki akşam eve geldiğinde, üstümde önlükle karşılayacağım bir koca var da, memur misali. Bizimki de züğürt tesellisi. Yaşadığım hayata yakın tek şey şu bıçak."

"Ne var yani öğrettiysem? Sonsuza kadar bekâr kalmayacaksın ya."

"Tabii canım, kalır mıyım hiç? Zaten başladım araştırmaya; şöyle mazbut, eli yüzü düzgün bir maliyeci bulayım, hemen kıyacağım nikâhı. Deli deli konuşma abla ya. Ben neyle uğraşıyorum sen neyle. Adam mekânımı basmış, burnuma silahını uzatmış, alacağım Yakut'u, diyor. Hayır, bir de utanmamış, senin de hâkimin olacağım, diyor. Neyine güveniyorsa..."

Ümmü Hanım mutfak sandalyesine kurulurken "Tam isabet," diye geçirdi içinden. Dökülecekti şimdi bir bir.

"Tamam, adam istese birçok şeyin hâkimi olur. Ondan şüphem yok da... Belediye yakın zamanda özgüven mi dağıttı, ne yaptı, anlamadım. Mekânımı biliyorsun da beni nasıl bilmiyorsun be adam? Ayy, hem şarkı söylemek nedir ya? Bir de güzel sesi var ki..."

"Diyorsun ki adam cesur, güçlü... Yakışıklı mı bari?"

"Valla öylesini görmedim. Yakışıklı desem değil, karizmatik desem değil. Garip bir havası var. Kuyu gibi de gözleri. Kapkaranlık. Simsiyah; bizim paşanıninkiler gibi aynı."

Doğradığı soğan gözlerini yakmaya başlayınca elinin tersiyle yanağından yuvarlanan yaşı sildi. Ne garipti? Yaşadığı onca üzüntü, onca can acısı gözünden yaş akıtamamışken, basit bir sebze özgür bırakıyordu, hem de en ufak bir çaba harcamadan.

Evin içini saran çığlıkla iki kadın da canhıraş bir şekilde kendilerini mutfaktan dışarı attı. Kutsal'ı yatağında çığlık çığığa ağlarken gören Mehveş iki adımda yanına ulaşıp kollarına aldı en kıymetlisini.

"Yok bir şey bebeğim, annen burada; yok bir şey kuzum..."

"Babası... ba.. bası... Ditmesin..."

Mehveş yüreğine çöreklenen acıyla daha sıkı sarıldı oğluna. Saçlarını okşadı. Göğsüne bastı. Hayattaki en değerli varlığının acısına derman olamıyordu. Anneliğinden utanıyordu her geçen gün. Ne yapacaktı? Nasıl iyi edecekti?

"Şöz veymişti... Ditti... Gelşin yine...Şöyle gelşin ay-tık."

"Tamam kuzum... Sen üzülme lütfen, bak ben de çok üzülüyorum seni böyle görünce. Hadi ama..."

Küçük çocuk iri inci taneleri yüzünden yuvarlanırken bir yandan içli içli içini çekiyordu.

Çatılan küçük kaşlarının altındaki iri kara gözlerini dikti annesinin gözlerine:

"Git getiy babasını... Küşçem ben sana. Git getiy... sayılmıcam bi daha şana. Öpmicem de..."

Mehveş hırsını bastırdı. Kızıyordu böyle anlarda. Kendine sinirleniyordu. Ama elinden gelen bir şey yoktu ki. Sokaklara çıkıp sırf mutlu olsun diye ona baba bulacak hali yoktu. Ümmü Ablaıyla göz göze geldiklerinde

sanki ne söyleyeceğini biliyormuş gibi kıkırdayarak sarıldı kucağından inmeye çalışan oğluna.

"Seninle küveti dolduralım mı paşam? Hem küçük ördeklerini yüzdürürüz, ne dersin?"

Kutsal'ın asla hayır diyemeyeceği tek şey banyo yapmaktı. Saatler süren bir oyuna dönüşür, evde kim var kim yoksa banyoya doluşur ve sırılık olmadan da çıkamazdı. Kesin bu keyfini yerine getirir, diye düşünürken Kutsal'ın kollarını birleştirip dudaklarını bükmesiyle bütün hayalleri suya düştü.

"İstemiyoyum, babası yıkaşın beni. İstemiyoyum seni."

"Gideyim mi yani?"

"Ditme de... Dit ama babasını detirmek için dit."

Mehveş sıkıntıyla derin bir of çekerken Ümmü hemen paşasını aldı kucağına. Anlattığı hikâyeyle dağıtmaya çalıştı aklındakileri. Ama başaramayacağını anlayınca çocuk parkına götürme sözü vererek kandırdı.

Mehveş sinirle üstünü başını değiştirip evden çıkarken arabasına atladığı gibi Yakut'un yolunu tuttu. Evde duvarlar üzerine üzerine gelecekti. Ne güzel keyifle mutfağa girmişti. Ne vardı yani normal bir gün geçseydi?

* * *

Hâkim ofisinde, gelecek ay yapmayı planladığı Bangkok seyahatinin ayrıntılarının olduğu dosyayı incelemeye çalışıyordu. Ünlü fotoğrafçı Manny Librodo'yla görüşecekti. Resimlerini sergilemek istiyordu. Önemli bir işti bu onun için, aylardır bu iş için uğraşmıştı. Ama aklındakiler yüzünden kafasını toparlayamıyordu. Kutsal'ı görmeliydi. Onu tekrar görmek için kıvranıyordu adeta. Sadece bir kere gördüğü birini özlemenin anlam-

sızlığı umurunda bile değildi. Hâkim Kutsal'ı özlemişti. Bu kadar basitti. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Güneşini kaybetmiş gibiydi sanki.

Ani bir kararla eli telefonuna gitti.

"Kâmil, neredesin?"

"...."

"Tamam. Var mı bir durum?"

"...."

"Ne zaman? Ne kadar oldu?"

"...."

"Tamam, yerlerini bildir bana."

"...."

Hâkim hevesle telefonu ceketinin iç cebine atıp ofisten çıktı. Kâmil, Kutsal ile adının Ümmü olduğunu öğrendiği kadının dışarı çıktıklarını ve çocuk parkına gittiklerini söyledi. Yanlarında koruma olmadığını söylediğinde başta anlamamıştı ama zaman geçtikçe kafasına dank etmişti. Neden bu kadar tedbirsiz davranıyordu bu kadın, bir türlü anlamıyordu. Korumalar olseydi uzaktan bir görecekti. Ama hal böyle olunca yanına gidebilirdi. Belki tekrar "babası" derdi. Birden aklına gelenle keyfi kaçtı. Küçük bir çocuktü; unutmuş bile olabilirdi onu. Görünce tanımayabilirdi. Yüreği sıkıştı bir anlığına, bu ihtimal bile ruhunu un ufak ediyordu.

Kime sorsa saçmalık derdi belki, hatta abarttığını bile söyleyen çıkardı. Kimse sadece bir kez gördüğü bir çocuğa bu derece bağlandığını anlayamazdı. Ama kan bağı olmadan sevgi beslemenin ne olduğunu iyi biliyordu Hâkim. Babası o daha beş yaşındayken testis kanseri olmuş ve mucize sayılacak bir şekilde atlatmıştı hastalığı. Tedavi sonrasında iyileşmişti iyileşmesine fakat ço-

cuk sahibi olma şansı ortadan kalkmıştı. Ama Hâkim o küçük yaşında kardeş diye tutturunca çaresiz kalmıştı Mehmet Bey ve Hatice Hanım.

Erkin'i evlat edinme kararı aldıklarında Hâkim'i bir pedagoga götürerek nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini sormuşlardı. Hâkim dokuz yaşındaydı o zamanlar. Pedagog onu karşısına almış ve bu konu hakkında neler hissettiğini öğrenmek için sorular sormuştu. Hâkim ise ilk duyduğu andan itibaren kardeşe sahip olmak istediğini, bunun hangi yolla olacağının bir önemi olmadığını yetişkin bir insanmış gibi kati bir şekilde dile getirmişti.

Pedagog gözetiminde ilk kez yan yana geldiklerinde Erkin daha bir buçuk yaşındaydı. Depremde tüm ailesi ve yakınları ölmüş, o da yirmi iki saatin sonunda göçük altından çıkarılmıştı. Hâkim Erkin'i görmeye montunun cebinde sakladığı en sevdiği arabasıyla gitmiş ve ilk yan yana geldiklerinde de ona vermişti. Ona sarılmış ve daha hiç kimse tek kelime etmemişken kendisini tanıtmıştı.

"Ben abinim... Adım Hâkim. Oyuncaklarımı sana vereceğim. Benim odamda da yatabilirsin. Karanlıktan korkarsan ben seni korurum."

Mehmet Bey gözyaşları içinde karısına bakmış ve büyük bir kararın altına imzalarını atmışlardı. Ondan sonrasında Hâkim'in kardeşine duyduğu büyük sevgi ve sahiplenmeyle sorunsuz geçip gitmişti yıllar.

Erkin'e gerçeği söyleyen de Hâkim olmuştu. Sekiz yaşındaydı o zamanlar Erkin. Hâkim de on beş... Karşısına alıp ona her şeyi anlatmıştı. Çocuk akli olan biteni tam olarak kavrayamasa da pedagogu dinlemişlerdi. Sonrasında Erkin on beş yaşına geldiğinde tekrar almıştı Hâkim karşısına. Bilinçaltına attığı gerçekleri bir kez

daha duyan Erkin, karşısındaki kahramanına o kadar bağlıydı ki işi şakaya vurmuştu.

Hâkim geçip giden senelerde kardeşini bir an yalnız bırakmamış, doyasıya ağabeylik etmiş olmasının meyvesini o gün toplamıştı. Erkin'in gözlerinde bir anlık dahi yabancı gölgeler görmemişti.

Çok iyi biliyordu Hâkim kanından olmayan birine ömrünü adamanın ne olduğunu, onu sevmenin doğallığını... Erkin'e de böyle içi akmıştı. O her abi değişinde içindeki adam gururla ayağa kalkıyordu. Ama Kutsal'ın baba değişinde başka bir şey vardı. Onu duyduğunda içindeki adam Yaradanına secde duruyordu. "Kaderime yaz Yarabbim bu miniği," diye dua ediyordu içindeki adam.

Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra seri adımlarla Kâmil'in tarif ettiği parka doğru yürümeye başladı. Kulağına çalınan cıvıltılar arasından seçiverdi sesini. Dünyada ne var ne yoksa sükûnete büründü. Sadece gönlüne konan bülbülün cıvıltıları dolup taşıtı içinde. Görünmemeyi planlamıştı ama geç kalmıştı bile. Kutsal kaydırdan kaymaya hazırlandığı anda görmüştü süper kahramanını. Ve onu gördüğü anda basmıştı çılgılığı.

"Geldiiii... Geldi..."

Hızla kaydırdan kayıp onu tutmak için geç kalan Ümmü'nün kollarından sıyrılarak koşmaya başladı. Kurşun gibi hedefini belirlemiş atıyordu küçük adımlarını. Tam yetişmek üzereydi ki bir anda yere kapaklandı. Hâkim korkuyla öne doğru atılmış ama düşmesine engel olamamıştı. Hızla kaldırıp üstünü başını kontrol edip kucağına aldı. Titreyen çenesini gördüğü anda içi çekildi sanki. Akmamalıydı o güzel gözlerden yaşlar.

"Düştüm ben... Acıdı ama babası... Öpsen ya..."

Hâkim, boğazındaki yumruyu yok etmeye çalışarak gülen gözlerle baktı kucağındaki aslan parçasına. Unutmamıştı onu. "Babası" demişti yine. Baharı müjdelemişti.

"Hani bakayım ne olmuş göster babaya..." dedi Hâkim.

Dilinden dökülmüştü babalığı, ilk kabullenmişti. Hükümünü mühürledi ömrüne. Gününe, gecesine, her bir nefesine yazacaktı artık Hâkim. Yoktu dönüşü.

*Koparıp atılan her takvim yaprağı kurşun gibi dizilir ömrümüze.
An gelir şakağımıza dayarız silahı, sonra da ruhumuzun tetiğine
basarız, korkmadan. Kimi zaman boş çıkar kovan, kimi zaman
ise kan revan...*

Hâkim, kolları arasında tuttuğu zeytin gözlü çocuğun geleceğine dair ne kadar karanlık varsa hepsini aydınlatmaya yemin ediyordu içinden. Silip atacaktı ömründen kara talihi. Ona her sokulduğunda, "babası" diyen sesini her duyduğunda kadim bir ninni doluyordu kulağına. Umudun en yumuşak notaları kaderin sesi oluyordu.

Gözlerini pür dikkat kendisini izleyen kadına çevirdiğinde manalı bakışlarla karşılaştı. Yılların tecrübesini gözlerinin haresine kazımış kadının tek kelime etmeyişi huzursuz etse de sesini çıkarmadı.

"Geçey mi ki? Şende düşey miydin babası böyle? Pat diye düştüm."

"Düşerdim tabii Kutsal. Herkes düşer. Babalar niçin var? Beni de babam kaldırırdı düşünce."

"Öpey miydi?"

"Öperdi."

"Ya şen yokken yine düşeysem. Yine ditçek mişin? Ditme. Düşeyim ben yine. Kim öpçek benim yaramı?"

"Ama..."

"Ditçeksin işte dimi... Ağlayım ben. Bir süyü çok ağlayım."

"Ama sen ağlayınca üzülürüm ben."

"Ben de üzülüyüm ki. Bak heykeşi babası detiriyö payka. Sen yokşun. Del artık."

Hâkim dilinin ucuna gelen bütün kelimeleri kilitle-di kapalı kapılar ardına. Daha zamanı gelmemişti. Dilinden babalığı dökülmüştü ama ömrüne katması için büyük bir okyanus vardı önünde. Tufanlar kopacak, dalgaları yüreğinin kıyılarını dövecekti belki ama pes etmeyecekti. Hâlâ kendisine bakmakta olan kadına çevirdi bakışlarını.

"Bir şey sormayın. Zamanı geldiğinde tekrar görüşeceğiz."

Kutsal'ı bırakmak istediğinde boynuna sarılan kolları sıkılaştırdı içi titredi. O da ayrılmak istemiyordu aslında ama... Çok aması vardı da hiçbiri dilinden dökülsün istemiyordu.

"Hey hey hey... Küçük adam, ağlamak yok. Sana söz vermişim ve geldim, değil mi? Yine geleceğim. Ama bu seninle ikimiz arasında kocaman bir sır olmalı. Kimse bilmesin, ne dersin?"

"Omaaas. Annesine söyleyim ben. Annesi kızay. Yalan söylemem."

"Yalan söylemeyeceksin Kutsal'ım. Sadece saklayacaksın. Sır olacak aramızda."

"Hımmm..."

Kutsal, minik kaşları çatılı, parmağı çenesinde, sanki

hayatın en zorlu sorusuna yanıt arar gibi bir süre düşündükten sonra parlayan gözlerini dikti yine kendi gözlerinin yansıması olan kara gözlere.

"Şüpeymenin şaklanması gibi mi?"

"Evet Kutsal. Süper kahramanlar kendilerini gizlerler. Sen benim küçük yardımcısın. Bizi bilmelerine izin verme."

"Beyefendi bu..."

"Merak etmeyin. Bu sadece ağlamaması için. Dikkati dağılsın diye. Saklamanıza gerek yok."

Ümmü Hanım koruma içgüdüleriyle atak yapacakken Hâkim'in fısıldayarak söyledikleriyle geri adım attı. Bu adamda bir şey vardı ya, hadi hayırlısı, dedi içinden.

"Kim olduğunuzu..."

"Boş verin, dedim ya, yakında öğreneceksiniz."

"Bak evladım. Kötü niyetli olmadığına inanmak istiyorum. Burada karşılaşmamızı tesadüf sayamayacak çok şey yaşadım. O yüzden neden açık olmuyorsun?"

"Ümmü Hanım. Bu küçük adamı ben... Nasıl anlatsam? Babalık benim yüreğime ateş gibi düştü. Onun için her şeyi yaparım. Ama Mehveş'i ikna etmem için zamana ihtiyacım var."

Ümmü Hanım'ın gözleri büyüdü birden.

"Sen o musun? Hani Yakut'a..."

"Bilmediğiniz çok şey var. Ama şunu bilin yeter; Kutsal'ın kılına gelecek zarar için dünyayı yerinden oynatırım. O yüzden benden çekinmeyin. Mehveş beni daha tanımıyor. Ona kendimi tanıtmam için zaman lazım. Malum, zor bir kadın."

"Üzerine git. Zorlamadan asla yakınlaşmana izin vermeyecektir. Bam telini bul ve zorla. Gerekirse kopar ama sakın geri adım atma. Bir kere atarsan değmeye-

ceğine inanır ve öyle hızlı vazgeçer ki senden, başın döner. Yüce Rabbim, bunları söylediğimi duysa dilimi koparır."

"Ben söylemem, merak etmeyin."

Hâkim yüzündeki parlak gülümsemeyle kadına göz kırptığında Ümmü Hanım Mehveş'in niye etkilendiğini çok net görebiliyordu. Bu adamın hem güven veren hem de günaha davet eden bir yüzü vardı. Ve kesinlikle gözleri gece kadar siyahtı.

* * *

"Vural, herkes iyi değil mi? Benden saklamıyorsun?"

"Mehveş, deli deli konuşmasana. Sanki saklayabileceğim bir şey bu."

"Yine de..."

"Merak etme, diyorum. Kimsenin burnu bile kanamamış. Ceyhun çok çabuk fark etmiş yangını. Çocukları da çıkarıvermiş hızlıca."

"Elektrik kontağı olduğundan eminsin, değil mi?"

"Yok, emin değilim Mehveş. Kundaklama olursa olsun, aman boş ver, deyip Afyon'da bir pavyona geldim. Tövbe tövbe..."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Acemi miyim ben Mehveş? Ne içtin sen ya?"

"Off tamam. Demedim bir şey. Derya nasıl? Küçük Vural? Telefonda konuştum ama..."

"İyiler, merak etme. Oğlan ateş parçası valla, görmen lazım. Kutsal'ı zorlar. Küçücük bebekte o kadar enerji nasıl olur, anlayamıyorum."

"Derya iyi mi? Ceyhun iyi davranıyor mu? Mutlu mu?"

"Mehveş, içimi tükettin yeminle. İki gün içinde dö-

neceğim. Sigorta işlemleri için kaldım yavrum. Döndüğümde Ceyhun'u vurup vurmadığımı sorarsın, ben de sana cevabını veririm. Herhalde tüm sorularının cevabı bu kadar basit olacaktır."

"Tamam be, huysuz sen de."

"O... herif... Geldi mi yine?"

"İçimi tükettin Vural ya. İki gün sonra döneceksin. Cesedini bulursan cevabını alırsın."

"Sana ayar çekmek farz oldu..."

"Hadi abicim, hadi. Döndüğünde alırsız ifadelerimizi."

"Var mı bir şey Mehveş?"

Vural'ın sesindeki ölümcül tını Mehveş'i ciddi olmaya zorladı.

"Sıkıntı yok Vural, rahat ol. Dikkat et sen de kendine. Çabuk dön."

"Tamam abicim. Görüşürüz."

Mehveş elindeki telefonu masaya fırlattı. Gözlerini kapadı, derin derin nefes aldı. Onu sorduğuna her seferinde pişman oluyordu. Kendisini sakinleştirmesi, kafasını dağıtması lazımdı. Süheyla'nın sesini duyunca bir anda sıyrıldı düşüncelerinden.

"Ahhh, ilacım sende Süheyla," diye söylendi.

Süheyla demlenmeye ve şakımaya başlamıştı. Hevesle odasından çıkıp salona geçti. Keyifliydi bu gece Süheyla. Gülümseyerek yanına çağırdı. Çalgılar ufak bir hareketiyle sustuğunda gitaristin kulağına eğildi. Bir-iki şey söyleyip Mehveş'e döndüğünde gözleri hınzırca parlıyordu.

"Eşlik et bana Mehveş, eski günlerdeki gibi."

"Aman Süheyla, yapma Allah aşkına."

"Ya ne olacak, kimse yok zaten, biz bizeyiz. Hadi ne olur, kırma beni."

"Kızım senin yanında..."

"Hadi hadi, kimi kandırıyorsun sen. Son bir ki üç..."

Salonu dolduran notalara dikkat kesildi Mehveş. Eskiden beri hep Süheyla'yı prova yaparken izlerdi. Sık olmasa da ara sıra ona eşlik eder, gününü güzelleştirirdi.

Süheyla söylemeye başladığında hatırladı birden şarkıyı. Küçük bir kahkaha koptu dudaklarından. Bu şarkıyı söylediklerinde Ajda Pekkan gibi dans etmeye çalışır, onu taklit ederken de gülme krizine girerlerdi. Süheyla, Mehveş'in yanında doyasıya güldüğü nadir insanlardan biriydi. Ona duyduğu yakınlığın en büyük sebebi Vural'a duyduğu aşktı. Ama Fedai'nin elindeki çelik gözlerini o kadar kamaştırıyordu ki, bir türlü fark edemiyordu ona aşkla bakan gözlerin ışığını.

Bir seferinde söylemek istemişti Mehveş Vural'a ama Süheyla, giderim, diye tehdit etmişti onu. Susmuştu o günden sonra. Elbet göreceksin, diye düşünmüştü Mehveş. Aşktı bu sonuçta. Nasıl fark etmezdi gözlerindeki o pırıltıları? Mehveş bile bir bakışta anlayabiliyordu. Öylesi seven kadın bulmak kolay mıydı? Vural ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değildi. İçinden ufacık da olsa bir kıskançlık gelip geçti.

"Kim bilir kaç günüm kaldı seninle

Acısı sevinci ve her şeyiyle

Kim bilir

Nerde nasıl tükenecek kim bilir

Yetmiyor bu sevgi bir tek an için

Son defa insafa gel benim için

Ne olur erteleme artık beni

Ne olur..."

Tam yerinde sustu Süheyla, Mehveş'teydi sıra. Keyifle dile geldi genç kadın, kapıda kendisini izleyen adamın varlığından habersizdi ama.

"Bir anlık heves için
Bir anlık heyecanla
Dokunma ve oynama gururumla
Oyalama beni
Veda et artık
Baştan çıkarma, veda et artık
İstersen HÂKİMİ ol tatmadığım duyguların
Dokunma artık bana..."

Hâkim meşk eden sese yöneldi. Kendisini göstermek istemiyordu aslında. Çünkü biliyordu ki onu gördüğü anda kesecekti söylemeyi, biraz daha dinlemek istiyordu. Girişteki kafes paravanın arkasına gizledi bedenini. Dinlemeye devam etti. İkisi de harika söylüyordu. Eğlendikleri belliydi ama Mehveş'in dilinden kendi ismi döküldüğü anda durgunlaşmıştı, daha bir duygulu söylüyordu sanki. Ya da Hâkim öyle olduğuna inanmak istiyordu. Tam şarkının sonuna gelmişlerdi ki alkışlayarak salona girdi. Aynı anda kendisine çevrilen ve az evvel gülen safir gözler buz kesmişti.

"Ne muhteşem bir performans... Tebrik ederim. Bir şarkı da ben rica etsem?"

Mehveş ellerini cebine sokarak adama döndüğünde o zalim yüzle herhangi bir kadının dizlerini titretebileceğini fark etti. Kendini bıraksa çöküverirdi olduğu yere. Ama o Mehveş'ti. Kimsenin önünde eğilmezdi.

"Söylerim elbette. Ama cenazeni kaldıracakları için senin dinlemen zor olur. İyi mevlit okurum istersen."

Hâkim yüzünde büyüyen gülümsemesiyle kocaman bir kahkaha attı.

"O da kabulüm, olur."

"Gevşeme hemen."

"Bu özgüveninin kaynağı nedir Meneviş?"

"Benim adım Mehveş, Hâkim Bey. Buyurun masanıza. Üç gün sonra bu iş bittiğinde, yüzünüzü bir daha görmeyeceğim için tüm bu maskaralığa göz yumuyorum. Burası benim ve çöplüğümde benim borum öter."

"Biliyorum, burası senin. Ama benim çöplüğüme de sıra gelecek."

"O ne demek, o?"

"Anlarsın yakında Meneviş. Ne bir anlık heves ne de bir anlık heyecan için. Hâkimi olacağım tatmadığın duyguların. O yüzden sabırlıyım. Gün sayıyorum sadece."

Her kelimedede bir adım daha yaklaşmıştı Hâkim. O kadar yaklaşmıştı ki, nefesini yüzünde hissediyordu Mehveş. Ama Hâkim'in hesaba katmadığı, karşısındaki kadının gözü karalığının sadece şehir efsanesi olmadığını biliyordu.

Mehveş sustalısını birbirine yaklaşan yüzlerinin arasında açtığında, Hâkim'in kirpiği dahi oynamadı. Biraz daha yaklaştı, çenesini kaldırıp çakının sivri ucuna dayadı. Aşağıya doğru bastırmaya başladığında Mehveş'in hafifçe irileşen gözlerinden şaşırıldığını anladı. Geri çekileceğini sanmıştı ama çok yanılıyordu. Kanının son damlasına kadar zorlayacaktı bu buzlar kraliçesinin duvarlarını. Yerden göğe kadar alevleri salacak, eritecekti ne var ne yoksa.

Biraz daha bastırdığında sivri ucun tenini yırttığını hissetti. Kanı akacaktı birazdan. Mehveş ise karşısın-

daki adamın deli cesaretine bir yandan hayran oluyor bir yandan da kafasını karıştırdığı için sinir oluyordu. Gözlerinin derinliklerinde kaybolacaktı biraz daha öyle bakmaya devam ederse. Ne vardı o gözlerde? Neyi fısıldıyordu ona?

“Cesaretini mi sergiliyorsun Hâkim Bey? Sadece ufak bir kuvvet uygulayarak deşebilirim boynunu. Son nefesin olur.”

Hâkim biraz daha bastırdı çenesini. Büyük bir damla kan, parlak çeliğin üzerinden yuvarlanarak Mehveş’in parmaklarına ulaştığında elini geriye çekmek istedi ama Hâkim’in sert tutuşuyla gözleri bu defa gerçekten korkuyla açıldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun, bırak!”

“İstediğin bu, değil mi Mehveş Hanım? Ne duruyorsun? Hadi kessene nefesimi... Ben sizi gördüğümde verdim zaten son nefesimi.”

Mehveş yükselen adrenalin yüzünden Hâkim’in cümlesindeki “siz”i fark edemedi.

“Hâkim! Bırak!”

Hâkim, isminin dudaklarına ne kadar yakıştığını fark etti. O dudaklara mühürlemek zorundaydı adını. Her kıvrımına sığınmalıydı. Boşta kalan elini kadının ensesine götürüp kendisine çekti. Dudaklarının ucunda mührünü düşürdü tenine.

“Bırakmam... Bırakmam artık. Öldürsen de bırakmam.”

Kısacık bir an kapandı dudaklarına. Şehvet yoktu, arzu yoktu, ihtiras yoktu... Sadece hüküm vardı. Du-dağından kadının dudaklarına “tatmadığı duyguları” vaat ediyordu.

SAKLI

*Aşka düştüğünüzde inkâra gidersiniz çoğu zaman.
Kalbinizin atışındaki değişimi görmezden gelmek istersiniz.
ama o ilk mühür dudaklara düştüğünde, aşk göz kırpar bir köşede,
"Benimsin işte..." der. Aşka mahpusluğunuzla ise yâr karar verir.*

Hâkim, kadının dudaklarına düştüğü anı biliyordu. Aşkın karşısında geçip uzattı bileklerini.

"Tak kelepçeyi ey aşk... Seninim bundan sonra."

Yumuşak dudakların dayanılmaz tadı çenesindeki acıyı bastırıyordu. Yavaşça geriye çekilip gözler arasındaki o kısacık köprüyü kurduğunda, şiddetinin kaç olduğunu bilmediği bir deprem sardı dört bir yanı.

Mehveş belindeki çekip de havaya ateş ettiğinde amansızdı.

"On saniye içinde mekânda yalnız kalmak istiyorum. Hemen..."

Süheyla ve çalgıcılar apar topar mekânı terk ederken garsonlar çoktan kaybolmuştu ortalıktan. Hâkim gözünü kırpmadan bakıyordu karşısındaki gözü kara kadına. Çok yakışacaktı bu kadına aşk, çok.

Silahını ona doğrulttuğunda küçük bir gülüş peydah

oldu dudaklarında. Arkasını dönüp uzaklaşacakken duyduğu sesle geriye döndü:

"Sen burada kalacaksın Hâkim Bey!"

"Bir ömür kalırım yanında, emret."

Göğsüne doğrultulan silaha şöyle bir göz kırptı. Yavaş yavaş ona doğru hareketlendiğinde cesaret kor olmuş yakıyordu genzini. O tetiğe basardı bu kadın. O safir gözlerinden okuyabiliyordu. Ama korkusunu katık ediyordu cesaretine.

"Yaklaşma. O cüreti sana yedireceğim birazdan."

"Bırakmayacağım seni, dedim Mehveş, neresini anlamadın?"

"Ben anlayacağımı anladım da sen oyun oynayacak yanlış kadını seçtin."

"Ben yeryüzünde aşkı ayaklarına sereceğim en doğru kadını seçtim. Cüretim aşktan."

"Hangi yazarın kaleminden düştün sen be canım? Romanlarda olur o senin dediğin."

"Bu aşkın yazarı da, kâğıdı da, mürekkebi de belli. Sadece sen farkında değilsin. Artık o silahı indir de konuşalım."

"Ağzın iyi laf yapıyor Hâkim Bey ama ben yutmam bu numaraları. Hem sen kendine nasıl bu kadar güvenebiliyorsun? Sevdiğim biri olabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Senden önce başkası düşmüştür gönlüme belki."

İçindeki cesaretin öfkeye dönüşmesi saliselik bir zaman almıştı Hâkim'in. Seri bir hareketle Mehveş'in elindeki silahı alıp uzak bir köşeye fırlattığında dirseklerinin hemen üzerinden tutarak yaklaştırdı kendisine sertçe.

"Bir daha söylesene... Gözümün içine baka baka söy-

lesene başkasını seviyorum, diye."

Mehveş'in hayatında ilk kez eli ayağına dolaşıyordu. Adamın yaydığı enerji, arkasına gizlendiği kalkanları zorluyordu. Sarsılıyordu duvarları...

"Başkasını..."

Hâkim bir kez daha yapıştı dudaklarına. Bu sefer hükmünü değil hâkimiyetini seriyordu etrafa. Sertti. Kimin olduğunu hatırlatıyordu Mehveş'e.

"Başkasını..." dedi Mehveş tekrar nefes nefese.

"İnatçı..." diyerek yine kapandı Hâkim dudaklarına. Her öpüşte bir parça daha alıp katıyordu kadından kendine.

Dudaklarından ayrılıp alnını dayadı kadının hafifçe nemlenmiş alnına.

"Söyleme sakın... Kimse seni benim kadar sevmeyecek. Söyleme..."

Mehveş anlamaz gözlerle baktı Hâkim'e. Bir yandan üstüne gitmek istiyordu, bir yandan da itip uzaklaştırmak kendisinden. Ama kısıp almıştı ruhunu sanki. Avuçlarının arasında sanki bir kelebeği tutar gibi tutuyordu adam onu. Ne sıkıyor ne de serbest bırakıyordu.

"Sen... Nasıl?"

"Anlayacaksın..."

Hâkim birden bırakıp uçarcasına gözden kaybolduğunda olduğu yerde kalakaldı Mehveş. Gitme, diyecekti utanmasa. Nasıl severdi, nasıl aşktan bahsederdi? Yakıp yıkmak istiyordu bir şeyleri. Ki o anda en kolayı Yakut'tu. Haykırarak masaları dağıtmaya başladığında gözü dönmüş gibiydi. Nasıl olurdu bu, nasıl?

Devirdiği masalar, sandalyeler büyük bir gürültü çıkarırken tüm seslere kapalıydı algısı. Ne demişti o, ne?

"Kimse seni benim kadar sevmeyecek."

Kimsin sen adam? Nasıl seversin beni?

Bir sandalye daha... Sonrasında birkaç şişe. Yıkıldığı her şey aslında içinde yıkılan duvarlarının üzerini örtmek içindi. Kendisine itiraf edemiyordu sadece.

Onu tanımayan, sadece birkaç kere görmüş bir adam nasıl olurdu da aşkı dillendirebilirdi? Nereden alıyordu bu gücü? İşin kötü tarafı, nasıl inandırabiliyordu?

Mehveş'i asıl sinirlendiren ona inanıyor oluşuydu. O gözlerde gördüğü yalan olamazdı. Ama nedenini çözemiyordu. Yakut'u istediği için olabilir mi, diye düşündü bir anlığına. Siniri aynı anda tekrar yükseldi, taştı bedeninden. Bar tarafına geçip tüm şişeleri teker teker kırarken soğutamıyordu içini bir türlü.

Gözlerinde alevle yüzünü, ona seslenen Süheyla'ya doğru döndürdü. Süheyla kapının dibinde, korku dolu gözlerle bakıyordu ona.

"Mehveş, dur lütfen!"

"Git Süheyla!"

"Mehveş, dur diyorum!"

Süheyla'nın kararlı sesiyle durdu. Nefes nefese kalmıştı. Yavaş yavaş yanına yaklaşan kadına baktı.

"Mehveş..."

"Ne dedi, duydun mu? Cesarete bak. Lan ben..."

"Mehveş, sakinleş artık. Neden bu kadar kırgınsın?"

"Adam beni öptü Süheyla."

Mehveş'in tiz sesi yankılanıyordu koca salonda.

"Silersin elinin tersiyle, ne olmuş?"

"Sen... anlamıyor musun?"

"Ben anlıyorum da, sen inkâra gidiyorsun."

"Ne diyorsun Süheyla ya?"

Süheyla bir anlık deli cesaretiyle yapıştı koluna Mehveş'in. Barın arkasında çatlamış olan aynanın karşısına çekti.

"Bak kendine. Bak! Sen busun Mehveş. Bir sürü yüzün var senin. İstedğin kadar kır dök, içindeki gerçek sen ne diyor, onu de bana."

Mehveş kırık aynadaki yansımasına baktı. Birden fazla yüzü vardı. Hepsi de yarım, eksikti, kırık... Karşısındaki adamın onu tamamlayacağını biliyordu. Hıncı bu yüzdendi. Kimse görmemişti ki gerçek yüzünü. Hem de hiç kimse. Ama bu adam bir bir söküp alıyordu yüzündeki maskeleri. Kırıp atıyordu bir köşeye. Kaybettiği her maske amansızlığından bir parça koparıyordu. Savunmasızlaşıyordu Mehveş. O otogar da terk edilen küçük bebek içinde bir yerlerdeydi; masum, savunmasız. Merhamete muhtaç o bebek saklıydı içinde. Ama bu adam bam telinin kıyısında dolaşıyordu ve ona dokunacak diye ödü patlıyordu. Tüm öfkesi bu yüzdendi. Gözlerinin dolmaya başladığını fark edince hırsı yükseldi içinde. Uzun saçlarını savurarak döndü arkadaşına.

"Ağlamayacağım, bir erkek için asla ağlayamayacağım, anladın mı beni? Ne vaat ederse etsin. Yalancı cennetin büyüüne kapılmayacağım."

"Sen çoktan büyülendin Mehveş, sadece cenneti göremiyorsun. Ben senelerdir cenneti uzaktan izliyorum. Ama sen önüne serilene es geçiyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ya, söylesene? Adamın doğruyu söylediğine nasıl inanıyorsun? Salak mısın kızım sen?"

"Ben salak değilim Mehveş, âşığım. Aşka düşmüş insanın duruşundan, bakışından bile belli olur içindekileri. Bu adamın aşka düşmüşlüğü o kadar belli ki. Asıl salak olan sensin. Bu, insanın karşısına bir kere çıkar Mehveş. Kıymetini bildin bildin, yoksa benim gibi kav-

rulursun. Sevdiğinin üzerine sinen yabancı kadınların kokusuyla yüreğini kızgın yağlarla yıkarsın. Çok canın yanar Mehveş."

"İstemiyorum. Yanmak da yakmak da istemiyorum."

"Ama o kararını vermiş Mehveş. Yanmaya da yakmaya da hazır."

* * *

Hâkim Yorgo'nun yanına vardığında çenesinden sızan ılık kan gömleğini ıslatıyordu. Meyhaneden içeri girdiğinde kimsenin olmaması işine geldi. Adamın arkadan çıkıp gelmesiyle dost muhabbetine ne çok ihtiyacı olduğunu fark etti.

Yorgo masaya geçtiklerinde fark etti Hâkim'in çenesinden sızan kanı. Elini peçeteye uzattığında durdurdu Hâkim.

"Bırak Yorgo. Kendi kendine duracak."

"Ne oldu Hâkim, ne bu hal?"

"Yâr'e dile geldim, o da kan diyeti istedi, diyelim."

Yorgo tek kaşı havada baktı dostuna.

"Nasıl yani?"

"Anladığın gibi. Çakısı gırtlığımda dile geldim, kanımı akıtmasına izin vererek de diyetimi ödedim. Bundan sonrası artık benim..."

"Kim bu şanslı hatun? Tanır mıyım?"

"Tanırsın: Mehveş Soylu."

Yorgo'nun patlayan kahkahası yankılandı meyhanede, neşeyle seslendi çocuklara.

"Oğlum, rakı getirin, kavun da. Bitmez bu gece."

Yorgo dudaklarında gülümsemesiyle döndü dostuna.

"Küçük bir çizikle yırttığın için şanslısın dostum. O hatun senin kestaneni bile çizer."

Hâkim'in çatılan kaşlarıyla bir kahkaha daha koparttı Yorgo.

"Sen gerçekten aşka düştün di mi; hem de İstanbul'un en belalı, en zor kadınına... Oğlum, hiç mi bilmiyorsun, kadının eyvallah ettiği tek bir adam olmadı bu zamana kadar."

"Olamaz zaten."

"Oooo... Tamamdır koçum, olmuşsun sen. Dalından kopartırlar yakında."

"Yorgo!"

"Tamam dost, tamam. Mehveş'i şahsen bir-iki kere görmüşlüğüm var. Küçüktü o zamanlar, yeni yetme zamanlarıydı. Tufan Bey'i iyi tanırdım. Meyhaneyi ilk açtığımda dadanan çok olmuştu mekâna. Haraç falan, bir-iki kere yıktılardı hatta. O zaman çalmıştım kapısını. Hiçbir şey yapmadı, sadece yanındaki adama dönüp, 'Salın İstanbul'a haber; bundan böyle Smyrna Meyhanesi Yakut'un gölgesi...' dedi. Kapımı çalan olmadı o saat-ten sonra. Arada gelir, bir duble rakımı içer giderdi. Çok büyük adamdı. Onun eli silahına gitmezdi kolay kolay. Bir tek kişiye eyvallahı vardı, o da Devran Yaman, yani Destan. Devran'ın sözü kanundu onun için. Devran'ın babası Yaman Ali'nin eski dostuydu. Bu yüzden de Devran'ı ayrı tutardı. Bu âlemin şerefi Destan'dır, derdi. Keşke seni tanıyabilseydi."

Yorgo rakısından bir yudum aldı, küçük bir parça peynir attı ağzına.

"Bir dakika... Geçen geldiğinde bir şeyden bahsetmiştin."

"Nedir o?"

"Birine vuruldum ama ondan önce oğluna vuruldum diye."

"Evet."

"O kim peki?"

"Yorgo, kaçınıcı dubledesin abicim? Kimden bahsedeceğim? Elbette Mehveş'ten bahsediyorum."

"İyi de Mehveş'in çocuğu yok ki..."

Hâkim ne diyeceğini bilemeden baktı adama. Nasıl olurdu? Mehveş'in oğluydu Kutsal, yoksa değil miydi?"

Apar topar kalktı masadan Hâkim. Yorgo'ya ağzının içinde hoşça kal deyip arabasına atladı. Ev yakındı. Balkonun ışığını görünce içi rahatladı. Uykusu kaçmıştı babasının belli ki.

Sessizce girdi içeri. Diğerleri uyuyordu. İhtiyacı olan babasıydı zaten. Ondan gelmişti. Balkona geçtiğinde babası burnunun ucundaki gözlüğünü çıkarıp küçük sehpanın üzerine attı. Elinden düşürmediği *Nutuk*'un arasına kalemmini sıkıştırdı, kenara koydu.

"Baba, yardımına ihtiyacım var."

"Belli Hâkim, anlat bakalım."

"Benim, Kutsal'ın doğum bilgilerine ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü hiç kimse onun Mehveş'in oğlu olduğunu bilmiyor."

"İyi de, sen bu kadın bizim âlemden demedin mi? Belki özellikle böyle bir şey yaptı. Düşmanlarından sakınmak için saklıyor olabilir."

Hâkim tüm günün verdiği yoğunluk yüzünden bu ihtimali düşünmemişti. Aceleci bir kaygıya kapılmıştı. Elbette saklamıştı Mehveş. Kimse bilmezse tehdit oluşturmazdı. Yanlarında koruma olmamasının sebebi de buydu demek ki. Kimse bilmiyordu sonuçta.

"Haklısın baba, düşünemedim."

Mehmet Bey yerinden kalkıp omzunu sıktı hafifçe. Bekle beni, diyerek içeri girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir dosyayla birlikte içeri geldi.

"Al... Öğrenmek istediğin her şey burada."

Hâkim anlamaz gözlerle baktı babasına.

"Bu nedir?"

"Mehveş Soylu'nun dosyası. Doğumundan bu zamana kadar ne var ne yoksa..."

"Nasıl buldun bunları?"

"Oğlum, sen arada beni unutuyorsun farkındayım. Sence araştırma yapmadan durmam mümkün müydü?"

"İyi de neden?"

"Oğlum aşkını vereceği kadını seçmiş madem, öğrenelim dedim, gelin hanım kimmiş."

"Bu fazla ayrıntılı olmuş sanki."

"Eee, o da Mehveş kızımın şanssızlığı."

Mehmet Bey mesleki birikimleri ve tanıdıkları vasıtasıyla birkaç gün içinde ne var ne yoksa öğrenmişti. Hikâyesine tanık olduğu anda da içi gitmişti. Küçük, cesur bir yürekti Mehveş. Takdir etmişti Mehveş'i. Dört senede kimsesiz çocuklar için tam sekiz tane yurt kurup himayesindeki çocuklara paşalar gibi bakılmasını sağlıyordu. Can almışlığı yoktu ama kan akıtmışlığı vardı. Todras'a yaptığı ufak ziyarette onun hakkında birkaç bilgi daha almış, içi rahatlamıştı.

Eski bir MİT ajanıydı Todras. Tufan Soylu'nun yakın arkadaşıydı. Yer altı dünyasının silahlanması Todras'tan sorulurdu. Böylece Devlet'in bir eli âlemin üzerinde olurdu. Kimisinin gırtlığına çökülürdü, kimisininse adaletini kendisinin sağlamasına izin verilirdi.

Ki bu çok nadir olurdu. Devran Yaman, Tufan Soylu bu sayılı adamların başında gelirdi. Çok şey öğrenmişti ondan Mehmet Bey. Ama hikâyede karanlıkta kalan çok önemli bir kısım vardı. Ve o karanlık noktada da tek bir ışık: Devran Yaman. Ona ulaşmak sandığından daha kolay olmuştu. Karşı karşıya geldiklerinde elindekileri Devran'la paylaşmış ve ortaya filmlere konu olacak büyük bir gerçek çıkmıştı. Ve bir de isim.

Hâkim elindeki dosyayı karıştırdığında önüne çıkan isimle dondu kaldı: Mahir Karamolla.

"Bu doğru olamaz."

"Doğru olmayan ne?"

"Mahir Karamolla yani o Mehves'in..."

"Evet, okuduğun gibi. Buna neden şaşırdığını anlamadım."

"Karamolla'yı tanıyorum. Ortadan kayboldu bir süre önce. Ama bulabilirim."

"Dosyanın tamamını gözden geçirmelisin Hâkim. Öğreneceklerin fikrini değiştirmene sebep olabilir."

"Anlamadım?" diyerek sayfaları çevirdi.

Ve en sonunda önüne gelen bilgiyle buz kesti bir anda.

"Bu olamaz..."

Mehmet Bey derin bir iç çekerek baktı oğluna.

"Bazı sırları açığa çıkarmadan önce iyi düşünmeli evlat. Sen bilirsin tabii ama..."

Hâkim sıkıntıyla kapadı gözlerini. Avuçlarının arasında lanetli bir hazine tutuyordu sanki. Öyle ki bir müjde beraberinde gelecek büyük yıkımı işaret ediyordu. Enkazın altında kalacak olan ilk kişi ise sevdiği kadındı.

GÜN DOĞUMU

Gönülden kopan her şükür duası, güneşinizi kapatan karabulutları dağıtır. Gün ışığına kavuşur yüzünüz. Ama şükretmediğiniz her an, gökten yağan rahmet eritir güzel olan ne var ne yoksa. Karabulutla bile hasret kalır yüzünüz.

Mehveş sığamıyordu hiçbir yere. Dudaklarından ruhuna zerk edilen umut yavaş yavaş zehirliyordu sanki. Nasılda sokulmuştu dudaklarına? İstemsizce parmakları dudaklarının üzerine gitti. Sıktı iki parmağının arasında, canı acısın istiyordu. Ruhunda devrimin ayak seslerini duyuyordu. İsyan bayrağını açmış geliyordu. Farkındalığı ise daha çok canını sıkıyordu. İstemiyordu Mehveş. Kapalıydı onun ruhu. Yakılıp yıkılacaktı, kavrulacaktı yüreği. Aşkın ne olduğunu bilmese de tahmin edebiliyordu sonuçta. Daha kendisini bile sevmeyi öğrenememişti, başkasının onu sevdiğine nasıl inanacaktı?

Uyandığından beri aklında hep ayrı şey dönüp duruyordu. Ümmü Hanım karşısında düşünceli düşünceli oturan Mehveş'ten gözlerini bir an bile ayırmıyor, önceki günkü karşılaşmayı söyleyip söylememe konusunda ikilem yaşıyordu. Adamın öylesine güven veren bir tav-

rı vardı ki, inanmıştı ister istemez. Zarar vermek istese çoktan verirdi. Üstelik Kutsal'ın Mehveş'in oğlu olduğunu biliyordu. Âlemde Devran Yaman'dan başka kimse bilmiyordu. Diğerleri ise Kutsal'ı Ümmü Hanım'ın ölen oğlu ve gelininden kalan yadigâr olarak biliyordu. Mehveş de komşularıydı ve ikisine sahip çıkıyor, koruyup kolluyordu. Yakut'taki diğer kadınlardan farklı değilmiş gibi.

Mehveş özellikle dışarıda birlikte görülme konusunda titizleniyordu. Nadiren, hep birlikte olabilecekleri organizasyonlar yapıyordu. Adamın niyeti kötü olsaydı eğer ikisini de alıkoyabilirdi.

"Abla..."

Ümmü Hanım o kadar dalmıştı ki, kendisine seslendiğinin bile farkında değildi.

"Abla diyorum?"

"Efendim?"

"Abla hayırdır, bir sorun mu var?"

"Ne gibi Mehveş?"

"Ne bileyim, çok düşüncelisin."

"Yok kuzum bir şey, rahat ol sen. Sabah namazından sonra uyuyamadım, ondan herhalde. Yorgun hissediyorum kendimi."

"Aman ablam, dikkat et kendine, ne olur."

"Merak etme sen. Vural dönmedi mi daha?"

"Yarın gelecekmiş. Evrak işleri var, dedi."

"İyi..."

Ümmü Hanım tekrar düşüncelerine yoğunlaşırken Mehveş'in içindeki savaş kıran kırana sürüyordu. Kendi kendine, bu gece gitmeyeceğim Yakut'a, diye telkinde bulunsa da gönlünün bir tarafı çoktan hazırlanmaya başlamıştı bile.

"Sen gitmeyecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Bir sorun mu var Mehveş? Esas sen düşünceli görünüyorsun."

"Yok bir şey abla. Üzerinde durulacak bir şey değil."

"Nedense doğru söylemediğini hissediyorum."

"Off, bilmiyorum."

"Mehveş, anlatırsan dinlerim."

Mehveş kararsız gözlerle baktı. Anlatmak istiyordu ama bu zamana kadar kimseye dert yanmışlığı yoktu. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Denemekten zarar çıkmazdı elbet ama gönlünden dökülenleri duymak isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

"Belki derdine derman olacak gücüm yok ama rahatlamayı sağlayabilirim. Paylaşmak insanın omzundaki yükü hafifletir Mehveş. Yeter içine attığın."

"Abla ben... Ne anlatacağımı da bilmiyorum. Kafam karışık. Hayır, hayır... Karışık değil; sinirliyim ama aynı zamanda korkuyorum. İstemiyorum ama bir yandan da hasretle yanıyorum. İnanmıyorum ama keşke diyorum."

"Ha, yani aşka göz kırpyorsun."

Ümmü Hanım'ın dilinden dökülenlerle ayağa fırladı Mehveş.

"Ne aşkı Ümmü abla ya!"

"İyi de kuzum, senin tüm o saydıkların tek bir adrese çıkar; o da aşktır. Aşk seni sinirlendirir, korkutur, cezbeder, keşke dedirtir..."

"Yok aşk falan."

"Sen anlat hele bir, ondan sonra karar verelim aşk mı değil mi?"

Mehveş tekrar yerine otururken derin bir ah çekti.

Ne anlatacaktı?

"Bir adam var, adı Hâkim. Yakut'u satın almak istedi. Adamlarını benzetip yolladım. Sonra kendi geldi ama... Amacı Yakut değil, benim..."

"Bu, hani dün bahsettiğin gece gözlü adam mı?"

"Sen nerden?"

"E, yemek yaparken dökülüyorsun ya hep..."

"Ah be abla, sen var ya sen..."

"Ne sandın ya... Bir tek senin mi hikâyen var sanırsın."

"Senin de mi var?"

"Var elbet. Her kadının kalbinde kilitli bir kutu vardır. Kimisi kilidi kırar kimisi anahtarını okyanusun derinliklerine atar. Saçlarımdaki aklar neden var sanıyorsun?"

"Aşk mı?"

"Aşk dediğin evlat gibidir Mehveş. Onsuz olamazsın. Bir kere yüreğine çöreklediğinde ölene kadar çıkmaz. Canını da yaksa, seni göklere de çıkarsa hep var olur. Bir kadının aşkı en güçlü kalkandır kızım. Sadece âşığının delip geçeceği bir kalkan... Ben aşkını tek başına yaşamak zorunda kalmış bir kadındım."

Mehveş'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Zihnindeki parçaları birleştirdiğinde birden farkına vardı.

"Yoksa sen babama..."

Ümmü Hanım buğulu gözleriyle oturduğu yerden kalktı.

"Ben Kutsal'a bir bakayım. Üstünü açıyor hep."

"Abla..."

"Hadi, sen de hazırlan."

"Abla, dedim..."

"Git Mehveş, anlatacak bir şeyim yok benim. Ama

son bir şey söyleyebilirim: aşk bir kere insanın yüreğine girince bir ömür bile yetmez onu yaşamaya. Ve ömür dediğin ne kadar zaman mis kokacağını bilmediğin narin bir çiçek... Zamanın varken tadını çıkar. Yoksa benim gibi... Neyse. Hadi git artık."

Mehveş şaşkınlıkla bakmaya devam etti dönüp giden kadının arkasından.

* * *

Altındaki iri hayvanın sert kaslarını bacaklarının arasında hissediyor, yüzüne çarpan rüzgârın keyfini sürüyordu Hâkim. Alev adını verdiği atın üzerinde dört-nala giderken aklında sadece kadının ateş gibi dudakları vardı. İlk dokunuştı. İlk günahı. Uğruna ömrünü ateşe vereceği bir kadındı Mehveş. Aşkı yaşamamıştı bu zamana kadar ama ne olduğunu biliyordu. Kaderine yazılı olanı görürdü ruh, tanırdı muhakkak. Aşk ılık meltem olup esmezdi her zaman. Onlarıki büyük bir bora olacaktı. Ama "kutsal" bir gökkuşağına kucak açacaklardı sonrasında. Sırf onun renkleri için bile yıkılmaya razıydı.

"Es deli rüzgâr ruhumda. Yağdır en deli yağmurlarını üzerime. Senden gelene eyvallah, derim sadece... Sonrasında seni alır katar ömrüme, aşka döner evvel Allah derim yine."

Çiftliğe döndü, tam içeri girecekken telefonu çaldı.

"Efendim Kâmil."

"Abi neredesin?"

"Hayırdır koçum?"

"Yakut'ta bir sorun var."

Hâkim korkunun bir anda kalbine çöreklenmesini hissetti.

"Anlat!"

"İçerisi harap. Çocukları sıkıştırdım, Mehveş Hanım yapmış. Dağıtmış bütün mekânı."

Hâkim içindeki korkuyu bir kalemde silip yüzüne çapkın bir gülüş yerleştirdi.

"Ufuk'a söyle ustaları toplansın. Akşam sekiz gibi her şey düzenlenmiş olsun. Anladın mı Kâmil?"

"Abi, yetişir mi ki?"

"Yetiştirin."

"Mehveş Hanım gelirse kızacaktır."

"Kızarsa söndürürüz ateşini Kâmil."

"Eyvallah abi."

Hâkim keyfi yerine gelmiş bir şekilde banyoya yöneldi. Duşunu aldı. Daha bir özenli giyindi. Doğum günüydü bugün. Eve gidip önce Hatice sultanın gönlünü yapmalı sonra da Yakut'a gitmeliydi.

Arabasına atladığı gibi diline dolanan şarkıyı söyleye söyleye salladı direksiyonu.

Onu tekrar dinlemeliydi. O büyüleyici sesiyle şarkılar söylemeliydi. Yanına, canına katmalıydı. Kutsal kucağında, gülüş cümbüş günlere ev sahipliği yapmalıydı ömrü. Miladıydı yeni yaşı. Bundan sonra üç kişilik nefes çekecekti ciğerlerine. Benliğini, varlığını, neyi varsa neyi yoksa hepsini ikisine adayacaktı.

Yüreğinin titri buydu Hâkim'in. Belindeki silaha inat, sevgiye inancı büyüktü. Biliyordu en güçlü silah oydu aslında.

Aklında düşünceler, hayalinde sevdiği kadın, kulağında Kutsal'ın gülüşleri, su gibi akıp gitti zaman. Eve vardığında yüzündeki kocaman gülümsemeyi engellemiyordu.

"Ben geldim."

"Alayallah paşam, gelmeseydin."

"Sultanım, sen gün geçtikçe muşmuş mu oluyorsun?"

"Hayır muşmuş."

Hâkim annesinin yanağını öpüp kardeşini kolunun altına aldı.

"Naber abısalın kuzusu?"

"Ya abı, aklı olsun ya. Ne o vicik vicik."

"Pıncığım benim..."

"Abi, tiksindim şu an."

"E an, kimden tiksiniyorsun sen."

"Uı be... Özüne dön, gözüksün."

"Uı of of, sofraya bak. Döktürmüşsün sultanım. Amanca mı of?"

"Zevce, sana bir yudum bile vermemek vardı."

"Aması bana kıyamazın."

"Ana yüreği işte."

Sofraya kurulan beyler muhabbete daldıklarında Hatice Hanım servisi yapıyordu. Gözleri bir günden bir güne birbirinden ayırmadığı oğullarındaydı. Bir de mücevverlerini görsem, diye geçirdi içinden. Kendi tabağını da hazır edip yerine geçtiğinde gözü Hâkim'deydi. Babasıyla yaptığı muhabbetin arasında gözü annesine takılınca duraksadı bir anlığına.

"Hayırdır sultanım?"

"Valla senin hayırlı haber verdiğin yok. Doğum günü çocuğu sensin ama dileğini ben tutacağım."

"Anne, kesin gelin diliyorsundur sen şimdi. Abi, baba yakacak annem senin. Dileğin üzerine bir de hatim müfrit garantiler, benden söylemesi."

Hâkim'in dudaklarına kurulan gülüş ve sessizliği Hatice Hanım'ın oturduğu yerden fırlamasına sebep oldu.

"Vallahi var biri. Ayy, Mehmet Bey... Bana takılmadı. Erkini bozmadı. Vallahi var bir şey. Yüce Rabbim hayırlısını nasip et tez zamanda, torun torba doldur hanemi..."

"Bak, dedim sana, hatime geçecek birazdan diye. Girişi yaptı."

Erkin abisiyle göz göze geldiğinde susuverdi bir anda. Haklıydı annesi, biri vardı.

"Oğlum, anlatsana," dedi Hatice Hanım.

Hâkim verdiği açıktan dolayı sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Susmazdı artık. Babasıyla göz göze gelmek gibi bir hata yaptığında masada yükselen sesle ya sabır çekti.

"Mehmet Bey, sen biliyor musun? Vallahi biliyorsun... Bana söylemiyorsunuz öyle mi? Ben size..."

"Hanım!"

Mehmet Bey'in sesi normalinden sert çıkmasıyla buz kesti masa. Hâkim babasına bakıp, "Yapma," diye işaret ettiğinde muzır bir ifadeyle göz kırptı Mehmet Bey.

"Sıkıştırma çocuğu. Olacağı varsa da öldürmeyeceksin hatun. Yeter yahu..."

"Zaten sen hiç..."

"Hatun!"

"Aman, tamam. Bir daha ağzımı açarsam aha bu niyet çarpsın beni. Ne haliniz varsa görün."

Hâkim annesinin kırılgan hallerine kıyamadı her zamanki gibi.

"Zaman ver azıcık sultanım bana. Bilmen gerekenleri anlatacağım, merak etme sen."

Hâkim'in sözleriyle konu kapandı, yemeğe devam edildi. Ortam azıcık sessizleşmiş olsa da neşesinden bir şey kaybetmemişti Hâkim. Erkin ise öğrendiği an-

dan itibaren abisindeki pırıltıları izliyordu. Bu dünyada herkes bir yana o bir yanaydı. Kendi mutluluğunu bile heba ederdi tek kalemde onun için.

Kahveler içilip de güzel dilekler sunulduktan sonra hareketlendi Hâkim. Zamanı gelmişti; Yakut'a gitmeli, miladının gözlerinde yeni yaşına, ömrünün geri kalanına selam durmalıydı. Ayaklanırken Erkin yamacında bitiverdi.

"Ona mı?"

"Ne?"

"Hadi abi... Beni kandıramazsın. Ben de geleceğim seninle."

"Olmaz."

"Neden? Ona gittiğini biliyorum. Yalnız da olmayacaksınız, çünkü az evvel Ufuk Abiyle konuştun. Birazdan çıkarım, orada buluşuruz, dedin. Ben de geleceğim."

"Oğlum ne bu ya, küçük veletler gibi paçama yapıştın."

"Abi, beni yanında götürdün götürdün, yoksa sen dönmeden kalkan ilk uçağa binerim."

"Tehdit ha?"

"Sen nasıl kabul etmek istiyorsan."

Hâkim kararsızlıkla bocaladı. Erkin, belindeki silahtan haberdar değildi. Bunu öğrenmesinde bir sakınca yoktu belki, büyümüşü artık ama yine de bilsin istemiyordu. Yakut'ta her an olmadık bir durum oluşabilirdi.

"Gideceğim yer sana uygun değil."

"Sen bilirsin. Döndüğünde beni bulamayacaksın."

"Lan, sen protein yerine cesaret mi alıyorsun kapsül kapsül."

"Hadi abicim, hadi. Gidelim bir an evvel."

"Yemin ederim çocuk gibisin."

"Anne, ben de abimle çıkıyorum. Duruma göre belki dönerim belki abimde kalırım."

"Lan, bende ne işin var?"

"Koynunda uyuyacağım abi."

"Alacağım ben seni koynuma. Yürü hadi. Zevzek..."

Erkin istediğini elde etmiş olmanın verdiği hazla çıktı kapıdan. Nereye gidecekleri önemli değildi. Abisinin gözlerini ışığa boğan kadını görecekti.

Hâkim doğru yapıp yapmadığında kararsız, Yakut'un yolunu tuttu. Mekâna vardıklarında Erkin keyifle etrafı süzdü. Bar desen değil, pavyon desen değil; ne garip yer, derken hışımla kendilerine doğru gelen kadını gördü. Abisinin gözlerine tüm şehrin ışıklarının doluştuğunu gördü. Yedi tepeli koca şehir resmedilmişti adamın yüzünde.

"Sen ne hakla mekânıma elini sürersin be adam? Kimsin sen?"

Erkin şaşkınca baktı safir gözlü hatuna. Bir gözü abisine kaydığında keyifle gülümsediğini gördü.

"Kim olduğumu sana dün izah ettim. Tekrarı için bu kadar hevesliysen hay hay..."

Mehveş ateş saçan gözlerle bakmaya devam etti. Kemerindeki keleş sallayarak açtığında Erkin'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Senin o dilini de, cüretini de, ciğerinden sökeceğim Hâkim Bey. Az kaldı."

"Ben de senin o inadını, gururunu söküp alacağım... Dudaklarından. Ama benim tercihim keleş olmaya-
cak."

Mehveş hırsla öne doğru adımını atarken Erkin girdi araya.

"Merhaba, ben Erkin. Kardeşiyim."

Mehveş alev alev yanan gözlerini karşıma geçen güzel yüzlü delikanlıya çevirdi.

"Siz de?"

"Mehveş. Mehveş Soylu."

"Memnun oldum Mehveş Hanım. Abimin bugün doğum günü de birlikte kutlamak istedik. Sakıncası yoksa tabii."

Erkin tampon misali aralarına girerek gerilen ortamı sakinleştirmişti birden. Mehveş keleşini kapatıp cebine atarken Hâkim'e çevirdi bakışlarını.

"Son bir gece Hâkim Bey. Sonrasında kapıma gelecek cesaretin kalıbınla eş değer mi, göreceğiz."

"Sana o cesareti kanıtlamak zevkli olacak."

Hâkim'in hınzırca gülümsemesi Mehveş'i tekrardan ateşlerken gecenin kurtarıcısı Erkin girdi yine araya.

"Aylardır yurtdışındayım. Onca ülke gezdim, böyle güzel mekân görmedim Mehveş Hanım. Ne kadar zevklisiniz?"

Mehveş hafifçe gülümseyerek teşekkür etti.

"Bu gece sakın geçsin Mehveş. Seni masamıza davet etsem, sadece bir-iki kadeh içecek ve gideceğiz. Lütfen."

Hâkim'in bu cümlesi üzerine oradan uzaklaşmak üzere olan Mehveş gerisin geriye döndü ve adamın kibar cüretine kırık bir gülüşle karşılık verdi.

"Masanı süsleyecek kadın çok Hâkim Bey, istediğini söyle, yanına yollayayım. Masanı ben süslemem."

"Sen ömrümü süsleyeceksin Mehveş, masanın ne önemi var? İnat etme, yoksa korkuyor musun benden? Bu hurçunluğun korkundan, değil mi?"

Mehveş küçük burnunu havaya dikerken düştüğü tuzakın farkında değildi.

"Öyle olsun Hâkim Bey. Kim kimden korkup kaçacak, göreceğiz. Cem!"

Seslendiği garson elleri önünde birleşmiş yanında bitiverdi.

"Sahnenin karşısındaki masayı hazırla misafirlerimiz için. Süheyla'ya da söyle insin aşağıya. Erkin Bey'e eşlik edeceğim. Masayı da donatın."

Özellikle Erkin Bey'e eşlik edeceğim derken Hâkim'in gözünün içine bakmıştı ama adamın keyfinde milim değişiklik yoktu.

Cem senelerdir ilk kez tanık olduğu durum karşısında kısa bir şok yaşarken Mehveş'in sert sesiyle kendine geldi.

"Hemen, Cem!"

"Emredersiniz Mehveş Hanım. Buyurun."

Misafirleri masaya buyur ettikten sonra yukarı fırladı. Kapıyı çalıp içeri daldı nefes nefese.

"Süheyla abla, hazırlan... Hâkim Bey yanında misafirle geldi. Mehveş Hanım da masalarında eşlik edecekmiş, seni istiyor sahnede."

Kadınlar şaşkınlıkla yerlerinden fırladılar. Bir anda kadınlar hamamına dönen koca odadaki karmaşayı Süheyla'nın sesi kesiverdi.

"Oturun oturduğunuz yerde. Görünmeyin Mehveş'in gözüne... Valla bacaklarınızı kırar, kurtarmam hiçbirinizi."

"Kız Süheyla, kim bu adam yahu? Mehveş bugüne bugün tek bir adamın masasına oturmadı."

"Nazan, bacaklar... kırık kemikler... Hatırlatıyorum..."

"Aman, sen de hiçbir şey söylemiyorsun. Çatlıyoruz meraktan."

"Götün yiyorsa Mehveş geldiğinde bizzat kendisine sorarsın Gülsüm Abla. Tövbe tövbe ya."

Süheyla kapıyı çarpıp aşağıya indi. Mutfağın yanındaki odada dinlenen ekibine haber verdi. Çalgılarını kapalı sahnedeki yerini alırken Süheyla da mikrofonun başına geçti. Mehveş ile göz göze geldi, başıyla selam verdi hafifçe. Yaşadığı duygu karmaşası şıp diye anlaşıyordu.

"Süheyla..."

"Buyurun Mehveş Hanım."

"Beyefendinin doğum günüymüş bugün; istediği şarkıları söyle. Hoş tutalım misafirlerimizi."

"Nasıl arzu ederseniz Mehveş Hanım. Hoş geldiniz. Özel isteğiniz var mı?"

"Siz başlayın. Daha sonra."

Hâkim gülümseyerek verdiği cevapla önüne konan kadehi masaya vurdu üç kere, başını Mehveş'e çevirip tek bir nefeste içti rakıyı kana kana. Aynı Mehveş gibi yakıyordu boğazını.

Mehveş masanın karşısındaki adamdan zorla çekti bakışlarını. Yakut'ta ustaları gördüğünde şaşırmış, onları yollayanın Hâkim olduğunu öğrenince ise çıldırmıştı. Onu gördüğü anda kalbinin özgürlüğünü ilan edercesine ritmini değiştirmesi sinirini tavana çıkarmış, saldırganlaşmasına sebep olmuştu. Hiç yapmadığını yapıp masasına oturmuş, gözlerinin içine bakan adama karşı koymaya çalışıyordu. Güneşin doğmasını engellemek gibiydi bu. Hâkim gün olmuş Mehveş'in gönlüne doğuyordu. İnkâr ettikçe daha bir kamaşıyordu gözü, gönlü...

Hâkim masadan kalkıp şarkısını tamamlayan Süheyla'nın yanına giderek kulağına eğildi, istediği şarkıla-

rı söyledi. Hepsi de Mehveş'i aşka çağırıyordu. Yerine geçip de şarkılara bir de eşlik etmeye başlaması direncini zorluyordu Mehveş'in. Dakikalarca gözlerini ayırmadan adamı izledi. Arada Süheyla'nın sesini bastıran sesini dinledi. Kelimelerin dudaklarından dökülüştünü hissetti. Avuçlarının arasında sıkıdığı kadehiyle durmadan dinledi. Her şarkıda daha da derine battı sanki. Kadehinden bir yudum alıp sahneye gitti. Bu sefer ondaydı sıra. Madem bu savaşın silahı şarkılardı, Mehveş de bir silah edinmeliydi, hem de en tesirlisinden. Yüreğine girmek için şarkıları kullanıyordu madem, aynı yöntemle geri çevrilecekti. İsteddiği şarkıyı söylediğinde, Süheyla'nın "yapma" demesini umursamadı. Yerine geçti. Hâkim meraklı bakışlarla ikisine bakarken sesini tekrar duyacak olduğu için keyifliydi.

Kimleri sevdik
Kimleri sildik
Kimlerin peşine
Düştük genç ömrümüzde
.....

Süheyla'ya eşlik etmiyordu Mehveş. Özellikle söylemek istediği bir yer vardı. Şarkının o kısmı gelince elini kaldırdı ve susturdu mikrofon başındaki genç kadını.

Gençliğimi geri verseler
Bu kez en çok kendimi severim.
Veririm o yari de
Kimi sevdirirse sevdirsün
Kimi öldürürse öldürsün
Kimi güldürürse güldürsün

Umurumda değil
Kaşı gözü gül yüzü
Yıllarım gitti
Yıllarım gitti.

Gözünün içine baka baka söyledi Mehveş şarkıyı. Hâkim'in değişen yüz hatlarını hafızasına kazıdı bir yandan da. Sertleşiyordu adamın yüz hatları.. Gözleri sanki daha fazlası mümkünmüş gibi kararıyordu. "Kimi sevdirirse sevdirsın" dedikçe yerinde dikleşiyordu. Sen herhangi bir adamsın, diyordu şarkıyla Mehveş ya, değişiyordu gül yüzü adamın. Zalimdi şimdi kelimenin tam anlamıyla.

Hâkim'in elindeki kadehin kırılmasıyla şarkının bitimi aynı ana denk geldiğinde soluğunu tuttu Mehveş. İlk kez korkutucuydu adam. Ayağa fırlayıp yumruğunu masaya vurdu. Titreyen parmağını uzattı kadına. Hükmünü vuruyordu tam yüreğinin ortasına.

"Umurumda değil eski yaraların, geçip giden yılların. Bundan sonraki her saniyen benim, kadın. Alışbuna. Kimi, nasıl seveceğini öğreteceğim sana Meneviş. Akan kanıma ant olsun ki öğreteceğim..."

AKREP VE YELKOVAN

Esen rüzgâra karşı durmak gibidir verdiğiniz kararın arkasında durmak. Kimi zaman üşütür, kimi zaman belinizi büker, kimi zaman ise nefes aldırır ama esmeye devam eder. Yüreğine aşk düşmüş adamın rüzgârı ne kadar şiddetli olursa olsun, açar bağrını haykırır son nefesine kadar: "Ben buradayım!"

Hâkim Yakut'tan çıkarken rüzgârı çoktan tufana dönüşmüştü. Onu yok sayan kadına öğretmek istemişti aşkı, yüreğini göstermek istemişti. Ama izin vermemişti Mehveş. Artık beklemenin bir anlamı yoktu. Zorlamadan anlamayacaktı karşısındaki kadın. Gözünün içine baka baka sevmeyeceğim, demişti. İzin veremezdi. Asla! İleri bir tarihte yapmayı planladığı yüzleşmeyi öne çekmek zorundaydı. İki güne bu iş hallolacaktı. Sadece önünde yıkılmaz bir dağ vardı ve ona gidip destur alması gerekiyordu. Ve o dağın adı Devran Yaman'dı.

Direksiyonu sıkkan parmakları acıyor, avucunun içinde kalan cam parçaları etini dalıyordu. Yanında oturan Erkin'in eline dokunmasıyla kendine geldi. Kafasını çevirip ona baktığında kardeşinin gözlerinde hiç tanık olmadığı yansımalarla karşılaştı.

"Sana gidelim abi."

Tamam dercesine oynattı başını. Gaza yüklendi. Nefes alamıyordu sanki. Öfke desen değil, hayal kırıklığı desen değil... Ne olduğunu bilmediği bu duygu yüreğinin dizginlerini almış dörtmala sürüyordu adeta. Hızdan başı dönüyordu.

Eve girer girmez küçük bara yöneldi. Bardağına viski doldurdu. Bir nefeste içtiğinde, "Keşke sarhoş olabilsem," diye geçirdi içinden. Sarhoş olsaydı unutturdu kısacık bir an da olsa. Ama alamıyordu; lanet gibiydi onun için.

Erkin büyük kanepeye oturduğunda gözlerini bir an olsun kıvranan abisinden ayırmadı. Az önce yaşananları anlamaya çalışıyordu ama aşktaki tecrübesizliği elini kolunu bağlıyordu.

"Abi, sakinleş artık lütfen. Eline bakalım."

"Bırak Erkin ya... Elimin ne önemi var? Burası kanıyor lan!" diyerek yüreğini gösterdi. "Avuçlarımız kanamış çok mu?"

"Abi, anladığım kadarıyla senin bu yoğun hislerini tam olarak anlayamamış Mehveş Hanım."

"Anlatacağım ben ona. Öyle bir benimseyecek ki can olacağım içine. Bensiz atmayacak kalbi. Anlatacağım... Öğreteceğim..."

"Abi zorla..."

"Evet lan, zorla! Gerekirse zorla. Onsuz olamam bundan sonra. Aşkımın ilk cemresini bilmiyor. Öğrenecek."

"Anlamadım?"

"Kalbime ilk dokunan Mehveş değil Erkin. Oğlu... KUTSAL..."

Erkin şaşırarak baktı abisine. Nasıl yani, diye sorduğunda Hâkim konuşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu

fark etti bir anda. Yaşını, tecrübesizliğini önemsemeden, kalbini en iyi tanıyana döktü içinden taşanları.

"Oğlunu tanıdım ilk. Görmem lazım Erkin; küçücük bir aslan parçası... Yüreğim akıyor ona. İlk hükmü o verdi. Beni ilk gördüğünde baba diyerek yüreğime kazıdı adını, sanını. Onun için güneşi söndürürüm ben."

"Başkası olsa, hadi oradan, derdi ama en iyi ben şahitlik ederim sana. Bana da öyle sarılmadın mı?"

Hâkim alev alan gözlerini şefkatle buluşturup söndürürken yanına gitti kardeşinin.

"Bunu anlatamam Erkin. Tıpkı seni gördüğümde hissettiklerimi anlatamadığım gibi. Onsuz amacım yokmuş gibi geliyor. Sanki ona babalık yapmak için doğmuşum gibi. Evet, haklısın; senin için de aynısı vardı içimde. Babalığa dokunacak yaşta değildim, abiliğe ulaştım seninle. Kanın önemi yok ki. Tüm kan çekilsin bedenimden. Zerre umurumda değil. Bu can onu istiyorken kanımdan..."

"Kan dediğin nedir ki abi? Buna benden iyi kimse şahitlik edemez. Kahramanım oldun sen benim. Karanlık geleceğime ışık oldun. Bana hediye ettiğin yaşamın, sana ettiğim duaların karşılığıdır belki bu. Bilmiyorum, çok şanslı Kutsal. Ben ağabeyliğimle bile ayağa kalkıp sevgiyle çizdim yolumu, babalığını düşünemiyorum bile."

Minnet dolu gözleri nemlendi bir anlığına Hâkim'in. Kardeşinin omuzuna koydu elini, sıktı hafifçe.

"Sen bana bu hayatta bir amaç verdin, küçücük yaşta. Hep gurur duydum abin olduğum için. Sen de bugüne bugün bir kere eğmedin başımı. Bilmediğin çok şey var gerçi..."

"Belindeki silahı da, yer altı dünyasındaki yerini de biliyorum."

Hâkim şaşkınlıkla baktı Erkin'e. Bildiğine dair tek bir işaret vermemişti bu zamana kadar.

"Nasıl?"

"Fransız bir arkadaşım sayesinde tesadüfen öğrendim. Babası Fransa'da kaçak hayatı süren karanlık bir adam. Tarihi eser kaçakçılığı yaptığını ve bir nedenle gizlenmek zorunda olduğunu anlatmıştı bana. Neden diye sorduğumda 'Senin memlekette bir adam var, onun eline düşmekten korkuyor,' demişti. Kim diye sorduğumda adını söyledi."

Hâkim kaşlarını çatarak baktı Erkin'e.

"Arkadaşlarını araştırmam gerekecek sanırım. Kim ki böyle rahatça anlatabiliyor?"

"Hımmm, nasıl desem, güzel bir arkadaştı abi."

Hâkim, Erkin'in sesindeki muzipliği anlayınca gülümsemeden edemedi.

"Diyorsun ki ikili temasta bulundum, tüm şeceresini döktüm."

"Valla şeceresinden önce, üstündekini başındakini döktüm önüme."

Hâkim az da olsa rahatlamıştı. Sis perdesi yavaş yavaş üzerinden kalkarken aklına gelen bir fikirle telefona sarıldı.

"Kâmil?"

"Buyur abi."

"Bilal Bey'e ulaş. Acil görüşmemiz gerektiğini söyle. Hayat memat meselesi, de."

"Hayırdır abi."

"Hayır olacak inşallah koçum, izni alırsak hayır olacak."

"Tamam abi, arıyorum hemen."

"Bu saatte arama."

"Önce Can'ı arayacağım zaten. O söyler Bilal Bey'in uygun olup olmadığını."

"Tamamdır koçum, haber et bana."

"Merak etme abi."

Hâkim telefonu sehpaye fırlatıp kendisini koltuğa bıraktı. Ellerini birleştirip başının altına koydu.

"Abi?"

"Söyle abicim."

"Bu Mehveş Hanım'ın bıçaklara özel bir ilgisi var gibi."

Hâkim küçük bir kahkaha attı.

"Aynen öyle."

"Aman abi, deşebilir, yani ben o potansiyeli sezdim. Ama bak ne diyeceğim; sen bu hatunu al Hatice Sultan'ın yanına koy, sana yeminle iki günde kullandığı tek bıçak sebze bıçağı olur. O da enginar ayıklamak için."

"O kadar emin olma. Anneme sustalı bile hediye eder ilk anneler gününde, ondan korkuyorum."

"Yapar valla. Babam biliyor sanırım."

"Kaçar mı sence Mehmet Binbaşidan?"

"Yok abi kaçmaz, GBT'sini çıkarmıştır, kalıbımı basarım."

"Yedi ceddine ulaşacakmış neredeyse."

"Bir şey soracağım ama kızmak yok..."

"Sor bakalım da sen hele bir..."

"Orası pavyon muydu gerçekten?"

"Eskiden öyleymiş ama şimdi daha çok bizim âleme hizmet veren bir gece kulübü. Kadınların müşterilerle gitmesine izin vermiyor Mehveş. Kötü yola düşmemeleri için ne gerekiyorsa yapıyor. Âlemdeki adamları,

özel toplantılarını ya da misafirlerini genelde Yakut'ta ağırlıyor. Hem can güvenliği hem de tarafsız bölge kabul ediliyor bir nevi."

"Tamam da kadınlar var, dedin. Onlara ne gerek var?"

"Bu âlem buzun altında yanan ateş gibi Erkin. Gözün kulağın açık olacak. Yakut'taki kadınlar müşterilerin masasına gidip içki servislerini yapıyor, sohbetlerine ortak oluyor. Ama bir yandan da Mehveş'in âlemde olan biteni herkesten çabuk öğrenmesini sağlıyor. Bir taşla iki kuş yani."

"Vay... hem halk kahramanı Mehveş hanım hem de fazla zeki."

"Zeki olduğu tartışılmaz ama kahramanlığını göreceğiz. Bir de benim çöplüğümde ötsün bakalım."

"Benim çöplüğüm derken?"

"Anladığın gibi işte."

* * *

Mehveş Yakut'un en üst katında kendisi için deko-re ettiği daireye geçti. Kafası allak bullaktı. Ömrü hayatında ilk kez karşısındaki adamdan korkmuştu. Ona bir zarar verme ihtimalinden falan da değildi üstelik. Yapacaklarını sıralarken, her birini gerçekleştireceğini belli eden gücü korkutmuştu. Ne yapacaktı bu adamla?

Kapı çalınca derin bir nefes aldı. Süheyla kafasını kapıdan uzatıp, "Gelebilir miyim?" diye sorduğunda eliyle gel, diye işaret etti. Süheyla bir elinde yetmişlik rakı, diğer elinde iki ehli keyifle girdi içeriye.

"Diyorsun ki, dibini görmeyen sevdiğini görmesin."

"Ben sevdiğimin gözlerinde suretimi göremediğimden dibini görüyorum ama sen istersen sevdiğini görmek için dibine vur Mehveş."

Mehveş göz göze geldi karşısındaki güzelliği neredeyse dillere destan olacak kadınla.

"Sana dedim, Vural'ın aklını başına getireyim, dedim, sen izin vermedin."

"Seven adam az evvel ellerindeki kanın üzerine ant içerek çıkıp gitti Mehveş. İstedğim öylesi. Daha azıyla yetinmez yüreğimde çağlayan aşk. Ama ben senin kadar şanslı değilim ne yazık ki!"

"Off Süheyla, taktın."

"Neyi taktım be? Mehveş senin gözün mü kör, kulağın mı sağır? Anlamadım ki ben. Kızım adam seviyorum, diyor. Öyle havaya, boşa falan da değil. Dibine kadar hissettiriyor aşkını. Gözüne gözüne sokuyor. Nefesini kesiyor insanın. Sen salak mısın, göremiyor musun?"

"Salak falan değilim, tamam mı? Sadece anlamlandıramıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Yahu ne gördü de böylesi büyük bir özgüvenle karşıma çıkıyor? Ne görmüşlüğü var bu zamana kadar ne konuşmuşluğum. Ne aşkı be adam, diye sormak hakkım sanırım."

"Ha, diyorsun ki aşk nedir? Sence bu üç harfli kelimenin anlamını tam olarak verebilen çıkmış mıdır bu hayatta? Kızım, ben ne yaşadım ki Vural'la ömrümden vazgeçercesine seviyorum."

"Sen en azından..."

"Hiç zorlama. Ben onun için Yakut'ta çalışan kadınlardan biriyim. Onun yanında olmak için nelerden vazgeçtiğimin bile farkında değil."

Süheyla yanağından süzülen yaş sildi hızla. Geçmiş hatırlattı kendini.

Daha on sekiz yaşındaydı İstanbul'a ilk geldiğinde. Konservatuvaryı kazanmış ama tutucu ailesi izin vermemişti. "Orospu mu olacaksın İstanbul'da, kışını başını açıp şarkı söyleyecek, meze mi olacaksın adamlara," demişlerdi. O da yıllar yılı üzerinde kurulan baskılara daha fazla dayanamayıp kaçmıştı İstanbul'a. Arkadaşının evinde kalmış, senelerce biriktirdiği parayla ancak bir-iki ay idare edebilmişti. Sayılı para suyunu çekmiş, okul harcı falan da üzerine eklenince çalışmak zorunda kalmıştı. O zaman şans eseri Tufan Bey'in korumalarından biri arkadaşının sevgilisiydi. İşe ihtiyacım var, dediğinde bir sorayım, demiş ertesi gün de Yakut'a çağırılmıştı Süheyla'yı. İçeri girdiğinde az çok anlamıştı bir pavyon olduğunu. Korka korka pos bıyıklı adamın karşısına geçtiğinde korkudan titriyordu adeta.

Tufan Bey karşısında yaprak gibi titreyen kıza baktı. Taş çatlasın safir gözlü ceylanı kadardı yaşı. Ümit, "Abi bir kız var, işe ihtiyacı varmış," dediğinde yanına çağırtmıştı Süheyla'yı. Severdi Ümit'i, olmadık birini karşısına getirmezdi.

"Senin adın ne kızım, bak bir bakayım bana."

Süheyla yemyeşil gözlerini kaldırdığında titrek sesiyle adını söylemiş yine kaçırırvermişti bakışlarını.

"Kimin, kimsen yok mu?"

Sessiz duruşundan az çok anlamıştı yılların kurdu.

"Buranın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Burası bir pavyon."

"Ö... öyle mi?"

"Öyle tabii. Burada çalışan kadınlar masalara gider. Sonrasında da isteyen müşteri istediğini alır gece. Sen müşteriyi değil, müşteri seni seçer. Gecenin geri

kalanına da o karar verir. İster bezik çevirir, ister..."

Kızın gözleri hızla kendisiyle buluşunca dudağının kenarı kıvrıldı hafifçe:

"Ben orospu değilim bey baba. Var sen beni gelmemiş kabul et. Ne sen benden fayda sağlarsın ne ben sende ekmek yemeyi kabul ederim."

Tufan Bey kapıda bekleyen Ümit'e işaret etti başıyla. Delikanlı içeri gidip bir-iki dakikaya Mehveş yanında döndü odaya.

"Gel kızım, bak bu küçük hanım iş istiyor. Ben de müşteri ne isterse o dedim, 'Ben orospu değilim, benden sana iş çıkmaz,' dedi."

Mehveş sustalısını açtığında çıkan ses Süheyla'yı yerinde zıplattı.

"Sen şimdi diyorsun ki, ben namusuma leke süreceğime aç kalırım. Peki, canını alırım desem yine de cevabın aynı mı olur?"

Çakısıyla yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına itelediğinde ateş gibi gözleriyle karşılık verdi Süheyla.

"Gırtlığımı deş, yine de cevabım aynı. Bırakın beni, gideyim."

Mehveş gözlerini kısarak baktı genç kıza. Doğru söylediği her halinden belliydi.

"Tamamdır baba. Bıçağın ucunda bile namusunun arkasında duruyorsa bizim aileye yakışandır."

Süheyla, masmavi gözleriyle ona gülümsemeden ama pırıl pırıl bakan kıza döndü.

"Ne demek o?"

"Şu demek kızım, burası bir pavyon gibi gözükebilir ama aslı bu değildir. Burada çalışan kadınlar asla ama asla müşterilerle gitmez. Götürmeye kalkanın kafasına

bizzat sıklarım. Ne Tufan Soylu pezevenklik yapıyor dedirtirim kendime ne de orospuları haneme sokarım. Burada edebiyatla iş yapıyoruz. Belli müşteriler, kafalarını dağıtıp, iki tek atıp hoş sohbete gelir, hadlerini bile- rek de giderler. Kimse ama hiç kimse benim hanemdeki kadınların saçının teline dokunamaz. İzin vermem. Mehveş benim kızımdır. Buradaki kadınlarla bizzat o ilgilenir. Aileleri, çocukları, hasta anaları babaları... Biz kanatlarımız altına aldıklarımıza sarılırız. Bir kere düşmüş de olsalar, ikinci bir şansla ayağa kalkmalarını sağlarız. Sen şimdi dersin ki beni de sizin aileye kabul edin, başımla birlikte. Ama Ümit'in dediğine göre konservatuvardaymışsın. Senin gibi cevheri masaya değil sahneye çıkarırım. Gece gelir şarkılarını söyler; kalacak yerin yoksa burada kalırsın, varsa da sahneden bitince evine gidersin. Okul masrafların bana ait. Onun dışında da emeğinin karşılığını veririm. Nasıl istersen."

Süheyla her ne kadar şaşırmış da olsa temkinli hareket etmeye çalışıyordu.

"Nasıl inanayım sana?"

"Yalan söylesem seni dener miydin sence? Kaç orospu kapımı alıyor kalantör müşteri kaldırmak için bir bilsen. Benim istediğim o değil. Onlardan biri olup olmadığını ancak bu şekilde anlayabilirdim."

Süheyla gözlerini kısıp baktı karşısındaki babacan adama. İçindeki ses güvenmelisin diyordu ama küçük yerde büyümüş olmanın verdiği o korkaklık baskın geliyordu. Emin olamıyordu bir türlü. Bir yandan ağabeyleri bulacak diye de ödün kopuyordu. Daha ona ulaşamamışlardı. Burada olursam belki korunurum, diye düşünmeden de edemedi.

"Çalışanlarınla tanışmak istiyorum. Sözüne itibar

etmediğimi sanma ama..."

"Tamamdır. Götür Mehveş Süheyla'yı yukarıya, bizimkilerle tanıştır."

Tam ayaklanacakken içeriye otuz yaşını aşmış, güzelce bir kadın girdi.

"Tufan Beyim yeminle yıldım. Al şu oğlanı, bir ara kemiklerini mi kırarsın ne yaparsın, yeter!"

"Hayırdır, ne oldu be kızım yine?"

"Beyim, tutturdu evleneceğim, diye. Kız kaçırarmış, daha on altısında. Hayır, anlamıyorum neyine güveniyor? Senin yanında çalışır bakarmış karısına. Kız da küçük, aklım çıkıyor."

"Biz üniversiteye gitsin, diyoruz, o aklını uçkuruna mı düşürüyor? Ahsen, elimde kalır, bak söylemesi."

Güzel kadının gözleri nemlendi hafifçe.

"Sen bilirsin beyim. Eti de kemiği de senin. Ama..."

"Tamam tamam... Söyleyelim Vural'a getirsin, akşam alayım ifadesini. Sen de sıkma canını. Bu arada babana haber ver, tamamdır o iş."

"Allah razı olsun, hemen haber edeyim. Hastaneye yatıracaktı annemi, bekliyordu."

"Vural da yarın seni bindirsin otobüse, git bir-iki gün anacığını gör. Dönersin sonra. İdare eder kızlar seni."

"Harbi mi?"

"O ne demek kızım ya?"

"Aman beyim, dilime yapıştı oğlandan. Valla hemen dönerim, iki gün kalsam yeter."

"Tamam Ahsen, gider gelirsin işte. Hem bak bakalım, var mı bir eksikleri. Köyü de bir kolaçan et, bir şeye ihtiyacı olan varsa haber edersin."

"Rabbim tuttuğunu altın etsin Beyim."

"Eyvallah. Mehveş, çıkın kızım siz de yukarı."

"Gerek yok Tufan Bey. Ben gördüm göreceğimi. Ama istersen bir dinle beni. Belki beğenmezsin sesimi."

"Senin karakterini beğendim, sesin mühim değil."

"Teşekkür ederim. Şey... Kızmayın ama ben gerçekten masalara gidemem. Hani ileride isterseniz."

"Ahsen, Süheyla ile tanış. Yeni solistimiz olacak. Masalara gitmekten çekiniyor. Sen söyle; zorla oturtuğum var mı hiç?"

"Yok beyim. Sen merak etme Süheyla. Tufan Bey'in söz ağzından bir kere çıkar. Burada çalışanlar bile yaşanmaz sana. Bizler kötü yola düşecekken aldı kanatları arasına Tufan Beyim. O olmasa..."

"Anladım. Tamam Tufan Bey. Ama yine de beni dinleyin bir derim."

"Hay inatçı kız! Haydi o zaman, söyle bir-iki şarkı da neşem yerine gelsin gece olmadan."

Süheyla yanındaki güzel kadınlara gülümseyerek sahneye geçti. Çalgıcıların yanına gidip kısacık tanıştıktan sonra mikrofonu iterek yüksek sandalyeye yaslandı. Çıplak sesini dinlemeliydiler önce.

Hep aynı hikâye, gönlüm düşünce aşka
Her ayrılık aynı yalnız kişiler başka
Hep aynı yalnızlık aynı tanıdık telaş
Hep aynı her şey aynı sanki birbirine eş.

Geçer geçer daha öncekiler gibi
Bu da geçer, neler neler geçmedi ki
Yine düşer deli divane gönlüm aşka
Aşka, aşka vurgunum ben...

Genç kız gözlerini kapamış, şarkıyı yaşarcasına yaşatırcasına söylerken dinleyenler pürdikkat kesilmişlerdi. Mikrofonsuz sesi koca mekânın duvarlarını titretiyordu adeta. Şarkının bitimiyle gözlerinin açan Süheyla karşısında alev alev bakan bir çift yabancı gözle karşılaştı. İlk bakış... İlk düşüştü Süheyla için. Vural'ın kalbine ilk göz kırpmıştı. Bir daha o günkü gibi bakmamış da olsa o tek bakış yetmişti senelerine.

Süheyla tekrar akan gözünün yaşını silip döndü dost bildiğine.

"Ben o tek bakış için hâlâ buradayım Mehveş. O tek bakış kalbime sıkılan tek kurşundu. Öldüm ben. Cennetim de cehennemim de burada. İkisi de tek bir adamın iki kirpiğinin ucunda."

Mehveş Süheyla'nın kalp yangının bu kadar büyük olduğunu fark etmemişti. İstemsizce içi sıkıldı. Keşke elinden bir şey gelseydi.

"Sen ise önüne cenneti sereni es geçiyor, cehennemde tak başına yanmayı tercih ediyorsun. Salak olan ben değilim Mehveş, sensin."

"Hoppala, yine bana döndük."

"Amaç senin aklını başına getirmek; ben şartlarımı kabullenmiş biriyim. Nefesinin soluduğum havaya karıştığını bilmek bile yetiyor bana. Karşılığı yok çünkü, sonrası yok. Ama sen bile bile kanatıyorsun kendini de onu da. Adama hiç mi şöyle dikkatli bakmadın Mehveş? Yalan söylemediği, farklı bir amacı olmadığı o kadar belli ki. Kızım, namın ne olursa olsun adam istese seni kaldırır, istediğini alır, koklar koklar atardı bir yana. Sen âlemdensin de adam da zabıta memuru değil hani yani."

Mehveş gülümsemesini engelleyemeyerek baktı. Tam o sırada açılan kapıyla ikisi de yerinde sıçradı. Vural yorgun argın içeri girerken kaşları çatıktı.

"Hayırdır? Neden buradasınız?"

Süheyla değişen yüz ifadesini saklayamadı. Acı çekiyordu her baktığında. Onu görmek cehennemi, varlığını bilmek cennetiydi kadının.

"Ben aşağıya ineyim artık."

"Neden, ben geldim diye mi gidiyorsun Süheyla?"

Genç kadın şaşkınlıkla karışık korkuyla baktı sesi sert çıkan adama.

"Ha... hayır..."

"Benden kaçmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"A... anlamadım..."

"Diyorum ki; tamam, bazen size sert davranabiliyorum ama bir kere elim kalkmadı hiçbirinize. Neden yanımdan kaçacak kadar korkuyorsun anlamıyorum."

Cümledeki çoğul eklerin hepsi ok oldu, yüreğine battı kadının. Nedenini bilmediği bir cesaret patlamasıyla kalktı ayağa, geçti karşısına.

"Belki de korkmuyorumdur da körlüğünü gördükçe üzülüyorumdur."

"Körlük mü? Ne diyorsun kızım sen ya."

"Gönlün de gözün de kör Vural, onu diyorum. Al birini vur ötekine," diyerek sinirle çıktı odadan.

"Salaksın Vural, yeminle salaksın," diye söylendi Mehveş.

"Lan, ne dedim ki ben şimdi?"

"Süheyla diğerleriyle bir mi ki öyle diyorsun?"

"Hâlâ anlamadım."

"Off Vural."

"Ya, zaten yorulmuşum, kafam çalışmıyor; ne diyor-

sunuz ya? Gelir gelmez, bismillah."

"Yat zıbar Vural. Yarın konuşuruz. Hem sen niye bu geceden geldin ki?"

"Gideyim mi Mehveş? Allah Allah... İşim bitti geldim işte."

"İyi. Gözükme gözüme yarın, valla tüm hıncımı senden alırım."

"Bana bak! Dilini kesip vereceğim eline, tüm insanlığa armağanım olacak."

Mehveş gözlerini devirip kalktı oturduğu yerden. Yanına gidip yanağına öpücüğünü kondurdu. Gitmek üzereyken Vural'ın sesiyle geri döndü.

"Geldi mi yine o herif?"

Mehveş'in bakışındaki değişiklik Vural'ın dikkatinden kaçmadı. Bir anda gözü döndü.

"Lan, delirtme beni; iki gün yoktum, ne oldu?"

"Bağırma be! Olan bir şey yok. Deli midir nedir?"

"Masal anlatma Mehveş Hanım. Ben senin gözünün bebeğinin titremesinden anlarım, var bir şey."

"Vural! Gelme abicim üzerime."

"Mehveş... Mehveş diyorum..."

Çoktan merdivenlerden inip arka kapıdan çıkmıştı bile Mehveş. Cebinden anahtarını çıkarıp kafasını kaldırdığında karşısına çıkan kişiyi görünce olduğu yerde kalıverdi. Hâkim üzerinde eşofman, kafasında kapüşonu, geceden daha kara gözleriyle ona bakıyordu. Arabasına yaslanmış, tek dizini kırıp ayağını tekerleğe dayamıştı. Kollarını göğsünde birleştirmiş ona bakıyordu. Geldiğini görünce hızla yanına vardı. Gözlerini gözlerine dikti ve dudaklarına yapıştı nefes nefese.

Karşı bile çıkamadı Mehveş. Donup kalmıştı sanki. Zaman durmuş, akrep ile yelkovan barış yapmıştı.

Kovalamayacaklardı birbirlerini. Zaman akmayacaktı. Kopmayacaktı o dudaklardan. Sonsuzluğun sonuna kadar öyle dudağının kenarında, nefesinin berisinde kalacaktı sanki.

Hâkim dudaklarından kopup iki elinin arasına aldı yüzünü. Kapalı gözlerini açtığında adamın gözlerindeki farklılığı görebiliyordu.

"Bir daha Yakut'a gelmeyeceğim..." dedi ve arkasını dönüp gözlerinin karasına cilveli geceye karıştı.

Mehveş dudağında sıcaklığı, yüreğinde hayal kırıklığı, teninde yokluğuyla kaldı olduğu yerde. Akrep ile yelkovanı kırıldı.

NEFES

Aldığınız kararları ömrünüze çizmek kolay olmaz. Bir kere çizildiğinde ise silmeye gücünüz yetmez. Alınan kararlar dalından düşen yaprak misalidir. Siz toprağa karışacak sanırken rüzgâr öteler sizden uzağa. Tutmak istersiniz ama nafil...

Hâkim aldığı kararı ömrüne çizmek için çıktı yola. Devran, Hâkim'in acil görüşme talebine, Abant'a çağırarak karşılık vermişti. Bu ikinci görüşmeleri olacaktı. Korkmuyordu ama kendisini doğru ifade edememekten endişeleniyordu. Bunun için seçeceği kelimeleri bir türlü sıraya koyamıyordu. Fakat başka çaresi yoktu, anlatmak zorundaydı. Yüreğine düşen babalık tohumunun çiçeklenmesi için bir yudumluk nefes olacaktı Devran. Çünkü aklındakileri yapabilmek için Devran'ın da Destan'ın da destur vermesi şarttı. Özellikle yalnız gitmeyi tercih etmişti. Hiçbir adamını yanında götürmeyerek gerçekten ondan yardım istemeye gittiğini kanıtlamış olacaktı.

Abant'a vardığında akşam olmak üzereydi. Büyük evin bahçesinden içeri girip arabayı park ettikten son-

ra silahını torpidoya koydu. Devran'ın karşısına silahla çıkmaması gerektiğini bilecek kadar akli başındaydı.

Arabadan inip taraçaya vardığında Bilal karşıladı Hâkim'i.

"Hoş geldiniz Hâkim Bey. Yana yakıla görüşme talebiniz endişelendirdi."

"Hoş buldum. Rahatsızlık verdiğim için özür dileirim. İnanın mecbur kalmasam bu kadar ısrarcı olmazdım."

"Öyle olsun Hâkim Bey. Buyurun içeri. Devran abi az sonra burada olur."

Hâkim teşekkür ederek içeri girerken Bilal çalan telefonuna cevap vermek için taraçaya geri döndü. Hâkim samimi döşenmiş evi inceledi ister istemez. Hiçbir lüks göze batmıyordu. Sıcak, samimi bir yuva olduğu o kadar belliydi ki... Oturmadan etrafı incelemeye devam etti. Şöminenin üzerindeki fotoğraflar dikkatini çekti. Çerçevelerden birini eline almak üzereydi ki arkasından gelen sesle aniden döndü. Karşısında siyaha yakın kahverengi gözleri, sert yüz hatlarıyla güzel bir kadın duruyordu. "Kara büyü" diye geçirdi içinden.

"O baktığınız Devran'ın ilk eşi Elvan'ın fotoğrafı, diğeri de Melek'imiz..."

Hâkim'in değişen yüz ifadesine dikkat kesildi Efsun. Yakışıklı, yağız bir adamdı karşısındaki ve gözleri çoğu insanda rastlanmayacak yoğunlukta sevgi dolu bakıyordu. Hâkim boğazını temizleyerek söze girdi.

"Ne kadar yüce gönüllüsünüz."

"Bunun yüce gönüllülükle bir alakası yok. Bunun adı aşk... Sevdiğinizin geçmişine sarılmazsanız geleceği hakkında söz sahibi olamazsınız."

Hâkim aşkın vücut bulmuş haline bakarken, "Sizi

çok iyi anlıyorum," dedi.

Efsun karşılığını, yüzündeki gülümsemeye verdi karşısındaki genç adama.

"Görebiliyorum."

Taraçanın kapısındaki hareketlilikle genç kadın bakışlarını çevirmiş, yüzünü saran mutluluğa Hâkim'i de tanık etmişti.

"Bana da böyle baktır sevdiğimi ya Rabbim," diye bir dua düştü Hâkim'in dilinden, gönlünden.

Arkasını döndüğünde kapıdaki dev gibi adamı gördü. Kendisi de ufak tefek sayılmazdı ama Devran gerçekten dev gibiydi. Keskin yeşil gözleriyle buluştuğunda gözleri buz kesti bir anda. Bu adam bakışıyla bile şahadet getirtirdi.

"Hoş geldin Hâkim Bey."

"Hoş buldum Devran Bey. Israrım için kusuruma bakmayın."

"Hele derdini bir anlat, kusuruna bakıp bakmayacağıma öyle karar veririz."

Hâkim, Devran'ın oturmasını işaret etmesiyle ilk bulduğu yere geçti. Gücünü muhafaza etmek için üstün bir çaba harcıyor, bunu belli etmemek için harcadığı çaba ise dengesini bozuyordu.

"Benden istediğin nedir Hâkim Bey?"

"Nasıl anlatacağımı bilemiyorum."

"Sen bir dene bakalım."

"Ben, sevginin yüceliğine inanan biriyim Devran Bey ve sevginin kan bağından öte olduğunu çok iyi bilirim."

"Kardeşin Erkin öğretti sanırım."

Hâkim şaşkınlıkla baktı karşısındaki adama. Nasıl bilebilir, sorusunu diline düşürmeden, Devran'ın yanında oturan Efsun ile göz göze gelmesiyle cevabı almış

oldu. Devran gibi bir adam evine, karısının yanına, gelmişini geçmişini bilmediği bir adamı sokmazdı. Elbette biliyordu Erkin'i.

"Aynen öyle. Küçük sayılırdım ama kardeşlik bağı bana çok şey kattı. Şimdi ise..."

"Evet?"

"Babalığa kucak açmak istiyorum. Kanımdan olmayan, zeytin gözlü küçük bir adam yüreğime parmak izini bıraktı bir görüşte. Ben onu..."

"Dur bakalım. Sen diyorsun ki, bir çocuk var ve ben ona babalık yapmak istiyorum."

"Aynen öyle."

"Bu ağabeyliğe benzemez."

"Fark etmez. Benim gönlüme silinmesi imkânsız bir iz bıraktı çoktan."

"Gerçek babası nerede bu ufaklığın?"

"Ölmüş."

"Peki, annesi?"

"İşte o kısım biraz karışık."

"Ben çözeyim istersen. Mehveş Soylu sana eyvallah etmedi, sen de kıvranıyorsun. Bana geldin, çünkü aklındaki ortalığı karıştıracak. Destur alman şart."

Hâkim daha ne kadar şaşırabilirim, diye düşündü.

"Sen karşıma gelmeden soluduğun havanın grama-jı ulaştı bana Hâkim Bey. Bu işler öyle basit değil. Bak evimde, kalbimin karşısında oturuyorsun. Adabın hoşuma gitti. Aklındakiler hoşuma gidecek mi emin değilim ama... Çıkar bakalım içindeki baldıran zehrini. Nedir istediğin?"

Hâkim derin nefes alarak derin orman yeşili gözlere kendi gecelerini serpti.

"Benim Kutsal'ı kaldırmam lazım."

Mehveş arabasını sahile çekmiş saatlerdir içinde soluksuz oturuyordu. Adam dudaklarından son öpücüğünü çalıp geceye karıştığından beri çaresizliği yaren bellemişti kendisine. Salaklığına kızamıyordu bile. Bir anlığına, sadece bir anlığına adamın gerçekten onu çekip alacak kadar gözü kara olduğunu düşünmüştü. Sözlerinin arkasında duracağını, ruhunun berisine diktiği tüm surları tek tek yıkacağını sanmıştı. Ne kadar da aptaldı.

Direksiyona vurdu hiddetle.

"Salaksın işte... Sen dilenmeden kim verdi ki sevgisini sana o versin. Dilencisin. İçten içe dileniyorsun; yakarıyorsun sevsin beni, vazgeçmesin benden diye..."

Gözleri yanıyordu. Yıllardır akıtmadığı gözyaşları zorluyordu gözbebeklerini. Sinirle kafasını salladı sağa sola. Devam etti kendi kendine konuşmaya:

"Mehveş Soylu'yum ben... Eyvallah etmedim kimseye. Umudu ellerimdeki alevlerle yakarım. Geceyi gündüze katarım da yine de aşk dilenmem. Tenimi ateşle sarsalar kor olurum, yine de yenilmem."

Mehveş dilinden kadim bir hüküm gibi dökülen her kelimenin kaderine işlendiğinin farkında bile değildi o anda. Biliyordu, ateşlerde yanıp kora dönüşeceğini. Ama bilmediği, o bir avuç kora efsane yazacaktı aşkın kalemi.

Çünkü bilmiyordu aşkın gerçek niyetini. Aşk böyledir; önce sizi inim inim inletir, sonunda muhakkak dilendirir. Vuslata erdi mi de sizi efendisi yapar, efsanelere çalardı aç biilaç yüreğinizi. Bilmiyordu kadın kara yangınların ortasında olduğunu. Daha kora dönüşecek, bir kirpiğine dokunmak için dilenecekti. Bilmiyordu.

Arabanın camının tıklatılmasıyla yerinden sıçradı. O kadar dalmıştı ki birinin geldiğini bile fark etmemişti. Başını çevirdiğinde Vural'ın çatık kaşlarıyla karşılaştı. Başıyla gelmesini işaret etti. Vural yan koltuğa yönelirken içi sıkıntıyla dolmuştu. Mehveş'in kaçıp yalnız kalmaya çalışması hayra alamet değildi. Arabaya biner binmez söze girdi.

"Hayırdır Mehveş?"

"Ne işin var Vural burada? Bi rahat kalamayacak mıyım ben?"

"Yavaş gel Mehveş..."

"Off Vural!"

"Neyin var? Anlatmaya başlaman için üç saniye veriyorum sana."

"Beni bu şekilde konuşturamayacağını hâlâ öğrenemedin mi paşam?"

"Bana bak Mehveş; adına, namına hürmet ediyorum âlemde. Ama yan yanayken abinim

. Hatırlatayım!"

"Off, duyan da oda cezası verecek sanır."

"Mehveş!"

Vural'ın haddinden sert ve yüksek çıkan sesi Mehveş'i az da olsa sindirdi. Ona böylesi sert çıkmazdı kolay kolay. Demek ki sinirlenmişti.

"Yok bir şey, yalnız kalmak istedim sadece. Bunal-dım sanırım."

"Mehveş, bak abicim, ciğerlerime dolan hava gibi bilirim seni. Senin yüreğin sıkışmasa dalga sesine kaçmazsın böyle."

Mehveş gözlerinin önündeki kalkanları hafifçe kaldırarak baktı. Vural o ilk temasla gördü gerçek Mehveş'i. Ürkek, kırgın, kızgın, muhtaç...

"Anlat yavrum, hadi."

"Anlatacak bir şey yok. Kafamı karıştırdılar. Ben de, düğüm düğüm olan ne var ne yoksa yakarak kurtuldum işte. Buraya da nefes almaya geldim. Ciğerime sinen son dumandan da kurtulacağım."

"Bu mahpusluk daha ne kadar sürecektir?"

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok. Diyorum ki, kendini daha ne kadar cezalandıracaksın? Neden izin vermiyorsun? İnan zor değil."

"Dinime küfreden Müslüman olsa."

"Konumuz ben değilim."

"Tabii canım, ana konu hep benim zaten."

"Mehveş! O mu? Hani şu Hâkim denen adam?"

"Sus, söyleme..."

"Sana dikkatli ol, demiştim."

"Vural! Sus dedim. Kalbimi açsam ne olacak? Onu kırmayacak tek bir adam söylesene bana. Ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya gidermiş. Benim aşkta şansım daha baştan kötüydü."

"Aşkı diline düşürmen bile büyük..."

"Sus dedim! Anlamıyorsun..."

Mehveş sinirle indi arabadan. Dalgaları köpüren denize doğru gitti. Derin derin nefes aldı. Sadece bir anlığına döndürmüştü içindeki masumun yüzünü aşka. Onda da almıştı işte boyunun ölçüsünü. Adam alay etmişti resmen. Gelmiş, kafasını karıştırmış, sonra da gitmişti. Sormamıştı yine hiç kimse her zamanki gibi ne istediğini Mehveş'e.

"Nerede yanlış yaptık biz acaba? Sana kendini değersiz hissettirecek ne yaptık?"

"Sizin beni değerli görmeyeniz bir şey ifade etmiyor,

ben kendimi değersiz gördükten sonra."

"Sırf bu yüzden kemiklerini kırana kadar dövmek istiyorum seni."

"Gitmek istiyorum Vural. Oğlumu da alıp uzaklara gitmek istiyorum."

Vural bir anda korkuyla yapıştı kollarına, kendisine çevirdi sertçe.

"Gidemezsin bir yere. Hiç mi önemim yok senin gözünde?"

"Senden başka güveneceğim kimim var Vural?"

"O zaman gitmekten bahsetme. Kimi sevdiysem git-ti. Bari sen gitme."

"İstesen sana koşacak var da, sen görmüyorsun."

"Anlamadım?"

"Ah, bana dediklerini bir de kendin için uygulasan, ne güzel olacak."

"Mehveş şifreli şifreli konuşma. Neyse aklındaki açıkça söyle."

"Aman yaa, salaklığını diyorum; Süheyla'nın aşkını görmeyen kör gözlerinden bahsediyorum."

Vural bir anda kurşun yemiş gibi sarsıldı. İçinde ko-pan tufan, ismiyle birlikte coştı.

"Senelerdir yanımızda. Okulu bitti, gitmedi. Neden, diye sordun mu hiç kendine? Ama doğru; senin için Ya-ku'taki kadınlardan biri Süheyla."

Vural sertçe yutkundu. Boğazında garip bir his pey-dah olmuştu.

"Değil."

"Ne değil?"

"Süheyla; herhangi kadından biri değil."

Bu kez şaşırma sırası Mehveş'teydi. İri iri açıldı safir gözleri.

"Sen biliyorsun!"

"Bilmek mi? Bilmenin çok ötesindeyim Mehveş. Sadece..."

"Sen! Aman tanrım. Sen de onu seviyorsun..."

Vural, nam-ı diğer "Fedai" gözlerine dolan yaşları büyük bir güçle geri itti. Aşktan döktüğü gizli gözyaşları gibi sakladı en derinlerine.

"Aşk yok. Namlunun ucunda olanın aşkı mezar taşına isim olur ancak."

Mehveş acı dolu baktı kıymetlisine. Bir kere bile belli etmemişti. İçinde kopan fırtınaların esintisinin bile ona ulaşmasına izin vermemişti.

"Ben namlunun ucunda değil miyim ki?"

"Sen aşka kucak aç, sana çevrilen namludan çıkacak her bir kurşunun önüne atlarım ben."

"Vural, olmaz böyle... İkiniz de birbirinizi severken, bu kadar acı çekmenizin ne anlamı var?"

Vural elleri cebinde, yüzünü yalayan serin rüzgârı çekti içine.

"Gider, diye bekledim. Huzurlu bir hayatı olsun diye. Normal bir hayatı olsun diye."

"Tabii canım, pavyon şarkıcısı kız; görücüler dizilecek kapısına da biz izin vermiyoruz. Saçma saçma konuşma Vural. Aşk bu be canım. Kız senin için son nefesine kadar kalır Yakut'ta, farkında değil misin? Her şeyi geçtim, nasıl dayanıyorsun?"

"Dayanamıyorum... Artık dayanamıyorum... O yüzden gidecek. Gitmesi için bir yol düşüneceğim."

Mehveş hiddetle karşı çıktı.

"İzin vermem."

"Vereceksin!"

"Vermem, dedim Vural. Hayatta değer verdiğim iki

insanın da gözümün önünde solup gitmesine izin vermem."

"Senin hükmün geçmez bana küçük hanım. Benim yüreğim kendini katrana çoktan buladı. Onu temizlemek imkânsız. İçimde saklı kalacak aşk ama Süheyla özgür olacak."

"Benim de adım Mehveş ise izin vermem Vural. Yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlama."

"Yapma Mehveş. Kırma kanadını Süheyla'nın, bırak uçsun. Aynı gökyüzünü paylaşıyor olmak bile yetecek bana. Yeter ki özgür olduğunu, mutlu olduğu bileyim."

Mehveş sinirle ayağını yere vurdu.

"Böylesiniz işte! Lafa gelince seviyorum, âşığım... Ama iş yanına, kalbine almaya gelince; ne ses var ne suret. Lanet olsun!"

Mehveş arabaya atladığı gibi Vural'ı orada bırakarak geceye karıştı. Gelecek günlerin ne getireceğinden habersiz bile di içindeki keskin hırsını. Keskinleştikçe daha çok kanayacaktı. Kanadıkça aşkla daha çok yanacaktı.

* * *

Devran karşısındaki gözlerinden, yüreğinden sevgi damlayan adama baktı. Böylesi bir adamın belinde silahı olmasına inanmıyordu. Çok fazla olaya karışmışlığı yoktu. Belindekine sarılmak için acele etmeyen, bileğine güvenen yiğitlerdendi. Severdi oldum olası böyle tipleri. Ama Hâkim'i gözünde yücelten babalığa karşı ettiği kelimelerdi. İçine dokunmuştu. Efsun'un güzel yüreğinin farklı bir yansımasını görmüştü onda; sonsuz bir sevgi ve kabulleniş. Nadir insanlara denk gelebilecek bir özellikti bu. Ama ona gelmeden aklındakini uygulasaydı yazık olurdu. Hâkim'den Adam'a dönüşmesi

saliselik bir zaman alırdı Devran için. Allah'tan akıllı çıkmıştı da destur için gelmişti.

"İzin vermem Hâkim."

"Devran Bey... Abi... Babasın... Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Ben Kutsal için canımı bile ortaya koyarım."

"İyi de, oğlan seni baba belleyecek mi ki, bu kadar yana yakıla istiyorsun. Şımarıklık değil mi senin bu yaptığın?"

"Devran abi, Kutsal'ın beni babalığa seçmesi zaten benim ilk cemrem oldu."

"Peki. Seversin oğlanı, babalık da yaparsın ama bir kadının gönlüne zorla nasıl gireceksin? Seni istemiyor belli ki."

"İstiyor, isteyecek. Sadece..."

"Yavaş Hâkim Bey. Zorla aşkı kabullendirmek erkeğe yakışır mı?"

Devran Efsun'un dokunuşuyla cümlesini sonlandırdı. Efsun tek kaşı havada baktı can özüne.

"Biliyorsun ki sevgilim, bazen silah bile gerekebiliyor aşka ikna için. Hatırlarsan."

Devran pırıldayan gözlerle gülümsedi "kalbi"ne. Haklıydı. Devran da kabul etmemişti aşkı ve Efsun'un kafasına silah dayaması gerekmişti.

"İçinde o kadar çok kırık var ki, onlarla koca koca duvarlar inşa etmiş. Aşka açlığını hissedebiliyorum. Sevmeye duyduğu özlem o kadar büyük ki... Hırsı, hırçınlığı bu yüzden. Bütününü onu zorlamadan da o duvarları yıkmam mümkün değil. İzin ver abi. Onu zorlamam için bunu yapmak zorundayım."

Devran tek kaşı havada baktı adama. Gece gözlerinde yıldızlar parlıyordu ama bir tek ayı eksikti. Işığına

kavuşmayı bekliyordu. Sadece duruşuyla bile kanıtlıydı aşkını aslında. Ama her şeyin bir usulü olduğu gibi bir de diyeti vardı.

"Bir şartla izin veririm."

"Ne istersen."

"On beş gün boyunca Mehveş'in yanına yaklaşmak yok. Asla..."

Hâkim şaşkınlıkla yutkundu. Aklında, izin alırsa şayet, hemen ertesi gün harekete geçmek vardı. Ama Devran'ın bu şartıyla tüm planı altüst olmuştu.

"Ama..."

"Aması yok delikanlı. On beş gün görmeyeceksin Mehveş'i. Kutsal'ı görebilirsin, ona karışmam. İstesem de engelleyemeyeceğim belli zaten. Bir hafta sonra İstanbul'daki ofise gelecek ve Vural'ın karşısına çıkacaksın. Madem kız kardeşine talipsin, önce ondan izin alacaksın!"

"Vural'ın mı? O daha ben dile gelmeden alnımın çatısına çakar kurşunu."

"Benim mekânımda ben izin vermedikçe kimse silahına davranamaz. O yüzden endişe etmene gerek yok. Benden desturu aldın, şimdi sıra Vural'da. Çağrıyı ben yapacağım, rahat ol. Ama sonrasında Vural'dan gelen ne ise razı olacaksın. Kabul mü?"

"Ama o her durumda izin vermeyecektir Devran Abi."

"Sen orasını bana bırak bakalım. Racon koyacağım ortaya. O kazanırsa eğer ondan gelene razı geleceksin. Eğer sen kazanırsan arkanda duracak. Anlaştık mı?"

"Devran abi, ama..."

"Son sözüm Hâkim, ya bu ya hiç. Karar senin."

Her yaşamın bir dönüm noktası olurdu. Kaderin en büyük darbesi o anda inerdi ruhunuza. Ömrünüzün geri kalanına onun izi karar verirdi. H k m, hayatının geri kalanına ait ilk adımı atıyordu da bilinmezlik kök s kt r yordu ciğerine. Ya nefesi kesilecekti tek bir darbeyle ya da nefesini sevdiklerinin üzerine  rtecekti aşkla.

GÖZÜ KARA

*Ruhu yoksul düşenin sadakası sevgi olur her zaman. Dilenci olan
gönlünüz yüzünüzü eğer. En ağır sevgi dilenmektir, bilirsiniz.
Bilmeseniz de öğretirler...*

Oyun parkının bir köşesinde, küçük bacaklarını kendine çekmiş oturuyordu Kutsal. Ümmü Hanım'a yalım yalım yalvarıyordu günlerdir, "babasına götü y beni" diye. Kadıncağz işi gücü bırakıp saatlerce parklarda dolanıyordu. Yine çıkmışlardı kahvaltı eder etmez. Parkta banka oturmuş, elindeki örgüyü örerken Kutsal'ın durgunluğu canına tak demek üzereydi artık. İçi acıyordu. Mehveş'i kenara çekip söylememek için zor tutuyordu kendisini. Keşke o adama ulaşabilecek bir imkânı bulabilseydi.

Temiz kalpliliği kendisini bu sefer göstermişti. Kutsal'ın çığlıklarıyla kaldırdı kafasını.

"Babasın!"

Hâkim özlem dolu uzandı kendisine koşan Kutsal'a. Kollarına atılan küçük bedeni coşkuyla kaldırdı havaya, etrafında bir tur attıktan sonra yüz yüze geldi. Zeytin gözlerinde gördüğü o sevgi kırıntıları için ömrünün

geri kalanını feda ederdi. Hasretle sarıldı. Küçük boyunun kuytusuna soktu yüzünü. Kokusunu içine çekti. Cenneti kucaklıyordu sanki.

"Neyde kaydın babası. Ama şen çok geç geliyosun."

"Geldim bak aslanım. Sana söz vermiştim, geldim."

"Aytık gitmicekşin di mi?"

"Son bir görevim var Kutsalım, ondan sonra hep seninle olacağım."

"Süpey kahyaman göyevi mi yine?"

"Evet, o da bitsin hep birlikte olacağız."

"Annesi de olacak, di mi?"

"Olacak tabii."

Hâkim tombul yanağını öperek kollarının altından tuttu ve küçük çocuğun sevinç çığlıkları içinde takla attırıp yere bıraktı.

"Bi daha babası... Bi daha..."

Hâkim gülerek bu sefer omzuna aldı, kıkırdamaları kulağında çınlarken yine takla attırdı, bıraktı yere. Kutsal gülerek bacağına sarıldığında bam teli kopuverdi. Nasıl da muhtaçtı, nasıl da hak ediyordu sevmeyi... O anda farkına vardı Hâkim; Vural'la yüz yüze geldiğinde ne olacağı zerre umurunda değildi artık. Gerekirse Destan'a bile kafa tutacaktı. Kutsal yanında olacaktı. Ömründe olacaktı. O zeytin gözlerine hüznün değmeyecekti artık. Bacağına sarılırken yüzü gülse de bakışları "gitme ne olur" diyordu. Bu dilencilik bitecekti. Onun önünde gerekirse Hâkim dilenirdi ama oğlu sevgi dilenmeyecekti bundan sonra.

"Gel bakalım küçük adam, şuradaki havuzda ördekler var mı bakalım," diyerek onu Ümmü Hanım'ın yanına yönlendirdi. Başıyla selam verdi.

"Merhaba, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Hâkim Bey. Az evvel aklımdan geçiriyordum sizi."

"Öyle mi? Kalbiniz temizmiş."

"Sanırım öyle."

"Şu ilerdeki havuzun oraya gidelim mi hep birlikte, Kutsal'a ördekleri göstereceğime söz verdim."

"Elbette."

Ümmü Hanım gözlerini kısıp yüzü aydınlık adama baktı. Vardı bir şey bu sefer. Öyle bir görünüp gitmeyecekti anlaşılan.

Sessizce önlerinde el ele yürüyene ikiliye baktı. Ne kadar da güzeller, diye düşünmeden edemiyordu. Hâkim babası değildi belki Kutsal'ın ama öyle bir duruşu vardı ki yanında, ikisine bakan kesinlikle baba-oğul olduklarını söylerdi.

Doğal bir göl havası verilmiş havuzun yanına geldiklerinde, Hâkim üstünü başını önemsemeden çimenlere oturdu. Kutsal'ı da bacaklarının arasına alıp arkasından sarıldı.

"Bak, görüyor musun aslanım, şuradalar."

"Neydeley ya neydeley..."

"Şurada işte, bak."

"Göydüm... Göydüm... Yavyu öydekley vay biy süyü. O büyük olan annesi mi?"

"Evet Kutsal'ım, o anne ördek."

Kutsal'ın gülen yüzü birden düştü. Başını çevirip kırık gözlerle baktı.

"Onlayın da mı babası gitmiş?"

Hâkimin yüreğine yediği kaçınıcı darbeydi bu acaba

"Babaları onlara mama bulmaya gitmiştir Kutsal'ım. Nasıl ben görevim var, diye gidiyorum ama sonra geliyorum, onun gibi işte."

"Biy süyü öydek vay. Kaydeş mi onlay? Benim de kaydeşim oluy mu ki? Geldiğinde bana kaydeş getiyse-ne babası."

Hâkim içinden "inşallah" derken küçük adamın yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Sen şimdi şurada kafesteki tavşanlara bak, ben de Ümmü Hanım'la konuşayım azıcık, olur mu?"

"Gîtçek misin hemen?"

"Sana haber vermeden gitmeyeceğim Kutsal."

"Şöz mü?"

"Söz."

"Babası sözü..."

"Tamam, baba sözü."

Kutsal yüzünde gülümsemeyle kafese giderken Hâkim de Ümmü Hanım'ın yanına oturdu.

"Nasılsınız?"

"Sağ olun Hâkim Bey."

"Lütfen, beyi kaldıralım."

"Hâkim Bey oğlum diyeyim ben o zaman, olur mu?"

"Nasıl istersen Ümmü Abla."

"İkna edemedin di mi bizimkini?"

"İkna edeceğim Ümmü Abla ama önce sana bir şeyler anlatmalıyım, beni dinlersen eğer."

"Dinlerim elbet."

"Peki o zaman. Yardımına ihtiyacım olacak. Sonra sana olacakları anlatacağım."

"Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın evladım."

Hâkim sabırla Erkin'i anlattı Ümmü Hanım'a. Kutsal'la hızlıca kurduğu ve çoğu insanın anlayamayacağı bağın temelini anlattı. Kendisini anlattı, ailesini... İşini, gücünü... Ne var ne yoksa anlattı Hâkim. Açık yüreklilikle belindeki silahı da anlattı, alçak gönüllülükle gü-

cünü de. Ümmü dinledikçe şaşırdı, dinledikçe hayran oldu. Dinledikçe şükretti...

"Şimdi Ümmü Abla. Biliyorum öyle her anlatılan doğru olsa diyeceksin içinden ama bunun kararını sana bırakıyorum. Şimdi ben bundan sonrasında bu küçük adama ömrümü adamak için ciddi bir şey yapmak zorunda kalacağım. Önce sana anlatıyorum, senden sonra da Vural'a anlatacağım."

"Hâkim Bey oğlum, söyle ne söyleyeceksen."

"Önümüzdeki hafta Vural'la bir görüşmem olacak. Onun akabinde seni ve Kutsal'ı alıp benim Ağva'daki çiftliğe götüreceğim. Mehveş Kutsal'ı kaçırdığımı sana-
cık."

"Ne?"

Ümmü'nün sesi haddinden fazla yüksek çıkmıştı istemedi.

"Sakin ol abla, dedim ya, Vural'ın da haberi olacak. Ondan da izin alacağım ve tabii ki destek de. Bana dediğin gibi abla, senin bu kızın o kadar sert bir kabukla sarmış ki etrafını, kırmak için ufak darbeler yetmeyecek. Canı yanmasın diye zorlamadım Ümmü Abla. O kadar kendine güveniyor ki. Çaresiz bırakıyor beni. Eyvallah etmiyor. Onu kaldırırsam ters teper biliyorum. Onu beklemediği yerden sarsmalıyım. Korkarsa o zaman önündekini görmek için zırhından az da olsa sıyrılacak. Bana geldiğinde de Kutsal'la karşılayacağız onu. Ailemle karşılayacağım. Önüne, ömrüne sereceklerimi göstereceğim. O zaman anlayacak Ümmü Abla."

"Ah be oğlum, nasıl olacak bu aklım almadı benim. Şimdi çıksan karşısına Kutsal'la, olmaz mı ki?"

"Olmaz abla. O zaman Kutsal'ı kullanıyorum zanneder. Onu elde etmek için yapıyorum sanır."

"Böyle de zannedebilir."

"Dedim ya, gardını düşürmeliyim. O zaman tüm gücüyle saldıracak."

"Bilmiyorum Hâkim Bey oğlum. Umarım dediğin gibi olur. Felakete de sebep olabilirsin."

"Ondan gelecek, Kutsal için gelecek felakete eyvallah derim."

"Peki oğlum. Ben sana destek veririm ama Vural'ı muhakkak ikna et. Yoksa Mehveş'ten önce Vural seni alının çatısından vurur, benden söylemesi."

"Biliyorum. O yüzden ikinizle de konuşmak istedim. Sana olduğum gibi ona da açık olacağım."

Ümmü Hanım yüreğine düşen heyecanın yanına korkuyu da ekledi. Kutsal için bu karşısındaki adamın dünyayı yerinden oynatacağına inancı tamdı da Mehveş'i kestiremiyordu. Zorlanmadan hiçbir şey yapmazdı. İlla bir tokat gerekirdi bazı şeyleri algılayabilmesi için. Ama... Aması vardı işte... O düşündürüyordu.

Hâkim Ümmü'nün yanından kalkıp Kutsal'ın yanına gitti. Diz çöküp arkasından sarıldı. Onu gıdıklamaya başlayınca Kutsal keyifle sarıldı adama.

"Şeninle öpücük bombaşı oynayalım mı?"

"Öpücük bombaşı mı?"

"Hı hı... Öpücük bombaşı. Böle sen uzakta duyacaksın ben şana koşçam. Şende beni bir süyü öpçeksin."

"Güzel bir oyunmuş, oynayalım."

Hâkim uzak bir köşeye giderek çimlere oturdu.

"Hazıy mışın?"

"Hazırım aslanım."

Kutsal son sürat koşarak Hâkim'in açtığı kollarına atıldı. Onu geriye yatırıp karnına oturdu. Hâkim'in öpücükleri ile Kutsal'ın kolları birbirine karışırken ikisi-

nin de kahkahaları parkta çınliyordu. İki farklı köşede onları dikkatle izleyenlerin kulaklarına doluyordu mucizevi sesleri.

***

Mehveş ibreyi sonuna vurdurmuş, hırsını alamamıştı yine de. Kesmiyordu bu sefer de. Soluğu Yakut'ta aldığı anda kadınların sesleri koridorda yankılanıyordu. Kafasını dağıtmak için yanlarına çıktı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde herkes gülen gözlerle ona baktı. Bir an sonra ise yüzlerdeki gülüşler silindi.

"Hayırdır hatunlar. Neşenizi mi kaçırdım?"

"Olur mu öyle şey Mehveş, gelsene."

Mehveş kapıyı kapattı. Mor kadife kaplı berjere oturdu. Ahsen fırladı oturduğu yerden.

"Mehveş, bi kahve yapayım mı sana? Fal da bakarım."

"Ne falı be Ahsen, Allah aşkına..."

"Ay ne var canım, iki lak lak yapacağız. Kırma hevesimi. Bak bilirsin, bakmam öyle kolay kolay."

"Aman iyi yap bakalım. Şekerli ama biliyorsun."

"Bilmem mi?"

Süheyla Mehveş'in yanına çekti sandalyesini.

"İyi misin Mehveş?" diye fısıldadı kulağına.

"Değilim Süheyla... Zincirlerle zapt ediyorlar sanki elimi kolumu. Boğazımı sıkıyorlar da, neden olduğunu bir bulsam..."

"Aman, sanki bilmiyorsun da."

"Süheyla... Delirtme beni."

"Tamam, demedim bir şey."

"Hadî patlat bir şarkı bana be Süheyla. Hem kızların da içi açılır. Keyifle içeyim kahvemi."

"Senin istediğin şarkı olsun be canım. Ne söyleyeyim sana?"

Mehveş gözlerine yansıyan duygularını saklayamadan baktı Süheyla'ya. Farklı kalıbın içinde aynı acıyı karıştırıyordu iki kadın da. Sırf bu yüzden anlıyorlardı birbirlerini. Süheyla derin bir nefes aldı ve başladı şarkısına.

Bir rüzgâra kapıldım gidiyorum
Sonu hayır şer mi bilemiyorum
Hem çok seviyorum dostlar başına
Hem sıcak demir aşk olsun tutana
Ben yoruldum
Söyle senin gücün var mı hâlâ
Kaç yenilgi var
Söyle ömürde Allah aşkına...

Mehveş tam da şarkıdaki gibi yorgun hissediyordu. Kapıldığı rüzgâr hem üşütüyor hem de sıcakıyla cezbediyordu. Yokluğu ise bu hale getiriyordu işte. Böyle, tanımsız...

Mehveş kahvesinin sonunu yudumlarken bir yanı kaçmak istiyor bir yanı ise buraya saklanmak... Ah-sen'in kapa fincanı diye direktmesine mani olamadan kapadı. Sanki kendisinin hâkim olamadığı hayatın akışına küçücük fincandaki taveler yön verebilecekti. Gönü olsun diye ses etmedi.

Ahsen Süheyla'ya göz kırpıp oturdu Mehveş'in karşısına. Sigarasını yaktı. Fincanı aldı eline açtı. Mehveş her ne kadar inanmasa da ilgili gözüktü.

"Aaa, Mehveş, senin yüreğin düğüm düğüm olmuş vallahi. Kız böyle denizlere atsan ferahlayacakmışın

gibi sıkılmışsın içini. İki kişi var; biri arkanda biri yanında. İkisi de erkek. Yanındakinin bir kalp acısı var ki, senin de canını yakıyor sanki. Ayy, diğeri kim bilemedim. Ama sanki sana elini uzatıyor da sen arkanı dönüyorsun. Elinde öyle bir şey var ki... Nasıl desem, nasıl anlatsam bilemedim. Sanki böyle senin geleceğini elinde tutuyor. Ay kız Mehveş, valla bu adam aşka geliyor sanki..."

Mehveş yüzündeki renk atarken fırladı ayağa.

"Tabii canım, aşk kapımda beni bekliyor..."

"İyi de Mehveş aşk bu; senin için tıklım tıklım kalabalık da olsa girer, baş köşeye kurulur, anlamazsın bile. Ki anladığına eminim."

"O ne demek o?"

"Valla bir şey demek değil Mehveş. Anladın sen beni ya, hadi neyse."

Mehveş sinirini yansıtmamak için olağanüstü çaba gösterirken Süheyla girdi araya.

"Ahsen dilini koparıverecekler bir gün ve ben hiç üzülmeceğim."

Ahsen omuz silkip kalktı ayağa, fincanı aldı lavaboda yıkadı, koydu kenara.

"Yıkayınca hemen çıkar derler," dedi pişkin pişkin yıllardır Yakut'ta ve Mehveş'in yanında olmanın verdiği rahatlıkla.

Mehveş ağzının içinde bir şeyler geveleyip dışarı attı kendisini. Nereye gitse üzerine üzerine geliyordu işte o gece gözlü. Adını zikretmeden bile önüne sürüyorlardı. Sağı solu, önü arkası hep ona çıkıyordu.

* * *

Vural'ın kapıyı açıp içeri girmesiyle Kutsal koridor-

dan koşup kuağına atladı.

"Dayısı gelmişşşşş..."

"Oy dayısının aslanı, nasılsın paşam?"

"Dayısı ben şadece şenin aşlanın değilim aytık, biliyoy muşun?"

"Öyle mi? Kimin aslanısın bakim?"

"şhtttt. Bu bi sıy. şöylemem."

"Tamam o zaman, yalnız konuşuruz, kimseler duymasın."

"Tamam o jaman."

Ümmü huzursuzca süzdü Vural'ı.

"Nasılsın Ümmü Sultan?"

"İyiyim deli oğlan. Sen nasılsın? Aç mısın oğlum, hazırlayayım hemen bir şeyler?"

"Sultanım be, sen bana bi kızartma yapsan. Hani domates sosu da döküyorsun ya üstüne. Of derim..."

"Ay deli oğlan, yaparım tabii. Ama bakayım bi dola-ba, eksik var mı?"

"Bak sen, eksik varsa söylerim çocuklara alırlar hemen."

Vural Kutsal'la yalnız kalmak için odasına gitti. Kutsal küçük masasında oturmuş resim yapıyordu. Yanına gidip yere oturdu. Yaptığı resme baktı. Küçük bir çocuk için oldukça güzel resim yapıyordu.

"Ne çiziyorsun paşam?"

"Annesi, babası, dayısı, ninesi... Bi de aslanı yani beni..."

"Harika olmuş ama söyle bakalım, kimin aslanı oldu sen benden başka?"

"Babasının tabii, akıllım."

"Hımmm. Nerde gördün ki sen babasını?"

"şöylemem ama bu sıy."

"Ama ben senin dayınım. Sırlarını yabancılardan sakla. Dayından saklama."

Kutsal minik kaşlarını çatarak işaretparmağını yanına koydu, bir süre düşünüp karara vardı.

"Şana söyleyebiliyim şanırim. Tam olayak bilmiyorum ki zaten şey ne..."

"Söyle paşam sen bana."

"Babası geldi yanıma tam...."

Kutsal parmaklarına bakıp saydı tek tek. Dört mü üç mü emin olamadı bir süre. Sonra karar verip üç parmağını kaldırdı havaya.

"Tam üç keye."

"Öyle mi? Peki ben senin babanım mı dedi sana?"

"Hımmm... Hayıy ben onu göyünce anladım, babasıydı o."

"Peki, nerde gördün ilk önce?"

"Hani ninesi götürüyo beni büsbüyük bir bakkala."

"Bakkal mı?"

"Ya hani bana eybise alıyo... Oyuncak alıyo... Akabisi (ayakkabı) alıyo..."

"Alışveriş merkezi galiba dediğin."

"Hah işte. Hani koşan meydivenley vay."

"Koşan değil Kutsal onlar, yürüyen merdiven."

"Ama çok hızlılay. Koşan meydiven bence onlay."

"Tamam, dediğin gibi olsun. Sonra?"

"İşte ben koşan meydivenleri meyak ettim. Koştum koştum ona. Düşçektim. Hooop beni kuytaydı kahya-man babası..."

Vural duyduklarını hazmetmeye çalıştı bir süre.

"Peki paşam. En son ne zaman gördün babasını."

"Bugün göydüm. Paykta. Öydekleye baktık. Öpücük

bombaşı oynadık... Bana böyle böyle taklalay attıydı. Çok güldüm ben."

Kutsal ayağa kalkıp heyecanla anlattığı haline gülmeden edemedi Vural.

"Peki paşam, çok iyi olmuş."

"Dayı... Bu sefey de gitti babası. Ama bi daha gitmicekmiş. Söj veydi. Gitmesin dayı. Ben böyle biy süyü ağlayım bu sefey hiç susmam. Annesine de şöyle şen. Gitmeşin sakın."

Vural aniden kendine çekip sıkı sıkı sarıldı küçük adama. Gözünden akacak bir damla yaşta boğardı tüm dünyayı. Onun mutluluğu için yapmayacağı şey yoktu ki öyle de yapacaktı. Gerekirse bir kere ağlatacak ama sonrasında mutlu olmasının önündeki engeli kaldıracaktı. Çocuktan en nihayetinde, unutturdu... Ne kadar kendisini buna inandırmaya çalışsa da içindeki unutmayan çocuk kafasını kaldırmış, kirli yüzünü temizleyen gözyaşlarıyla bakıyordu ona. O unutmamıştı da Kutsal'a nasıl unutturacaktı onu bilmiyordu işte. Ama o herif, sırf Yakut'u almak ya da Mehveş'e sahip olmak için yaklaşıyorsa Kutsal'a, belindeki her iki silahının iki şarjörünü de boşaltacaktı yüreğinin ortasına. Delik deşik edecekti gerekirse. Bir kere ağlatacaktı Kutsal'ı... Kendi çocuk kalbini hatırladıkça elleri titrese de gözünü saran karanlık görmesi gerekeni engelliyordu. Işığın yüzüne vurması ise çok yakındı.

BAHARA DÜŞEN

Efsanede bir keşmekeş olur kimi zaman yüreğinizde. Sabrınızın en küçük zerrisini bile katar içine, serersiniz sevdiklerinizin önüne. Kararlılığınızı sabrınızla örseleyip kanıtlarsınız, varlığınızı da görmeyenin gözüne ışık olup düşürürsünüz azimle.

Hâkim, Bilal'den gelen haberle örselenmiş kararlılığını da yanına alıp düştü yola. Üsküdar'da bir yer tarif etmişti Bilal. Daha önce Devran Yaman'a ait olduğundan haberinin olmadığı iş hanına giderken, deli bir cesaret kor olmuş akıyordu içinde. Ne yapacak edecek Vural'ı ikna edecekti. Devran'ın keseceği raconu bilmiyordu. Belirsizlik normalde insanı rahatsız ederdi; heyecanını kamçılar, hataya davetiye çıkarırdı. Ama bunların hiçbirine yer yoktu Hâkim'in yüreğinde de zihninde de. Babalığının verdiği güçle dimdik duracaktı karşısına ne olacaksa.

Trafikte ilerlerken geçip giden zorlu iki haftayı düşündü. Onu görmeden dayanmıştı. Sabretmişti. Meneviş gözlerinde martılar uçurmak istemişti halbuki... Çekip alıp gözlerinin haresini, kendi gecelerine ay gibi

aydınlığını serpecekti. Ama sabır yine kendisini göstermiş, dimdik duruvermişti işte karşısında. Sabret... Sabret diyen iç sesine baş eğmiş, sükût içinde ceketini iliklemişti önünde. Hepsi geleceğinde çiçeklenecek bahar dalları içindi. Her biri küçük bir adamın dilenciliğine son vermek, onu ahir zamanda yetmeyecek bir sevgiyle kuşatmak içindi. Aşk içindi aynı zamanda. Tenindeki anne kokusuna vurulduğu kadını baş tacı etmek içindi. Ninniler söyleyen dilinden adını bir kere aşkla duymak içindi. Meneviş gözlünün aşkı içindi.

İçindeki küçücük karanlık taraf hırsla başını kaldırıp, "Sanki kendin için değil," dediğini de kabul ediyordu Hâkim. Bencilce kendisi için de istiyordu hepsini. İçinde dolup taşan sevgi seline katıp sonsuzluğa sürükleyeceği iki yürek istiyordu kalbinin köşesinde. Ama sevgiyle dolu bir yaşam sürmüştü bu yaşına kadar. Sevilmişti Hâkim. Bir kadın tarafından olmasa da aile sevgisini dolu dolu yaşamıştı. İsteddiği paylaşmaktı aslında. Aldığının karşılığını katbekat vermek istiyordu. Baharı paylaşmak istiyordu.

Tüm düşünceler birbirini kovalarken mekâna varmış ve zamanın geldiğini fark etmişti. "El çekme benden ya rab," diyerek indi arabasından ve girdi mekândan içeri. Kapıdaki adamlar başıyla selam verirken asansöre varmadan Can karşıladı Hâkim'i.

"Hoş geldiniz Hâkim Bey. Devran Bey sizi en üst katta bekliyor."

"Teşekkür ederim Can. Emaneti sana mı teslim edeyim?"

"Belinizde kalsın, Devran Bey öyle buyurdu."

Hâkim kaşlarını çatarken içinde küçücük bir çatlak oluştu. Dirayetli, kendine inanan duruşunu bozmaya yetmeyecekti ama.

Asansöre tek başına bindiğinde derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve "babası" diyen oğlunun üzüm karası gözlerini düşündü. Silecekti o gözlerden el açıp dilenen o küçük dilenciği. Gerekirse kanını akıtacak, kan akıtacak ama silecekti.

Asansörün kapısı açıldığı anda yere kadar inen camın önündeki masada oturanları gördü. Devran, Bilal ve Vural... Onu bekliyorlardı...

* * *

Üç gün önce.

Vural kaşları çatık kapattı telefonu. Kaç gündür kendi kendiyile boğuşmuş, Kutsal'ın baba diye bahsettiğinin Hâkim denen o adam olduğunu anladığından beri gidip kafasına sıkmamak için türlü bahaneler bulmuştu. En büyük bahanesi ise onu görmediği için hırçınlaşan Mehveş'ti. Nasıl olmuştu da birkaç haftada hem Mehveş'in hem de Kutsal'ın gönlüne girmeyi başarmıştı bu adam? Onun göremediği neyi görüyorlardı?

Hırsla yüklendi gaza. Aklındaki soruları bir köşeye kaldırdı. Devran, nam-ı diğer Destan çağırmıştı onu. Bizzat aramıştı hem de. Vardı bir şey. Hadi bakalım hayır olsun, diyerek Şile'ye doğru yola çıktı. Eve çağırmış olması da garipti. Kimse kolay kolay Destan'ın evine, ailesinin, hele de karısının yanına giremezdi. Merakı alazlandı, hıncı közlendi.

Şile'ye varıp büyük bahçeye girdiğinde akşam olmuştu. Arabayı park edip silahlarını torpidoya koydu. Devran'ın yanına ilk geliyordu bu yalnız olarak. Belinde silahlarla yanına varmayacak kadar iyi yetiştirmişti babası onu.

Evin kapısına yönelmişti ki tıraçada gördü Dev-

ran'ı. Delikanlılık döneminin efsanesini... Onu görmek için nasıl da yalvarırdı Tufan Baba'ya. Her seferinde de bir bahaneyle geçiştirirdi onu. Ama o hep umutla onu göreceği, belki de konuşacağı anı kollardı. İlk tanıştığı gün aklına gelince gülümsemeden edemedi.

Yakut'a gelmişti akşam, her zamanki gibi. Ama Mehveş'le eve göndermişti babası. Vural allem etmiş kallem etmiş, bir bahane bulup geri dönmüştü. Kapıdaki adamları gördüğünde ise şaşırmıştı. Arka tarafa yönelmişti içeri girmek için. İçeri girdiğinde tüm kadınlar yukarı çıkıyordu. Ahsen'in kolunu tuttu.

"Ahsen, hayırdır? Neden salonda değilsiniz?"

"'Destan' gelmiş Vural. Sence bizim salonda olmamıza gerek var mı? Tufan Bey'le muhabbete gelmiş."

Vural'ın gözlerinin içi parlamıştı. Hevesle salona girdi. Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi. Yaylı çalgılar inceden inceden tıngırdıyorlardı. Gözü mekân-daki tek masaya iliştiğinde geniş sırtını gördü ilk. Dev gibiydi Destan. Ensesinde toplu saçları, beyaz tişörtünün kısa kollarını gerginleştiren pazıları... Filmlerden fırlamış gibiydi Vural için. Hemen karşısında da Tahir Renan oturuyordu. Usta neden burada, diye düşünüyordu ki babasının yarı kızgın yarı anlayışlı bakışlarıyla karşılaştı. Omzunu hafifçe yukarı kaldırmıştı. Tufan Bey'in bakışlarının hedefini merak eden Devran, iri bedenini döndürüp ona bakmıştı. O yeşil gözlerdeki derinlik bulunduğu yerden bile içine çekiyordu. Büyük elini kaldırıp yanına gelmesini işaret ettiğinde ilk kez dizlerinin titrediğini hissetmişti Vural ama bir anda hemen toparlanıp omuzlarını dikleştirmişti. Destan'ın karşısına süt bebesi gibi çıkacak hali yoktu.

"Merhaba delikanlı. Sen Vural olmalısın."

"Evet. Sen de Des..."

Adamın kalkan kaşı ve babasının boğazını temizlemesiyle toparladı hemen.

"Siz de Devran Bey olmalısınız."

"Gel bakalım, otur şöyle."

Vural mutluluktan uçsa da babasından izin almadan oturmazdı rakı masasına. Babası başıyla geç, diye işaret edinceye kadar beklemiş, istediğini alınca babasının yanındaki sandalyeye oturmuştu. Hemen yanında Tahir abisi vardı. "Hoş geldin abi," dedi ağzının içinde. Sonra diğer adama baktı. Kızıl Bilal dedikleriydi. Destan'ın has adamı... Fedaisi... Vural da bir gün tıpkı Kızıl Bilal gibi, babasının fedaisi olacaktı.

"Nasılsın delikanlı?"

"İyiyim."

"Tufan Abi, sen de bir de kız vardı değil mi?"

"Var Devran, Mehveşim var bir de."

"Allah bağışlasın."

"Amin, cümlemizin evlatlarını," dedi ağız alışkanlığıyla Tufan Bey ama yaptığı hatayla yüzünü buruşturdu. Neyse ki Devran üzerinde durmamıştı.

"Söyle bakalım Vural, racon nedir bilir misin?"

"Bilirim."

Devran tek kaşı havada baktı delikanlıya.

"Söyle bakalım, nedir racon?"

"Racon; namusunu, canını, namını ortaya koymak demektir."

"En önemlisini atladın delikanlı; racon demek şeref demektir. Şerefini ortaya koyarsın. Racona saygın oldukça namın büyür. Sen sen ol, sadece şeref için racon koy ortaya ve sadece şeref için davran silahına."

Vural hayranlıkla baktı adama. Hemen ardından Tahir girdi söze.

"Bir ara atölyeye gel Vural. Tespihini yapalım artık."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Artık zamanıdır, değil mi?" dediğinde Tahir Devran'a bakmıştı.

"Bence de zamanıdır Vural. Git ve Ustanın sorularını cevapla, al tespihini. Tak bileğine. Şerefini hatırlatsın sana, sabrı hatırlatsın."

Tahir Devran'ın bu ayrıntıları bilmesindeki şaşkınlığını saklayamadı.

"İmame şereftir değil mi Usta..." dedi Devran.

"Öyledir, Devran Bey."

Devran eline kadehini aldı, dibini masaya vurduktan sonra tek bir nefeste içti ve kadehi ters çevirip masaya koydu. Vural da Tahir de neden tek nefeste diye sormadı.

Devran'ın sesiyle geçmişten sıyrıldı Vural.

"Hoş geldin delikanlı."

Buruk bir gülümsemeyle ona doğru ilerlerken arkasındaki kahve gözlü kadına kaydı bir anlığına gözü. Tüm âlemin efsane diye bahsettiği kadının gücüne tanıklık etti. Güzelliğine. Gülümsedi.

"Hoş buldum."

Uzattığı elini sıkarken sanki o seneler öncesindeki genç delikanlıydı Vural Devran'ın karşısında. İçeri doğru girerken onu karşılayan kadının uzattığı elini sıkı ilk kez utangaçlıkla ve gösterilen yere oturdu. Devran'ın neden onu çağırdığını bilmediği gibi, neden karısıyla birlikte onu karşıladığını da bilmiyordu. Evinde, ailesi-

nin yanında hangi işten konuşabiliriz ki diye düşünürken yan yana oturan iki âşığa takıldı gözü. Ne kadar da muhteşemler, diye düşünmeden edemedi.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sevgiye inancın olduğunu biliyorum Vural. Sevginin kanla değil yürekle ilgili olduğunu da biliyorsun... Tufan size bunu çok iyi öğretti, eminim."

"Evet Devran Bey."

"Şimdi öğrendiklerini hayata geçirme zamanı Vural."

"Anlamadım?"

"Anlatacağım... Kalbim, birer kahve içsek."

Efsun gülümseyerek kalktı, Vural'a kahvesini nasıl istediğini sordu ve içeri yöneldi. Böyle bir adamın karısının kendi elleriyle ona kahve yapmasına takılamadı bile. Çünkü Devran'ın dilinden dökülen "Kalbim" kelimesinde hapsolmuştu adeta. Nasıl da aşkı altı harfin içine sığdırabilirdi ki bir insan?

Kahveler içildiğinde Vural tek kelime etmeden Devran'ı dinlemiş, yüreğine vuran balyozun hiddetini tüm hücrelerinde hissetmişti. Sarsıldı Vural. Derinden hem de.

* * *

Hâkim dimdik, büyük adımlarla masaya vardığında önce Devran'ın elini sıktı sonra da Bilal'in. En son Vural'a sıra geldiğinde cesurca uzattı elini. Vural'ın yüzündeki soğuk ifadede milim oynama yoktu. Aynı soğukluk diğerlerinin yüzünde de vardı.

"Otur bakalım Hâkim Bey. Önce bana anlattıklarını

Vural'a anlatacak, sonrasında da racon neyse ona razı geleceksin."

"Nasıl isterseniz Devran Bey," derken sesi titrememişti Hâkim'in. Söz konusu kendi hayatı değil, oğlununki. Ona yaşatacağı sevgiydi söz konusu olan.

"Ben Mehveş'ten önce Kutsal'ı gördüm Vural. Onu gördüğüm anda Yaradan'ın varlığını hissettim gerçek anlamda. Gönlüme konan küçük bir mucize gibiydi o. İstedim ki ömrüme de dolsun. Sonra Mehveş'i gördüm. Anneliğiydi beni ilk kendisine çeken. Üzerine ne giyerse giysin, eline hangi silahı alırsa alsın anneliğini saklamadı benden. Ben onun anneliğine âşık oldum önce. Şimdi Bilal Bey'in ve Devran Bey'in önünde senden hem izin hem de yardım istiyorum. İzin ver Kutsal'ın hayatına baharı getireyim. Yırtıklarına yama olayım. Yetimliğinin gölgesi düşmesin önüne. İzin ver Vural; onların, hepimizin bir aile olması için izin ver."

"Planını da söyle Hâkim," dedi Devran buz gibi bir sesle.

Hâkim sertçe yutkundu. Zor olan kısım buydu.

"Mehveş'i yakından görebilmek, tanıyabilmek için Yakut'a talip oldum. Orayı istediğim falan yok. Ama şimdi ne yaparsam yapayım orası için olduğunu zanne-decek. Aşka da ikna edemedim. Daha doğrusu aceleciliğim mani oldu. Öyle bir kuşatmış ki etrafını yüksek duvarları geçit vermiyor bana Vural. Onu ikna edebilmem için savunmasız kalması lazım. Kendisini kapana kısılmış, çaresiz hissetmesi lazım. O zaman son bir umutla dinleyecek beni, görecek..."

"Sadede gel."

"Sen de izin verirsen eğer önce Kutsal'la aramızdaki bağı görmeni isterim. Ondan sonra da Ümmü Hanım'la

birlikte Ağva'daki çiftliğe götürmek istiyorum ikisini. Senden habersiz olmayacak asla. Misafirim olacaklar ama Mehveş Kutsal'ı kaçırdığımı zannedecek."

"Ve ben bunlar olmadan seni vuracağım. Reenkarnasyona inanıyorsan şayet, aile saadetin bir dahaki gelişine kalacak. Ha, ben seni o zaman da vuracağım ve bu böyle kısır döngü olacak."

"Vural!"

Devran'ın tok sesi bir anda nefeslerin tutulmasına sebep oldu.

"Hâkim, Mehveş oğlunun kaçırıldığını öğrendikten sonra olacaklar için hazırlıklı mısın?"

"Evet."

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?"

"İşte o konuda sizden yardım alacağım, eğer kabul ederseniz. Ona yerimizi bildirdiğimde Vural da onunla birlikte gelir. Siz de Devran Bey. Evde ailemle birlikte sizi bekleyeceğiz. Ve o meneviş gözlü ailemi ve yanımda Kutsal'ı gördüğünde, Vural'dan her ikisini ömrüme katmak için izin isteyeceğim. O zaman tüm duvarlarını yıkmış olacağım. İnanacak."

Vural'ın çatılı kaşları ilk kez gevşeyiverdi.

"Sana güvenebileceğimi nereden çıkardın?" diye sordu Hâkim'in gece gözlerinin içine dik dik bakarak.

Hâkim tam ağzını açmıştı ki Devran ayağa kalkarak araya girdi.

"İşte bu noktada racon koyuyorum ortaya. Karşıma geçin."

Devran büyük masanın çekmecesinden bir tane silah çıkarıp her ikisine de bakarak şarjörünü taktı, namluya kurşunu sürdü.

"Güven karşılıklıdır Vural. Senin duyduğun güven,

karşındakinin güveniyle çarpıştığında gerçek gücünü ortaya çıkarır. Güven dediğin asla tek başına var olmaz. Racon budur; ikinizin de gözlerini bağlayacak Bilal. Sen Hâkim, şu karşı duvara gideceksin. Silah Vural'da olacak. Başının hemen üzerindeki hedefi gözleri kapalı vuracak. Kabul edersen ve tabii Vural kurşunu hedefe isabet ettirirse hepimizin desteği seninle olacak. Ama kabul etmezsen, bir daha Mehveş'in ya da Kutsal'ın yanında yamacında olmayacaksın."

Hâkim son duyduğuyla içindeki dirayetin şiddetle sarsıldığını hissetti. Onlarsız olamazdı, mümkün değildi.

"Bakalım silahlar konusunda namı yürümüş Vural'a ne kadar güveniyorsun?" diye tamamladı sözlerini Devran.

Hâkim ölümüne istiyordu her ikisini de.

"Kabul..."

"Vural, sen de Hâkim'in güvenine karşılık vereceksin, eğer sağ kalırsa tabii."

Vural dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken karşısındaki adama baktı. Gece karası gözlerinde ufacık da olsa bir korku, takındığı tavrına karşılık bir huzursuzluk, hazımsızlık aradı ama bulamadı. Hâkim inançla bakıyordu gözlerine. "Sana inanıyorum, hedefi vur ve beni aileme kavuştur," der gibi bakıyordu.

Bilal duvara doğru yönlendirdiği adamın başının üzerine küçük bir hedef yerleştirdi. Benim diyenin gözü açıkken bile zorlanacağını fark etmiş ama kılını kıpırdatmamıştı Hâkim. Gözlerine bağlanan kara bağın ardında, ışığına kavuşma umuduna sarılmıştı sadece.

Koca bir karanlığın ardında bekledi Hâkim. Nefesi çğlık oldu yankılandı kulağında. Geçen saniyeler saat

gibi geliyor, akıp geçmemekte kararlı olan zamana inat dayanıyordu Hâkim. Oğlunun aşkına... Meneviş'in aşkına...

Mekânda çınlayan tek kurşunun sesi yırtıp attı geçmiş, geleceği... Darmadağındı şimdi her biri. Ama hangisi bahara düşmüştü; geçmiş mi, geleceği mi?

AYAZ

*Güvene ulaşmak, sırat köprüsünde adım atmak gibidir.
Ya düşersiniz alevlerin ortasına ya da karvuşursunuz güvenin
sonsuzluğuna. Ama her adımda cesaretiniz değil
sevginiz sınanır uzun yolculuğunuzda.*

Hâkim içinden taşan sevginin gücüyle, karanlıkta attı adımlarını güvene. Bilemedi Vural'ın gözlerindeki kumaş parçasının aralarından sökülüp atıldığını. Durusuyla bile güvenin sonsuzluğuna sarıldığını.

Bilal Vural'ın gözlerini açtığında bakışları buluştu. "Sıkamazsın bu adamın şakağına," diyordu Bilal gözleriyle. Vural hak veriyordu nefesiyle.

Vuramazdı bu karşısında canını avuçlarının arasına bırakmış adamı. Ömrünü, sevdiği kim varsa hepsine adayan adamı.

Silahu kaldırıp ateşlediğinde bile kıpırdamamıştı Hâkim. Vural azıcık da olsa ürkeceğini düşünmüştü. Korkacağını. Ama öylesi bir güç vardı ki Hâkim'in yüreğinde, babalığından mıydı, adamlığından mı, bilemedi...

Hâkim gözündeki paçavrayı çıkardığında baharı to-murcuklanmaya başlamıştı bile. Yüzündeki gülümse-

me mekâna doğan güneş gibiydi. Göz kamaştırıyordu adeta.

Bilal Devran'ın kulağına eğildi hafifçe:

"Böylesini görmedim abi ben..."

"Babalığın verdiği güç büyüktür Bilal. Öğrenmiş olman lazım artık."

Vural karşısında ona bakan adama doğru yürüdüğünde söyleyeceklerini kafasında tarttı. Tamam, demişti demesine de, öyle kolay olmayacaktı. Anlatacaktı Hâkim içindikileri tüm ayrıntılarıyla.

"Benimle geleceksin... Konuşacağız... Sonrasında tüm desteğim senin Hâkim..."

Hâkim minnet dolu bakışlarla baktı bundan sonra kardeş belleyeceği adama. Omuzunu sıktı hafifçe.

"Nereye gidelim dersen gelirim. Ne anlat dersen anlatırım. Tamam dedin ya..."

Devamını getirmesine gerek yoktu Hâkim'in. Vural'ın da aynı güvenle omzunu sıkması geriye kalan kelimeleri özgürleştirmiş, dilinden düşürmesine gerek kalmamıştı.

İki adam da Devran'ın karşısına geçtiğinde orman yeşili gözler güçle ve gururla bakıyordu her ikisine de.

"Racon belli; Hâkim'e destek olacaksın Vural. Bundan sonrası ikiniz de... Dikkatli olun ve zamanı geldiğinde haber verin. Ben yardıma hazırım."

"Eyvallah abi. Teşekkür ederim," dedi Hâkim içtenlikle. Aynı içten gülümsemeyle karşılandı gül yüzü. Vural da teşekkür ederek Hâkim'le birlikte ayrıldı mekândan. Arabalara yöneldiklerinde sessizdi ikisi de. İlk konuşan Hâkim oldu.

"İzin verirsen ilk olarak Kutsal'a gidelim. Çok özledim..."

Vural hâlâ adamın içinden taşan sevgiye inanamıyordu.

"Önce Mehveş'i bir arayayım, neredeymiş öğreneyim. Ondan sonra gidelim."

Vural telefonu kulağına koydu. Bir-iki çalıştan sonra açıldı.

"Efendim Vural?"

"Neredesin Mehveş?"

"Hayırdır Vural, Yakut'tayım. Muhasebeci Hakkı Bey gelecekti ya bugün, onunla görüşeceğim. Sen neredesin, geliyor musun?"

"Hayır, ben gelemeyeceğim, onu söylemek için aradım. Sen hallet."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır yavrum. Yeni yurda gideceğim. Ustabası çağırdı. Onu haber vereyim dedim."

"Tamam Vural. Söyle ustaya savsaklamasın."

"Onun için uğraşıyorum Mehveş. Bir şey olursa ararsın."

"Tamam."

Vural telefonu kapatıp cebine atarken heyecanı yüzüne yansıyan adama döndü.

"Mehveş Yakut'taymış. Kutsal'ı görmeye gidebiliriz."

Hâkim hevesle atladı arabaya. Vural önde o arkada, baharına kavuşmak için kanatlandı adeta. Evin önüne vardıklarında Vural Hâkim'i beklemeden apartmanın içine girdi. Adamları dışarı yolladı. Hemen ardından da Hâkim girdi apartmana. Merdivenleri çıkıp kapının önüne geldiğinde Vural'ın onu beklediğini gördü. Hemen çalmamıştı kapıyı. İlk temaslarına tanık olmak istiyordu belli ki. Kapıyı çaldı ve birkaç adım geri çekilerek

bekledi. İçeriden yükselen cıvıltıyla yüzü aydınlandı. Hâkim'in. Göz ucuyla Vural'a baktı. Vural'ın gözü kapıdaydı.

"Ben aççam yaaa, bana neee ben aççam..."

Kutsal'ın cıvıltılarıyla kapı ardına kadar açıldı.

"Babası geymiiiiiiş... Babası..."

Hâkim kucağına atlayan küçük adamı kolları arasına aldı, sarıldı sıkıca. Gözlerinin dolmaya başlamasını önemsemedi bile. Her zaman yaptığı gibi boynuna soktu yüzünü, kokusunu çekti içine.

"Heyttt aslan parçası, geldim bak işte..."

"Biliyodum zaten ben geleceğini. Biliyoydum işte... Dua ettim ben dün gece Allah'a... Gelsin babası, diye çok dua ettim. Böle açtım ellerimi de, ninem gösteydi..."

Hâkim gözünden akan bir damla yaşa mani olamadı. Vural'ın gözünden de kaçmadı o tek damla yaş, aktı damladı vicdanının orta yerine.

"Ağlıyoy mu babası? Neden ki? Gitçek mi yine... Ondan mı ağlıyoy... Bende ağlayım..."

Kutsal'ın titreyen çenesiyle Hâkim daha sıkı sardı oğlunu.

"Hayır, babasının aslanı. Ondan ağlamıyorum. Çok özledim seni. Kavuştum ya, mutluluktan öyle oldu."

"Geyçekten mi?"

"Gerçekten tabi..."

Kapının aralığında Ümmü Hanım'ın korku ve şaşkınlık dolu bakışları, Vural'ın merhamet ve minnet dolu bakışları birbirine çarptı. Hâkim ile Kutsal ise çoktan mekân ve zaman kavramını yitirmişlerdi.

"Buyurun içeri. Kapıda kaldınız," dedi Ümmü Hanım. Vural'ı Hâkim'in yanında gördüğüne mi şaşırsın, Hâkim'in hâlâ sağ olduğuna mı, bilemedi.

Hâkim ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde indirmek istemişti Kutsal'ı kucağından ama küçük çocuk kollarını mengene gibi sarmıştı boynuna. Salona geçtiklerinde Ümmü Hanım'ın hâlâ dizlerinin bağı çözüktü.

Hâkim koltuğa oturdu, kucağında oğluyla.

"Nasılsınız Hâkim Bey oğlum?" diye sordu Ümmü Hanım korka korka, bir gözü Vural'da.

Ama korkusunun yersizliğini Vural'ın şefkatli bakışlarından anladı kısa bir an sonra.

"İyiyim Ümmü Abla. Teşekkür ederim. Kutsal'a kavuştum, benden mutlusu yok artık."

"Vural?"

"Efendim abla?"

"Ben... Kahve yapsam size..."

"Gerek yok Ümmü Abla. Konuşacaklarımız var zaten. Hem Kutsal'ın uyku saati geldi, yatır sen istersen."

"Tabii... tabii..." diyerek kalktı yerinden Ümmü Hanım.

Ama Kutsal'ın babasını bırakmaya niyeti yoktu.

"Olmaaas. Babası geldi yatmicam ben. Bana neee."

Hâkim küçük adamı hafifçe kendisinden uzaklaştırıp kendisine bakmasını sağladı.

"Ama öğle uykusu uyumazsan güçlü olamazsın. Sen süper kahramansın. Uyuyacaksın ki güçleneceksin. Hem ben sözümü tuttum bak, geldim sana. Hep geleceğim artık."

"Ama sen de süpey kahyamansın. Sen de uyu o zaman... Neden uyumuyoyusun?"

"Tamam, ben de uyurum seninle. Olur mu?"

"Oluy tabi. Benim yatağım büsbüyük hem. Yanımda yatsan ya... Hem ben kötü kötü yüyalay da göymem belki. Koyuysun sen yine beni."

"Tamam aslan parçası. Gidelim yatalım o zaman. Ama öncesinde sana bir şey söylemeliyim. Şimdi sen uyandığında ben dayınla birlikte gitmiş olacağım. Ama sonra geleceğim ve seni küçük atların olduğu bir yere götüreceğim ninenle birlikte, tamam mı? Gizli göreve beraber gideceğiz bu sefer."

"Söj mü?"

"Söz aslanım, söz..."

"Gelcekşin yani. Üzülmeyeyim, ağlamayayım da, çünkü geleceksin yine."

"Ağlama Kutsal'ım, üzülüyorum ben sen ağlayınca."

"Tamam o jaman, ağlamam ben. Şen yeteyki gel..."

Kutsal Hâkim'in kucağından atlayıp küçücük elini uzattı ona. Geleceğe atılan ilk adımdı aslında. Hâkim gururla kalktı ayağa, Vural'a baktı ve küçük eli avucunun arasına alıp odasına doğru gitti.

Kalın perdeleri çekerek içerinin kararmasını sağladıktan sonra yatağının içine çoktan yerleşmiş olan oğlunun yanına uzandı. Kolunun altından giren küçük başın göğsüne yerleşmesiyle öldü Hâkim... Geçmişi öldü. Geleceğinin doğum sancıları baş gösterdi aynı anda. Küçük kalbi, kalbinin üzerinde atıyordu adeta. Usul usul saçlarını okşadı, küçükken Erkin'e yaptığı gibi. O da çoğu gece korkar, kaçıp Hâkim'in yatağına, koynuna girerdi. O zaman saçlarını okşayarak tekrar uyumasını sağlardı kardeşinin. Şimdi oğlunun, canına konan küçük cennet kuşunun saçlarını okşuyor kokusunu ciğerlerine hapsediyordu. Bir anlığına gözlerin kapadı. Yaradan o anda canını alsa mutlu ölürdü kesin. Eksik ölürdü belki ama mutlu ölürdü.

Vural usulca göz attı kapının aralığından odanın içine. Yatağın içindeki koca adamın göğsünde yatan çocu-

ğın saçlarını nasılda şefkatle okşadığını izledi. Vicdanın avaz avaz sesine kulaklarını tıkamadı bu kez. Tufan bey de onu böyle sevmemiş miydi? Böyle sarılmamış mıydı? Ömrüne ortak, şerefine varis etmemiş miydi? Yaradan bunu şimdi en kıymetlisine mi nasip etmişti?

“Yanılıtma Rabbim...” diye yakarıp salona geçti. On-on beş dakika sonra Hâkim yanlarına geldiğinde Ümmü Hanım şaşkındı.

“Uyudu mu ki?”

“Uyudu.”

“Bir yaşma daha girdim. Onu öğlen uyutmak işken-ceden farksızdır. Nasıl başardın Hâkim Bey oğlum?”

“Saçlarıyla oynadım. Kardeşim Erkin, yurttan çıkıp da ailemize geldiğinde geceleri korkarak uyanır yanıma kaçırdı. Onu da böyle uyuturdum.”

“Siz kaç yaşındaydınız ki o zaman.”

“Dokuz.”

Vural, sevgiyi atlas atlas önlerine seren adama saygı duymadan edemedi. Ne kadar çok ortak noktaları olduğunu fark etti ilk kez. Vural da Tufan Bey’e baba diye sarılmış, olmayan kan bağlarını can bağıyla bertaraf etmişti. Mehveş yanına ilk getirildiğinde gönlüne konuvermiş, ilk andan itibaren koruyup kollamış, yüzüne hüznün gölgesi düşmesin diye canını bile ortaya koymuştu. Bu adamın kendinden bir farkı yoktu aslında. Sadece sevdiğini açıkça söyleyebilme ve onları ömrüne katabilme cesaretine sahipti. Alabildiğine kafa tutmuştu herkese. Büyük gönlünü hedef etmiş, Vural’ın amansızlığını heder etmişti. Devran Yaman’ın o gece anlattıkları, bugünkü korkusuz kararlı duruşu ve Kutsal ile arasındaki bağ da içinde kurduğu dikenli önyargısını tuzla buz etmişti.

Birkaç gün önce kafasına sıkmayı planladığı adamın, en kıymetlisinin geleceğine umut olduğuna ve onun buna izin verdiğine inanamıyordu bir yandan. Ama hayat böyleydi işte. En olmadık zaman da en olmadık insanları başınızın tacı yapar, kimi zaman da gönlünüzün efendilerini köle ederdi.

"Ümmü Abla, bizim Vural'la çıkmamız lazım. Konuşacaklarımız var. Sonrasında seninle de konuşuruz ya da Vural sana anlatır, nasıl isterseniz."

Vural, "Ben sana anlatırım Ümmü abla," diyerek kalktı.

Evden çıkarken Hâkim Kutsal'ın odasına gidip tekrar baktı kapının ağzından. Ayakları gitse bile yüreği gitmiyordu yanından.

Vural aşağıya indiklerinde akşama görüşmek için sözleştiler.

"Symrna Meyhanesi'ni biliyorsun değil mi?"

"Yorgo'nun ki?"

"Evet."

"Biliyorum"

"Akşam seni orada bekleyeceğim Vural. Hem iki tek de atmış oluruz."

"Tamam Hâkim."

İki adam birbirlerine duydukları saygıyı aralarına alarak el sıkışıp ayrıldı.

* * *

Mehveş, muhasebeciyle görüşmesini tamamlayıp kızların yanına çıktığında ruhsuz gibiydi adeta. Tamamına iki hafta olmuştu onu görmeyeli. İlk günleri atlattığında, "Aman, geçer bir-iki güne... Kimler kimler gitti de alışmadım sanki," diyerek avutmuştu kendisini.

Avutmuştı avutmasına da bu kalbindeki sancının adı neydi ki? Bilmiyordu. Etrafında bunu bilecek biri var mıydı? Ondan da emin değildi. Sırf bu yüzden dost bildiğine sığınma ihtiyacı hissetti. Yukarı çıktığında Süheyla'yı her zamanki gibi kızlarla buldu. Başıyla gel, diye işaret ettiğinde Gülsüm kendini tutamadı.

"Hayırdır Mehveş, niye gelmiyorsun?"

"Yok bir şey Gülsüm Abla. Az işimiz var Süheyla ile."

"Öyle olsun bakalım Mehveş," diyerek sustu Gülsüm. Genç kadının ruhundaki yangın, olduğu yerden bile yakıyordu sanki. Susmasının en iyisi olduğunu anladı. Tüm kadınlar olan bitenin farkındaydı.

Süheyla elindeki notaları bırakıp hızla yanına gitti Mehveş'in. Bu vakitte ne işi olabilirdi ki onunla? Bir üst kata yönelmesiyle anladı Süheyla: dost sohbetine ihtiyacı vardı Mehveş'in.

"İyi misin?"

"İyiyim Süheyla. Sen nasılsın?"

Süheyla şaşkınca baktı usulca merdivenleri çıkan genç kadının ardından. Vardı bir şey ya, hayır olsun, diye geçirdi içinden.

Daireye girdiklerinde Mehveş mutfığa yönelerek kahve suyu koydu. İki fincan çıkardı her zamanki gibi, iki kaşık da kahve koydu içine. Stresli olduğu zamanlarda yaptığını yaptı, birer kapak da kanyak döktü fincanlara. Gözü tezgâhta, daldı uzaklara. Fokurdayan suyun sesi de buharı da çıkarmaya yetmedi dalıp gittiği diarlardan. Süheyla'nın koluna dokunmasıyla sıçradı olduğu yerde.

"Sen geç, ben getiriyorum."

Mehveş, "Tamam," diyerek geçti kanepeye.

"Al bakalım," diyerek dumanı tüten fincanı uzattı Sü-

heyula. Endişesi az evvelki su gibi fokurduyordu içinde.

"Bir sorun mu var Mehveş?" diye sordu daha fazla dayanamadı.

"Hayır. Ne olabilir ki?"

"Ne bileyim, bir garipsin. Onun yüzünden..."

"Sakin Süheyla... Sakin adını ağzına alma. Yok, O falan... Tanımadım, görmedim bilmiyorum."

"Üç maymun diyorsun yani."

Sessiz kaldı Mehveş. İçinde bağırarak çağıran sese inat sustu. İnatla bastırıyordu.

Kabullen, diyordu karşısına geçip. Kabullen işte. Adam gitti, gelmeyecek. Nabız yokladı, sen de az kalsın kanıyordun. Mehveş içinde süren söz düellosunda galip geldi. En azından geldiğini sanıyordu. Şimdilik.

Hızla açılan kapıyla iki kadın da yerinde sıçradı. Vural ateş gibi gözleriyle daireye girdiğinde Süheyla'nın gönlündeki bir kuş daha öldü.

Umudu fısıldayan binlerce kuş olurdu insanın içinde. Yâre uzanamadığınız her yeni günde, biri daha ölürdü. Kolu kanadı kırılırdı. Susardı cıvıltısı. Süheyla'nın gönül bahçesindeki bülbüller tükeniyordu artık.

"Mehveş, aşağıya... Hemen!"

Kaşlarını çatarak baktı karşısındaki genç adama. Neden, diye soracaktı ki öne doğru attığı sert adımlar mani oldu. Fırladı yerinden. Vural'ı nadir böyle görürdü. Korktu. Süheyla'yı değil de kendisini yollaması ise neden sorusunun cevabı oldu.

Yanından geçerken fısıldadı usulca.

"Yapma Vural..."

"Kaybol Mehveş."

Mehveş hızla daireyi terk ederken içindeki acı katlandı. Haram ulan bize mutluluk, diye isyanı dile geldi

de, yuttu gerisin geriye...

Vural dairenin içinde bir-iki tur attı. Elini saçlarının arasından geçirdi hırsla. Süheyla duyacaklarının korkusuna yavaşça kalktı, gitmeye yeltendi. Vural'ın hırsla koluna yapışmasıyla buz kesti bir anda. Canı yanıyordu tutuşundan. Göz göze geldi. Cennetine baktı. İlk kez farklı bakıyordu Vural ona. Nasıl olduğunu adlandıramıyordu ama farklıydı işte. Gözlerini kaçırdığı anda hızla karşısındaki bedene çarptı bedeni. Vural bir elini beline, diğerini ensesine koyarak ona bakmaya zorladığında kaldırdı dolmaya başlayan gözlerini. Hırsla dudaklarına kapanan adamın nefesini hissettiği anda da ruhunu teslim ettiğini düşündü Süheyla. Canı dudaklarındaydı sanki. Yanındayken hasretini çektiği, teni haram olan sevdiği adamın dudaklarında soluklanıyordu sonunda. İçindeki umut kuşlarının cıvıltıları sağır ediyordu kulaklarını. Vural nefes nefese dudaklarından ayrılıp yüzünü elleri arasına aldı. Daha fazla dayanamadan bir kere daha kapandı dudaklarına. Sert değil, yumuşacıktı bu sefer. Süheyla'nın gözyaşları artık özgürce dökülüyordu gül pembesi yanaklarından.

Vural'ın dudaklarına ulaşan tuz tadıyla ayrıldı nefesleri. Yüzü ellerinin arasında baktı gözlerinin içine.

"Gideceksin Süheyla... Gidecek ve bir daha gelmeyeceksin..."

Gönül bahçesindeki tüm kuşlar ölüverdi aynı anda. Hepsi birer birer kırılıp düşerken mavi-pembe gökyüzünden, kuruyuverdi bahçesinin tüm çiçekleri Süheyla'nın. Şimdi sadece ayaza çekecekti her bir köşesi.

SEVDA YÜZÜ

Aşk acısı gece gibi çöker üzerinize. Karanlık sararken kırılgan yüreğinizi, kan kaybetmek bile mutlu eder sizi. Bazen aşkın acısına bile kucak açar kimsesiz yüreğiniz. Ondan gelecek acı bile başınızın üstünde tacınız olur. Ama gitme vakti geldiğinde... İşte o zaman zindanlara kapatırsınız kırık ruhunuzu. Hasreti alırsınız yanınıza, bir de gözyaşlarınızı...

Süheyla son nefesini armağan ettiği dudaklardan koptuğunda duyduklarını algılayamadı ilk önce. Gideceksin, diyordu Vural. Dudaklarından aşk şerbetini tattırıp gidecek ve gelmeyeceksin diyordu. Hangisinin lisanıydı ki bu; ayrılığın mı, acının mı? Biliyordu her birini Süheyla ama bu başkaydı işte. Tam kavuştum derken umudun koparılıp alınması gibiydi. Halbuki bir o kalmıştı elinde kadının.

Kırılgan gözleri aleve çaldı birdenbire. Bir adım geri çekilirken karşısındaki adamın gözlerine dikti gözlerini. Sessizliği tetiğin ucundaki kurşun misaliydi. Beklenmedik bir güçle gerinip tokadı suratına geçirdi adamın. Alev olup yanıyordu Süheyla. "Tek başına yanmak yok kalbim..." diye haykırdı içindeki kadın adeta.

"Sen o belindeki şakağıma dayayıp tetiğe basmadan gönderemezsin beni Vural. Senelerdir karşılık beklemeden gün dolduruyorum kendi kışımda. Sadece senin bir bakışın değiştiriyor mevsimimi. Bir günlük baharı yaşıyorum çoğu zaman. Sen hangi hakla benim kışımı bile elimden alırsın ha, hangi hakla?"

Vural'ın yüreğinde kopan tufanlar yerle bir ediyordu ne var ne yoksa. Çok seviyordu adam. Öyle çok ki, onun için sevdadan vazgeçiyordu. Hâkim'le geçirdiği birkaç saatte görmüştü gerçek aşka sahip adamın gözü kara olması gerektiğini. Ama bu öylesi değildi ki... Ne Vural bir evin erkeği olabilirdi ne de Süheyla'ya istediğini verebilirdi. Yoktu bir çare. Mutlu olması için kendi mutluluğunu gömmeye, başına da bir mermer dikmeye razıydı Vural. Yeter ki sevdiği kadın mutlu olsun. Normal olsun...

"Sana gideceksin dediysem gideceksin Süheyla. Ben ne dersem o."

"Sen efeliğini kendi âleminde sürdür Vural Efendi. Benim yüreğim senin âlemine ağır gelir. Anlamadığın konularda..."

"Neyi anlamıyorum Süheyla, neyi?" Vural hiddetle hemen yanındaki duvara geçirdi yumruğunu. "Sensin anlamayan. Görmedin kadın... Senin için nasıl yandığımı görmedin. Senin için nasıl buza çektiğimi... Hepsi sensin Süheyla. Her şey sensin. Görmedin be kadın... Nasıl aşka düştüğümü görmedin. Kendine istiyorsun her şeyi sadece. Bense sen mutlu ol diye vazgeçiyorum o dinlemeye bile kıyamadığım sesinden. Senin için be kadın, neden anlamıyorsun?"

Süheyla titreyen bedenine hâkim olamıyordu. Sevdim diyordu Vural, aşk diyordu, yanmak diyordu.

"Aşk ise kalbinin atmasına sebep nasıl vazgeçersin benden? Avuçlarımda tek bir anım bile yokken nasıl vazgeçer sensiz bırakırsın beni... Sen de görmedin beni."

"Gördüm... Gördükçe öldüm... Hak ettiğine kavuş diye sıkıyorum kalbime kurşunu, anlasana."

"Anlamıyorum! Anlamayacağım da. Sevsen vazgeçmezdin. Ben nasıl senelerce ayrılmadıysam yamacından sen de vazgeçmezdin. Bağına sokar, saklardın beni gerekirse. Ama göndermezdin."

Gözyaşları çağlıyordu genç kadının yanaklarından. Hıçkırıkları artarken her birinin Vural'ın yüreğine saplandığını görebiliyordu gözlerinden.

"Kararım belli Süheyla. Gideceksin. Toparlan bir-iki güne seni kendim götüreceğim."

"Gitmem..."

"Gideceksin!"

Vural'ın kararlılığı çatırdarken içinde, Süheyla'nın ona doğru gelmesi ve küçük elini göğsüne bastırması hiç yardımcı olmuyordu.

"Gidemem Vural. Seninle açıldı gözüm, senin yanında kaparım anca."

Süheyla cümlesini dudaklarında sonlandırırken attığı adımın uçuruma olduğunun farkında değildi. Vural hırsıyla yapıştı saçlarına. Dudaklarının hapisliğine hiddeyi yansıdı. Senelerdir susuz bedevi gibiydi Süheyla'nın çöllerinde. Gömleğinin düğmelerinde hissettiği kelebek dokunuşları kendine getirdi. Zihnindeki her karanlık köşe kendisini belli ederken acımasızlığı vücut buldu aynı anda.

"Kalmak için bana sunacağın şeyin bedeninin olduğunu mu sanıyorsun?"

Ok gibiydi her kelime Süheyla için. Gözlerinin ka-

rarması anlıktı sadece. Vural'ın gömleğini bırakıp üstündeki pembe gömleğin yakasına yapışıp asıldı hızlıca. Düğmeler koparak fırlarken öteye beriye, Vural'ın gözlerine şaşkınlık peydah oldu.

"İşe yarayacaksa al o zaman bedenim senin. Kalbimi çoktan sana vermişim, bedenimin lafı olmaz."

Bu sefer Vural'ın tokadı patladı Süheyla'nın suratında. Yere savrulan kadının narin bedenini kuş misali kaldırıp kanepeye fırlattığında kızgınlığı bomba misali patlıyordu. Çenesinden yakaladı sertçe, kendisine bakmaya zorladı.

"Lan ben seni gözlerimle bile soymadım senelerce. Yanına yaklaşmadım bir kere bile. Tenini haram bildim. Sağ gözümünden sol gözüme sakındım. Şimdi bir fahi..."

Vural devamını getirmemek için dudaklarını ısırdı. Sıkıtığı çenesini bıraktığında kadının dudağının kenarından sızan kanı görünce yaptığı dank etti kafasına.

"Fahişe diyeceksin değil mi? Gözündeki değerim bu mu? Seninle olmak için bu kadar düşmeme rağmen beni oturttuğun makam bu mu? Ben seni gönlümün efendisi ilan etmişken hem de."

"Sus ..."

"Git Süheyla, sus Süheyla... Bana sormak aklına gelmiyor mu Vural? Sen ne istersin demek aklına gelmiyor mu?"

"Sus dedim..."

"Sen benim iyiliğimi düşünüyormuş gibi yaparak içini rahatlatabilirsin. Ama benim gözümde sadece aşkını yaşayamayacak kadar korkak bir adamsın."

"Sus dedim sana. Sussss!"

Vural hırsla doğrularak odanın içinde dönüp dururken önüne çıkanı devirip yerle bir ediyordu kendi yüre-

giyle birlikte. Korkak mıydı? Belki de. Ama onun aşkta anladığı buydu. Bencillik olmazdı aşkta. Sevdğine daimi mutluluğu sağlayamadıktan sonra ne anlamı vardı ki yanında tutmanın? Namlunun ucundaki bir adamın ailesi olması zordu. Biliyordu. Görmüştü. Duymuştu. Devran gibi bir adamın bile yanından kaldırmışlardı karısını. Zarar vermişlerdi. Ölümlerden dönmüştü. Vural'ı bekleyen akıbet belliydi. Süheyla'yı koluna taktığı anda hedef olacaktı. Düşman çoktu bu âlemde. Gizli saklı bir yaşama mahkûm etmek hak mıydı? Hayır... Süheyla bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Eğer onu şimdi gönderirse belki küçük bir mahallede evinin perdelerini açacaktı bir sabah keyifle. İçeriden kızı ya da oğlu koşarak gelecek, sarılacaktı bacaklarına. Pazara gidecekti. Akşam kocasına, çocuklarına sofralar hazırlayacaktı. En önemlisi güvende olacaktı. Varsın kötü bilsindi onu, önemli değildi. Bu ıstırapı sonsuza kadar göğüslemeye razıydı Vural.

"İki gün veriyorum sana. Toparlan. Seni İzmir'e göndereceğim. Evin hazır. Küçük bir özel okulda müzik öğretmenliği yapacak, normal bir yaşam kuracaksın kendine..."

Süheyla kırgınlığı taşarken tüm bedeninden dikildi karşısına son darbeyi vurmak için.

"Kocamı da seçseydin. Bir o eksik. Ama şöyle yiğit olsun. Bir ömre bir korkak yeter."

Ardına bile bakmadan çıktı odadan Süheyla. Arkasında bıraktığı virane adamın acısına da sırtını döndü aynı anda.

* * *

Mehveş üst kattan gelen gürültülere daha fazla ka-

yıtsız kalamamış tam yukarı yönelmişti ki Süheyla'yı gördü. Ardından yıldırım hızıyla geçip giden kadını tutamamıştı bile. Hızla merdivenleri çıkarak daireye ulaştı. Kapıyı açtığında içeride gördüğü manzara kurşun yemiş gibi sarstı Mehveş'i. Bir kere bile görmemişti Vural'ı ağlarken bu zamana kadar. Tek bir gün bile. Babaları öldüğünde bile gözyaşlarını saklamayı başarmıştı genç adam. Büyük adımlarla yanına ulaşıp yere çökmüş yüzünü avuçları arasına aldı.

"Vural?"

"Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim," diyerek hırsıyla doğruldu Vural.

"Vural, yapma ne olur."

"Olan bir şey yok. Söyle kızlara, Süheyla'ya toplanması için yardım etsinler. İki gün sonra gidecek."

Mehveş'in iri safir gözleri kocaman açılırken Vural göz göze gelmemek için üstün bir çaba harcıyordu.

"Sen ciddi miydin o gün? Ne demek gidecek?"

"Gidecek Mehveş..."

"Nereye?"

"İzmir'e. Kalacak yer, iş; hepsini ayarladım. Gidecek ve bir daha gelmeyecek."

"Saçmalama Vural. Bunu nasıl yaparsın? Onun seni sevdiğini görmüyor musun?"

"Siz beni niye görmüyorsunuz lan? Ben sevmiyorum muyum? Ama mutlu olması için vazgeçiyorum kendimden. Bunu anlaması neden bu kadar zor? Normal olmasın mı Mehveş? Bir ailesi olmasın mı? Onu seven, akşamları belinde silah yerine elinde ekmekle eve gelen bir kocası olmasın mı? Süheyla'ya burada ne verebilirim ki ben? Gidecek. Özgür olacak..."

"Sen aklını kaybetmişsin. Aşk bu... Senin normal ol-

sun diye gönderdiğin kadın sensizlikten ölür."

"Ölmez... Ölmeyecek. Gidecek ve normal bir hayat sürecektir."

"Ferman buyurdum diyorsun yani? Saçmalama Vural. Kız senelerce burada yanında kaldı. Varlığın bile yetti ona. Hiçbir talepte bulunmadı bunca zaman. Ne senden ne benden. Şimdi onu gönderirsen sahip olduğun tek cenneti elinden alacak, cehenneme mahkûm edeceksin. Esas sen onu kendi ellerinle gönderirsen esir olacak Vural."

Vural bakışlarını koparıp aldı Mehveş'den, ceketini tek omzuna atıp kapıya yöneldi.

"Kararım kesin... Karışmayacaksın."

Mehveş'i ardında bırakıp hızlıca Yakut'tan ayrıldı Vural. Söz verdiği gibi Yorgo'nun yolunu tuttu.

Mekâna vardığında Hâkim'in de yeni gelmiş olduğunu gördü. Kapının önünde selamlaşan ikili birlikte içeri girdiğinde Yorgo elinde tepsi kalakalmıştı öylece. Şaşkındı.

"Kimdir buranın ası..." diyerek başladı Hâkim Vural'ın garip bakışlarına aldırmadan.

Yorgo hemen toparlandı.

"Benim."

"Nerde rakının hası?"

"Bende."

"Hani benim çilingir?"

"Şu köşede."

"Hani nerededir dost?"

Yorgo bir an duraksayıp dudağı hafifçe yukarıda dille geldiğinde Vural'ın duruşundan bile birçok şeyin değiştiğini anlamıştı.

"Yanındadır işte."

Hâkim gülümseyerek başını çevirdi yanındaki adama. Şaşkınlığını atmış hafif bir gülümsemeyle eşlik etmişti Hâkim'e.

"Hoş geldiniz Vural Bey," diyerek elini uzattı Yorgo.

"Hoş gördük."

"Sofrayı hemen hazır ediyorum Hâkim, geçin siz."

Hâkim tamam diyerek Vural'ı yönlendirdi. Masaya oturduklarında onlardan hariç iki masanın ufaktan toparlandığını fark etti. Yorgo kaşla göz arasında çocukları organize etmiş, usulünce boşaltmıştı mekânı.

"Ne güzel bir karşılamaydı o öyle."

"Yorgo ile aramızdaki bir atışmadır bu. Bir süre sonra vazgeçilmezimiz oldu. Her geldiğimde tekrar ederiz. Bu sefer biraz farklı oldu sadece."

"Anladım."

"İyi misin Vural? Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey, Hâkim."

"Yorgo ehlikeyifleri boş ver, rakıyı göm masaya. Mezemiz aşk acısı bu akşam, belli."

Vural hızla önüne eğdiği kafasını kaldırıp Hâkim'e baktı.

"Şaşıрма. Sabahki Vural ile şimdiki Vural arasında öyle büyük bir fark var ki, aşktan olduğunu anlamamak için salak olmak lazım."

"O kadar mı belli? Lan ben de gizliyorum diye böbürleniyorum."

"Başkalarından belki ama benden gizleyemezsin."

"Neden Hâkim? Neden böylesin sen?"

Masaya gelen kadehler mezeler yerleşirken sessiz kaldı Hâkim. Ama gözlerini bir an olsun ayırmadı Vural'ın gözbebeklerinden.

"Nasıl Vural?"

"Hayle işte; Güçlüsün, ne istediğini biliyorsun, önüne
karanlık zorluklar gözünü korkutmuyor, gözü karasın...
Nasıl geliyor bu güç Hâkim? Başkası olsa şakağına üç
kumpun sıkmış, çoktan cesedini çöplüğe gömmüştüm.
Nasıl sana yapamıyorum?"

Cevap basit Vural; ben sevgiye inanıyorum. Onun
en büyük silah olduğunu, en güçlü ilaç olduğunu, en
güzel voldaş olduğunu biliyorum. Gönلümü karartma-
dım hiç. Belki yaşamadıklarım yüzünden. Senin gibi ya
da Mehvey gibi zor bir başlangıç yapmadım ben haya-
ta. Ama hayatı gördüm. Çevremde olan bitene sadece
sevgi kalmadım. Hepsini gördüm; acıları da sevinçle-
ri de. Bazen yaşamasan da tecrübe edersin birçok şeyi.
Gözü belirsiz bir insanın sevgi sayesinde nasıl ışıkla
olduğunu, nasıl harika bir insana dönüştüğünü gör-
düm. Bir annenin kanından olan ile canından olan iki
evladını nasıl birbirinden ayırmadığına tanık oldum.
Daha sayamayacağım birçok şey var Vural. Hayatın ta
kendisine tanık oldum. Acıları tecrübe edenler hayatın
sadece karanlık taraflarını görürler ilk olarak. Ben ya-
ram olmadığı için aydınlık taraflarını daha çabuk göre-
biliyorum sanırım. Böyle işte."

Hâkim tüm cümleleri ardı ardına dizdi. Soluğu tüke-
nince kadehinden büyük bir yudum aldı. Karşısındaki
adamın söylediklerini tarttığını görebiliyordu.

"Yani sen şimdi diyorsun ki sevgi önemli. Tamam,
bunu ben de biliyorum. Ama sen aşk için gözü kara
olurken ben vazgeçmeyi seçiyorum."

"Ben sevgiden bahsettim Vural, aşktan değil. Eğer
konu aşk olacaksa o zaman tanımlar değişir. Herkesin
aşkı başına taç edişi farklıdır. Kimisi ölürcesine sevdala-
nır, kimi öldürürcesine... Sen hangisisin Vural?"

"Sanırım ben öldüren tarafım her zamanki gibi."

"O zaman ölümüne aşklara içelim Vural."

"İçelim Hâkim."

İki adam bir süre sessizliği meze niyetine paylaştılar. Söyleyeceği, soracağı çok şeyi vardı Vural'ın ama gereksiz gelmişti hepsi birdenbire. Devran abinin anlattıkları, sonrasında Hâkim'in kararlılığı, son olarak da Kutsal'la arasındaki bağı görmesi değiştirmişti işin şeklini. Anlamsızdı kabadayılık taslamak böyle bir adama.

"Zamanı belirledin mi?"

"Bu hafta sonu."

"Çok erken."

"Bundan daha fazla ayrı kalamam artık Vural. Garip biliyorum ama durum bu..."

"Anladım."

"Yarın Ağva'daki çiftliğe gidip hazırlıkları yapacağım. Sonra da ailemle konuşmalıyım. Onları alıp çiftliğe götüreceğim. Sana haber veririm zaten."

"İçim rahat değil. Mehveş iyidir hoştur, sana karşı da boş değil; bunu en iyi ben anlarım emin ol ama delidir. Ne yapacağı belli olmaz."

"Biliyorum. O yüzden kalabalık bir aile ortamında karşılayacağım onu. Göreceği manzara onu şaşırtacak ve deliliğini baltalayacak. Sonrasında beni süründürecek ondan eminim. Ama görmeli Vural. Kutsal ile beni görmeli, ailemin içinde baş köşede yerlerinin hazır olduğuna tanık olmalı. Şimdi kolundan tutup götürsem inanmayacak ki, sen de biliyorsun. Tanıyorsun. Aman vermedi Vural bana. Başka çare bulamadım."

"Haklısın. O duvarların yükselmesine en büyük sebep benim aslında. Sırf bu yüzden kızıyorum kendime. Kutsal'ın babası Ali..."

Hâkim'in çatılan kaşları gözünden kaçmadı Vural'ın. Genç adamın gece karası gözleri sanki daha bir kararmıştı. Tahammülü yoktu, belliydi.

"Yani Ali ölmeden önce, Mehveş'in hamileliği süresinde pek yakın olmadım ona. Hatta erken doğurmasına sebep oldum. Tartışmıştık o akşam. Kızmıştım ona çok. Ali'nin ismini vermemişti bana. Öldüreceğimi biliyordu. Hep aşkından öyle yaptı sanmıştım. Halbuki hayatından çıkarmış bir kalemde; unutmuş, silmiş, atmış içinden. O yüzden adını ağzına almazmış. Bilemedim. Sonrasında buldum tabii. Öldüresiye dövdüm. Çok geçmeden ölüsünü buldular; uyuşturucu komasına girmiş, aşırı dozdan da öldü. Bir kere bile adını ağzına almadı Mehveş. Öldüğünü söylediğimde, 'Kim?' dedi. Ama sonrasında koca koca duvarlar inşa etti çevresine. En güvendiği adam olarak ben de onu yalnız bırakmıştım en hassas döneminde. O yüzden görmüyor Mehveş sendeki farklılığı. Görse de tepki vermiyor. Karşılık vermiyor."

"Ne yapalım, bizim de kaderimizde bu varmış Vural. Alev misali avuçlarımızın arasına alıp yanmadan efsane olunmazmış. Aşkla yanacağız önce. Sonra efsane oluruz ikimiz de..."

Zordu sevdayı mesken bellemiş yüreklerde ev sahibinin kapıyı vurup çıkması. Hâkim kapısını açmış bu yur etmeye hazırlanırken gönlünün sahibesini, Vural yaka paça çıkarıp kapının önüne koyuyordu kalbinin eşini. Her iki adam da aşkla yanıyordu. Efsane yazacak kalem hangisinin eline düşecekti kimse bilmiyordu.

ANAHTAR

Yüreğinde kilidi olanın anahtarı sevgi olur her zaman. Ama anahtarı kimin elinde tutacağına ancak kader karar verir.

Hâkim'in elinde tuttuğu anahtarların efsunlu sesi yüreğine kilit vuran Mehveş'e daha ulaşmamıştı. Ama yüreğinin önünü mesken bellemişti çoktan. Yanında "kutsal" bir emanetle bekleyecekti. Ardına ailesini alacak, sevgiyle çizilen büyük tabloya buyur edecekti sevdiği kadını. Ama öncesinde hazırlanmalıydı. En önemlisi de Kutsal için yapacağı hazırlıktı. Gerekli görüşmeleri yapıp yola çıktığında Vural'la konuşmuş, son düzenlemeleri yapmışlardı. İki gün sonra oğlu yanı başında olacak, kendi gölgesi yükselecekti üzerinde. Sol yanından, yamacından ayırmayacaktı artık onu. Yol boyunca yüzündeki gülümseme bir an bile kaybolmadı.

Ağva'daki çiftliğe vardığında, Mahmut Efendi karısı Fatoş'la birlikte karşıladı Hâkim'i.

"Hoş geldin Hâkim bey oğlum."

"Hoş buldum Mahmut Abi. Nasılsın?"

"Sağlığına duacıyız."

"Estağfurullah. Sen nasılsın Fatoş Abla. Sarma yaparsın bana di mi?"

"Sen iste Hâkim, yaparım elbet."

"Harika. Hafta sonu misafirlerim olacak Mahmut Abi. Üst kattaki odaları ona göre ayarlayalım. Alt katı boşalttın değil mi?"

"Boşaltım oğlum. Temizlendi de."

"Tamamdır. Birazdan ustalar gelecek, ufak bir tadilat olacak. Büyük bir çocuk odasına dönüşecek. Tuvaletteki klozeti çıkarttın mı?"

"Çıkarttım. Bizim Hakkı ustaya söyledim, gelip söktü. Ama nedendir bilemedim."

"Küçük çocuklar için olan klozetlerden taktıracağım Mahmut abi."

"Kimdir bu küçük misafir, merak ettim."

"Oğlum gelecek Mahmut abi."

Adamın yüzünde büyüyen şaşkınlığa Hâkim'in gülümsemesi eşlik etti.

"Anlamadım..."

"Anladığın gibi abi. Oğlum Kutsal gelecek."

Kapının ardındaki sesler ustaların geldiğini belli ederken daha fazla açıklamada bulunmadı ve hevesle adamları karşıladı.

"Fatoş Abla bir çay yapıversen, sana zahmet."

"Hemen oğlum."

Hâkim alt kata indiğinde geniş alanın çalışmaya uygun olduğunu görünce keyiflendi. Bu katı geçen sene boyatmıştı. Tertemizdi.

"Ustacım, sen adamını önce banyoya sok. Klozeti taksın. Ben de bu arada sana oyun sahasını nasıl düzenleyeceğimizi anlatayım. Şu köşeye yumuşak zemin kaplamasını döşeyelim. Sonrasında da o plastik çitleri koyarız çevresine. Küçük parkı ve top havuzunu da şuraya. Raflar bu köşede olacak. O büyük tahtayı da şu

duvara asalım. Masasını ve malzemelerini de hemen önüne koyarız. Salıncağı şu tarafa kuralım. Sağlam bir kanca çak ama tavana. Büyük plazmayı ve kanepeyi de bu tarafa koyacağız. Top şeklindeki yumuşak koltukları da etrafına koyarız."

"Hâkim Bey, bana hiçbir iş bırakmadın sen."

"Anlatması kolaydı ustam. Sen bunların hepsini bugün yetiştireceksin, işin zor kısmı sende."

"Evvel Allah beyim, merak etme sen. Dursun! Banyoya başla hemen. Ali sen de çocuklara söyle malzemeleri indirsinler. Sen bak keyfine beyim. Biz hallederiz."

"Olmaz, ben de yardım edeceğim."

"Aman beyim, ne gerek var?"

"Var var, karışma sen usta."

Hâkim üst kata fırlayıp üzerini değiştirdi, çaylarla alt kata inen Fatoş Hanım'a yetişti.

"Tam zamanında ablam."

"Hâkim, bak ben daha yeni temizlediydim buraları... Söyle ustalara pisletmesinler, valla kovalarım hepsini..."

Hâkim kahkahasına engel olmadı.

"Ustam bak, Fatoş abla sakın kirletmesinler kovalarım, diyor. Ona göre benden söylemesi."

"Sen merak etme ablacım, bulduğumuzdan daha temiz bırakacağız."

Hâkim bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da inen malzemeleri kontrol ediyordu. En son getirilen iki büyük kutuda oyuncaklar ve çeşitli etkinlik malzemeleri vardı. Ustanın, iki bardak çay içinceye kadar bütün yer kaplamasını tamamladığını gördüğünde keyfi katlandı. Sandığından daha çabuk tamamlanacaktı. Hazır olacaktı oğlunun odası.

Burada onunla birlikte geçireceği zamanları düşün-

dükçe gönlü huzurla doluyordu. İstanbul'da da bakmıştı yeni bir ev. Kutsal'ın gönlüne göre, hak ettiği gibi büyüyeceği büyük, bahçeli bir ev bulmuştu Sarıyer sırtlarında. Pazar günleri büyük kahvaltı sofraları kuracaklar, Kutsal cıvıl cıvıl sesiyle bahçesindeki bülbüllerini kışkandıracaktı. Gideceği okulları bile düşünmüştü Hâkim. Ona her şeyin en güzelini verecekti. O kara gözlerindeki kırıkları süpürecekti sevgisiyle. Ömrünü adayacaktı ona. Hayalleri büyüktü. Mehveş'in onu reddetmesi ihtimali ise bir köşeden kendisini gösterdiğinde içindeki umutla bastırıyordu onu. Yoktu öyle bir ihtimal Hâkim'in gözünde. Mehveş onu elinde Kutsal, yanında ailesiyle gördüğünde inanacaktı aşkına. Vural'ın desteği en büyük silahlarından biriydi. Bir diğer silah ise kararlılığıydı. Tüm bunların yanında ona kucak açan kocaman aileyi görünce sırtını dönemeyecekti Mehveş.

"Beyim, salıncak da tamam. Sıra plazmaya geldi ama ben ondan anlamam."

"Sen merak etme, onu ben hallederim."

"O zaman ben rafları çakıyorum."

"Tamam usta, sen bak işine. Büyük kısmı halloldu zaten. Elin hızlıymış, sandığımdan daha çabuk yol aldık."

Usta teşekkür ederek işine dönerken, Hâkim çalan telefonla yukarı kata yöneldi

"Efendim Vural?"

"Nasılsın Hâkim?"

"İyiym, Ağva'ya geldim. Kutsal için düzenlemem gereken bir-iki şey vardı. Onları ayarlıyorum."

"Anladım, kolay gelsin. Akşama dönecek misin?"

"Döneceğim Vural, hayırdır?"

"Hiç, görüşürüz belki diyecektim."

"Bir sorun mu var?"

"Yok, bildiğin şeyler. Sadece ..."

Vural gerisini getiremedi. Aklına gelen bile şaşırmasına yetiyordu. Bir-iki hafta önce öldürecek kadar sinir olduğu adamın dostluğuna duyduğu ihtiyaç sarsıyordu onu.

"Anladım Vural. Döndüğümde ararım, görüşürüz. Yarın çok uygun olmayacağım çünkü."

"İşin varsa eğer..."

"Vural, buluşma ayarlayamayan ergenler gibi yapmayalım, ne dersin."

"Hâkim, çabuk mu indirdim acaba yelkenleri suya, emin olamıyorum."

"Sen akşama gel koçum, yelkenlerini şişir bir, bakalız bizi nerelere götürecekt."

"Hadi bakalım, öyle olsun."

"Vural?"

"Efendim Hâkim."

"Mehveş nasıl?"

"Sinir küpü Hâkim. Ne yapacaksan bir an evvel yap, vallahi Yakut'takiler duacı olacaklar sana."

Hâkim yüzünde gün boyunca silinmeyen gülümsemesiyle kapadı telefonu. Onu düşününce bile baharı tek mevsim bellemiş ruhuna ılık yağmurlar yağıyordu. Ayaza çekmemişti hiçbir zaman Hâkim, hep bahara gebeydi ruhu. Ama şöyle mis gibi toprak kokmamıştı, yar kokusu bulaşmamıştı. Yakında o da olacaktı.

* * *

İbrenin düşmesine izin vermeden saatlerdir dönüyordu boş pistte Mehveş. Yola verdiği dikkat aklını örümcek ağı gibi sarıyor, ardındaki karamsarlıkları giz-

liyordu. Yok etmesi mümkün değildi ya sadece üstünü örtüyordu. Kaç hafta olmuştu onu görmeyeli? Son kez dudaklarına düşürmüştü nefesini ve geceye karışmıştı Hâkim. O günden beri güneş yüzünü göstermiyordu Mehveş'e. Ne bir ses vardı ne de iz.

Bir daha Yakut'a gelmeyeceğim dediğinde o saçma bir haftalık anlaşmayı sonlandırdığını düşünmüş ama yanılmıştı. Belki de başka birine konmuştu gönlü. Aklına düşenle gaza asıldı biraz daha. İbre ilerledikçe Mehveş'in hayal kırıklığı çoğalıyordu.

Neden, sorusu tüm cümlelerin başını çekiyordu sanki. Ama cevapları asla çünkü'yle başlamıyordu. Cevap verecek olan yoktu ki... Yaşananları aklına getirdiğinde deliliğe ne kadar da yakın olduğunu düşündü. Sanki hiç var olmamıştı Hâkim. Hiç o buğulu davudi sesiyle, gözünün içine baka baka şarkı söylememiş, hiç dudaklarını benimsin dercesine içmemişti. Yoktu sanki; hiç gelmemişti, hiç öpmemiş, hiç sevmemiş... En çok canını yakan buydu aslında. Bir anlığına da olsa aşkına inanmıştı Mehveş, en azından inanmaya hazırlamıştı kendisini. Öyle bakan bir adamın gözlerinin haresini yalanla çizme ihtimali yoktu. Ama yanılmıştı. Fazla naz âşık usandırır misali olmuştu bekli de...

Hızını düşürüp pistin çıkışına yöneldi. Sakinleşmesini sağlamadığı gibi aklındakileri atmaya da yaramamıştı saatlerdir kullandığı araba. İlacı belliydi Mehveş'in ve sadece ona ulaşmak için bastı gaza.

Eve vardığında güneş daha batmamıştı. Apartmandan içeri girdiğinde merdivenlerin başından bile Kutsal'ın cıvıldaışlarını duyabiliyordu. Zili çaldığında rutin bozulmamış "Ben aççam kapıyı yaa ben aççam..." nidaları yükselmeye başlamıştı.

"Annesi..."

"Kutsal'ım... Paşam, özledin mi sen beni?"

"Ösledim tabi akıllım. Bugünden önceki gün..."

"Yani 'dün' Kutsalcım..."

"Ben de onu diyoyum, bugünden önceki gün payka gittik, yoktun. Ay dede çıktı, yoktun. Şabah oydu, yine yoktun... Büşbüyük süydü bu sakbalmaç..."

Mehveş içeri geçerken kucağına aldı miniğini.

"Saklambaç oğlum, tekrar et bakalım..."

"Ama annesi şen hep böyle yapıyoyşun."

"Peki tamam..."

"Mehveş, hoş geldin kızım, hayırdır?"

"Yok bir şey Ümmü Abla. İşim yoktu bugün, Yakut'a da geç gideceğim. Sizi özledim."

"İyi yapmışsın kızım. Aç mısın? Hazırlayayım mı bir şeyler?"

"Yok ablam, akşam yemeğine ne kaldı şunun şurasında. Yeriz birlikte."

"Sen bilirsin kızım, yalnız sevdiğin yemek yok haberin olsun."

"Eyvah enginar mı yaptın?"

"Vallahi yaptım, Kutsal seviyor kızım, ne yapayım."

"Oğlum normal çocuklar gibi hamburger sevsen ölür müsün? Enginar seven çocuk mu olur ya?"

"Ama ben şüpey kahyamanım bikerem... Süpey kahyamanlar süpey sebzeley yey..."

"Aman tamam... Ye sen enginarını. Ben de eskileri yâd eder zeytin ekmek yerim..."

Ümmü Hanım aniden başını kaldırıp göz göze geldi Mehveş'le. Buruk bir sancı oturuverdi yüreğine. Geçmiş kendisini hatırlatırken, zeytin kokusu geldi sanki burnuna.

Tufan Bey, Mehveş'i evine getireli daha iki hafta olmuştu. Terbiyeden ve disiplinden bihaber olan kızı eğitmek için Ümmü de o da üstün bir çaba sarf ediyorlardı. Çabuk öğreniyordu Mehveş. Oturması kalkması, yemesi içmesi bile düzelmeye başlamıştı. Ama ah o dili yok muydu, o küfürbaz dili... En çok ondan haz etmiyordu Tufan Bey.

O gün bahçede korumalardan birinin silahını kapıp kaçırdığında, genç adam sinirlenmiş, kaçmaya çalışan kızı sertçe kolundan çekip yere düşmesine sebep olmuştu. Korkusu silahın kazara ateş alıp kendisine ya da birisine zarar vermesiydi. Ama bu yaptığı hırçın prensesin hoşuna gitmemiş ve en galiz küfürleri ardı ardına sıralamıştı. Balkona çıkan Tufan Bey'in onu dinlediğinden habersizdi.

"Mehveş! Yanıma geliyorsun, hemen!"

Mehveş küçük ayaklarıyla yeri döve döve korumanın yanından ayrılmış ve içeri girmişti. Tufan Bey'in karşısına geçtiğinde hatasının farkında değildi ama adamın kara fırtınaları andıran yüzü, ondan ilk kez korkmasına sebep olmuştu.

"Dövecek misin?" diye sorduğunda Tufan Bey'in siniri daha da yükselmişti.

"Sana el kaldırmayacağım Mehveş, hiçbir zaman. Ama bu seni cezalandırmayacağım anlamına gelmez."

"Ama..."

"Aması yok Mehveş; sana küfür yok, demiştim. Bir kızın küfretmesi kadar çirkin bir şey yok."

Ümmü Hanım olanlardan habersiz yemek hazır diyerek salona girdiğinde gergin ortamı hemen fark etmişti.

"Geliyoruz Ümmü, sen Vural'ı çağır."

"Peki..."

Ümmü korkuyla büyük masaya geçerken Vural çağırılmasına bile gerek duymadan, yemek saati geldiğinin bilincinde masada yerini almıştı çoktan. Tufan Bey yanında Mehveş ile masaya geldiğinde Ümmü Hanım çorbaları servis etmeye başlamıştı bile. Mehveş'in tabağına uzandığında Tufan Bey'in sert sesi masanın ortasına bomba gibi düşmüştü.

"Mehveş'e zeytin getir Ümmü. Yemek yemeyecek, cezalı. Bir dilim de ekmek ver."

Ümmü Hanım şaşkın şaşkın gözlerini kırptırırken Tufan Bey'in yemek salonunu inleyen sesiyle mutfığa fırlamıştı. Çorba koymaya niyetlendiği kâseye iri siyah zeytinleri doldurup masaya geri döndüğünde Mehveş küçük burnunu havaya dikmiş, elindeki koca ekmek dilimini ağzına tıkmıştı.

"Sadece tek bir dilim ekmek yiyeceksin Mehveş, hepsini ağzına tepme istersen."

Mehveş bir tane zeytin tanesini ağzına atmış, çekirdeğini önündeki kocaman altın yaldızlı servis tabağının ortasına koyarak ayağa kalkmış, gözlerine dolan yaşları bastırarak, "Afiyet olsun," demiş ve odasına çıkmıştı.

Kalkmaya niyetlenen Ümmü Hanımı bir bakışıyla gerisin geriye oturtan Tufan Bey'in ciğerinin köşesi sızlamıştı inceden ama elinden gelen bir şey yoktu. Öğrenmeliydi Mehveş. El kaldıramayacağına göre ancak böyle cezalarla aklını başına getirebilirdi.

Gece boyunca ortalarda gözükmeyen Mehveş'i ne kadar merak etse de hiç ses etmedi Tufan Bey. Saat gece yarısını geçtiğinde odasına yöneldi. Aralık olan kapıdan sızan incecik ışığa dikkat kesildi. Mehveş arkası dönük bir şeyler yapıyordu. Tam içeri girecekti ki Vu-

ral'ın sesini duydu. Kendi kendine söyleniyordu:

"Ah be baba, bula bula bu geceyi buldun evde kalacak? Of... Of...."

Tufan Bey kaşları çatılı içeri girdiğinde korkuyla sıçradı olduğu yerde Vural.

"Hayırdır oğlum, planlarını mı bozduk?"

"Of baba..."

"Vural!"

"Bir şey yok baba, öylesine söyledim."

"Ne olduğunu söylemek için üç saniyen var evlat."

Vural ilk kez sinirle baktı babasına. Hırsla yanına gitti, kolundan tutup çekiştirdi. Hızla Mehveş'in odasına daldıklarında Mehveş korkudan olduğu yere çökmüş, elindekilere sarılmıştı sıkı sıkı. Vural tek kelime etmeden, iki yanında sıkılı yumruklarıyla babasına Mehveş'in elindekileri işaret etti. Tufan Bey ışığı yakıp da tüm odayı aydınlatığında gördüğünü ilk olarak anlayamadı. Yanına yaklaştığında ise can yakıcı ayrıntılar ciğerindeki sızıyı derinleştirdi. Ümmü Hanım sesleri duyup odaya daldığında karşılaştığı manzara karşısında donuverdi aynı Tufan Bey gibi.

Mehveş'in elinde göğsüne bastırarak sarıldığı ekmek somunu, yatağının altına ötelemeye çalıştığı küçük kutunun içinde ise küflenmeye yüz tutmuş bir parça kaşar peyniri, biraz zeytin, bir dilim kek ve bir adet gofret vardı. Vural babasına bir dolu sitemi içinde barındıran bir bakış atıp odadan çıkarken Tufan Bey Mehveş'in yanına diz çökmüştü.

"Mehveş? Aç gözlerini kızım, bak bana..."

Mehveş gözlerinden kurtulmak için büyük savaş veren gözyaşları akmasın diye sımsıkı kapadığı gözlerini, Tufan Bey'in şefkatli sesiyle açtı yavaşça. Kendi

gözleri gibi dolu dolu bakan adamı anlamaya çalıştı.

"Ver onu bana kızım. Bak, her taraf kırıntı oldu, üzerine basılmasın."

Mehveş korka korka göğsüne bastırıldığı ekmeği uzattı. Tufan Bey eline alır almaz bayat olduğunu anladığı ekmeği, ne zamandır sakladığını merak etti.

"Neden saklıyorsun kızım bunları?"

Mehveş gözlerini kaçırdı.

"Yurtta Ayfer denen o oros..." Sustu hemen. Tekrar küfretmek demek aç kalmak demekti.

"Ayfer denen kadın beni sevmezdi. En ufak bir olayda da yemekle cezalandırırdı. O zamanlar bana bir dilim ekmek ve bir tane zeytin verirdi. Ben de açlıktan uyuyamazdım. Sonra sabah kahvaltılarında ekmek dilimlerini ve bir-iki zeytini saklamaya başladım. Alışmışım..."

Tufan Bey yaptığı hatanın farkında, sıkı dişlerini kırarcasına. Tokat atsaydı canını daha az acıtacağını fark etti. Doğru bildiğiniz yanlışları ancak tecrübeyle sabitlerdiniz. Tufan Bey ilk yanlışını can yakıcı bir şekilde tecrübe ederken kolları arasına alıp bağrına bastı safir gözlü ceylanını.

"Öziir dilerim Mehveş. Bir daha asla, her ne yapmış olursan ol seni açlıkla cezalandırmayacağım. Asla..."

Ümmü Hanımın gözünden düşen tek damla yaşı parmağının ucuyla dağıtıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sen ağlama sultanım, ben enginar yerim. Yeter ki sen ağlama."

Ağlamak istiyor, gözyaşına ortak olmak istiyor ama yapamıyordu Mehveş. Bir gün özgür kalacaktı her bir

gözyaşı. Ama ne zaman olacağını bilmiyordu. İçindeki kapalı kapılar ardına sakladığı enkazın üzerine çaktığı asma kilitler açıldığında çözülecekti belki de gözyaşları. Ama anahtarın ona baharı müjdeleyen yârda olduğundan habersizdi. Sonrasında özgür kalan gözyaşlarının mutluluktan mı yoksa acıdan mı olacağı ise meçhuldü...

YÜREK GÜCÜ

Beklenenin kutsallığını, bekleyenin yürek gücü belirler. Bahar dallarından düşer kimi zaman hasret ; kimi zaman ise fırtınanın gözünden. Ama yüreği büyük olanın fırtınası ne kadar yıkıcı olursa olsun baharı müjdelers...

Hâkim bahar dallarına uzanmış bekliyordu ama ardından gelecek fırtınadaydı aynı zamandı gönlü. Mehveş'in damarlarında dolaşan deli kanı adı gibi biliyor, hepsine inat yürek gücü direniyordu. Açmıştı kollarını Hâkim, hazırды. Yeni doğan günle kavuşacaktı en kıymetlisine. Sonrası hasretini getirecekti beraberinde. Gözlerine kan oturacaktı belki, belki de yüreği nâr olacaktı ama değerdı. Kısacık sayılacak ömrünü bir kalemde temize çekmeye razıydı. Annesi ve babasını karşısına aldığında korkusuzdu her zamanki gibi. Söz konusu Kutsal olunca korkunun esamesi siliniyordu zihninden. Ama beklemediği tepki sarsılmasına sebep olmuştu. Hatice Hanım kırgın gözlerle bakmış, yay gibi kaşlarını da çatmıştı aynı zamanda.

"Sana yakışmayan bir kadını mı yâr belledin oğlum?"

"Anne..."

"Söyleyeceğin hiçbir şey kararımı değiştirmez. İstemiyorum, ben böyle hayal etmedim."

Hâkim sinirlenmeye başlıyordu. Hayali kurulamayacak kadar özeldi yaşadığı, nasıl anlamazdı?

"Ben sizden izin istemiyorum. Yanımda olun, diyorum sadece. Bunu anlamak zor olmasa gerek anne."

Mehmet Bey sesini çıkarmadan dinliyordu konuşanları, elbet müdahale edeceği zaman gelecekti. Erkin ise şaşkıındı. O da en az Hâkim kadar beklemiyordu böyle bir itirazı.

"Ben anlayacağımı anladım. Ne iş yapıyor, diye soruyorum; cevap yok. Dul mu, diyorum; cevap yok. Sadece oğlu diyorsun, kadını da seviyorum diyorsun. Bize, ailene yakıştırdığın kadın bu mu? Ne idüğü belirsiz..."

"Hanımmm!"

Mehmet Bey'in sesi o kadar sert çıkmıştı ki, Hatice Hanım eli göğsünde soluksuz kaldı bir an.

"Sen gönlüne vurulduğum hatun olamazsın. Oğlumuz sevdasından bahsediyor, sen neden bahsediyorsun. Daha fazla konuşup benim canımı sıkma. Deli damarımı da oynatma. Eski defterleri dökmeyelim şimdi buraya."

Hatice Hanım gözlerine dolan yaşların ardı ardına yanağından yuvarlandığını hissetti. Hırsla elinin tersiyle sildi.

"Benim rızam yok. Ama istediğini yapmakta özgürsün," diyerek salonu terk ettiğinde Hâkim sinirle elini saçlarından geçirdi. Annesinin varlığına çok güveniyordu halbuki kurduğu planda.

"Sen takma annemi abi. Kutsal'ı bir görsün indiriverir suya yelkenleri."

"Öyle ama bir kanadımı kırdı Erkin. Ben çok mu şey istedim baba, Allah aşkına sen söyle?"

"Hâkim, oğlum, analık böyle bir şey. Kimseleri yakıştıramaz, kimseleri yeter göremezsın. Onun da elbet hayalleri vardı. Azıcık sıkıştırırsan sana bir isim bile verir kesin. Yapacak bir şey yok."

"Peki, sen baba?"

"Ben duruşumu az evvel belli etmiş olmalıyım."

"Yarın gelecek misin?"

"İnşallah oğlum."

"Ben de geleceğim abi, merak etme sen."

Hâkim her ne kadar kendini babasının ve kardeşinin verdiği destekle rahatlatmaya çalışsa da bir yanı eksik kalmıştı. Annesinin varlığı güzel bir koz olacaktı. Ümmü Hanımdan destek isteyecekti artık. Çok fazla duramadı. Ayrıldı baba evinden. Kendi evine geçerken eli telefonuna gitti. Vural'la konuşup son ayrıntıları belirlemeliydi. Ümmü Hanıma da haber vermesi lazımdı.

"Alo Vural?"

"Buyur Hâkim."

"Nasılsın?"

"Son bıraktığından beri aynıyım."

"Dinlemiyorsun ki beni."

"Boş ver beni Hâkim. Bir şey mi var?"

"Ayrıntıları konuşalım diyecektim."

"Hâkim vallahi bezdim. Daha kaç kere konuşacağız. Eve gidiyorum şimdi. Ümmü Ablaya söyleyeceğim, Kutsal için bir çanta hazırlayacak. Akşama da gider alırsın, geçersiniz çiftliğe."

"Fazla heyecanlıyım galiba."

"Korkunun ecele faydası yok Hâkim. Sen elini yılan yuvasına sokuyorsun. Umalım da Mehveş sokmasın

seni. Yarın Kutsal'ı aldığını söyledikten sonra haber ver bana muhakkak. Sabahtan küçük bir işim var, sonrasında Mehveş'in yanında olacağım. Arama ama mesaj at, olur mu?"

"Tamam Vural."

"Görüşürüz Hâkim."

"Vural!"

"Efendim?"

"Sağ olasin kardeşim."

"Eyvallah."

Hâkim için saatler geçmeyecek, güneş bir türlü terk etmeyecekti gökyüzünü kesin. Kutsal'a kavuşacağı an için sabırsızlığı çığ olup yığılacaktı ayaklarının dibine.

* * *

Süheyla önündeki kadehten büyük bir yudum alıp işaret etti. İçli kanunun tınları çalındı ilk kulağına, ağlatıyordu resmen Hasan kanunu. Ardından klarnet eşlik etti ona. Udun nazlı sesi karıştı sonra. Sardı Süheyla'nın yerle yeksan olmuş yüreğini her biri. Gözünden akan bir damla yaş dudaklarına kavuştuğunda da başladı vedasına:

Vazgeçtim...

Gözlerinden,

Vazgeçtim...

Sözlerinden

Bir ah de yeter.

Sessizce, kimsesizce,

Gönderdim dudaklarımı

Öpme al yeter.

Hiç tanımaz benim ellerini,

Bilmez yüreğim bilmez yüreğini
Ah bu koku, bu ten, bu dokunuş
Ah bu delilik sarsar bedenimi
Yok olma zamanı şimdi...

Hem ağladı hem vazgeçti Süheyla. Sessizce olmasa da avaz avaz da değildi işte. Delilik sararken benliğini koca bir ah çörekledi içine. Nefes istedi bir yudumluk, yok. Ses istedi ömürlük, yok... Vazgeçti Süheyla. En çok da kendinden... Bilemedi ondan saklanarak son kez bül-bülleri kışkandıran sesini yüreğine saklayan adamın sıkı yumruklarından hırsını aldığını. Bilemedi kan kaybını, can acısını.

Uzun zarif parmaklarıyla okşadı tek yareni mikrofonunu ve indi sahneden. Kimseyle vedalaşmayacaktı. Kimsesizliğini unutturan bu bir avuç güzel insanın yüzüne hüznün düşürmeyecekti. Geldiği gibi gidecekti Süheyla; ansızın ve sessizce.

Odasına çıkıp dolabına sakladığı küçük çantasını aldı. Hazır herkes salondayken gözükmeden kulise saklayabilirdi. Sabah olunca da yine kimseye görünmeyecekti nasıl olsa. Ama biri vardı ki onunla vedalaşmadan gidemezdi. Ofisin kapısını çalıp içeri girdiğinde Mehveş'i dirsekleri masaya dayalı, başını ellerinin arasına almış öylece dururken buldu. Onun da kalp acısı vardı. Hangisi daha çok kanatıyordu acaba? Gitmek mi, gide-ne dur diyememek mi?

Sormadı Süheyla. Safir gözlerini kendi gözlerine dikmiş kadının ruhunu ilk kez çıplak gördü. Savunmasızdı Mehveş. Tıpkı kendisi gibi... Ayağa kalkıp da karşısına geldiğinde göğsü titremeye başlamıştı. Yukarı doğru yükselip boğazına oturuvermişti hıçkırığı. Ağlamayan

dostunun da çenesinin gerginliğinden anlayabiliyordu aynı durumda olduğunu. Zorlamayacaktı sınırlarını. Boğazındaki yumruyu kora dönmüş bir demir misali yuttu ve kollarını açtı dostuna.

Mehveş hızla sarıldı candan arkadaşına. Gitme, diyemiyordu bir kere daha. Tüm gitmelerin sancısıydı bu aslında.

"Mutlu olamayacaksın biliyorum. Ama huzur seninle olsun Süheyla. Ne zaman istersen bir telefon kadar yakınım sana. Sakın unutma."

"Mutlu olmayacağım Mehveş. Ama senin mutlu olman için dua edeceğim. Ben yapamadım ama sen yap. Bekleme. Gitme, diyemedin belki ama aç gönlünü ve gel de."

"Diyemem Süheyla. Sen nasıl diyemiyorsan bende diyemem."

"İyi bok yiyoruz Mehveş. Canı yanan hep biz oluyoruz."

Cevap vermedi Mehveş. Kalp ağrısı öyle derindi ki sesini çıkaramadı. Aşkı kabulleniş olacaktı çünkü. Bir kere gel derse eğer, bir sonraki gidişiyle viraneye dönecekti küçük evi. Aşkı reddedecekti Mehveş. Tek dostu da giderken yamacından, yanardağ olup patlayacaktı gerekirse, acımasızlığını giyecekti üzerine. Kapatacaktı kendisini Mehveş. Hayat ondan bunca şey çalmışken, üç kuruşluk bedeninin sol köşesini vermeyecekti kimsenin eline.

"Güle güle Süheyla..."

"Hoşça kal Mehveş..."

* * *

Güneş terk ederken günü, ışık doğmaya hazırdı Hâ-

kim'in gönlüne. Kapının önüne geldiğinde hevesle indi arabadan. Merdivenleri nasıl çıktığını bile bilmiyordu. Kapıyı tıklattığında hemen açılıverdi.

"Hoş geldin Hâkim bey oğlum, geç içeri."

"Hoş buldum Ümmü Abla. Uyuyor mu Kutsal?"

"Uyuyor."

Hâkim ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde bir şey söylemeye gerek duymadan odasına yöneldi. Aralık kapıyı usulca ittirip içeri süzülürken gördüğü manzara hayatını bile verirdi. Küçük adam; bir elinde ayısı, diğer elinde küçük yorganı, beli yukarı sıyrılmış, bir ayağı yataktan sarkmış dört parça yatıyordu. Dudaklarının arasına aldığı emziği emerken çıkan ses derinden derinden dolduruyordu odayı. Yanına gidip güzel yüzünü inceledi. Küçük burnunu, belirgin kaşlarını, gamzeli çenesini... dizlerinin üzerine çöküp yataktan sarkan çıplak ayağını tuttu hafifçe. Sanki yapmazsa ölecekmiş gibi bir hisle, küçük ayağın altına değdirdi dudaklarını.

"Hangi sevabın karşılığısın sen? Seni ömrüme yazana şükürler olsun..." dedi fısıldayarak.

Kapının ağzında onları izleyen Ümmü Hanım elini ağzına bastırmış hıçkırığını zapt ediyordu. Nasıl bir kaderdi bu? Ne güzel bir ödüldü... Ah ya Rabbim, sen ya nıltma, diyerek o da kendi duasını yolladı arşa.

Kutsal kıpırdanıp gözlerini araladığında göz göze geldi iki gece bakışlı.

"Yüya göyüyoyum yine ya huff..." diyerek arkasını döndü sevimli bir sinirle.

Rüyalarına giriyordu demek ki Hâkim. Küçük gönüldeki tahta kurulmuştu çoktan da haberi yoktu.

"Rüya değildir belki," diye fısıldadı boynunun kuytusunda.

Kutsal tekrar dönerek baktı kahramanına.

"Yüya işte, babası gelmiyoy ki hep böyle."

"Ama söz verdiyse gelmiştir bence..."

"Gelmiş miymiş?"

Hâkim hafifçe kahkaha atarken dayanamayarak kol-
larına aldı küçük adamını.

"Gelmişmiş valla."

"Babasııııı!"

"Söyle aslanım."

"Gîtmeşen ya bi daha."

"Gideceğim ama seni de alacağım bu sefer. Gece gö-
revine hazır mısın?"

"Beyabey mi?"

"Tabii beraber. Hatta destek kuvvet olarak Ümmü
Ablayı da alırız."

"Annesi de gelsin mi?"

"O sonradan gelecek Kutsal'ım."

"Ama uyusaydım ya ben acıcık. Hani kahyamanlay
uyuyrsa güçlü oluydu?"

"Şimdi arabaya bineceğiz. Gideceğimiz yer biraz
uzak sayılır. İstersen uyursun arabada. İhtiyacın olan
gücü toplarsın."

"Geyçekten mi?"

"Evet Kutsal, hadi gidelim."

Hâkim kucağına aldı oğlunu, salona geçti.

"Ümmü Abla çoraplarını getirsen, giydirelim üşü-
mesin."

"Getiriyorum oğlum. Battaniyesini de alacağım za-
ten."

"Tamam, araba hazır. Bir an evvel gidelim."

"Uyandırmasaydık keşke Kutsal'ı."

"Olsun abla. Yarın sabah bilmediği bir yerde uyanın-

ca huzursuz hisseder kendisini."

"Doğru dersin oğlum."

"Sen de hazırsan gidelim."

"Hazırım hazır olmasına da, ne bileyim?"

"Korkma abla."

Ümmü Hanım içinden dualarını sıralayıp çantaları aldı, pardösüsünü geçirdi üzerine. Hâkim, Kutsal kucağında merdivenlerden inerken sessiz olmaya dikkat etti. Korumalardan biri uyanıktı sadece. Ama onu oyalama işi Enver'deydi. Etrafta gözükmediğine göre sıkıntı yoktu. Apartmanın kapısına yanaştırılmış arabanın arkasına oturttu Kutsal'ı. Ümmü Hanım da yanına geçiverdi hemen. Sürücü koltuğuna geçip bastı gaza. Kaderinin onun için çizdiğini düşündüğü yolda ardında bıraktı ıslıl ıslıl şehri. Varacağı yerin ise karanlık mı aydınlık mı olduğunu bilemedi hiçbiri.

FEDA... VEDA...

*İyiliğin mesken bellediği yüreklerin kapısını kimi zaman
şansın en süslü hali çalar, kimi zaman ise şanssızlığın en beter
hali. Ama yüreğini iyilikle doldurmuş olmak yetmez bazen.
Kapın kırılır, ocağın derbeder olur...*

Hâkim, yüreğindeki iyilikle kapısını açmıştı en güzel şansına. Buyur etmişti yeni yuvasına. Kucağında uyuyan küçük bedeni usulca yatağa yatırıp Ümmü Hanımı bırakmıştı yanında. Bir an ayrılmak istemiyordu ama Hâkim yanında oldukça uykuya dalamıyordu bir türlü küçük adam. Bir gözü kapalı bir gözü açık, yarım yarım cümlelerini anlamlı anlamsız sıralıyordu ardı ardına. Geçti vakit. Uyumasının gerekliliği ağır basmıştı. Büyük salona geçmeden önce iki kahve yapıp şöminenin karşısına geçti. Sanki rüyadaydı ve her an biri uyandıracakmış gibi hissediyordu. Ümmü Hanımın yanına gelmesiyle toparlandı. Dumanı hafif hafif tüten fincana bakılırsa kafasını yastığa koyar koymaz uyumuştı minik afacan.

"Hayret, yerini yadırgamadan hemen uyuyuverdi."

"Sağ ol abla. Aman rahat olsun da."

"Kutsal'ın keyfine diyecek yok Hâkim Bey oğlum da benim içim hiç rahat değil. Mehveş öğrendiğinde ola-

cakları düşündükçe kanım çekiliyor."

Hâkim derin bir nefes alıp doğruldu.

"Biliyorum abla. Korkmakta haklısın. Belki bu yolu seçmemi mantıksız da buluyor olabilirsin. Ama başka yol bulamadım. O kadar sert bir kabukla sarmış ki etrafını, kıramıyorum; sızamıyorum ruhuna. Onsuz olamam artık. Ne onsuz ne de Kutsalsız."

"O konuda içimde en ufak bir şüphe yok oğlum. Bir adamın gözünün bebeğinden akan şerefi de şefkati de görebilecek gözleri bahsetti bana bu hayat. Benim korkum Mehveş'in amansızlığı. Genç kızlığında da böyleydi. Bilirsin belki; namının nasıl duyulduğunu yani."

"Tam olarak bilmiyorum. Anlatırsan zevkle dinlerim."

"Her zaman asiydi, biraz da deli... Daha doğrusu yaşadıkları onu bu hale getirdi. Ama pes etmedi hiçbir zaman. Öğrenmeye duyduğu açlık sınır tanımaz hale gelmişti. Daha küçüktü silah atmayı da çakı sallamayı da öğrendiğinde. O olay olduğunda da on yedisindeydi daha..."

Mehveş, Yakut'un bir köşesinde oturmuş, büyük masadaki adamları izliyordu. Yeni yetme oldukları her hallerinden belliydi. Arkalarındaki kimdi de buram buram kibir taşan hallerini eda ediyorlardı bilmiyordu ama içinde kaynamaya başlamıştı bir şeyler. Kötü bir his desen değil, korku desen değil... Garip bir heyecan vardı sanki. Saatli bir bomba vardı da patladı patlayacak gibiydi.

Vural'ın mekânda olmayışı canını sıkıyordu. Tufan Baba misafirlerinin yanına gitmeden hemen önce etrafta görünmemesini söylemişti.

Yükselen yakışıksız kahkahalar ve Tufan Baba'nın yüzünün aldığı şekli olduğu yerden seçiverdi Mehveş. Sanki görünmeyen bir güç tutuyordu kollarını. Ama Tufan Bey'in masadan kalkıp kapıya yönelmesiyle rahatlardı bir anlığına. Çalgıcıların değişimine denk geldi duydukları Mehveş'in. Masada ona dönük oturan yüzü façalı herifin sesli sesli söyledikleri kulaklarına ulaştığı anda kopardı onu tutan bağları bir avazda Mehveş. Elindeki kelebeği sallayarak açıp da adamın yanına vardığında masadaki herkes ânın şokundaydı. Adamın karşına geçti. Masaya oturdu.

"O söylediğini bir daha desene..."

Adam şaşkınlığını üzerinden çabuk atıp pis pis sırttığında içinden saymaya başladı Mehveş.

"Başka şeyler de söylerim yavrum istersen. Ama az evvel dediğimi sorarsan; Tufan denen moruğun hiç de iyi bir pezevenk olmadığını söylüyordum."

Mehveş damarlarında kızgın lavlar dolaştığını hissetti. Yüzündeki ifadeyi bozmamak için her ne kadar çaba harcamaya çalışsa da başaramıyordu. Oturduğu yerden kalktı. Adamın hafif geride kaykılarak oturuşunu görünce bir anda ayağını takımlarına dayadı ve var gücüyle bastırdı. Adamın bir anda patlayan çığlığıyla kasiğine kelebeğini soktu. Aynı anda Vural'ın elinde silahı kapıdan girdiğini görünce acımasızlığı dolup taşı ruhundan. Adamın haykırışıyla masadaki kumaş peçeteyi eline aldı

"Aç lan ağzını. Dilini çıkar. Deşerim takımlarını lan, aç!..."

Adam korkuyla dediğini yaptı. Çünkü birkaç santim vardı erkekliğini kaybetmeye. Korku dolu gözlerle dilini çıkardığında arkasındaki hareketlilik umurunda bile olmadı Mehveş'in.

Çünkü eli silahlı bir Vural'ın karşısına çıkacak babayıgit yoktu masada. Mehveş adamın kasiğindeki kelebeği çekip elindeki bezle dilini tutup bir hamlede kesip aldı.

"Babama laf söyleyenin önce dilini, sonra da eline başka şeyi veririm," dedi ve kopardığı et parçasını rakı kadehinin içine attı.

Tufan Bey gözünden akmamakta direnen gözyaşını engelleyerek Mehveş'in yanına vardı ve kolundan çekip yukarı götürürken Vural'a sadece, "Temizle," diyebildi.

Ofise girdiğinde kızmak, bağırıp çağırmak istiyordu bir yanı. Ya adamlar zarar verseydi ona? Kendisini savunması öğretmişti öğretmesine de küçücük bir kadındı daha. Tam ağzını açacaktı ki Mehveş'in avucunun içine aldığı çakıyı hınçla sıkmasıyla put kesildi.

"Bu kan damarlarımda aktıkça kimse benim babama laf edemez. Buna sen bile mani olamazsın baba. Olamazsın..."

Tufan Bey elindeki çakıyı alıp bağrına bastı safir gözlü ceylanını.

"Tufan Bey sesi titreye titreye anlattı o gece olanları. Görmedim ama biliyorum. Ruhunu biliyorum çünkü Mehveş'in. O böyledir. Bir tek Vural'a ve Tufan'a açtı kalbini. Ama..."

"Bana açmadı, açmayacak değil mi?"

"Sana kalbini kaptırdı bile bence ama senin adın 'aşk' be oğlum. Diğerleri sevgiydi... Onlar iyileştirendi. Sen ise yakansın... Aşk yakar. Yanacaksınız, ondan korkuyorum."

"Razıyım be abla... Mehveş gönlümün sahibi, Kutsal ise ömrümün sahibi olacak. Razıyım ben..."

Hâkim bir-iki dakika sessizce oturdu, sonrasında da usulca kalkıp Kutsal'ın odasına gitti. Yatağının kenarında bir süre durduktan sonra dayanamayarak yanına uzandı. Küçük çocuk sanki yanındaki varlığını hissetmişçesine koynuna sokulurken toplamaya çalıştığı cesareti sel oldu aktı içine. Birkaç saat sonra yaşanacaklara hazırlıyordu kendisini. Feda ediyordu Hâkim ama vedayı eklemeye niyeti yoktu daha.

* * *

Ay ışığı akıp giderken saçlarının ucundan
Değmesin gece tenine isterdim
Gözlerimdeki umuda
Çizdiğin acıları serptim
Yine ay doğdu
Yine saçların koktu
Gece benim tenimde
Umutlarım yerde
Sense...
Sense son nefestin bende...

Süheyla son nefesini ciğerlerine hapsederek gökyüzünün kucak açtığı güneşe çevirdi yüzünü. İdama giden mahkûm gibiydi ruhu. Hangi şehirde olacağının, ne iş yapacağının zerre önemi yoktu. Aşkı heybesine atmış gidiyordu bilinmezliğe. Sessizce mekândan ayrılmaya hazırlanıyordu. Görünmeden gitme planı ise hemen arkasında hissettiği sıcaklıkla yerle bir oldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Süheyla gözlerini kapatarak derin bir nefes çekti içine, sevdiği adamın kokusuyla birlikte.

"Gitmemi istedin, gidiyorum işte."

Vural'ın içinde bir yerlerde, ılık ılıa bağırıyor-
du bir ses. "İzin verme gitmesine, sakla önlünün kafe-
sine..." Dinlemiyordu Vural inatla. Susturuyordu hid-
detle içindeki tüm sesleri. Kolundan tutup kendisine
çevirdi sertçe.

"Seni ben ötöreceğim demiştim. Bu gizlice kaçma
çaban yersiz."

"Bırak beni Vural. Yalvarırım. Beni örmek istemi-
yorsun madem, gidiyorum işte. Bırak ne olursun."

Vural kolundaki tutuşu sertleştirerek içeriye çekti
genç kadını. Merdivenleri çıkarken Süheyla'nın küçük
bedeni adeta sürükleniyordu arkasında. İçinde saklı
tutmaya çalıştığı ne var ne yoksa birden balon gibi pat-
layıvermişti. Her şeyi anlatmadan anlamayacaktı Sü-
heyla. Üst kattaki dairenin kapısını açıp içeri doğru itti.

"Yeter artık. Neden söz dinlememekte bu kadar ısı-
rarcısın? Sana herkesin hayalini kurabileceği bir hayat
sunuyorum. Elinin tersiyle itme be kadın."

Süheyla özünden yuvarlanan yaşı sildi hırsıyla.

"Benim ne istediğimin bir önemi yok yani, öyle mi?
Ben senin ölgede soluklanmak istiyorum. Sıcaklığın
yasak da olsa bana, kokunla ısınmak istiyorum. Varlığın
cennet bana be adam, neden anlamıyor da beni cehen-
neme gönderiyorsun?"

"Burada kalamazsın Süheyla. Ben..."

"Sen ne Vural? Allah aşkına söyle, sen ne? Ne yaptım
ben sana, hangi yanlış hareketimi gördün bu zamana
kadar? Beni istemiyorsan eyvallah. Ama bırak yanında
kalayım."

Vural sinirle yumruklarını sıktı. Dilinin ucuna kadar
geliyordu her şey. Dökölüverecekti.

"Ne istersen yaparım Vural. Yeter ki gönderme beni.

Ne yaparım ben yapayalnız, bilmediğim bir şehirde. Bırak kalayım burada, yüzüme bile bakma kabulüm ama..."

Vural daha fazla dayanamayarak duvara geçirdi yumruğunu. Sonra tekrar, tekrar... Acı içinde bir feryat koparken dudaklarından Süheyla'nın hıçkırıkları yükseldi. Hızla yanına gidip eklem yerlerinden kan sızan elinin avuçları arasına aldı.

"Yapma... Yalvarırım yapma."

Dudaklarını elinin üzerine dokundurduğu anda sol yanından acı dolu bir inleme yükseldi genç adamın. Saçlarına uzandı eli. Parmaklarının arasından süzülen ipek tutamlarının her bir teli için ömrünü feda ederdi gerekirse. O gereklilikti şu an kıvranmasına neden olan. Süheyla Yakut'ta çalışmaya başladıktan iki yıl sonra bulmuştu ağabeyleri izini. Yakut'u bulamamış ama okulunun çevresinde dolanmaya başlamışlardı.

Vural kimseye belli etmeden adamları kenara çekip konuşmuş ve dertlerini öğrenmeye çalışmıştı. Süheyla'nın abileri; Halil ve Hüseyin, Süheyla'nın pavyonda çalıştığını ve bu işin artık namus meselesi olduğunu söylemişlerdi. Ama Vural rengini ve belindekini belli etmeden ikisini de biraz daha deşmiş ve tek dertlerinin namus olmadığını anlamıştı. İstedikleri paraydı. Süheyla'nın kazancına ortakçı olacaktı ahlaksızlar. İçinde yükselen hırsı büyük bir çabayla bastırmış ve Süheyla'nın pavyondan ayrıldığını, kısa bir süre sonra evleneceklerini söylemişti. İstanbul'dan gideceklerini ve her şeyi geride bırakarak yeni bir hayat kuracaklarını ve bu geride bıraktıkları eski yaşamlarına, ailelerinin de dahil olduğunu söylemişti. Halil duyduğu haberle rahatlamış bir ifadeye bürünürken Hüseyin'in aynı duygularda ol-

madığını mimiklerinden anlamıştı Vural.

"Ne o lan, pazarlayacak mısın bacımı?" dediğinde ise Vural daha fazla dayanamayarak belindekini çekip ağzına sokuvermişti.

"O dediğini bir daha dersen seni öyle bir pazarlarım ki götünü toplayamazsın lan. Anladım ben senin derdini. Sizi Süheyla'nın yanında yamacında görmeyeceğim. Her ay para yollayacağım size. Ve siz de bir kardeşiniz olduğunı unutacaksınız."

Ağzına sokulan çeliğin korkusuyla Hüseyin hemen tamam, demişti. İki adam yanından ayrılırken Vural bunları parayla ne kadar zaman uzak tutacağını hesaplayamıyordu. Şimdilik elinden bu gelmişti ama içi rahat değildi.

İki ay önce Hüseyin Vural'ı aramış ve daha fazla para istediğini söylemişti. Vural ise adamı terslemiş ve parayı kesmekle tehdit etmişti. Kanı bitlendiğine göre bir pislik yapması muhtemeldi bu herifin. Para zaman kazandırmış ama çözüm olmamıştı. İşte o zaman bu planı yapmıştı Vural. Yeni bir kimlikle, yeni bir şehirde normal bir yaşam inşa edecekti Süheyla'ya. Onun için sevdiği kadından vazgeçecekti. Sırf o özgür olsun diye.

Bunların hiçbirini anlatmamıştı Süheyla'ya. Huzuru kaçmasın diye saklamıştı. Ama artık anlatmalıydı. Neden gitmesi gerektiğini anlamalıydı. Hâkim haklıydı.

"Onu neden yolladığını bilmeli Vural. Sen sadece git, diyorsun. Öl demek gibi bu. Aslında öl demediğini öğrenmeli."

Dinleyecekti bu sefer Hâkim'i.

Süheyla'yı kolları arasına aldı bir anda. Gözlerine

bakarak anlatamazdı. Kelimeler dökülmeye başladı-
ğı anda çırılçıplak kalacaktı Vural'ın ruhu. Görmesin
istiyordu o yaralı çocuğu. Göğsüne bastı küçük başını
ve sıkı sıkı sararak anlattı Vural her şeyi. Neden git de-
diğini, git derken nasıl da küle döndüğünü... Hepsini
anlattı Vural. Süheyla'nın yükselen hıçkırıkları, kolları
arasında gerilen bedeni yıkıyordu adamı. Süheyla başı-
nı hafifçe kaldırıp ona bakmak istediğinde izin vermedi
Vural, daha sıkı sarıldı. Gözünden akan tek damla yaşı
görmesine izin vermedi. O kuruyana kadar öyle kolla-
rında duracaktı.

"Neden anlatmadın bana Vural. Senelerdir onlarla...
Keşke..."

Hıçkırıklarından tamamlayamıyordu cümlelerini.

"Önemi yok Süheyla. Senin onlardan uzakta, normal
bir hayat kurmandan başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Ama sensiz nasıl yaşanır bilmiyorum ki ben..."

Vural içinden bir şeylerin yerle bir olduğunu hissetti.
Vural da bilmiyordu ki onsuz ne yapacağını. Tutunaca-
ğı tek dal, Süheyla'nın normal, huzurlu bir hayat sürü-
yor olacağı idi.

Yavaşça kollarından ayrıldı genç kadının. Gözyaşla-
rıyla sıırıslam olmuş küçük yüzünü avuçları arasına
aldı ve dudaklarına sokuldu usulca. Birçok duyguyu
barındırıyordu her ikisinin de nefesi o anda ama en can
yakanları belliydi: veda... feda...

"Kaderin izni bu kadar işte" diye geçirdi içinden
Vural, canını vereceği o dudaklardan ayrılırken. Göz-
lerinden akıp giden yaşları dağıtırken yanaklarında,
cesaretinin de, kararlılığının da kırılmak üzere olduğu-
nu hissediyordu. Nasıl yapacaktı onsuz bilmiyordu ki?

Kimden dinleyecekti gönöl şarkılarını bundan sonra?
Kime kalkacaktı kadehleri? Kime aşk diyecekti?

“Şarkı söyle bana... Son kez...” derken ruhu döküldü
dudaklarından adamın...

Süheyla'nın ise gözyaşları bile pes etmişti artık. Gidi-
yordu sevdiğinden... Vazgeçiyordu yüreği ondan. Son
bakışla, kurşun gibi iz bırakacaktı yüreğinde. Dile geldi,
yüreğinin son atışını sıkıştırdı notalarına...

Bir söz bitişi gibi son buldu sevişler
Bir yaz güneşi gibi eritir hep bu terk edişler.

Bir an duruşu gibi, ömrün gidişi gibi
Veda ederken aşk ateşi gibi söner iç çekişler.

Aman aman yandım aman...
Kurşun gibi izler
Son bakıştaki o gözler kaldı aklımızda.

Vural gözleri kapalı içine hapsetti bülbül sesinden
dökülenleri. Yarasına merhem olmayacaktı belki ama
yaren edecekti azabına...

Süheyla gözleri kapalı içinden akıttı bülbül sesinden
dökülenleri. Yarasından akan kan gibiydi ama yaren
edecekti ömürlük azabına...

Vural yerde duran çantayı aldı, tek kelime etmeden
gözlerinin kavuşmasına izin vermeden çıktı odadan.
Ölüm gölge misali önündeydi her bir adımında Sühey-
la'nın. Mekândan ayrılırken arabaya vardıklarında bir
şey söyleyecek gibi oldu Süheyla ama tuttu kendisini.
Yalvarmanın bir anlamı yoktu. Elinde olsa gururunu
ayaklar altında ölesiye çiğnemeye razıydı da yoktu ça-

resi. Vural çantasını bagaja koyup kapağı kapattığında arkasında duyduğu sesle döndü birden.

"Buldum lan seni..."

Süheyla duyduğu sesin sahibini biliyordu. Abisiydi bu. Ölüm gelmişti. Sevdiğinin kollarında gidecekti. Mutlu hissetti birden kendisini. Ölümle nikâhlayacaktı aşkını. Patlayan kurşun sesiyle kapadı gözlerini... Özgürlük bir kurşun ötesinde, ölümün koynundaydı. Fedaya dairdi ... Vedaya aitti...

Ateş sadece düştüğü yeri yakmaz çoğu zaman. Öyle bir an gelir ki uzak diyarlara ulaşır korlar. Tek bir yürekte alazlanır ama aynı anda birçok yüreği küle dönüştürür.

Kapattığı gözlerinin ardında yanan ateş kavurdu bir anda Süheyla'yı. Umduğu gibi sona gelmemiştir. Yüzüne sıçrayan kanın etkisiyle hızla açtı gözlerini. Cenneti resmettiği adamın gözlerindeki acıyla kora dönüştü bir anda. Kalbi avuçlarının arasında düşüp paramparça oldu sanki. Sarsılmıştı karşısındaki beden ama yıkılmıyor, gölgesinde saklıyordu onu. Dudaklarından firar eden çığlıkla atıldı ona doğru. İkinci kurşun sesiyle haykırışı düğümlendi boğazında. Silahı elinde olmasına rağmen neden dönüp vurmuyordu ona kurşun sıkkanı? İsmi döküldü dilinden sanki duaymış gibi.

"Vural! Vur!"

Vural ise bedenine giren ikinci kurşunun etkisiyle gücünü kaybetmişti. Silahına davranmıyordu. Sevdiği kadının abisini gözü önünde öldürecek değildi. Ama bir yanı sen ölürsen Süheyla'yı kim koruyacak sorusunu haykırıyordu çığlık çığlığa.

O anda terazisinin dengesi şaşı. Sağ kolunu oynata-

kurşunu ama sol kolu boştaydı. Belinden diğer silahını alıp sandıklar içinde dönerek adamın alnının ortasına vurdu kurşunu. Zorla döndürdü bedenini. Sevdığı kadının gözlerinde abisinin katili olarak resmedilecekti az sonra. Ölümden bile korkmuyordu bu kadar ya, yine de baktı gözlerine. Gördüğüyle afalladı. Süheyla korku dolu gözlerle bakıyordu ama içindeki anlamı çözünemiyordu. Onun için korkuyordu. Aşk kan olup akıyordu avaklarının dibine. Biliyordu artık Vural; aşk, git diye bilmekti zamanı geldiğinde belki ama kal demek en çok yakışandı. Yanında kalmasını sağlayarak dünyaya kafa tutmaktı aşk. Kurşunun önüne atlamaktı. Onu kötü bellemesin diye bir başka kurşunu bedeninin ev sahibi yapmaktı. Kan kaybetmektir. Can kaybetmektir aşk.

Dizlerinin dermanı çözüldü Vural'ın. Gözlerinin karması ise aynı ana denk geldi. "Zalimsin kader... Çok gördün..." diye fısıldadı usulca. Süheyla'nın hıçkırıkları doluyordu kulağına. İstemezdi böyle olsun.

Süheyla dizlerinin üzerine düşen adamı kolları arasına alırken acı içinde kavruldu yüreği. Olmazdı. Olmamalıydı.

"Gitme Vural! Yalvarırım gitme. İstersen ben giderim. Sen ne istiyorsan onu yaparım. Sensiz, sessiz sürerim ömrümü. Ama sen gitme. Gitme..."

Derinden duyuyordu Vural sevdiği kadının yalvarışını. Gitme demek kolay olandı. Vural sevdiğine git diyebilmişti. Sırf mutlu olsun diyeydi. Ama şimdi onu hayatta tutan tek şey "gitme" kelimesiydi. Ne garipti şu kader.

Birkaç dakika içinde arka kapıdan adamlar doluşmuşlardı yanlarına. Süheyla acı içinde yalvarıyordu her gördüğüne. Ama herkes mutlak sonu görmüşçesine donuktu.

Hırsıyla alazlayıverdi içinde ne var ne yoksa. Doğruldu hemen.

"Ambulans çağırın hemen!"

Kendinden emin haykırışı kendine getirdi adamları. Bir keşmekeşe kucak açtı sonrası. Gelen, giden, arabalar derken Süheyla yalvardı içinden.

"Alma sevdiğimi Allahım... Yalvarırım, alma."

Tek bir kalbe düşen ateşin uzaklarda yangınlar çıkar-
dığının hiçbirini farkında değildi.

* * *

Hâkim telefonu kulağına götürdüğü anda yüreğinin çılginca atışından sağır olmuş gibiydi. Heyecanlıydı ve nedenini bilmediği garip bir sıkıntı vardı içinde. Sabah Vural'la konuşmuş, bir sıkıntı olmadığını teyit etmişti. Ama garip olan o his sinsice sarıyordu içini.

Üçüncü çalışında açıldı telefon.

"Efendim?"

"Mehveş, benim, Hâkim."

Mehveş bir anlığına kalbinin teklediğini hissetti. Garip bir şekilde huzur dolmuştu içine. Ama biraz sonra duyacakları içindeki o huzuru buza çevirecekti.,

"Mehveş?"

"Ne istiyorsun?"

Hâkim derin bir nefes aldı. Artık dönüşü olmayan bir yola girmek üzereydi; ya cennete çıkacaktı yolu ya da cehennem çukurlarına.

"Sana birazdan konum bildireceğim. Buraya gelmeni istiyorum. Seni bekliyor olacağız."

"Kiminle beni bekliyorsunuz Hâkim? Ve nereye neden gele..."

"Kutsal'la birlikte seni bekliyoruz Mehveş!" diyerek

sözünü kesti Hâkim. Bir kerede söylemekten başka bir çaresi yoktu. Mehveş'te yaratacağı etkiyi doğru tespit ettiğine inanıyordu.

"Sen ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun meneviş. Kutsal benimle, seni bekliyoruz. Yeri bildireceğim biraz sonra sana. Görüşürüz," diyerek kapadı telefonu Hâkim.

Daha fazla konuşursa söyleyecekleri planlarına uymayacaktı. Biraz daha durursa, "Çabuk gel, çok özledim, sensiz yoksunum," diyecekti.

Mehveş elinde telefon, öylece kaldı. Sessizce anlamaz boş gözlerle baktı telefona. Ekranda beliren mesaj bildirimine bastı donuk bir şekilde. Konum bildirimin yanı sıra Kutsal'ın uyurken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Telefonu duvara fırlattığı anda içine çektiği hava zehir mişçesine doldu ciğerlerine. Haykırmak istedi, ona bile izin vermedi katılaşmış bedeni. Öfke ve acımasızlık vücudunu sarıyordu zırh misali çepeçevre.

Hâkim oğlunu, Kutsal'ını kaldırmıştı...

Hâkim aradığında arabasının yanındaydı. Tek istediği bir an evvel gidip oğlunun koynuna girmekti ama oğlunun sıcak yatağında olmadığını öğrenmişti. Götürmüştü o adam. Dudaklarına sokulan, seviyorum diyen adam oğluna dokunmuştu. Kutsal mabedine el sürmüştü. O el ya kırılacaktı ya da...

Hırsla gazı kökledi. Kimseye haber vermek gelmedi aklına. İstese de veremezdi, telefonu fırlatıp attığında paramparça olmuştu. O anda önemli olan tek şey bir an evvel Kutsal'ın yanına gitmekti.

Hâkim telefonu kapattığında sözleştikleri gibi Vural'a mesaj attı. Sonra da telefonu bir-iki kurcalayıp tekrar kulağına koydu.

"Buyur Hâkim."

"Devran abi merhaba."

"Nasılsın Hâkim?"

"İyi olacağım abi."

"Zamanı geldi mi?"

"Evet."

"Peki, bana ihtiyacın olursa haber vermen yeter."

"Abi, siz de mi gelseydiniz acaba? Yani..."

"Bir sorun mu var?"

"Yok ama içimde kötü bir his var."

"Dert etme, esecek gürleyecek ama anlayacaktır Mehveş. Sakin ol ve onu kıskırtma. Neden orada olduğunu anlat."

"Sağ ol, her şey için..."

"Eyvallah."

Hâkim telefonu kapatıp Kutsal'ın odasına doğru yöneldi. Aralık kapısından içeri girdi. Yatağında yine dört parça yatıyordu. Dünya üzerinde hiçbir ressam bundan daha güzel bir manzara resmedememişti. Yanına gitti. Belinden yukarı doğru sıyrılan pijamasını iki parmağıyla tutup aşağıya indirdi. Yüzüne düşen bir-iki serseri perçemi geriye yatırdı. Tam şakağında küçük bir ben vardı. Hafifçe dudaklarını değdirdi. Uyanma vakti gelmişti artık. Kulağının ucuna sokuldu.

"Süper kahramanlar için kalkma vakti."

Küçük adam yavaşça doğruldu bir gözü kapalı. Yatağın içinde oturdu, omuzları düşük.

"Şabahlayın süpey kahyamanı olmasam ben. Öğlenleyin olayım olmas mı?"

"Olur olmasına Kutsal'ım ama kalkıp kahvaltını etmelisin ki, öğlenlerin süper kahramanına gereken gücü toplayasın."

"Akşamlayın süpey kahyamani da olamam ben dimi. Eyken yatmam geyek."

Hâkim kahkahasına mani olamadı.

"Olmaz aslanım. Kalkmalı ve benimle kahvaltı için yukarı gelmelisin. Ama önce tuvalete gitmeliyiz."

"Çişim vay zaten benim. Ama uyku da vay."

"Kalk o zaman, doğru tuvalete."

"Neyde ki? Unuttum ben onu."

"Gel bakalım, ben seni götürürüm."

Yatakta ayağa kalkan ve inatla tek gözünü açıp da uyanmayan küçük adamın uzattığı kollarını sevinçle karşıladı Hâkim. Kucağına tırmandı ve küçük başını boynuna gömdü. Tenine değen sıcaklıkla umudu tekrar yeşertti içinde.

Onun için hazırlattığı küçük banyoya girdiklerinde yavaşça indirdi kucağından. Küçük klozetin önüne geldiklerinde, "Ama şen bakaysan yapamam ben. Annem de başımda duymak istiyoy ama ben yapamıyoyum o zaman," dedi.

"Tamam küçük adam, ben hemen dışarıda bekliyorum seni. Elini yüzünü yıkamayı unutma, olur mu?"

"Oluy."

Hâkim banyonun kapısının önünde beklerken dışarıdan gelen araba sesine kulak kabarttı. Aynı anda Kutsal banyodan çıkarak kucağına tırmandı, minik bir örümcek misali.

"Gel bakalım küçük adam, misafirlerimiz var galiba."

"Annesi mi yoksa?"

"O da gelecek Kutsal ama biraz daha sonra. Bu başka."

"Kim ki?"

"Göreceğiz şimdi."

Hâkim merdivenlerden çıkarken Ümmü Ablanın da odadan çıktığını gördü.

"Günaydın ablam, nasılsın? Rahat uyudun mu?"

"Yok be oğlum, uyku kim ben kim? Sabah namazına kadar oturdum. Sonra da baktım Kutsal mışıl mışıl uyuyor, tespih çekip Yasin okuyuverdim."

"Allah kabul etsin Ümmü Abla."

"Gelen mi var?"

"Bizimkilerdir."

Hâkim büyük balkondan bahçeye geçerken Erkin'i ve babasını gördü. Gelmeyeceğini bilmesine rağmen annesini görememek üzdü. Ama babasının gözlerindeki enerjiyle toparlayıverdi kendisini. Mehmet Bey güneş bakar gibi bakıyordu kolları arasındaki minik adama.

Yanlarına vardıklarında ise Hâkim'in yüzüne bile bakmamıştı doğru düzgün.

"Hoş geldiniz baba."

"Hoş gördük oğlum."

Dolu dolu bir cevaptı bu Hâkim için. Çünkü üç kelimelik küçük cümlede koca bir anlam yüklüydü.

"Bu küçük adamla tanıştır bakalım bizi."

Hâkim koynuna sokularak utangaçlık yapan küçük bedeni hafifçe kendinden uzaklaştırıp ona bakması için yönlendirdi.

"Kutsal'ım bak, tanışmanı istediğim birileri var burada."

"Kim ki onlay?"

"Bak bu benim babam, yanındaki de..."

"Dedem mi yani?"

Mehmet Bey'in yüreğinin ortasına inen bir yıldırım gibiydi küçük adam. Tıpkı Hâkim'in ona anlattığı gi-

biydi. Ona bir kere baktığında bile insan sevgiyle doluyordu. Hele o küçük dudaklarından dökülenler yok muydu, ah işte ona ömürler adanırdı.

"Evet Kutsal'ım, deden yani. Bak diğeri de benim kardeşim."

"O ne oluyordu eyişte mi?"

Erkin'in patlayan kahkahası tüm bahçeyi inletti.

"Yok küçük adam, enişte değil amca oluyorum."

"Babası ben aklımda tutamam ki hepsini."

Mehmet Bey, Kutsal'ın "baba" dediğinde oğlunun yüzünde oluşan ifadeyle içinde fokurdayan çekincelelerini atıverdi çöpe. Yaradan onları birbirlerine yazmıştı kesinlikle. Biliyordu bu hissi. O da Erkin'i ilk gördüğünde benzer bir akım hissetmişti. Bu iki kalp arasında kurulan küçük bir köprüydü. Kimsenin görmediği ve başka kimsenin ayak basamayacağı bir köprüydü. Bir kadının bedenine tohumunu canlandırmadan da babalığa kucak açmak nasıl olur, biliyordu Mehmet Bey. Her yüreğin sevgiyi yaşayışı da kucaklayışı da farklı olurdu. Hâkim'in duyguları oldum olası hep en zirvedeydi, doruklarda cirit atardı hep.

"Haydi bakalım, önce kahvaltı, sonra da deden ile amcana oyun odanı gösteririz."

"Süpey kahyaman eybiselerimi de giyeyiz dimi babası."

"Giyeriz aslanım."

Erkin abisinin yüzündeki gurur dolu ifadeyle içindeki bam telinin titrediğini hissetti. Ah ne şanslıydı bu küçük adam. Onu yeryüzünde Hâkim gibi sevecek başka birini bulamazdı. Çünkü Hâkim onun gözünde dünyanın en sevgi dolu adamıydı.

İçeri girdiklerinde Ümmü Hanımla tanışan Mehmet

Bey kahvaltı sofrasına oturan ve önüne konan tüm kahvaltılığı silip süpüren küçük adamı keyifle izledi yan gözle. Nasıl da güzeldi, nasıl da sevilesi...

"Ne yaptın oğlum. Haber verdin mi?"

"Aradım siz gelmeden önce. İki saate gelmiş olur diye tahmin ediyorum."

"Umarım doğru bir karar vermişsindir Hâkim. Hâlâ içim rahat değil."

"Biliyorum baba. Doğru bir yöntem değil uyguladığım. Ama onu uçurumun kenarına getirmeden duvarlarını yıkmam imkânsız. Elimden tek gelen de bu. Başka türlü karşısına çıksam kabul etmeyecek. Şimdi sizinle birlikte Kutsal'ı keyifle yanımda gördüğünde tüm gerçek bir anda önüne konduğunda..."

"Umarım evlat. Umarım dediğin gibi olur. Bir anneyi evladıyla sınamak aç bir aslanın karşısına çıkmak gibidir. Seni parçalara ayırmak isteyecektir."

"Aslanı terbiye etmek için riske girmek zorundayım baba. Bunu göze aldım."

Erkin'in uçak yaptığı ekmeği kahkahalar eşliğinde ağzına tıkan Kutsal'a çevirdi bakışlarını.

Onun bir tek gülüşü için bir değil, bir sürü aç aslanın inine bile girerdi, emindi bundan.

Masadan kalkan Kutsal yayından fırlayan ok misali atladi yeni hedefine. Babası yanında dede getirmişti. Amca getirmişti. Yeni yeni heyecanlar, değerler katmıştı küçük dünyasına. Doyasıya keyfini sürmek vardı şimdi.

"Dedesi... Hadi gel şen. Büsbüyük odam vay benim. Oynayalım şeninle."

"Oynayalım aslan parçası, gel bakalım."

Sesindeki titremeyi bastırmak istese de başaramamıştı dağ gibi adam. Büyük nasırlı elinde kaybolan

küçük pembe beyaz eli tuttuğu anda içinden en kadim duasını yolladı gök kubbeye.

"Ya Rab yardım et. Bu küçük ruhu hepimizin ömrüne nasip et."

Erkin, giden ikiliyi gülen gözlerle izleyen abisinin yanında aldığı soluğu.

"Abi, ben bunu bırakıp gidemem. Vallahi hak verdim sana. Böyle birkaç dakika içinde insanın yüreğinin tam ortasına oturuveriyor."

Hâkim buğulu gözlerle baktı kardeşine. "Tıpkı senin gibi," diye fısıldadı. Erkin duymuştu dediğini ama ses etmedi. İçinde en derinlerine sakladığı küçük çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyordu o anda. Mutluluktan mıydı içinden taşan minnet duygusundan mı, bilemedi. Ama hiç doyasıya teşekkür etmemişti abisine.

"Cansın abim. Her zaman gurur duydum kardeşin olmaktan. Kutsal da senin oğlun olmaktan gurur duyacak bir ömür."

Hâkim başını öne eğdi. Erkin'le göz göze gelmemek için üstün bir çaba harcıyordu. Yoksa koca koca adamlar küçük birer çocuk gibi birbirine sarılıp ağlayacaktı.

Zaman akıp geçerken küçük adamın neşeli halleri esir almıştı her birini. Ama aynı zaman, cellat misali duruyordu bir köşede, kimse farkında değildi. Çalan telefonla kaşları çatıldı Hâkim'in.

"Sen giyin Kutsal. Amcan yardım etsin. Ben geleceğim hemen."

"Hayırdır Hâkim?"

"Yok bir şey baba. Bir telefon görüşmesi yapmalıyım."

Daha fazla beklemeden inatla çalan telefonu açıp kulağına koydu.

"Efendim Enver?"

"Abi? Neredesin?"

"Çiftlikteyim Enver, hayırdır?"

"Abi Vural'ı vurmuşlar Yakut'un önünde, durumu iyi değilmiş. Adamları yolladım ama Mehveş Hanım'ın haberi yok. Telefonlara cevap vermiyormuş."

Hâkim yerin ayağının altından kaydığını hissetti bir anlığına. Kulakları uğuldadı. O anda bahçe kapısının önüne çekilen arabanın da içeriye yönelen kadının da farkında değildi. Ta ki arkasını dönene kadar. Oradaydı hırçın güzeli. Geliyordu işte umutlarını yıkarcasına. Ne söyleyeceğini ne yapacağını bilemedi. Kumdan kalesi büyük bir dalgayla yerle bir olmuştu adeta. Ona doğru attığı adımları bıçak gibi kesildi göğsüne doğrulan silahla. Meneviş gözlerinden çıkan alevler yüzünü yakıyordu sanki.

"Nerede o?"

"Mehveş, sakin ol. Kutsal iyi, aşağıda oyun oynuyor. Daha önemli bir konu var, sonrasında her şeyi anlatacağım sana."

"Kes! Hemen oğlumu çağır!"

Sesi kılıç olmuş gırtlığına dayanmıştı Hâkim'in. Bir anda kısıpca giren kendisi olmuştu. Vural'la birlikte gelmesi üzerine kurmuştu tüm planını. Şimdi gözlerinden cehennemler taşan bu kadını nasıl zapt edeceğini bilemiyordu.

"Sakin ol Mehveş, yalvarırım. Vural! Şu an hastanede, Yakut'un önünde saldırmışlar. Yanına gitmeliyiz. Haber..."

Cümlelerin bitimiyle yanlış bir başlangıç yaptığını fark etmiş ama geç kalmıştı Hâkim. Bir anlığına gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı.

"Vural!" diye feryat eden kadına adım atan Hâkim neyi nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Mehveş, seni Vural'a götüreceğim, lütfen indir o silahı..."

"Sen yaptın değil mi? Sen... Allahım... Kutsal? Kutsalı da mı yoksa?"

Devamını getirmede. Hayatındaki en önemli iki insanın celladı olmuştu sevdiği adam. Onun için atan kalbini söküp atmak istiyordu Mehveş. Ama önce sen, dedi içinden. Namlunun ucundaki kurşun gibiydi artık nefreti. Hedefi belliydi. Tetikte hareketlenen parmağıyla patlayan kurşun sesi koşarak salona giren oğlunun neşeli sesine karıştı.

"Babası... Süpey kahyaman oldum..."

Hâkim göğsüne isabet eden kurşunla sarsıldı. Gözleri aşkla baktı sevdiği kadına. Aslanın inine girmiş ve paramparça olmuştu ruhu. Ömrünü adamaya ant içtiği kadının da oğlunun da elinden kayıp gideceğini anladığı andı o an. Ama oğlunun zihninde bu resmin kazınmasına izin vermeyecekti. Titreyen dizlerinde derman kalmamış olmasına rağmen Kutsal'a döndü yüzünü. Ümmü Hanımın çığlığını bastırmak için ağzını kapattı. Mehmet Bey eli kalbinde, olduğu yerde sendelerken Erkin onu tutmaya çalışıyordu. Kutsal ise duyduğu sesteki korkmuş Hâkim'e doğru koşmuştu.

"Babası... Annesi..."

Mehveş duyduğu kelimelerle tuzla buz oldu bir anda. Parmağının ucundan fırlayıp sevdiğinin tenini dalayan kurşunun yarattığı acıyla yıkılıyor, bir yandan da Kutsal'ın dilinden dökülenlerle sarsılıyordu. Baba, diyordu oğlu Hâkim'e. Üzerinde örümcek adam kıyafeti, pembe pembe yanaklarıyla kanlı canlıydı. Saniyeler

önce babası diyerek koşup gelirken ki mutluluğu görmemek imkânsızdı. Silahı tutan elinin titremesine mani olamazken Kutsal'ın korkuyla Hâkim'in bacaklarına sarıldığını görünce saklamaya çalıştı.

Hâkim sesinin ve gücünün elverdiğince dile geldiğinde yüzünü Mehveş'e çevirdi.

"Kutsal'ım işte süper kahraman oyunumuz başladı. Annen gelecek, onunla da oynayacağız demiştin ya..."

Acı içinde yutkundu, dizleri daha fazla taşımıyordu onu.

"Geldi işte annen. Şimdi ben kötü adamım, sen de anneyi kurtaracak olan süper kahraman."

Kanın ılık ılık süzüldüğünü hissediyordu. Birazdan bayılacaktı. Çift görmeye başlamış, dili peltekleşmişti. Kutsal'ı bir an önce uzaklaştırmalıydı. Üzerinde siyah kazak olduğu için şükretti. Kanı fark etmeyecekti Kutsal.

"Beni vurmuş oldun şimdi. Ben ölmüş gibi yapacağım. Sen de anneni kurtardığın için süper kahraman olacaksın. Şimdi yere uzanacağım ve ölü numarası yapacağım. Sen de annenin elinden tut ve bu zindandan çıkar; bahçeye çıkın olur mu? Anlaştık mı aslanım?"

"Tamam ama çok uzun süymesin. Hemencik uyan, başka oyun oynayalım."

"Tamam oğlum..."

Hâkim daha fazla direnemedi olduğu yere yığıldığında Kutsal annesinin elinden tutmuştu. Ama o masum yüreği olanı biteni anlamışçasına tekrar Hâkim'e yöneldi. Taş zemindeki başının ucuna geldi. Ölümün hemen yanı başına. Küçük dudaklarını yanağına koydu.

"Tamam oldum ben süpey kahyaman. Kalk artık."

Küçük dudakları titremeye başladı.

"Kalk babası... Hadi kalk... Annesi Şen Şöyle kalksın babası."

Hâkim derinden duyduğu babası haykırıŐlarına sarıldı içinde. Ölüme gitmenin en güzel haliydi. Veda etmek için çok erkendi belki ama Rabbi bunu reva görmüştü. Elinden gelen bir Şey yoktu. Gidiyordu. Kısacık bir zaman da olsa ömrünün baharına baba olmuştu. Gam yemiyordu.

Mehveş yanağında yuvarlanan gözyaşlarının farkında değildi o anda. Yüreği ayaklarının ucunda, oğlunun avuÇlarının arasında kan revan içindeydi. Tek bir atıŐla ömrünü kurşuna dizmiŐti. Kader dur der miydi, sine-sini açar mıydı kurŐunlara, ömürlerini bađıŐlar mıydı? Kimse bilmiyordu... İki adam iki ayrı köşede sevdiklerinin elinde ölüme selam duruyordu.

KATRAN KARASI

*Ölümün siyah ışığı yüzünüze vurduğunda tüm renkler
boğulurverir içinizde. Dününüz, bugününüz, yarınınz...
Hepsinin rengi dağılırverir vicdanı resmettiğiniz tuvalinizde.*

Mehveş siyaha boyanmıştı alabildiğine. Tüm hücrelerinden acı taşıyordu her geçen salise. Kutsal'ın gözyaşlarıyla ıslattığı genç adamın yüzüne bakarken yüreğinin yangınında kora dönüşüyordu. Hissettiği acının tarifi olmadığı gibi telafisinin de olmamasından korkuyordu.

Etrafında olan biteni ne görüyor ne de duyabiliyordu. Tüm algıları felce uğramıştı adeta. Kendi eliyle siyaha boyadığı önündeki tablodan başka bir farkındalığı yoktu. Oğlunun minik bedenini, dağ gibi yıkılan adamın üzerinden alan Ümmü Ablasını da, içeri girenleri de fark edemiyordu. Kim olduğunu çıkaramadığı bir kadın vardı Hâkim'in yanı başında. Ama seslenemiyordu.

"Dokunma benim sevdiğime... Ölüsü de dirisi de benim..." diyemiyordu.

Canı akıyordu Hâkim'in kanıyla birlikte. Adını seslenen biri vardı ama çeviremiyor bakışlarını. Ta ki

kollarından tutan kadının onu sertçe sarsıncaya kadar.

Efsun Hâkim'in yanından kalkıp Mehveş'in karşısına geçmiş, kendisine gelmesi için çabalıyordu.

"Kendine gel Mehveş! Git ve oğlunu sakinleştir. Sana ihtiyacı var."

Mehveş senelerce içinde tuttuğu gözyaşlarını azat etti bir anda. Hıçkırıkları yükselirken nefesi tıkanıyor-
du. Ama yaşadığı yıkımın arasında dile geldi muhtaçlık içinde:

"Ölmesin, bir şey yap, ölmesin ne olur..."

Efsun kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. O da yalvar-
mıştı Yaradan'a bu şekilde. İstemsizce Devran'la göz
göze geldiğinde, dizlerinin dermanının kesildiğini his-
setti. Kendi yaşadığı mucizeye ortak edecekti bu tanı-
madığı safir gözlü kadını. Ne yapacak edecek kurtara-
caktı Hâkim'i.

"Bilal, çantayı getir hemen," diye haykırırken Erkin
yanına gelmiş ve titreyen elleriyle çantasını önüne koy-
muştu.

Efsun sırtüstü yatırdığı güzel adamın siyah kazağını
makasla kesip kurşun deliğini inceledi. Çok kan kaybe-
diyordu ve işin kötüsü sol yanından yemişti kurşunu.
Gözlerini kapadı ve derin nefes alarak güç topladı. Bili-
yordu ne yapması gerektiğini. Son kez Devran'a baka-
rak güç aldı aşkından ve önünde yatan başka bir âşığa
akıttı ellerinden şifasını.

Devran sarsılan Mehmet Bey'i sakinleştirmeye ça-
lışırken uzun zamandır hissetmediği korkunun ben-
liğini ele geçirdiğine şaşır-
dı. Sevmiştii Hâkim'i. Onun
gönlünden taşan saf ve karşılık beklemeden sunduğu
sevgi gözlerini kamaştırmıştı. Efsun gibiydi o da. Kayıt-
sız şartsız seviyordu. Dünüyle bugünüyle, doğrusuyla

yanlışıyla... Alabildiğine, ölümüne.

Ama tüm güzel şeyler güzellikle karşılanmazdı kimi zaman. Bu da o talihsiz anlardan biriydi. Aşklarının en başında en büyük sınavına sokmuştu kader her iki ace-miyi de.

Yolda Vural'ın vurulduğunu duyduğu anda anla-mıştı bir aksilik olacağını. Keşke en başta planladıkları gibi Mehveş'ten önce gelmiş olsalardı. Hayal ile Poy-raz'ın sürpriz ziyaretleri planda değişiklik yapmalarına sebep olmuştu. Nilüfer Melek'i görecekt olmanın heye-canıyla önceliğini değiştirmişti Devran. Şimdi pişman-lıkla kıvranıyordu. Yavuz'a haber etmiş ve hemen Vu-ral'ın yanına gitmesini, onların hastaneye nakledilmes-i ni söylemişti. Gelir gelmez de Bilal hastaneyi aramış ve ambulans isteyerek hazır olmaları talimatını vermişti. Sapa bir yerde olmaları işleri zorlaştırsa da Efsun'a gü-veniyordu.

Mehveş'i oğlunu sakinleştirmeye çalışırken bulan Ümmü Hanım, gözlerinden akan yaşları bir türlü din-dirememişti. Yanına gittiğinde Mehveş'in hıçkırıklarıyla daha da sarsıldı.

Bir yandan Kutsal'ı sallıyor, bir yandan içli içli ağlı-yordu. Ağlamaktan yorgun düşen minik adam ne kadar diretirse diretsin daha fazla dayanamamış ve uyuyakal-mıştı. Arada minik iç çekişlerle huzursuz bir uykunun koynuna emanetti.

Ümmü Hanım saçlarını okşadı usulca Mehveş'in.

"Nefes alamıyorum. Göremiyorum, duyamıyorum, hissedemiyorum... Yardım et abla, ne yapacağım ben? Bu acıyla nasıl yaşarım..."

Ümmü Hanım seneler sonra ilk kez yardım isteyen küçük ceylanını bastı bağına. İlk kez sığınyordu Meh-

veş ona. Gücünü, kudretini çıkarıp atmış, suç işleyen küçük bir çocuk gibi sokuluvermişti koynuna. Bir an sürmüştü sadece ama. Hemen onu saran kollardan sıyrılıp sen burada kal, diyerek salona yöneldi.

Oradaydı işte aşk... Kan revan içindeydi. Toz duman içindeydi. Tek bir kurşunla silivermişti geceden yıldızları. Tek bir kurşunla kanatıvermişti gönlündeki aşkı. Nefesi bile haramdı ona artık. Yanına doğru giderken ayakları kendinden bağımsızdı. Yavaşça çöktü yanı başına. Başını dizine doğru kaldırdı. Oynayan kirpiklerinin arasından doğan geceyi göremedi buğulu gözlerinin ardından. Hâkim göz ucuyla gördü ömrünün kış güzelini; ayaz gibi yakıcı, kar gibi saf, kış gibi kuvvetli sevdiğini.

"Şükür... en güzel ölümü verdin bana..." diye fısıldamış ama dikkat kesilen herkes duymuştu dudaklarından dökülenleri. Mehveş'in ruhundan kopan kocaman bir parça dağılıverdi dört bir yana.

"Ölmek yok adam... Yasak..." diye haykırdı.

Hâkim onu duymamış çoktan kapatmıştı gözlerini. Kucağındaki yüzü okşadı Mehveş. Gözlerini tekrar açsın istiyordu. Ona tekrar baksın, meneviş desin istiyordu. Sarstı yavaşça ama açılmadı gözler, geceye kavuşamadı Mehveş. Korkuyla haykırdı.

"Bir şey yap, yalvarırım... Ölemez. Kanı elimde, acısı yüreğimde devam edemem ben. Yalvarırım. Sadece onu değil, ikimizi kurtaracaksın..."

Efsun acı içinde gözlerini Devran'a çevirdi. Çaresizlik çöreklenivermişti hepsinin yüreğine. Derinden gelen siren sesleriyle anlık rahatlatırsa da zaman Hâkim'in kanından hızlı akıp gidiyordu adeta.

Mehmet Bey kendisini bahçeye attı aynı anda. Gelen-

leri karşılayıp eve doğru yönlendirdiğinde artık takati kalmamış ve güçlü durmak için zorladığı yüreği oynayıvermişti. Eli göğsünde, tutundu ilk bulduğu yere. Unuttuğu, asla hatırlamak istemediği mesleki becerilerini bir bir serdi önüne. Özel kuvvet subayıydı. Hangi acıyı hangi paravanın arkasına gizlemesi gerektiğini iyi bilirdi. Ama eskisi kadar kuvvetli olmadığı gibi, söz konusu evlat olunca işin rengi değişiveriyordu. Oturdu bir köşeye, sakinleştirmeye çalıştı yorgun yüreğini.

Gelen sağlık ekiplerine tüm bilgileri eksiksiz ileten Efsun, Devran'ın yanına gidip kuytusuna sığındı. O günleri tekrar yaşıyormuşçasına paramparça olmuştu yüreği. Hâkim'in ambulansa alınmasıyla herkes arabalara doluştu. Mehveş arabasına yöneldiğinde Erkin yanına koştu.

"Mehveş, izin ver ben kullanayım, sen Kutsal'ı indirme kucağından. Uyanırsa iyi hissetsin kendisini."

Mehveş güzel yürekli genç adama bakarken gözlerinin tekrar dolmaya başladığını hissetti. Peki, dedi sessizce ve arka koltuğa geçerek uyuyan Kutsal'ı kollarına aldı. Ümmü Hanım ön koltuğa oturduğunda babasının Devran Bey'in arabasına bindiğini gördü Erkin. Hızla hareket eden ambulansın peşinde bastı gaza. Elinde olsa uçarcasına giderdi de arabasında taşıdığı minik emanet dikkatli olmasını zorunlu kılıyordu. Dikiz aynasından gözü yaşlı genç kadınla göz göze geldi. Bir şeyler söylemeliydi. Normalde görmeye bile tahammülü olmazdı abisine kurşun sıkını, çıplak elle parçalayabilirdi de... Ama kadındaki yıkılmışlığın tarifi yoktu. Yaşanan her şey talihsizlikler silsilesiydi. Üstüne üstlük yediği kurşuna rağmen abisinin gözlerindeki aşkı ve Kutsal'a duyduğu sevgiyi görmüş ve ölümü kucaklayışına tanık

olmuştı. Tek gerçeği abisinin hissettikleriydi, ondan gayrisi yalandı Erkin için.

"Vural'la konuşmuşlardı, o da gelecekti seninle. Ailesiyle birlikte, Kutsal'la birlikte karşılayacaktı seni. Ayaklarının altına serecekti sevgisini, ailesini, adamlığını, babalığını. Zordun be Mehveş. Zordun işte. Bula-madı başka bir yol. Eğer uçurumun kenarında olursan daha net görürsün, diye düşündü, sana ve Kutsal'a duy-duğu sevdayı. Önce senin ailenin onayını almak istedi. Güvenlerini kazanmak istedi. Ama umduğu gibi olma-dı. Bu ihtimali de göze almıştı baştan beri, biliyorum. Kader işte..." derken küçük bir damla yaş süzüldü göz-lelerinden, hızla sildi Erkin.

"Sevgi dilenmenin ne olduğunu bilirim ben. Ömrü-mü ömrüme kattığında abim bir kere bile dilenmek zo-runda kalmadım ama. Ben istemeden verdi sevgisini, ilgisi... Beni kardeşliğe seçtiğinde, senin gibi ben de çocuk esirgemedeki kayıp ruhlardan biriydim. Kanımız bir değil ama canımız bir bizim abimle. Bunları anlata-rım o olmasını isterdim ama kismet banaymış. Kutsal'ı ilk gördüğü andan beri... Yani Kutsal ona baba dediği günden beri..." devamını getiremedi Erkin. Kelimeler boğazına oturan yumrudan geçit vermiyordu bir türlü.

Mehveş, kahır, adının yanına yazdı bir kalemde. Neye yanacağını bilemedi. Duydukları yüreğine ilmek ilmek acıyı işliyordu. Bir anda Hâkim'in sözleri aklına geldi. Vural demişti en son. Vural vuruldu...

"Vural..."

Erkin'le aynada tekrar birleşen gözleri gördüğü anda anladı gerçeği. Akrep de yelkovan da hançer olmuş ba-tıyordu her iki yanına şimdi. Hangi birine koşacaktı aciz yüreği? Hangi ateşi mesken belleyecekti gözleri?

Bir değil iki kere mi ölecekti?

"Aynı hastanede merak etme, yanında olacağız birazdan," diyen Erkin, Mehveş'in kesilen nefesine geçit verdi. Dayanma gücü tükenen kadın için elinden gelen bir şey yoktu. Kendi korkusu da alabildiğine yakıyordu ciğerini zaten.

Hastaneye vardıklarında Efsun ambulansın yanına gitmiş ve Hâkim'in durumunu gözlemlemeye çalışıyordu. Mehveş ise kollarındaki Kutsal'ı Ümmü Ablaya vermiş ve kapıda onları karşılayan adamlarından birine, ikisinin eve bırakılmasını söylemişti. Hızla hastaneye girerken sedyeye serilen kan içindeki bedenden bir an olsun ayıramadı gözlerini. Acil müdahale odasına alınan Hâkim'in ardından kapanan kapının önünde kala-kaldı eli yüreğinde.

Bir başka can acısı kendisini hatırlattığında nereye gideceğini bilmez bir şekilde etrafına bakındı ve tam o anda gördü onu. Ayna misali kendi suretini kuşanmış kadını; Süheyla'yı. Adı bağımsızca fırlayıverdi dudaklarından: "Süheyla!" ismini duyunca başını çevirdi ve gördü yansımasını genç kadın. Bacaklarında kalan son dermanla koşarak atıldı kollarına.

"Vural'ı vurdular Mehveş. Nefes alamıyorum ..."

Mehveş'in kalp acısı selam durdu Süheyla'nınkine.

"Hâkim'i vurdum Süheyla. Ölüyorum ben..."

İki kadın göz göze geldiği anda tüm acılar peydah oldu her ikisinin de ruhuna.

"Nerede?" diye sordu acıyla Mehveş.

"Ameliyata aldılar. İki saatten fazla oldu."

İkiye ayrıldı yolu Mehveş'in; bir yanı sevdiği adamın kapısında köle olmak istiyor, diğer yanı canından öte olanın yanına koşmak istiyordu. Ameliyathaneye var-

dığında o soğuk kapının ardında kalan canına yalvardı içinden.

"Gitme Vural! Sen de gitme..."

Eli Sühayla'nın elinde bekledi, ne kadar zaman geçtiğini bilmeden. Kapı aralanıp da doktor çıktığında, canı adamın dudaklarından döküleceklerin arasında gizliydi sanki.

"Hasta yakını siz misiniz?"

"Evet, ben kardeşiyim."

"Hastamızın hayati fonksiyonları normale dönüyor. Kurşunları çıkarttık. Ama bir tanesi ne yazık ki hasar bıraktı."

"Anlamadım?"

"Kurşunun girdiği noktadaki sinirlerin ve damarların gördüğü hasar hastanın sağ kolunu kullanılmaz hale getirdi ne yazık ki. Tamiri şu an için pek mümkün değil. Elbette fizik tedavi ve alternatif yollar için gerekli yönlendirmeleri yapacağım. Önceliğimiz kanamasının durması ve kalbine yakın olan kurşunu çıkartmaya yönelikti. Bunu başarıyla gerçekleştirdik. Fakat kolu için elimizden daha fazlası gelmedi. Hastayı yoğun bakım aldırıyoruz. Doktor Enver Devran Bey'in yakını olduğunuzu söyledi. Gerekli tüm ihtimam gösterilecek, emin olabilirsiniz. Herhangi bir durumda ben burada olacağım tüm gece. Geçmiş olsun."

Doktor'un söylediklerini tam olarak anlamamış, Vural'ın sağ olduğu gerçeği tek odağı olmuştu. İçinden derin bir oh çekerken sadece bir anlık izin verdi rahatlamak için kendine. Diğer canından da alacağı iyi haberle rahatlayabilirdi ancak. Koridordaki hareketliliğe dikkat kesildi. Hızla önünden geçen sedyede gördü sevdiğinin yüzünü kısacık bir an. Ameliyathane kapısının önüne

geldi, sesi çıkmadı. Bağırarak istedi yapamadı. Nereye götürüyorsunuz, diye haykırmak istedi, olmadı. Acı bir sessizlik yapıştı genzine.

Nefes alması lazımdı. Açık havaya çıkmalıydı. Dakikalarca soğuk gecede oturdu öylece. Donmuş gibiydi. Tam ayaklarını sürüye sürüye içeri girecekti ki aniden önünde duran arabanın freni yüreğini hoplattı. Ümmü Abla kucağında Kutsal'la yanına koşarak gelirken, "Al canımı Allah'ım... bu kadarı fazla bu garip yüreğime," diye haykırdı içinden.

"Mehveş, birden ateşlendi, hemen getirdim."

Alelacele içeri girerken artık dermanı kalmadığını düşündü Mehveş. Müdahale odasının kapısını kırarcasına açtığı anda, doktorla konuşan Efsun'la göz göze geldi. Kucağında çocuğu gören Efsun'un yüzü beyazladı aniden.

"Ateşi var."

"Enver Bey, travma sonrası büyük ihtimalle," diyerek bilgilendirdi yanındaki beyaz gömlekli yaşlı adamı Efsun.

"Hanımefendi, hemen ilgileneceğiz. Şuraya yatıralım lütfen," derken küçük bedenini koca sedyeye yatırmış, az evvel sevdiği adamın kanının aktığı yere oğlunun bedenini sermişti. Bir an gözlerinin karardığını hissetti.

"Siz çıkın lütfen. Ateşini düşürmek için soğuk tedavi uygulayacağız."

"Ben başında olacağım Mehveş. Sen çık. Bir an bile yanından ayrılmayacağım, merak etme," dedi Efsun Mehveş'in eline uzanıp.

"Daha fazlasını kaldırmaz yüreğim," diye kekeledi Mehveş karşısındaki kara kahve gözlü kadına bakarak.

Yattığı yerde "babası" diye sayıklayan oğlunun hali-

ni görünce elini ağızına kapadı, hıçkırıklarını zapt etmek için ve hızla dışarı attı kendisini.

Dizleri taşıyamıyordu artık bedenini. Yıkıldı yıkılacak bir halde soğuk duvara dayadı elini. "Ne oldu oğluma, söyle Mehmet Bey?" diye haykıran sesi derinlerden duyuyordu.

Başını kaldırdığında kendine yaklaşan kadını hayal meyal gördü. Aynı anda yüzünde patlayan tokatla görüşü netleşti. Karşısında Hâkim'in annesi olduğuna emin olduğu kadın acı dolu gözlerle ona bakarken daha fazla dayanamayarak yığıldı olduğu yere; hıçkırıklarına mani olamıyor, sürekli aynı şeyleri söylüyordu

"Acıyın bana... Yalvarırım acıyın bana..."

Mehveş ömrü hayatında ilk kez dileniyordu işte. Karşısındaki kadından af, Yaradan'ından sabır dileniyordu. Pes ediyordu kadın. Zehrediyordu nefesini... Mahvoluyordu... Önündeydi her şey bir bir... Amansızdı kader. Acımamıştı bu aciz kuluna. Acılarla doldurduğu kitabını önüne atıvermişti. Sayfa sayfa yüzüne vuruyordu bütün eksikliğini. Terk edilmişliğini, acılarını, hatalarını, kayıplarını... Her kelimedede katran karası gözyaşları sunuyordu.

Suskun da değildi. Bağırıyordu çığlık çığlığa: "Mutlu son yok sana..."

MİLAT

*An gelir, uşurumdan düşen ruhunuz yere öyle şiddetli çarpar
ki, soluğunuz kesilir; bir daha ciğerlerinize dolmayacağını
düşünürsünüz. Ama kader bu, en dibe batmadan aydınlık yüzünü
göstermez. Siz karanlığa alışırsınız ama o birden aydınlanır,
gözünüzü kamaştırır.*

Mehveş karanlığa mahkûmdu. Daha ne kadar dibe batabilirdi ki? Daha ne kadar kanayabilirdi? Hayatının merkezindeki değer verdiği biri geçmiş, diğeri şimdi, bir diğeri de geleceği olan üç erkek; üç ayrı odada bilinci kapalı yatıyordu. Vural, Kutsal ve Hâkim... Hangisine yanacak, hangisine koşacaktı? Hepsine yetse bile onu kim ayakta tutacaktı? Hayatında yediği en ağır tokadın etkisiyle çöküvermişti olduğu yere.

Hatice Hanım ıstırapla attığı tokadın genç kadındaki etkisini gördüğünde sarsılmış ama evladının canını yakana duyduğu hınç ağır basmıştı. Elinden gelse kolumdan tutup dışarı da atardı. Gözü görmesin istiyordu. Sesini duymasın istiyordu. Oğlu ameliyatta can çekişirken ve buna sebep olanın o kadın olduğunu bilmek bile nefesini kesme isteğini kamçılıyordu. Ta ki yanına gelen

kara kahve gözlü kadın, vicdanının bam teline vuruncaya kadar.

Efsun Mehveş'in mahvoluşuna tanıklık ederken böylesi bir yıkımı hak etmediğinin bilincinde Hatice Hanımın yanına gitmiş ve ona olanları anlatmıştı. Anlattıkça kadının gözleri büyümüş, ayrıntıları öğrendikçe kalbi sıkışmıştı. O anda Mehveş'i parçalara ayırma isteğinin aynısını demek ki Mehveş de yaşamıştı. Evladının canına gelecek zararın korkusuyla atmıştı adımlarını. İçindeki harlı ateş hafiflese de sönmemişti Hatice Hanım'ın. Ama Efsun hep yaptığı gibi insanların içini okuyabilme kabiliyetini göstermiş ve kadını Kutsal'ın yanına sokmuştu. Mehveş yoktu nasılsa. Vural'ın uyandığı haberi gelince perişan adımlarla yanına gitmişti.

Hatice Hanım kocaman yatakta küçücük kalmış çocuğu gördüğünde dizlerinin titrediğini hissetti. Hâkim'e o gün rızası olmadığını söyledikten sonra Mehmet Bey gece onu kolları arasına almış ve oğlunun bir kadının peşinden koşmadığını, bir anneye ve oğluna ömürlük sevdalandığını anlatmıştı usul usul. Yatakta pembe beyaz huzursuz bir uykunun koynunda olan küçük adamın başucuna gitti. Efsun da yatağın diğer başına.

"Nesi var?"

"Yaşananlara tanık oldu. Çocuklar bu gibi durumlarda böyle tepkiler verir. Ateşi yüksek. Biraz indirebildiler ama..."

"Allah korusun havale falan..."

Cümlesini yarıda kesen minik sesin sahibine çevirdi bakışlarını.

"Babası.... Gitmesin babası..."

Bir anda gözleri dolan kadın dengesini sağlayamayınca ilk gördüğü sandalyeye çöktü. Efsun hemen yanı-

na varıp elini tuttu sıkıca.

"Hâkim'i mi sayıklıyor? Küçücük çocuk... Bebek daha... Nasıl olur da..."

"Onun kahramanı Hâkim. O şu an kahramanını kaybettiğini sanıyor. Babasına ihtiyacı var. Annesine ihtiyacı var... Size ihtiyacı var."

Hatice Hanım göz yaşları arasında karşısında bedeni küçücük ama kudreti odadan taşan kadına baktı şaşkıncıca.

"Bana mı?"

"Evet, size... Bu gibi zor anlarda güçlü kadınlara ihtiyaç vardır her zaman. En azından ben öylesini biliyorum."

"Ben kafamı toparlayamıyorum kızım. Çok kızgıyım, şaşkıyım, korkuyorum..."

"Biliyorum. Ama bu size ihtiyaç duydukları gerçeğini değiştirmiyor."

Efsun kadının omzunu hafifçe sıkıp onu odada bırakarak dışarı çıktı. Gözlerinde Kutsal'ı ilk gördüğünde oluşan ışıkları fark etmişti. İlk fitili de ateşlemişti. Artık bundan sonrasını kimse durduramazdı. Ruhu akacaktı Kutsal'a, emindi. Enver Bey'in odasına geçti. Devran içerideydi.

"Kalbim? Durumu nasıl?"

"Ateşi az da olsa düştü. Hatice Hanım yanında şimdi."

"Hâkim'in annesi mi?"

"Evet..."

"Başardın değil mi?"

Efsun gözlerini ulu ormanlara teslim ederek baktı sevdiğine.

"Neyi canözüm?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun Efsun."

"Önemi yok. Ben bir şey yapmadım, sadece..."

Devran oturduğu yerden kalkıp sevdiği kadını kolları arasına aldı.

"Senin kalbinin yüceliği her seferinde gözlerimi kamaştırıyor."

Efsun göğsüne küçük bir öpücük koydu.

"Çocuklar nasıl acaba?"

Devran gülümseyerek saçlarını okşadı.

"Hayalle konuştum az önce. Karahan'ın keyfi yerindeymiş ama ders başından kaldıramadım, dedi. Funda ile Nilüfer de oynuyorlarmış."

"Onları bırakıp gitmek istemiyorum."

"Biliyorum kalbim. Ne kadar kalmak istersen o kadar kalırız."

Efsun gülümseyerek kollarından sıyrıldı sevdiği adamın. Bu derece ona güveniyor oluşu her zaman gücünü katlıyordu.

* * *

Mehveş Vural'ın uyandığını öğrendiğinde uçarcasına odasına gitmişti. Göreceklerinden korkuyordu. Ama sesini, nefesini duymaya ihtiyacı vardı. En azından bir kalesinin sapasağlam olduğunu kanıtlamalıydı kendisine. Hemen odasına gireceğini sanmıştı ama yoğun bakımın kapısında kalıvermişti. Uyanmıştı Vural uyanmasına da yoğun bakımdaydı hâlâ. İçeri almıyorlardı. Camdan görebiliyordu sadece. Elini cama dayadı, sanki ona dokunacakmış gibi. Sesini duymadan rahat etmeyecekti ama buna da şükür dedi bir eli sinesinde. İki kirpiği birbirine vuruyordu ya, buna da şükürdü.

Süheyla'nın yanında olduğunu, titreyen bedeninin

çok geç farkına varmıştı. Elini tuttu, hafifçe sıktı. Güç vermek istiyordu ama onda da kalmamıştı ki. Ancak yanındayım, demekti bu temas. Odadan çıkan doktor, "Süheyla siz misiniz?" diye sorduğunda Mehveş'in yüreğine ilk ferah yağmurlar yağmıştı.

Süheyla sesinin elverdiğince benim, dedi. Doktor hastanın onu görmek istediğini ama ancak bir dakika izin verebileceğini söylediğinde yüzünde bahar çiçekleri tomurcuklanmıştı kadının. Bir an sonra gözlerini Mehveş'e çevirdi. Mehveş ise sevgi dolu bakıyordu ona. Sessizce, git, dediğinde kendisini koridora attı. Gözünün önündeki cereyan edecek olanlara yüreği dayanmayacaktı. Ruhu öylesine kavruluyordu ki kendi çaresine kavuşmadan sönmeyecekti.

Tam koridora çıktığında önünden geçen sedyeyi görmesiyle her şey donuverdi. Zaman akmıyordu sanki. Nefes almıyordu. Hâkim; boğazında soluk almasını sağlayan hortum, vücudundan sarkan bir sürü kablo ve daha ne işe yaradığını bilmediği bir sürü ıvır zıvırın arasında beyaza cilveli bir suratla geçip gidiyordu önünden. Dizleri onu daha fazla taşımadı, gözleri daha fazla ışıkla yarışamadı, ruhu bedeninde daha fazla barınamadı... Kendisini karanlığa teslim ettiğinde kuş gibi havalandığını hissetti son olarak.

Mehveş bilincinin en derinlerinde dizlerinin üzerinde af diliyordu sevdiği adamdan. Affet, diyordu, affet... Tetiği çeken parmaklarını vücudundan ayırmak istiyordu... Adamın kirpiklerinin ardındaki geceye hasretliğini haykırıyordu...

"Bilmiyordum... dinlemiyordum... Görmüyordum be adam... Ben sandım ki..."

Kelimelerini ardı ardına sıralıyordu içinde. O anda

karşısında olsa dile gelir miydi bilinmez ama bitiyordu Mehveş... Alevi sönüyordu. Halbuki Hâkim bir avuç kora efsane yazardı, işte onu bilmiyordu.

Erkin kolları arasında tüy gibi kalmış kadını ne yapacağını bilemedi. Darmadağın olmuştu her şey. Her biri bir köşede perperişandı. "Ah be Mehveş, ah be meneviş..." dedi içinden.

Yardıma gelen hemşire tansiyonun kontrol ederken, uygun bir odaya almak yerine Kutsal'ın olduğu odaya götürülmesini önerdi Erkin. Aceleyle odaya girdiklerinde annesini Kutsal'ın elini tutmuş, saçlarını okşarken buldu.

"Anne..."

Hatice Hanım yerinde sıçrarken kollarında yığılıp kalmış kadına baktı.

"Ne oldu?"

"Abimi ameliyattan çıkardılar anne, yoğun bakıma aldılar. Onu öyle görünce..."

Erkin bir anda söylediklerinin annesinde yaratacağı etkiyi fark ederek yüzünü buruşturdu.

"İyi di mi?"

Sesi çatlak çatlak çıkıyordu ama Kutsal'ın elini bir an olsun bırakmaması ve bir gözünün sürekli üzerinde olması dikkatinden kaçmamıştı Erkin'in.

"İyi anne, doktor bahsetti biraz. Şimdilik yoğun bakıma alacaklar. Sen bir bak istersen. Ben de geleceğim ama..."

"Sen kal oğlum, emanet sonuçta," derken Erkin'in gözlerinin içine bakmış ama hemen kaçırmıştı gözlerini.

Odadan çıkarken yüreği herkesinki gibi yangın yeri yiydi. Hızlı adımlarla doktorla konuşan Mehmet Bey'in yanına gitti.

"Nasıl? Oğlum nasıl doktor?"

"Durumu iyi. Her ihtimale karşı yoğun bakıma aldık. Kurşun ciğerinde hasara sebep oldu ama zamanında müdahale edebildik. Şanslıymış, kurşun ön kaburgalardan birini parçalamış ve kemiklerin arasına sıkışmış. Kırılan kaburgalarından biri ciğerini delmiş. Eğer kemiğe denk gelmeseydi kalbe zarar verme olasılığı yüksekti. Solunum cihazına bağlı şu an. Ama sadece bu gecelik. Yarın cihazdan ayıracağız."

"Çok şükür Rabbim..."

"Geçmiş olsun. Dediğim gibi bu gece buradayım. Merak etmeyin."

Hatice Hanım kocasının elini tutup ferahlıkla baktı gözlerine. İlk kez böyle görmüştü kocasını. Dili lal olmuştu Hâkim ameliyattan çıkasıya kadar. Şimdi onun da ferahlığa kavuşan yüzü gülüyordu karısına.

"Çok şükür Mehmet Bey. Rabbim bağışladı oğlumuza bize."

"Çok şükür hanım, çok şükür..."

Erkin yanlarına geldi. İkisinin yüzündeki değişikliklerle derin bir nefes aldı.

"Ne oldu oğlum? Yalnız bırakmasaydın..."

"Yok anne, Ümmü Abla geldi. Eşya almak için gitmiş, o gelince ben de çıktım. Abimi görmek istiyordum ama almıyorlar yanına, değil mi?"

"Bu gece yoğun bakımda olacakmış. Uyutacaklar sanırım."

"İyi olsun da. Efsun Hanım geldi az evvel, Kutsal'ı kontrol etmek için. Onlar da perişan oldular."

"Ne desek, kime nasıl teşekkür etsek bilemedim. Aklım uçtu sanki."

En zor anlarda uzanan sıcak dost eli kadar insanın

yüreğini hafifleten bir şey yoktu. Varlıkları bile şükür
etmeye yeterdi.

* * *

Ümmü Hanım ışığını kaybetmiş kızının elini tuttu sıkıca. Böylesini yaşamamıştı bu zamana kadar. Tufan Bey öldüğünde bile dimdik durmuştu. Kaybetmemişti kendisini. Ama bu farklıydı. Bu kalp acısıydı, yürek sancısıydı. Sevdiğinin kanını ellerine kına misali yakmıştı Mehveş. İçindeki karmaşa düğüm olmuş dibe çekiyordu. Dibe battıkça da kapanıyordu kendi içindeki karanlığa. Gözlerini hafifçe açtığında gözü yaşlı kadını buldu başında. Elini tutan eli sıkı hafifçe.

"Kutsal?"

"İyi kuzum, merak etme. Kendine geldi seni görünce korkar diye başka odaya aldılar."

"Efsun Hanım mı başında?"

"Evet. Sen fenalaşınca ben yanına geldim. O da Kutsal'ın yanında kaldı. Kime gideyim, ne yapayım ben de şaşırdım. Vural'ı da göremedim."

Yaşlı kadın titreyen parmaklarıyla yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Mehveş takati bitmiş bir halde ayağa kalktı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Ama direnmesi gerektiğini de biliyordu. Derin bir nefes aldı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Kutsal'ın odasına gittiklerinde kapıyı yavaşça açtı. Gördüğü manzarayla olduğu yerde kalakaldı. Hatice Hanım elindeki bezle küçük yüzünü siliyor, bir yandan da ninni mırıldanıyordu.

Mehveş önündeki tablonun sahiciliğiyle derinden sarsıldı. Hafifçe boğazını temizlediğinde kadının dikkatini üzerine çekti. Gözlerindeki ateş dinmemişti hâlâ

ama garip bir şeyler vardı. Bir süre sessizce baktı iki kadın. Güçleri kapışıyor ama annelikleri sırtlarını sıvazlıyordu.

"Ateşi düştü. Kendine gelmişti. Bir-iki yudum bir şey yedirdik ama ilaçlardan herhalde uyudu yine," dedi Hatice Hanım fısıltıyla.

Mehveş ağır adımlarla yanına vardığında titreyen ellerini önünde birleştirerek kamufle etmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim."

Hatice Hanım gözlerini mavi derinliklere dikti. Her şeye rağmen oğlu gözlerini açmadan, o gözlerde bu kadının izini görmeden geçit vermeyecekti yüreğine. Girmeyecekti bu yaralı ceylan öyle kolayca gönlüne.

"Madem iyisin, artık oğlunun yanına gel de elini tut. Ben yapamıyorum, soğuk bir cama dokunabiliyorum ancak, bari sen yap."

Hatice Hanım ok misali vicdanından vurmuştu Mehveş'i. Ne bir şey söyleyebilirdi ne de itiraz edebilme hakkı vardı Mehveş'in. Sessizce başını eğdi. Utancını sur gibi önüne dikti.

Hatice Hanım küçük adamın saçlarını okşayarak kalktı yerinden. Mehveş'in yanına geldiğinde durdu. Yüzüne bakmadan dile geldi.

"Anneliğini sorgulamayacağım ama kadınlığını sorgularım. Anneliğinden vurmam ama kadınlığından vururum. Oğlum iyi olmadan gözüme gözükmeye Mehveş Hanım. Namın varmış tanımam, silahın varmış umurum olmaz. Değil mi ki sen oğlumun tenine iz bıraktın, aldığın nefese şükret. Ve dua et; oğlum uyandığında gözlerinde hâlâ senin suretin, dudağında hâlâ senin ismin olsun. Eğer düştüysen oğlumun gönlünden..."

Gerisini getirmeden yüzünü çevirdi genç kadına
doğru:

"Dua et..."

Mehveş hızla yanından ayrılan kadının ellerine kapınıp af dilemekle, karşısına dikilip, "Oğlunun gönlünden düşersem eğer, ellerim kanayıncaya kadar tırmanırım o dimdik yardan. Yâr beni gönlüne kabul edinceye kadar..." demek arasında sıkışıp kaldı.

* * *

Süheyla odaya girmeden evvel bir hemşire tarafından itina ile hazırlandı. Üzerine geçirilen steril gömlek sanki gelinliğiydi, başına taktıkları bone duvağı... Sanki düğününe hazırlanıyordu Süheyla. Sevdiği adam hayata tutunmuştu ya, düğün şenlikleri kurulmuştu yüreğinde. Otomatik kapı açılıp da içeri adım atarken heyecanı taşıyordu içinden. Yatağın yanına vardığında gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Seslenmek istedi yapamadı. Boğazını temizledi. Adamın titreyerek açılan kirpiklerinin ucuna asılıydı ömrü. Gözleri gözlerine kavuştuğu anda kanatlandı esir yüreği. Usulca eline uzandı tutmaktan korka korka. Ne diyeceği, ne isteyeceği zerre umurunda değildi Süheyla'nın. Git dese bile kabulüydü. Yeter ki iyi olsundu.

Vural kuruyan boğazından çıkmamaya inat eden sesiyle saydırdı içinden. Alabildiği kadar nefesi içine çekti.

"Gönlüm... Gitmeyeceksin... Bitmeyeceksin..."

Hüküm gibiydi, emir gibiydi, yalvarış değildi ama davetti... Vural, gözlerini ölümün kıyısında bile kendisinden ayırmamış kadına baktı. Onun kadınına, ömrüne... Git, demişti, mutlu olsun, umudu olsun, ikinci

bir şansı olsun diye. Ama kader ya, "Git demeyeceksin, yoksa giden sen olursun," demişti.

İki kurşuna mal olmuştu ama öğrenmişti Vural. Bundan sonra aşka dair olacaktı her şey. Silinmişti gözbebeklerinden o zamana kadar gördükleri. Silmişti eskiye dair ne var ne yoksa. Bundan sonrası sadece aşka aitti.

Süheyla ise duyduklarıyla gözyaşlarını bağışladı adamın avuçlarına. Mühürledi hükmünü. Gönlüydü; gitmeyecekti, bitmeyecekti.

* * *

Geçip giden saatlerin sonunda Kutsal gözlerini açıp da babasını sorduğu anda Mehveş'in yürek acısı katlanmıştı. Nerede olduğunu nasıl söyleyecekti? Gelmediğini nasıl izah edecekti, bilmiyordu. Ama daha önemli bir şey vardı. Hâkim'i uyandıracaklardı birazdan. Gitmek zorundaydı. Yüzü yoktu belki ailesinin yanında orada olmaya ama dayanamazdı bir an daha. Ümmü Ablaya Kutsal'ı emanet etti. Babasının geleceğine söz veremedi ama onu bulmaya gidiyorum, diyerek umudunu sıcak tuttu.

Koridoru arşınlarken neye doğru atıyordu adımlarını bilmiyordu. Bilmemek ölüm gibi geliyordu. Yoğun bakımın kapısına vardığında camın ardından olacakları görebileceğini sanmıştı diğerleri gibi. Ama perde hızla çekilip görmelerine engel olunca istemsizce adım atmıştı cama doğru Mehveş. Geçen dakikalar ömründen çalıyordu sanki. Ne kadar zaman geçti bilinmez, içeriden çıkan doktor yüzünde muzaffer bir ifade ile baktı hastasının sevenlerine.

"Hastamızın durumu gayet iyi. Solunum cihazından ayırdık. Şimdilik bir sıkıntı yok. Değerleri hızla normale

dönüyor. Oldukça güçlü bir bünyesi var. Nakle hazır olur olmaz odasına çıkaracağız. O yüzden içeri girmenize izin vermeyeceğim. Biraz daha sabır lütfen."

Doktorun babacan yaklaşımı sonucu kimse sesini çıkaramadı. Sadece şükrettiler içlerinden.

Yoğun bakımın kapısı açılıp sedyeyle içeriden çıkan adamın gözleri kapalıydı. Sanki hâlâ ilaçların etkisindeymiş gibi. Odaya götürülmek üzere asansöre bindirildiğinde Mehveş hızla merdivenlere yönelmiş ve odasının kapısında buluvermişti kendisini. Erkin de aynı hızda yanına gittiğinde göz göze gelmişlerdi. Erkin küçük bir gülümseme bahşetmişti yüreği derbeder kadına. Mehveş ise sesini duymadan, gözlerinin gecesi gönlüne dolmadan misafir etmeyecekti dudaklarına gülüşlerini.

Mehmet Bey ve Hatice Hanım da gelmişti. Hâkim'i yatağa yatırmadan önce kimsenin girmesine izin vermemişlerdi.

Her şeyi tam olunca odadan çıkan hemşire, "Lütfen, hepiniz birden girip de yormayın hastamızı," diyerek uyarısını yapmış ve daha fazla bekletmemiştii sevenlerini.

Hatice Hanım bir an bile beklemeden içeri girmiş hıçkırıklarının yükselmesine de mani olamamıştı. Mehmet Bey karısını takip etmiş ve Erkin de hemşirenin uyarısına kulak asmadan dalmıştı odaya. Farkında olmadan da kapıyı kapatmış, Mehveş'i dışarıda bırakmıştı. Mehveş sabrı yanına yoldaş eylemiş, kapının önünde ne kadar zaman geçireceği umurunda olmadan beklemeye başlamıştı.

Çok zaman geçmeden kapı açıldı. Hatice Hanım gözyaşları arasında genç kadına baktı ve içeri girmesini söyledi. Mehveş heyecandan mı korkudan mı bilin-

mez, dizlerinin titrediğini ve hareket edemediğini fark etti. Bütün vücudu titriyordu. Elini kapının pervazına dayayarak güç almaya çalıştı. Ama başaramadı. O anda omzunda hissettiği elle başını kaldırdı.

"Seni bekliyor, gir içeri."

Hatice Hanım söyleyeceği birçok cümleyi içine hapsedti. Kızgındı hâlâ, kırgındı. Ama oğlunun dilinden dökülen ilk kelime Mehveş'in adı olunca dizginledi içinden taşan duyguları. Affedecek değildi öyle hemen ama zorlamayacaktı kalesi düşmüş kadını.

Mehveş fısıltıyla teşekkür ederek içeri girdi. Yatağa doğru yürürken başını kaldırıp bakamamıştı. Yanına vardığında ise yavaşça kaldırdı safir gözlerini geceye doğru. O ilk göz göze gelişi ise felaketi oldu. Yatağın soğuk çarşafına değen parmaklarına uzanan sıcaklıkla irkildi.

"Oğlum da sen de ömrüme hoş geldin meneviş..." dediğinde dizlerinin üzerine düştü Mehveş.

Gözlerinden akan yaşlarla elini tutan adamın önünde diz çöktü. Ömrü hayatında ilk kez baş eğdi, eyvallah etti... Hâkim'in bir avuç kora yazdığı efsaneyi miladı belledi.

KANIT

*Yüreği yorgun düşenin süngüsü yere düşer çoğu zaman.
Zırh misali üzerine giydiği cesareti derbeder olur, aşkın önünde
sanık misali baş eğer. Gönül mahkemesinin hâkimi aşk ise
kalemmini kırar, ömürlük sevdaya mahkûm eder sizi.*

Mehveş'in sanıklığı Hâkim'in gece gözlerine düşen safirlerle sona ermişti. Dizlerinin üzerine çöktüğü, eyvallah ettiği o anda odada olan herkes mahremiyetlerine saygıdan onları yalnız bırakmıştı.

Mehveş eli elinde olan sevdiği adamın gözlerine bakamadı bir süre. Hoş geldin'lerine cevap veremedi. Yorgun yüreğini sakinleştirdi adamın teninde. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Başını yatağın kenarına dayamış, akan gözyaşlarının artık durması için yalvarıyordu içinden. Birden saçları arasında hissettiği yumuşak dokunuşlarla kaldırdı başını. Sanki ilk kez dokunmuştu ömrü hayatında biri saçlarına. Sanki ilk kez sevgi dolu bu hareketi yaşıyordu. Dilenci ruhu ilk kez ömürlük sadakasına kavuşuyordu. Gözleri birleştiğinde ise, gece karasına yağan yağmurlarla sarsıldı.

Hâkim boğazındaki yumruyu yutarak baktı safir

gözlüye. Saçlarından kayan parmakları yanağında duraksadı. Dudaklarının üzerinden şöyle bir geçtiğinde içi aktı sanki bir anda. Derin bir nefes aldı, boğazını temizledi.

“Özür dilerim meneviş. Oğlumuzla sınamak değildi niyetim seni. Özür dilerim...”

Mehveş duyduğu cümlelerin arasında sadece tek bir kelimeye takıldı: oğlumuz... Eksik kalan tüm noktaları Ümmü Hanım yalnız kaldıklarında anlatmıştı. Anlattıkça büyümüşü adam kadının yüreğinde. Ama dilinden gönlüne dökülmesi başkaydı. Oğlum, demişti adam; onun tek gerçeğine, kanadı kırık bebeğine... Sesi çıksın diye çabaladı başaramadı. Onu kıvranırken görmek ise zora sokuyordu genç adamı.

“Kutsal’ım nasıl? Bir an önce ayaklanmalıyım. Beni yatarken görmesin.”

Mehveş’in hıçkırıklarının yükselmesiyle kaşları çatıldı Hâkim’in.

“Ağlama lütfen. Neden ağlıyorsun?”

Mehveş bir türlü konuşamıyordu. Yaşadığı stresi ve üzüntüyü atamamıştı üzerinden. Bir de üstüne tecrübe etmediği duygular eklenince sinirleri dağılıveriyordu böyle. Hâkim’in bir an hiddetle babasına seslenmesiyle Mehveş olduğu yerde sıçramış, kapı hızla açılarak herkes içeri doluşmuştu. Hatice hanımın gözleri Mehveş’i hedef aldı hemen. Yine bir şey mi yaptı acaba, diye gönlünden geçiriyordu ki Hâkim’in sözleriyle silip attı her birini.

“Baba, Kutsal’ı sordum ama Mehveş... Bir şey mi var bilmediğim?”

Hâkim’in sesi cümlesinin sonunda fısıltı halini aldı. Mehveş’in bu hale geleceğine ihtimal vermiyordu. Ke-

sin bir şeyler var, diye düşünmeden edemiyor, düşündükçe de çıldıracak gibi oluyordu. Birden aklına Vural geldi.

"Vural... Ona mı? Ne oldu cevap verin!"

Mehmet Bey, " Sakin ol oğlum. Yok bir şey. Vural ameliyattan çıktı. Ayıldı bile. Bir durum yok."

"Kutsal?"

"O da iyi Hâkim. Sadece ateşlendi biraz. Yatırdılar, o da burada ama şimdi iyi."

Hâkim bir anlığına nefesinin kesildiğini hissetti.

"Na... Nasıl burada? Neden yatırdılar? Önemli olmasa yatırmazlardı. Doktoru çağırın."

Herkes ve özellikle Mehveş şaşkın gözlerle adama bakarken Hâkim'in haykırışı çınladı odada.

"Kaldırmayın beni. Doktorunu çağırın hemen!"

Açılan kapıdan içeri süzülen kadının büyülu sesiyle odağı değışti bir anda herkesin.

"Bakıyorum iyileşmişsin Hâkim Bey."

Efsun dimdik duruşuyla karşısına geçtiğinde Hâkim bir an ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

"Hiddetlenmekte haklısın ama bana güven; Kutsal gayet iyi. Doktorunun yanındaydım bizzat. Bütün prosedürü takip ettim. Çocuklara has bir durum yaşadığı. Şimdi uyandı ve seni sordu. Buraya getirirdim normalde ama seni böyle görmesi onu üzecektir. O yüzden sakın ol ve bir an önce iyileşmeye bak. Oğlunu da merak etme. Annesi gayet güzel ilgileniyor oğlunla..."

Son cümlesini o kadar vurgulu dile getirmişti ki Efsun, Hâkim için artık söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Zaten karşısındaki kadına duyduğu saygı arşa ulaşmışken, onun sözleriyle içinin yangınını söndürüverdi. Yine de Kutsal'ı görmeden rahat etmeyecekti, o ayrı.

Mehveş büyüsunü üzerlerine serpen bu kadına minnetinin gün geçtikçe arttığı gerçeğini hafızasına kazıdı. Ömrü boyunca Efsun'a borçlu kalacaktı.

Kapıdan giren dev gibi adamın tok ve kuvvetli sesi odada cınladı bir anda.

"Silahı tutan ellerinizi bir daha birbirinize doğrultursanız isminizi de cisminizi de söker alırım sizden. Kutsal'ı da evlat beller, koyarım Karahan'ın yanına. Anlaşılmayan bir şey?"

Devran'ın Destan'ı buyur ettiği o anda Hâkim gözlerini ulu yeşil ormana dikti. Muzipliğini yitirmeyen bakışlarını fark etse de oh çekemedi. Çünkü karşısındaki adam Devran Yaman'dı. Onun söylediği hiçbir şey öylesine olmazdı.

"Nasıl istersen abi..." dedi Hâkim aynı muziplikle.

Mehveş işe gözünün kenarında kuruyan yaşıyla şaşkınlığını sürdürdü.

"Sen de anladın mı Mehveş Hanım?"

Mehveş mavi alev gözlerini Devran'ın ormanlarına saldı. Deli yangınlara gebeydi bu kadının bakışları.

"İşin var Hâkim... Senin bu meneviş kök söktürecek sana. Emin misin abicim? Yol yakınken hani..."

"O yolları ben çizerim ancak Devran Bey."

Mehveş'in hiddeti cılız cümlesi bir anda fırlayıverdi dudaklarından. Devran ise istediğini elde etmenin keyfiyle dudağının bir kenarı yukarıda, gözlerini Mehveş'e dikti.

"Bu mavi yangın seni zora sokarsa kapıma gelme abicim; canını yakarım... Anladın mı?"

Devran cümlesinin altında, "Bu yaralı ceylanı üzme aslanım, sabrını zorlasa da sakın ola ki üzme," saklıydı da bir tek Hâkim bu gizli mesajı almıştı.

"Eyvallah abi."

Kapıdan giren yeni misafirle ortamın havası bir anda dağılıverdi. Ümmü Hanım içeri girdiğinde Hâkim'i tahmininden daha iyi halde görünce ellerini yüzüne kapadı, amin, diye fısıldadı.

"Oğlum, korkuttun beni."

"Yok bir şeyim Ümmü Abla. Kutsal nasıl? Kim var yanında? Yalnız mı?"

Hâkim'in odağı anında Kutsal oluveriyordu.

"İyi oğlum, seni sorup duruyor, zapt edemiyordum. Erkin bey oğlum geldi az evvel, oyalıyor. Çok şükür, sakinledi azıcık."

Hâkim derin bir oh çekerken gözü Mehveş'e takıldı. Omuzları dikleşmişti kadınının. Yüzünde çiçekler açmasa da kışın son fırtınasının izlerini taşıyordu. Anlamlandıramadığı ne varsa hepsi bir bir yerine oturuyordu zihninde ve bu yüzüne yansıyor her geçen dakika. Hâkim Mehveş'in elini kavradığında hızla göz göze geldiler.

"Sen git Mehveş. Aklım kalıyor. Kutsal seni ister muhakkak. Burada durmanın gereği yok. Hem Vural da var. Ben iyiyim."

Mehveş ilk kez pırıl pırıl baktı adama ve gözlerindeki yüceliği gök kubbeye yükseldi. Kocaman bir balon gibiydi; içinde neler saklıydı daha bilmiyordu Mehveş ama hazırды içten içe. Ne yazık ki bunu hemen itiraf edebilecek kabiliyeti yoktu. Bilmiyordu Mehveş aşk nasıl gösterilirdi bir adama? Nasıl yoluna serilirdi? Ama öğrenecekti. Zor olan bitmişti. En azından şimdilik.

Erkin kucağında ona sıkı sıkı sarılan küçük bedeninin keyfini çıkardı keyifle.

"Amjası bi daha anlatsa ya. Nasıy yapmış babası? Neyeye gitmiş?"

"Kutsal'cım şimdi böyle önemli bir işi vardı babanın onu halletmeye gitti. Sen hastalanınca da çok endişelendi. Ama doktor amcalar sen iyi olmadan sokmadılar içeriye. Çünkü üzülürdü baban. Hemen iyi olmalısın ki baba gelsin. O yüzden bu yememek için inat ettiğin çorbayı hemen bitirmelisin."

"Yedi-beş dakkada yesem geliy mi ki hemen babası?"

Erkin'in kahkahası kayıverdi dudaklarının arasından.

"Öyle yedi-beş dakikada gelemes Kutsal, yalan söyleyemem bu konuda sana. Ama sen yine de acele et."

"Ama geliy dedin. Demedin mi? Bıyaz önce dedin..."

"Dedim ama..."

"Gelmicek dimi babası... Çok ağlıcam o zaman ben. Böyle bir süyü ağlıcam şöyle şen ona. Bıyaktı beni. Şöj veymişti ama bıyaktı. Haşta oldum ben de... İçmicem çoybayı, iyileşmicem de..."

Mehveş kapı aralığında duyduklarıyla sarsıldı. Yanına gelen doktorun içeri girmesini engelleyerek kenara çekti.

"Doktor bey, biliyorum kurallar var ama biraz esneklik gösterseniz. Kutsal, Haki... Babasını görmeden rahat etmeyecektir. Tanıyorum oğlumu. Ağzına lokma sokamayız, inattır."

"Hanımefendi, sizi geri çevirmek elbette istemem ama her iki hastamız için de..."

"Biliyorum doktor bey, ama inanın anlatmak istesem

doğru sözleri bulamam. Her ikisi de birbirini görmeden rahat etmeyecekler. Kutsal onu gördü. Yani rahatsızlandığında...”

Vurulduğunda diyemedi Mehveş. Dilini yaktı sanki kelimeler bir anda.

“Psikolojik olarak doğru olur mu bilemiyorum, Zeynep Hanım’a bir danışalım isterseniz.”

“Zeynep Hanım?”

“Uzman psikoloğumuz.”

“Elbette, lütfen acele edelim. Çünkü eğer oğlumu tanırıyorsa birazdan şiddetli bir ağlama krizine girecek ve istediğini yapmadan onu susturmak mümkün olmayacak.”

Cümlesi biterken sanki sözlerini kanıtlarcasına odaya yükselen ağlama sesiyle ikisi birlikte odaya girdi.

Erkin şaşkınlıktan ne yapacağını bilmez bir şekilde Mehveş’e döndü.

“Bir şey yapmadım Mehveş, inan...”

“Biliyorum Erkin. Hâkim’i görmeden sakinleşmeyecek.”

Doktor gördüğü tabloyla küçük çocuğun basit bir inatlaşma sonucu krize girmediğini fark etti. Çocuk büyük bir kayıp yaşayan yetişkinmiş gibi gözlerinden umutlar düşürerek ağlıyordu. Gördüğü binlerce çocuk arasında nadiren bu denli duygu yoğunluğu yüksek çocuğa denk gelirdi. O anda mesleki içgüdüsüne güvenerek karar verdi. Oğlunu almak için hareketlenen kadının hafifçe kolundan tutarak durdurdu.

“Enver hocamla konuşmalıyım. Sonrasında bu küçük delikanlıyı babasına kavuştururuz.”

Mehveş minnet dolu gözlerle teşekkür ederek gözlerinden ardı ardına yaşlar dökülen oğlunu kucağına al-

mak istedi. Ama Kutsal kendisini geri çekerek kafasını Erkin'in boynuna gömdü.

"Amjası... Noluy götüysene beni... şen götüy beni..."
Erkin'in burnunun direği sızladı.

"Tamam aslanım, götüreceğim ama artık ağlamamalısın. Bak annen çok üzülüyor ama..."

"Hayıy babasını istiyoyum ben..."

Mehveş çaresizlikle gözü kapıda gelecek haberi beklerken, Enver Bey'in yanına giden doktor durumu izah etmiş ve gerekli talimatı alınca da üst kattaki odaya doğru yol almıştı.

Kattaki hemşirelere özel odanın Hâkim Bey için hazırlanmasını söylediğinde zaten hazır olduğunu ve hastayı yukarı çıkarmak üzere görevlileri gönderdiklerini öğrenmişti. Tekrar Enver Bey'in yanına giden doktor, Devran Bey'in onlardan önce davrandığını öğrendi.

"Devran, benim aklıma gelmemiştii, iyi düşünmüşsün."

"Enver Abi, o ikisi birbirini görmeden yapamayacaklar belli. Hâkim delilik edip kalkacak, dikişlerini açacak. Adım gibi biliyorum. O oda hepsi için iyi olacak."

"Her şey tamam mı?" diye sordu Enver Bey genç meslektaşına.

"Evet hocam. Sizde tamam dersiniz küçük arkadaşımızı babasına kavuşturabiliriz."

"Kutsal'ın enfeksiyonu yok. Durumu tamamen psikolojik, o yüzden daha iyi olacağına inanıyorum. Her iki hastamızın da iyileşme sürecine pozitif etkisi olacaktır."

"Katılıyorum hocam. Kutsal'ın sabahki tahlillerini kontrol ettim tekrar. Dediğiniz gibi herhangi mikrobik

ya da bakteriyel bir bulgu yok. Doktor Zeynep'e de danıştım. Onayı var."

"Buluşmaya tanıklık etmek isterdim ama ameliyata gireceğim."

"Sen rahat ol Enver Abi. Her şey için teşekkürler. Yine..."

"Bir daha bana ihtiyacınız olmaması tek temennim Devran."

"Eyvallah abi."

Doktor küçük hastasının odasına giderken keyifliydi. İçeriye girdiğinde ise aynı annesinin dediği gibi küçük çocuğun katıla katıl ağladığını gördüğünde yüzü daha da yumuşadı.

"Evet, küçük arkadaşım. Dediler ki baban gelmiş, seni bekliyormuş. Hazır mısın?"

Kutsal Erkin'in kucağında dikilip sümüklerinin aktığı küçük burnunu koluna sildi.

"Neydeymiş babası?"

"Baban da senin gibi hasta olmuş dostum. Ona iğne yapacaklarmış, bu yüzden de başka bir odada şu an. Seni yanına götüreceğim ama sonrasında sürekli orada kalamayacağını bilmelisin. Baştan anlaşalım."

"Çok mu büyük iğne yapçaklay? Acıy ki ama. Ağlay mı babası?"

"Sen merak etme dostum. Babalar iğneden korkmaz. Sen de babanın yanına gitmelisin ama ağlamaya devam edersen üzülür bence baban."

"Ağlamam ki o jaman ben. Susarım hemen."

"Tamam o zaman, hadi bakalım, annenle birlikte beni takip edin."

Kutsal hemen kollarını annesine uzattı.

"Annesi hadi dötüy beni, babası bekley."

Mehveş boğazındaki yumruyla kucağına aldı oğlunu. Nasıl olmuştu da her ikisinin de gönlü bu derece kenetlenmişti birbirine? Bu denli bir sevgi hangi arapeydah olmuştu oğlunun hayatına? Nasıl bir kaderdi bu? Nasıl bir hediye idi?

Merdivenleri çıkan bacakları titriyordu istemsizce Mehveş'in. Kutsal'ın hiç bitmeyen sorularına verdiği cevapları hayal meyalı. Biraz sonra önünde resmedilecek tabloya hazırlıyordu yorgun ruhunu aslında. Doktorun yönlendirmesiyle farklı bir odaya doğru giderken kapının önünde bekleyenlere takıldı gözü.

Hatice Hanım'ın delici bakışları yumuşamıştı sanki. Mehmet Bey'in ise sıcacık gözleri. Bir tek kişinin gözlerinde alevler dans ediyordu: Efsun. Kapının önünde bekleyenler arasında farklılığı hemen dikkatini çekmişti. Neden olduğunu bilmiyordu. Yanındaki dev gibi adamın kollarına sığındığında gözünden akan bir damla yaşı da seçebildi. Neden, diye sordu içinden ama cevabı sonraya sakladı. Şimdi tanıklık zamanıydı. Baharı müjdeleyen cemrenin ilk temasına hazır değildi içten içe ama içindeki mutluluk tohumları çatlamaya başlamıştı çoktan.

Odaya girdikleri anda ise bir anda yüreği tekledi. Hâkim'in gözündeki bakış daha önce hiç görmediği bir şeydi. O duygunun adı neydi bilmiyordu. Hâkim ışığına kavuşmuş kör gibi bakıyordu oğluna. Kutsal'ın kucağında kıpırdanmasıyla tekrar hareket etti ve yatağın kenarına ulaştığında Hâkim'in hızla yanağından yuvarlanan yaşı sildiğini fark etti. Kutsal görmesin diyeydi.

"Babası..."

"Aslan parçası..."

İki beden de birbirine çağıladı adeta. Mehveş bağım-

sız gelişen olayın akışına bıraktı kendisini. Kutsal'ı yavaşça Hâkim'in yanına yatırdığında titreyen ellerini arkasında birleştirerek bir-iki adım uzaklaştı yanlarından. Bu Yaradan'ın varlığına kanıt resmi daha iyi görebilmek için geri çekildi.

Hâkim koluna yatırılan küçük bedeni hafifçe yukarı doğru kaldırarak yanağına ulaştı. Dudaklarını alnına değdirirken Kutsal'ın küçük eli Hâkim'in yanağındaki gamzenin üzerine kapandı. Mehveş o anda bir elini kalbine diğer elini dudaklarına götürdü, içinden yükselen hıçkırığı bastırmak için.

Böylesi bir tabloya canını verirdi. Ömrü hayatı boyunca görmek istediği bu resim yüreğindeki dilenciye zenginliğe boğdu. Sadakası sevgiyle bezeliydi ve sadece dünyevi değil, iki cihanda zenginliği nasip etmişti Rabbi ona. Bundan sonra ömrü yoluna fedaydı adamın. Ona bu zenginliği bahşedene yâr olacak, aşk olacak, yoldaş olacaktı... Ona bunu yaşatan adamın gece gözlerine ay olacaktı.

EFSENE

Aleve teslim olursan kora, ateşe teslim olursan küle dönüşürsün.

Ama aşkın ateşine teslim olursan, işte o zaman efsaneye dönüşürsün...

Mehveş aşkın ateşine teslim olmuş, efsaneye adını altın harflerle kazımişti. En Kutsal'ının küçük yüreğindeki büyük adamın aşkına teslimiyeti acı bir imtihanla gerçekleşmiş olsa da gönül ferahlığı öylesine büyüktü ki; şu an karşısında koyun koyuna uyuyan iki adam da bunun tam anlamıyla kanıtıydı. Koca hastane pervane olmuştu Kutsal'ı odadan çıkarmak için ama mümkün olmamıştı.

Yalvarışları, ağlayışı sonucunda Hâkim'in, "Oğlumu rahat bırakın," diye kükremesi son noktayı koymuş, herkes çil yavrusu gibi kaçışmıştı. Devran'ın itibarının büyüklüğü olası bir hengâmeyi engellemiş, doktorların ve idari personelin anlayışına sebep olmuştu. Sonuç olarak da oğlu kahramanının koynunda uyuyordu. Nasıl da güzel, nasıl da sevilesi olduklarının farkında bile değillerdi. Ve genç kadının yüreğini nasıl da ışığa boğduklarının. Tıklatılan kapıya doğru yöneldiğinde Hati-

ce Hanımın sessizce içeriye girdiğini gördü. Usulca yerinden kalkarken manzarayı gören kadının yumuşayan bakışlarını fark etti. Hâlâ utanıyordu karşısında. Kadın yanına gelip de gözlerinin içine bakınca istemsizce kaçırıldı safirlerini Mehveş.

"Ben yanından alamıyorum. Hâkim'in yarasına gelecek diye de korkuyorum ama..."

"Hâkim'in ilacı koynunda şu an. Ne ironiktir ki, yarayı açana da şifasına da vurgun. Böyledir oğlum benim. Sevgisi yücedir. Öyle ki karşılık alıp almaması bile önemli değildir onun için. O seviyorsa baş tacıdır."

Mehveş ne söyleyeceğini bilemeden baktı kadına.

"Ben dururum başlarında, sen git abini gör istersen, bir türlü gidemedin."

Mehveş minnet dolu bakışlarla tamam, diyerek ayrıldı odadan. Haklıydı; Kutsal'ın durumu ve zapt edilememesi yüzünden bir türlü gidememişti Vural'ın yanına. Süheyla'nın yanında oluşu içini rahatlatıyordu. Odaya vardığında aynı anda Süheyla kapıyı açınca karşı karşıya geldiler.

"Mehveş, ben de sana bakmaya geliyordum. Kutsal nasıl?"

"Hâkim'in koynunda uyuyor, ayıramadı kimse."

Süheyla anlamaz gözlerle baktı.

"Anlatırım sonra Süheyla, Vural uyanıksa göreyim artık öleceğim endişeden."

"Uyanık canım, geç sen. Ben neler olup bittiğini tam olarak bilmediğim için bir şey söylemedim Vural'a. Sen anlatırsın. Yalnız daha rahat edersin. Hem ben de gidip hava alayım azıcık."

Süheyla yorgun görünen kadının kolunu sıvazlayarak ayrıldı yanından.

Mehveş odaya girip Vural'ın yanına vardığı anda gözyaşları dökülmeye başladı. Bunca senedir saklı tuttuğu gözyaşları hayatındaki önemli diğer bir adam için alabildiğine özgürlüğünü ilan etmişti.

"Abi?"

Vural şaşkınca baktı safir gözlü ceylanına, bu ikinci seferiydi bunca yıldır. Abi demezdi ki Mehveş.

"Mehveş?"

"Mahvettiniz beni, kahrettiniz..."

Ona doğru uzanan elini tuttu sıkıca, dudaklarını bastırdı parmaklarının üzerine. Abi bildiği baba bildiğine aktı ruhu. Sevgisini gösteremediği adama aktı.

"Korkutma beni yavrum. Kaldır kafanı bak bana, iyiyim ben."

"Ben... Çok fena ..."

Vural korkuyla baktı Mehveş'e.

"Mehveş korkutuyorsun beni."

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktı.

"Hâkim burada. Başka bir odada yatıyor. Yoğun bakımdan yeni çıktı o da. Ben vurdum onu Vural. Gözünün içine baka baka bastım tetiğe. Ahhh içim acıyor çok. Çok acıyor..."

"Ne yaptın sen Mehveş?"

Vural pişmanlık içinde yüzünü buruşturdu.

Olanları tek tek anlattı Mehveş, şiddetlenen hıçkırıkları arasında sesinin elverdiğince. Vural pişmanlık içinde kavruldu dinledikçe. Zamanında olması gereken yerde olsaydı bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi. Ama kaderin önüne geçecek gücü olmazdı ki kimsenin. Akacak kan damarda durmuyordu. Ve tek kaybedilen kan da olmuyordu bazen.

Hatice Hanım gözlerini açarak hafifçe inleyen oğlunun yanına vardı.

"Oğlum, canın mı yandı, ne oldu?"

"Anne sessiz. Kutsal uyanacak, zor sakinleşti zaten. Bir şeyim yok, kolum uyuştı sadece. İyiyim ben, merak etme."

Hatice Hanım rahat bir nefes aldı.

"Beli açık mı anne? Soksana açık ise."

Şaşkınlığını üzerinden atamadan dediğini yaptı. Belinin sıyrılmış kısmını hafifçe içine sokuşturdu. Hâkim sevgisi şelale misali gözlerinden çağlayarak baktı annesine.

"Çok güzel, öyle güzel ki ve öyle güzel kokuyor ki... Ölürüm anne. Onun için, bu koku için ölürüm. Onu bana veren için de..."

Hatice Hanım gözünden yuvarlanan yaşı sildi hızlıca. Büyük gönüllü oğlunun saçlarını okşadı sevgiyle.

"Sen ölürsün ölmeye de ben evladımın canını yakarı öldürebilirim. Şimdi beni daha iyi anlıyorsun sanırım. Evlat başka. Kanından ya da canından fark etmez. Başka işte."

"Biliyorum annem. Ama sen de onu anlamalısın. Evladına zarar vereceğimi sandı. Ben plan yaparken kadere hesaba katmamışım."

"Biliyorum. Anlıyorum da ama affetmem için zaman lazım Hâkim. Senin kadar kolay hazmedemem."

"Edersin annem, edersin. Bana duyduğun sevgi ettirir."

Haklıydı Hâkim; affedecekti elbet, hazmedecekti de ama öyle hemen olmayacaktı, onu da kabul etmek zorundaydı.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne gibi?"

"Evlenecek misiniz yani, ne olacak? Bu çocuk odandan bile ayrılmamak için ortalığı inletti."

"Ben de bir nefes öteye ayrılmam ondan artık."

Hatice Hanım kararlılığını gördüğü oğluna bir şey söylemenin anlamsız olduğunu bir kez daha anladı. Yapacak bir şey yoktu. Hâkim koynundaki küçük adam için her şeyi yapabilecek durumdaydı.

"Babası..."

Hâkim uyanan küçük adama kafasını çevirdi zorla.

"Söyle aslan parçası."

"Yok bişey gittin şandım, uyuycam ben. Çok yahat buyası."

"Uyu Kutsal'ım buradayım, merak etme."

"İğne yapmaya geliyleyse uyandıy beni. Elinden tutarım koykmazsın o jaman."

"Korkmam aslanım sen yanımda ol hiç bir şeyden korkmam. Uyu hadi."

"Ditme sakın..."

Hâkim küçük çocuğun korkusunu iliklerine kadar hissediyordu ve onu biraz daha sıkı sararak kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalıştı.

"Anne, Enver kapıdadır. Çağırır mısın?"

"Tamam oğlum."

Hatice Hanım hastanenin dışında adeta kamp kurmuş olan adamların arasından hangisinin Enver olduğunu bilemediği için ilk önüne gelene Hâkim'in Enver'i çağırdığını söyledi. Konuştuğu gencin adını seslenmesiyle anında yanında bitiverdi Enver.

"Buyurun Hatice Hanım."

"Hâkim seni çağırdı evladım. Bir geliver."

"Hemen."

Enver içeri girmeden diğerlerine etrafı işaret etti. Kuş uçurtmuyordu. Hâkim için değil Vural içindi bu tedbir aslında. Tetiği çekenı öldürmüştü öldürmesine de ardı arkası gelir diye tedbirli olmak gerekiydi.

Odaya girdiğinde gördüğü manzara hepsi gibi Enver'i de derinden etkiledi.

"Abi... İyisin inşallah."

"İyiim koçum. Ne durumdasınız? Vural'ın olayı nedir öğrendin mi? Tedbir almak lazım."

"Sen merak etme abi; burada sorun yok, her şey tamam. Kâmil'i de Yakut'a gönderdim. Vural'ın adamlarının bir kısmı burada, bir kısmı Yakut'ta zaten. Olayı da boş bırakmamak lazım. Olayı da ayrıntılı bilmiyorum abi, Vural anlatır artık."

"İyi düşünmüşsün koçum. Ufuk döndü mü?"

"Yok abi dönmedi daha. Hafta sonu gelecekmiş. Ses etmedim ben de, söylemedim bir şey. Ağzıma sıçacak öğrenince ama..."

"Olsun, demediğin iyi olmuş."

"Abi?"

"Evet Enver, Mehveş vurdu beni. Dalgaya alayım dersin sıkırım ayaklanır ayaklanmaz topuklarına."

"Yok abi. Onu demeyecektim."

"Ne diyecektin?"

"Senin bu baktığın evin işlemlerini hallettirdim ben. Dediğin mimarı da soktum eve. Konuşmuşsunuz evvel-den. Sana sormadan başlattım; vakit kaybetmeyeyim, dedim. Hani planlar değiştiyse..."

"Hay yaşa koçum, onun için çağırmıştım ben de seni."

"Sen merak etme, bende o iş. Zaten çok bir şey yok,

istediklerini iki haftaya hazır ederiz, dedi mimar hanım."

"Tamamdır Enver. Bir şey olursa yetki sende, biliyorsun ne yapacağını."

"Bir isteğin var mı?"

"Yok koçum, dikkatli olun."

"Eyvallah abi."

Hâkim evle ilgili zaman kaybetmeyecek olmanın rahatlığıyla gözlerini kapadı. Yeni doğan gün yeni güzelliklere ev sahipliği yapsın diye duasını düşürdü gönlünden arşa.

* * *

Mehveş Kutsal'ı yedirmek için uğraşıyordu yarım saattir. Ama küçük adamın babası yedirsın feryatları canına tak etmişti artık. Hâkim ise ikisinin didişmesini keyifle izliyordu. Garip bir durumdu. Hasta yatağında, hastane odasını yuva haline getiren ikilinin hali cennetin resmiydi sanki. Mehveş hırsla çatalı tepsiye koyup, "Bir şey söyle Hâkim oğluna, ayyy deli çıkacağım," demesiyle Hâkim şaşkınca baktı sevdiği kadına. Mehveş'in dilinden ilk kez dökülen bu sözlerin değeri paha biçilmezdi.

Mehveş ise bilinçsizce söylediğini Hâkim'in bakışlarından anlamış ve utancından alelacele Kutsal'ı Ümmü Hanım'ın kucağına postalayıp ağzının içinde Vural'ı geveleyerek odadan dışarı atmıştı kendisini. Ardında bıraktığı, yüzünde şenlik masaları kurulan adamı görmedi.

Koridorda sağına soluna bakındı duramadı, dışarı attı kendisini. Nefes almalıydı. Bu yoğunluk, bu ani değişim başını döndürdüğü gibi sanki hayatı boyunca

böyle bir aradaymışlar gibi hissetmesinin garipliği sar-sıyordu onu. Kolay değildi yaşadıkları. Ama öyle bir etkisi vardı ki ikisinin de, sanki yeryüzündeki tek doğru Hâkim ile Kutsal'muş gibi geliyordu Mehveş'e. Ve bunca zamandır kendi doğrularından bir an bile ödün ver-meyen kadının ruhunu kıvrandırıyor bu durum. Böylesi doğal bir mutluluğa ve huzura alışkın değildi ki... Bil-miyordu böylesini. Kanına uymuyormuş gibi geliyordu üstünde düşününce. Ama onların yanındayken her şey doğal olarak akıp gidiyordu. Aşktan mıydı, minnetten mi yoksa hasretten mi, bilemedi Mehveş. Ama her ne sebepten olursa olsun bu akış başını döndürüyor ve yeni yeni korkuları peydah ediyordu ruhunda.

Yanında hissettiği hareketlilikle sıyrıldı aklındakiler-den, başını çevirdi. Hâkim'in adamıydı yanındaki, Vu-ral'ın bacağını kırdığı.

"Mehveş Hanım, çocuklar Yakut'a gideceklerdi, var mı bir isteğiniz ya da ileteceğiniz bir şey?"

Mehveş kaşları çatık baktı adama.

"Siz de, Vural Bey de burada olunca başıboş bırak-mak istemedik. Sizin çocukların yanına gönderdim bi-zimkileri. Bir ihtiyaç olur falan diye."

Enver korkmuyordu Mehveş'ten ama kadının göz-lerindeki soğukluk temkinli olmasına sebep oluyordu.

"Var mı herhangi bir durum Yakut'ta?"

"Hayır Mehveş Hanım. Çocuklar hanım-ablaları bil-gilendirmişler. Müşterilere de kapatılmasını söyledim her ihtimale karşı. Size soramadım ama..."

"İyi düşünmüşsün."

Mehveş'in verdiği onayla rahatladı ama genç kadı-nın kalkan tek kaşıyla gelecek olana hazırlandı hemen.

"Bacanın çabuk iyileşmiş."

Mehveş muziplikten uzak ses tonuyla iliklerine kadar titretti karşısındakini.

"Çok şükür, bünyem kuvvetlidir."

"Şanslısın... Vural'ın o gün silahlarını temizlemesi hususunda."

Mehveş yaşadıklarıyla otoritesini kaybetmeyeceğini kanıtlıyordu adeta. Enver, kadının Hatice Hanım karşındaki o çökmüş perişan halini görmese taştan olduğunu düşünürdü. Ama durum farklıydı. Bu kadın namını sonuna kadar hak eden ama içinde yaralı küçük bir kız çocuğu taşıyan özgür bir ruhtu. Dizginlerini ele geçirebilecek tek adama yâr olmuştu.

* * *

"Amcası, şimdi ben iyileştim ya, gitsek ayтік eve söylesene babasını da bıyaksınlay."

Erkin bahçede dolaşmaya çıkardığı küçük adamı kucağına aldı.

"Şöyle yapsak o zaman dostum, şimdi ben sizi Ümmü Abla ve annenle birlikte arabaya bindirip eve götüreyim. Sonrasında da buraya geleyim ve babanı çıkarmaları için doktorlarla konuşayım, ne dersin?"

"Omas bikerem. Bıyakmam, babasının yanında kalcam ben."

Erkin banka oturdu ve Kutsal'ı da kendisine bakacak şekilde kucağına yerleştirdi.

"Kutsal'cım, baban verdiği sözlerden asla dönmez. Eğer sana geleceğim dediyse, gelir. Seni bırakmayacak. Bundan korkmana gerek yok. Bak hem ben varım, deden var... Neden sana yalan söyleyelim? Ama babanın biraz çabuk iyileşmesi için senin evde olman lazım. Çünkü baban senin için endişeleniyor. Çocuklar hasta-

nede çok uzun kalmamalı."

"Miykoplaymı giyey buydan?" diyerek burnunu gösterdi.

"Evet, mikroplar girebilir ve sen tekrar hasta olabilirsin. Bu da hem anneni hem babanı çok üzer. İstemezsin herhalde üzölmelerini."

"Yok iştemem. Üzülüyleyse ben daha çok üzüüyüm, ağlayım..."

"Bak, gördün mü? İstersen şimdi babanın yanına gidelim ve bir anlaşma yapalım. Anneni de çağıralım, ne dersin?"

"Bilmem ki ben anlaşma nasıy oluy?"

"Gel gidelim, ben sana anlatacağım."

Erkin kucağından indirdiğı küçük adamın kendi gibi küçük elini avucunun içine alıp Hâkim'in odasına doğru yol alırken sevginin ne kadar kolay ve doğal olduğunu düşündü. Hele de çocuklar söz konusuysen. Sevgi rüzgâr misaliydi. Uçurtma uçuran bir çocuğun masumiyetine eşti sevgi. Hiçbir şey yapmasına gerek olmuyordu; adı sevgi olan rüzgâr mümkün kılıyordu uçsuz bucaksız maviliklerde süzölmeyi.

Odaya girerken Mehveş'in de onlara yaklaştığını gördü Erkin.

"Gel Mehveş, çok önemli bir toplantı yapmalıyız. Kutsal bey öyle uygun gördü."

Derken göz kırıp odaya girdi. Serumı değiştirilen Hâkim tanımadan sevgisini verdiği üç büyük hazinesine baktı. Hepsinin sevgisi yüreğinde kaynıyordu adeta.

"Abi, şimdi bu küçük adamın sana söyleyecekleri var. Çok önemli; şartları belirleyecek ve sonrasında anlaşmaya varacaksınız."

"Söyle bakalım aslan parçası."

"Amcası dedi ki, buyda kalamazmışım daha fazla, miykoplay giyeymiş buynuştan. Eve git diyoy bana. Ama ben senin de gelmeni istiyoyum."

"Amcan haklı Kutsal'ım, ben iyileşene kadar burada kalmalıyım ama artık senin eve gitmen lazım. Hem annenin de içi rahat eder. Hasta olursan biz çok üzülürüz. Ben de üzüntüden iyileşemem."

"Ama sen gitmezsin di mi? Yani buydan çıkıp hemen hop geliysin yanıma?"

Kutsal gözbebekleri titreyerek bakıyordu kahramanına. Yaşı kirpiğinin ucundaydı adeta. Kopamıyordu adamın yanından yamacından.

"Gelmez olur muyum babacım, geleceğim tabi. Sensiz olamam ki? Hem daha ata bindireceğim seni, sonra hayvanat bahçesine gideceğimize söz verdim, aslanları görecektik... unuttun mu?"

"Hiii unutmuşum ben onlayı... Ama ne zaman yapcaz ki?"

"İşte sen eve git ki, ben de bir an önce iyi olup yanına geleyim."

"Ben evde oluysam süpey hızlı mı iyileşceksin?"

"Evet, süper hızlı iyileşeceğim; çünkü seni çok özleyeceğim ve hemen buradan çıkıp yanına gelmek için acele edeceğim."

"Amcası o zaman anlaşılmayı yapabiliyiz."

Erkin küçük bir kahkaha attı kendisine engel olamarak.

"Bu çocukta CEO kumaşı var, benden söylemesi."

"Neyo?"

"Önemli değil Kutsal'cım, şimdi anlaştığınıza göre babanı kocaman öp; sonra da sizi eve götürüyüm, olur mu?"

"Ama yayından sonraki öbüysü gün hemen gelecek di mi?"

"Bilmiyoruz Kutsal ama bunun için elimden geleni yapacağım, olur mu?"

"Şana güveniyoyum," diyerek küçük elini ona doğru uzatınca yüzündeki gülümseme daha da büyüdü genç adamın.

Mehveş ise önünde cereyan eden olayı çıt çıkarmadan izlemişti. Kocaman bir ailenin ortasına düşüvermiş gibiydi. Kimse Kutsal'a istemediği bir şeyi yaptıramazken bu iki adam da onu etkisi altına alıvermişti. O anda Kutsal'ın hayatında erkek figürünün ne kadar da eksik olduğunu daha da iyi anladı Mehveş. Ve öyle şanslıydı ki, güzel adamlar yazılmıştı oğlunun bahtına...

GÜLÜŞLER

Gülüşünü kaybedenin ruhu eksik olur.

Ama kaybettiği gülüşü tekrar bulanın ömrü eşsiz olur...

Mehveş kaybettiği gülüşlerini geri kazanmanın şaşkınlığını, alışmadığı mutluluğun o sarhoşluğunu yaşıyordu. Hastaneden çıkalı bir hafta olmuştu. Süheyla sürekli Vural'ın yanındaydı. Her şeyiyle ilgileniyordu. Bir yandan Hâkim bir yandan babası diye ortalığı inleyen Kutsal yeteri kadar yoruyordu zaten Mehveş'i. En azından Vural için endişelenmesi gerekmiyordu. İşlevini kaybetmiş kolunun Vural'da büyük bir yıkım yaratacağını düşünmüş ve sürekli korkuyla beklemişti Mehveş. Ama aşk bu; en derin yaraya bile şifa oluyordu. Süheyla aşkıyla Vural'ın eksikliğini tam ediyor, ruhunun incinmesine bir an bile izin vermiyordu.

Bu kısım sorunsuz hallolurken asıl engel Kutsal'ın Hâkim'den ayrılmayı kabul etmemesi ve aynı şekilde Hatice Hanımın da Hâkim'in yanında olacağını kati bir şekilde dile getirmesiydi.

Mehveş hayatında ilk kez elini ayağını nereye koyacağını bilemiyor ve Hatice Hanımın karşısında namını

yitirip tazecik yeni gelinlere dönüyordu. Ruhuna tersti bu hali ve elinden bir şey gelmemesi de işleri zorlaştırıyordu.

"Annesi... annesi diyoyum, duymuyoysun beni. Dinlemiyoyusun. Babası dinlemiyoy annesi beni. Sevse dinleydimi. Dinlemiyoy ama. Sen hep dinliyoysun. Dinliyoysun di mi?"

"Dinliyorum aslanım."

"Bak göydün mü dinliyoysun. Ama annesi dinlemiyoy."

Mehveş aklına üşüşen düşünceleri atamadan baktı oğluna.

"Anlamadım kuzum, ne dedin?"

"Dinlemiyoy işte, dedim ben sana."

"Neyi dinlemiyoyum?"

"Bak onu bile bilmiyoysun. Dinlesen neyi demezdin."

"Ayyy Kutsal! Vallahi delirteceksin beni. Şimdi poponu..."

"Hoppp!" diyen Hâkim'in sesi fazla yüksek çıkmış, Mehveş'in Kutsal'ın poposuna uzattığı eli bir anda havada kalmıştı. Oğluna vuracağını mı zannetmişti yoksa? Halbuki Mehveş bir kere bile oğluna elini kaldırmamıştı bu zamana kadar. Böyle zamanlarda da hep aynı şeyi yapardı. Şimdi poponu ısırıcım, der; sonrasında onu yakalayıp bir yandan gıdıklar bir yandan da küçük küçük ısırırdı.

Hâkim bu ayrıntıyı bilmiyor olabilirdi ama ona vuracağını düşünmesi bile kırılması için yeterli sebepti. Safir gözlerinden önce parlak bir kırgınlık akıp geçti. Sonrasında ise mavi alevleri misafir etti. Küçük burnu havada, kalktı oturduğu yerden. Yavaşça Hâkim'in karşısına

geçti. Oturmakta olan adamın üzerine eğildi ve çenesini tuttu.

“Benim şiddet yanlısı olduğumu tecrübe etmiş olabilirsiniz ama evladım konusunda böyle bir imada bulunursanız, küçücük bir bakış bile...”

Mehveş’in hırsla sürdürdüğü atarı Hâkim’in dudaklarına kapanmasıyla bir anda son buldu. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Mehveş, dudaklarını hapseden sıcaklıkla aklının kanatlarıverdiğini hissetti. Hâkim Mehveş’in oğluna vurmayacağını adı gibi biliyordu. Ama o kadar yüzü gölgeli ve anın farkında değildi ki; dikkatini ancak onu sinirlendirerek çekebileceğini tek kurşunla da olsa öğrenmişti. Dudaklarından ayrılıp geri çekildi. Hayranlığı gözlerinden safirlere damladı adeta.

“Ben senin vurmayacağını biliyorum da sen sinirlenmedikçe esas seni gösteremiyorsun. Yeter sevgilim, kendine gel artık.”

Mehveş şaşkınlığını üzerinden atamadan bakmaya devam etti. Ne garipti bu adam. Her gün yeni bir şey öğreniyordu onun hakkında. Hatice Hanım bizde kalacaksınız, diye belirttiğinde de beklemediği hareketi yapmış ve kendi evinde kalacağını, Mehveş ile Kutsal’ın da onunla olacağını, isterse onun da gelebileceğini söylemişti annesine.

Ne Mehveş’in evinde kalmayı kabul etmişti ne de annesinin. Kimsenin toprağında kimseyi ezdirmeye niyeti yoktu. Var olan gerilimin farkındaydı. Mehveş mahcubiyeti yüzünden olmadığı bir kadına dönüşmüştü adeta. Hatice Hanım ise sürekli tırnakları dışarıda, her an kanatmaya hazır dolanıyordu. Bu duruma bir son vermek şart olmuştu artık.

"Ama Şen  p nce ben kiskan yoyum azcık babası.  pmesen mi?"

Hâkim koca bir kahkaha atarken Mehveş de büyülü anından sıyrılıp dođrulmuŐ ve Kutsal'ı kucağına almıştı.

"Ama annen çok güzel Kutsal'ım,  pmeden duramıyorum."

"Ama ayıp ı  p yoysun sen babası. Bak böyle öpeceksin," diyerek uzattığı küçük dudaklarıyla k    k bir  p   k kondurdu annesinin yanağına.

Hâkim gönlünün baharına gülen gözlerle baktı.

"Peki aslanım, senin istediğin gibi öperim bundan sonra... Sen yanımızdayken..."

Mehveş tek kaşı havada baktı adama. Bir Şey söyleyecek gibi oldu, durdurdu içindekileri. Kutsal'ın esnemesiyle odağı değişti. Uyku vakti gelmişti ufaklığın anlaşılan.

"Ooo, uykular geliyormuş, yatma vakti. Hadi bakalım, iyi geceler dile oğlum."

" yi geceler babası."

"Tatlı uykular aslanım."

"Ninesi neyde?"

"Namaz kılıyor galiba Kutsal."

Hatice Hanım başındaki örtüyü boynuna indirirken varlığına iyiden iyiye alıŐtıđı ve k    k yüreğiyle gönlüne kocaman izler barakan çocuğun yanağına  p   k kondurdu.

"Burdayım paşam. Hadi bakalım, iyi uykular."

"Ninesi yayın gece sen uyutsana beni. O masal vay ya hani, kuybalı olan, piyensesli hani... Onu da anlatıysın bana."

"Tamam canım. Yarın gece erken yatarız seninle,

masalımızı anlatmaya zaman kalır ama şimdi geç oldu. Hadi bakalım, benim uykularım senin olsun.”

Mehveş Kutsal’ı yatırmak üzere üst kata yönelirken Hatice Hanım da Hâkim’in yanına oturdu. Hâlâ dinlenmesi gerekiyordu genç adamın. Her ne kadar bünyesi kuvvetli olsa da sarsılmıştı.

Hatice Hanım yalnız olmalarının verdiği rahatlıkla elini genç adamın elinin üzerine kapadı.

“Oğlum... Konuşabildin mi? Ne yapmaya karar verdiniz?”

Hâkim sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Hatice Hanım inatla bir an önce evlenmeleri gerektiğini söylüyor, Mehveş’e duyduğu tüm kızgınlığa rağmen Kutsal için baskı yapıyordu.

Hoş, Hâkim’in böyle bir baskıya ihtiyacı yoktu. Önünde yalnızca gerçekleşmesini beklediği iki şey vardı. İlki, aldığı evin tamamlanmasıydı. Çok bir şey kalmamıştı. Mehveş’e orada evlenme teklif edecekti. Aslında en başından beri hayali –tabii her şey sorunsuz ilerleyseydi– ona sürpriz bir evlilik töreni hazırlamaktı o evde. Rüya gibi düzenletecekti bahçesini. Kutsal’la birlikte birbirinin aynı smokinler giyecek ve o anda gelini olmasını isteyecekti. Ama sevdiği kadına emri vaki yapmanın sonuçlarının fazla kan revan olduğunu öğrenmişti. O yüzden bu sefer temkinli hareket edecek, en azından öncesinde evlenme teklif edecekti. Ama bunu bizim diyecekleri, yuvaları olacak o evde yapmak istiyordu.

İkincisi ise, Mehveş’in içindeki irini akıtmasıydı. Hâlâ o gün ya da öncesi hakkında konuşmamışlardı. Hâlâ Hâkim’in karşısına geçip de, “Tamam artık iyileştin. Sen kimsin be adam, benim oğlumu alır götürürsün ve bana onu kaçırmışsın gibi düşündürürsün?” deme-

mişti. İçindekileri dökmeden olmazdı. Halının altına süpürülen çer çöp gibi toza çalardı hayatları. Temiz gibi görünse de gizli saklı kirleri olurdu. Tertemiz olsunlar istiyordu Hâkim. Ona kızsın, bağırsın, hesap sorsun ama içinden söküp atsın istiyordu.

Merdivenlerden gelen sesle annesine baktı ve sessizce, "Sonra konuşuruz," diyerek konuyu kapattı. Mehveş salona gelerek berjerin ucuna oturdu. Hatice Hanım'ın yanında emanetti bütün halleri zaten. Olmadık biri gibi değildi de bir garipti işte. Akşama ne yemek yapayım, diye bir cümle hayatınca kurmamışken şimdi enginar-dan falan bahsetmek geliyordu içinden. Hatice Hanım-la göz göze geldiğinde plansızca, "Kahve yapayım içer miyiz?" diye sordu.

Hatice Hanım şaşkınlığını belli etmeden bir süre sessiz kalıp, "İçeriz, orta olsun," dedi. Mehveş hemen ayaklanıp mutfığa gidecekken Hâkim'in sesiyle gerisin geriye döndü.

"Bana sormadın Mehveş?"

"Sana sormadım çünkü sen bu sabah kahveni içtin. Öğlen de filtre kahve istedin yaptım. Doktorun en fazla iki fincan kahve içilecek dedi, biliyorsun. O yüzden sana kahve yok. Biz Hatice Ha... Hatice anneyle balkondaki köşede içeceğiz kahvelerimizi. Sen de dinlen biraz."

Mehveş ilk kez anne diyerek hem Hâkim'i hem de Hatice Hanımı şaşırtmayı başarmıştı. Süregelen sessizlik ise zorla topladığı cesaretinden parçalar koparıyordu ufak ufak.

"Balkona geçeriz di mi?"

Tekrar anne diyemedi Mehveş. Ama gözleriyle yalvarıyordu adeta.

"Ben şimdi geçiyorum, oraya getirirsin kahvelerimizi. Mehveş haklı oğlum; sen de uzanıp dinlen biraz."

"Dışladınız beni. Alacağınız olsun."

Hâkim üzerindeki şaşkınlığı atıp keyifle arkasına yaslandı. Mehveş yüzünün kızarmaya başladığının farkında, alelacele yanlarından ayrılıp mutfığa attı kendisini. Kahve yapmaya çalışıyor ama titreyen elleri buna engel oluyordu. Ellerini granit soğuk tezgâha koydu ve gözlerini kapayarak nefes aldı. Yapabilirdi. Senelerce dile getiremediklerini, eksiklerini, fazlalıklarını, hatalarını, doğrularını, neyi var neyi yoksa bu kadına anlatabilirdi. Anlatıp onu affetmesi için gerçek Mehveş'i ona gösterebilirdi. Yoksa bir annenin gönlünü ezerek mutluluğu buyur edemezdi ömrüne. Onun hayır duasını almadan olmazdı.

Derin derin içine çekip tuttuğu nefesini yavaşça dışarı verdi ve kahveleri yapmaya başladı. Uzun bir gece onları bekliyordu.

Kahveler hazır olunca balkona gitmek üzere salondan geçerken göz ucuyla Hâkim'e baktı. Elindeki kitaba odaklanmış gibi yapıyor ama yukarıya doğru kıvrılmış dudağı bunu yalanlamaya yetiyordu.

"Gül bakalım Hâkim bey, benim de güleceğim günler gelecek."

Hâkim gözünü kitaptan ayırmadan, "Sen hep gül, gül güzelim... Ama evin içine girerken namını kapı önünde bırakmanı öneririm," dedi.

"Namımı gö... gözüne sokmayan ne olsun!"

"Aşk... olsun Meneviş'im. Dikkat et, kahveler dökülmesin."

Mehveş nereye gideceğini, az sonra nasıl bir sohbetin içine gireceğini hatırlayınca bir anda dengesini yitirse de ağzının içinde, aleni bir şekilde gülen Hâkim'e bir şeyler geveleyerek balkona çıktı.

Küçük bir kış bahçesi şeklinde tasarlanan kapalı balkon cennet gibiydi adeta. Havanın güzelliği de cabasıydı. Hemen tepsiyi küçük bambu sehpanın üstüne koyarak Hatice Hanıma fincanını uzattı. Yanına küçük kadehte gül şerbeti koydu, lokum kâsesini de ortalarına gelecek şekilde yerleştirdi.

Hatice Hanım teşekkür ederek eline fincanını aldı, tam dudaklarına götürmüştü ki Mehveş'in, "Annem olsun istedim hep," demesiyle dona kaldı.

Mehveş'in, gücü içinde barındıran ama bütün can yanıklarını ortaya seren haliyle karşılaşacağını tahmin edemediği için hazırlıksız yakalandı.

"En büyük eksiğimdi. Tufan Babam dolu dolu babalık yaptı. Vural'ın varlığı da bu konuda bana artı bir kazançtı. Ama anne eksikliği büyüktü. Evet, Ümmü Abla vardı. Anneye en yakın şeydi hayatımda. Ama anne başka... Doğurmak değil kastettiğim. Sizin gibi bir anneden bahsediyorum. Her şeyi ile anne olandan. Gözbebeklerinde bile evladının adı kazılı olan annelerden bahsediyorum. Ben senelerce sevgi dilendim. Kutsal'ın babası... Yani ondan bile sevgi dilendim. Hep çok sevmekti tek derdim. Bu hayatta bir tek insandan sevgi dilenmedim: Hâkim'den. Ben istemeden verdi, gel demeden geldi, seviyorum demeden sevdi... Hazırlıksız yakaladı beni. Halbuki ben el açmayı biliyordum safi. Farklılık korkuttu beni; kaçtım, reddettim, sevsem de sevmiyorum dedim, aşktan öldüm ama ses etmedim. Ama o gün - talihsizlik ya- Kutsal'ı kaçırdığını söylediğinde de ona inandım. Çünkü Hâkim bana hiç yalan söylemedi bu zamana kadar. İstiyorum dedi, bilmediğin duyguları öğreteceğim sana dedi, gelmeyeceğim dedi, gelmedi... Kendimi kaybettim. O kimseleri layık bulmadığım aşkı

verdiğim adamı yakınıma sokarak oğlumun hayatını kendi ellerimle tehlikeye attığımı düşündüm. Gözüm görmedi hiçbir şeyi. O tetiği çektiğimde... Yani o anda..."

Mehveş gözünden yuvarlanan yaşı sildi hızla ve devam etti.

"Namıma, ismime bakmayın siz; silah çekmişliğim yoktur kimseye. Ama ilk kurşunum aşka saplandı, en çok da beni kanattı. Şimdi siz beni ister affedin ister etmeyin ama ben Hâkim'e duyduğum aşkla dilenci postumu çıkarıp attım üzerimden. Dilerim siz beni affedersiniz ve ben size içimden gelerek doya doya anne derim. Ama affetmezseniz bilin ki sizden sevgi dilenmeyeceğim. Dilenmeden sevilmenin ne olduğunu biliyorum artık, daha azına razı gelmez ruhum. Sevgi dilenmem ama af dilerim. Ayağınıza bile kapanırım... Ama sevgi dilenmem. Siz ne derseniz o... Annem olacak mısınız yoksa sadece sevdiğim adamın annesi olarak mı kalacaksınız, siz karar verin."

Hatice Hanım duyduklarını hazmetmeye çalıştı bir süre. Cesurdu bu kadın. Yalanla riyayla işi yoktu, belliydi. Gereksiz yalakalıklarla göz boyamaya da çalışmamıştı ama eski topraktı o da... Gönlünün bam teline vursa da hemen başlamayacaktı türkü tutturmaya. Bu yürekli kadın sabırla bekleyecekti.

"Sabır en büyük erdemdir," diyerek noktayı koydu Hatice Hanım.

Küçük bir lokumu ağzına attıktan sonra başka bir lokum alarak Mehveş'in fincanının kenarına ilaştırdı. Kendini affettirmesi için bir davetti genç kadına. Mehveş bunu anlamışçasına kırık küçük bir gülümsemeyle attı lokumu ağzına; geçmiş acı kahve misaliydi de gelecek hayali ağızlarını tatlandırırsın diye...

Süheyla gözlerinden akan yaşları saklamaya çalıştı elinden geldiğince. Akan su yardımcı olsa da titreyen sesinden, Vural'ın anlayacağından korkuyordu. Doktor hastaneden çıktıktan üç gün sonra banyo yapabileceğini söylemişti. Vural tek başına da yapabilirdi istese ama Süheyla o kadar ilgiliydi ki her şeyiyle, "Ben yıkarım seni," diye diretmesine ses çıkarmamıştı.

Banyoda karşılıklı dururken Süheyla titreyen ellerine hâkim olamadan pijamasının düğmelerini çözmeye başlamıştı genç adamın. Sağ koluna daha fazla özen göstererek sıyırıp aldı üstünü. Altına sıra geldiğinde bakişlarını çekerek yavaşça indirdi ve önünde diz çöktü. Tek tek kaldırdığı ayaklarından paçaları çıkararak alt kısımdan da kurtuldu. Şimdi üzerinde sadece iç şortuyla duran adamın enfes vücudu karşısında küçük dilini yutmuşçasına sesini çıkaramıyor, artan kalp atışlarının birdenbire durmasından korkuyordu. Bilmek başka şeydi görmek başka. Söz konusu sevdası olunca herkeşe dünyanın en güzeli ya da en yakışıklısı gelirdi.

Süheyla Vural'ın geniş omuzları, sımsıkı pazılarını kıyafetleri üzerindeyken de görebiliyordu. Ama bu başkaydı. Kendisine yasak bellediği teni bir nefeslik uzatmıştı. Farkında olmadan ellerini göbeğinin hemen üzerindeki kasların üzerinden geçirdi belli belirsiz ve şortunun beline uzandığında Vural'ın sağlam eli ani bir hareketle kapandı üzerine.

"O kalsın gönlüm..."

Süheyla titrek gözbebekleriyle baktı sevdiği adama. Uyandığı andan beri başka türlü seslenmemişti ona. Sadece "Gönlüm" diyordu... Süheyla'nın soru sorar bakişlarına karşılık, "Tenim de tenin de bana helal oldu-

ğunda karışacak birbirine. Amaç ne olursa olsun. İster basit bir banyo olsun ister..." dedi ve bakışlarını kaçırarak Süheyla'nın çenesinden tutup tekrar kendisine bakmasını sağladı.

"Tamam mı gönlüm?"

Süheyla gözyaşları içinde başını sallayarak tamam, dedi. Zira boğazındaki yumru konuşmasına izin veremeyecekti.

Vural küvetin içine oturdu ve sevdiği kadının onu küçük bir çocuk gibi yıkamasına izin verdi. Arkasında kalan küçük kadının akan gözyaşlarını oturduğu yerden bile hissedebiliyordu. Ağlamaması için bir diğer kolunu da feda ederdi hiç düşünmeden. Bunun acısını yaşıyordu Süheyla kendi içinde, sorumlu hissediyordu kendisini, biliyordu Vural. Ama bilmediği onun tenine değecek kurşunu engellemiştir o kaybettiği kolu. Gönlüm dediği, uğruna kendi ömründen vazgeçtiği, mutlu olsun diye git dediği için kaybetmişti kolunu. Zerre önemi yoktu. O sağ olsundu, iyi olsundu ama artık yanında olsundu... Öncesini silmişti zihninden Vural. Ölümün kıyısından ziyade sevdiği kadının ölümün kıyısında dans ettiğini görmek gerçeği tokat gibi çarpmıştı suratına. Eğer o kurşuna ev sahipliği yapmasaydı, bedeni gönlünü mesken belleseydi; işte o zaman dünyanın seyri değişirdi. Ne kol kalırdı geriye ne de can...

Banyosu bitince büyük havluyla hemen kuruladı Süheyla, kalp atışları yine zikzak çizerken. Temiz kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra Vural, "Ben çıkayım, sen de rahat yıkan," diyerek şakağından öpmüş ve onu mahremiyetiyle baş başa bırakmıştı.

Süheyla bir süre aynadaki yansımasına bakmıştı üzerindeki çıkarırken. Tüm yaşananlar çığ olup akmıştı

üzerine. Hıçkırıkları yükselirken boğazından elini ağzına kapadı. Nasıl bir korkuydu yaşadığı. Yıllarca hayalini kurduğu bu anlar için kan kaybetmeleri gerekmişti. Ama ne olursa olsun sevdiği adamın canına gelen zarar Süheyla'nın iki kat acıtiyordu canını. Vural'ın tüm bu güzel sözleri, geleceğe dair dokundurmaları bile kendisini rahatlatmaya yetmiyordu. Bu korku yüreğine çöreklenmişti ve bir ömür gitmeyecekti.

Suyu açtı hızla. Lakin hıçkırıklarını daha fazla zapt edemeyecekti. Duşun altına girer girmez suyun sesine saklandığını düşünerek bırakıverdi sinesindekileri. Hıçkırıkları büyük banyoda yankılanırken kapının ardındaki adamın canının nasıl yandığını hesaba katamıyordu.

Vural Süheyla'nın suçluluk duygusunu üzerinden nasıl atacağını bulamıyordu bir türlü. Kolunun işlevini yitirmesine elbet üzölmüştü. Ama kaderin cilvesi işte, Tufan Babası sanki bilirmiş gibi iki elini de kullanmayı öğretmişti. Sol kolunu daha iyi kullanırdı hatta. Bu kendisini korumasına engel olmayacaktı. Ama bu gerçeği Süheyla göremediği gibi vicdan yaparak da canını acıtiyordu. Kafasını dayadığı banyonun kapısına vurdu hafifçe. Aklındakileri beklemeden hayata geçirmekten başka bir çare yoktu. Hızla odasına girdi ve yatağının başucundaki tabloyu kaldırarak minik kasayı ortaya çıkardı. Şifresini girdikten sonra küçük mücevher kutusunun içindekini aldı. Tufan Baba verdiği günden beri gözü gibi saklamıştı. Bu anın geleceğine inancını çoktan kaybetmiş olmasına rağmen kutsal bir emanetti. Kutuyu cebine sokuşturup salona geçti. Koltuğa oturdu, başını yüksek arkalığa dayayarak gözlerini kapadı. Bir süre sonra duyduğu ayak sesleriyle zamanı geldiği-

ni anladı. Yanındaki sıcaklıkla gözlerini açtı ve başını ondan tarafa çevirdi. Pembe yanakları, nemli saçları ve olduğundan daha parlak bakan hafifçe kızarmış gözleriyle gönlünün sahibine baktı. Hafifçe doğrulduğunda cebine attı elini. Hiç beylik sohbete gerek duymadan, incecik alyansı narin parmağına geçirdi. Sonra da yüzüğünün üzerinden öptü.

"Benim için canını verecek kadar sevgi dolu annemin alyansını, aynı onun gibi, beni canından çok sevene vermemin bir tek sebebi var: senden öncesi olmadığı gibi sensiz sonram da yok Gönlüm... Ama benim için canını vermeni değil, bana bizden bir can vermeni istiyorum. Hemen yarın benim olmanı istiyorum, karım olmanı..."

Süheyla duyduklarının hayal olmasının korkusuyla yüzünü ellerinin ardına saklayarak hıçkırmaya başladı. Senelerce, mübalağasız her gece hayalini kurduğu şeyin gerçekleşmesi mucize misaliydi onun için. Saçlarının üzerinde hissettiği dokunuşla ellerini yüzünden çekti. Adamın daha önce bir kere bile görmediği yumuşacık bakışlarının içine işlemesine izin verdi. Gerçek olmasını umut ettiği bu büyülü anı bozmamaya gayret ederek:

"Seninim Vural, canın da olurum canımdan da can bulurum sana. Sen bana bir ömür böyle bak da..."

Cümlesini bitiremeden dudaklarına kapanan Vural, istediğini almanın heyecanıyla sardı titreyen genç kadını. Bundan sonrası gülüşlerin efendiliğine emanetti... Bundan sonrası Can'a dairdi...

CENNET

Yüreğine sevgi eken mutluluk biçer her zaman. Sevdiğinin güneşi olur, suyu bazen. Zordur yeşertmek ama açan çiçeklerin misk kokusu bir kere ciğere doldu mu acıyla bezeli günler mazi olur...

Hâkim yüreğindeki bahçede açan çiçeklerin kokusuyla silip atmıştı zor günleri. Can acısını bertaraf etmiş, sadece gülüşlere odaklamıştı kalbinin atışlarını. Oğlunun her "babası" deyişiyle ruhu aşkla bedenine sığmıyordu adeta.

"Oğlum, o önündekileri de yer misin?"

"Ama babası bu kaya olanlay vay ya... Onlay benim ağzımda böyle kocaman oluyoy, yutamıyoyum..."

"Kutsal'ım, sebzelerini yiyorsun ama et de yemelisin. Hem güçlenmeni sağlayacak onlar."

"Sen et mi yiyoydun hep? Ondan mı böyle büsbüyük oldun?"

"Yok Kutsal'ım; senin bu baban ağzına et sürmezdi. Zorla yedirirdim ben."

"Ama nine zoyla yemek veyiymez ki. Buynunu mu sıkıyoydun?"

"Hayır ama..."

"Annesi sen benim buynumu sıkamazsın di mi..."

Mehveş masadaki aile kokusuyla sarhoş olmuştu adeta. Ne söyleyeceğini bilemeden baktı oğluna. Gözleri daha bir parlaktı Hâkim hayatına girdiğinden beri. Nasıl da büyük bir boşluğu doldurmuştu. Kutsal'ın yaşını hep küçük görmüş, baba eksikliğini daha hissetmez diyerek avutmuştu kendisini ama umduğu gibi olmamıştı.

"Sıkamaz oğlum, sen merak etme. Yiyebildiğin kadar ye."

Kutsal önündeki küçük et parçasını ağzına tıkarırken nefes almadan konuşmaya devam ediyordu.

"Dedesi, hani atlay vayyy kale vayyy böle kutu kutu şeyleyin üstünde... Neydi o oyunun adı?"

"Satranç mı Kutsal?"

"Hah... işte ondan oynay mıyız? Vay mı sende ondan? Ben çok meyak ediyoyum onu. Atlar nasıl gidiyoy öyle..."

"Var paşam, öğretirim ben sana."

"Zoy mu ki o yapamazsam ben... yeniliysem ağlayım ama..."

"Öğreteceğim ben sana paşa. Hem hayatta yenmek de var yenilmek de."

"Olsun, ben hep biyinci olmalıyım. En biyinci. En üstteki biyinci..."

"Küçük Erkin bu ayol... O da böyle derdi Mehmet Bey, hatırlasana..."

Hatice Hanım ve Mehmet Bey Kutsal'la ilgilenirken Hâkim Mehveş'i izliyor ve durgunluğunun sebebini anlamaya çalışıyordu.

"Meneviş?"

Mehveş hızla göz göze geldi Hâkim'le. Annesinin ve

babasının yanında zaten eli ayağına dolaşıyordu, bir de böyle seslenince iyice utanıyordu.

"Hâkim..."

"Ne?"

"Adım var benim Hâkim..."

"Evet biliyorum ama Menevişimsin sen be..."

Mehveş hızla bacağına bir tekme savurdu masanın altından. Bu adam onun utanmasından garip bir zevk alıyordu sanki. Attığı tekme sanki boşa gitmiş gibi yüzü milim oynamadan ona bakmaya devam ediyor olması da sinirlendiriyordu.

"Bir şeyin mi var Mehveş?"

"Benim... İşim var, dışarı çıkacağım..."

"Nereye?"

"Neden sordun?"

"Neden cevaplamıyorsun?"

"Neden merak ediyorsun?"

"Neden huzursuzsun?"

"Neden huysuzsun?"

İkilinin atışmasını şaşkın gözlerle izleyen Mehmet Bey ve Hatice Hanım usulca masayı terk ederken Kut-sal'ı da yanlarına aldılar.

"Bu nedenler uzar gider Meneviş."

"Sen de sorma o zaman!"

Hâkim'in kaşları çatılırken, "Huysuz olan sensin, farkında mısın sevgilim?" diyerek sesini yumuşak tutmaya özen gösterdi.

"Yakut'a gideceğim. Artık iyileştin. Bir şekilde Kut-sal'ı ikna edip eve dönelim biz artık."

Hâkim elindeki çatalı yavaşlıktan uzak bir şekilde ta-bağının kenarına koyup arkasına yaslandı.

"Ateşin falan mı var Mehveş, yoksa özellikle mi yapıyorsun?"

Mehveş bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Yıllardır hiç hissetmediği kadar kadın hissediyordu kendisini ve Hâkim'in gelecekleriyle ilgili en ufak bir işaret vermesine içten içe içerliyordu. Halbuki bilmiyordu onu bekleyen güz güneşini.

"Off Hâkim. Ben gidiyorum. Sen de... Şey yaparsın... Dinlenirsin işte... Akşama gelemeyebilirim..."

Hâkim hiçbir şey söyleyemeden hırsıyla giden kış güzelinin arkasından baktı. O an alıp kaçırmak vardı ya...

Mehveş çantasını kaptığı gibi Kutsal'ı öperek çıkmıştı bile evden çoktan. Arabasına bindiği gibi Yakut'un yolunu tuttu. Kapatmalara dönmüştü resmen, evden dışarı çıktığı yoktu. Kanına tersti bu durum. Öyle ki dile gelecek, "Ne yapacaksın adam bundan sonra, geleceğimi dök bakalım yoluma," diyecekti. Dememek için gitmek şarttı. Önce Vural'a uğrayacaktı ama. Telefonu çalınca Vural'ın aradığını gördü, gülümseyerek açtı.

"Neredesin sen Fedai?"

"Dinime küfreden Müslüman olsa. Hadi ben fizik tedavi ayağına falan şöyle bir uğruyorum Yakut'a da, sen neredesin?"

"Ne fizik tedavisi, kimi kandırıyorsun? Ne bitmez balayıymış be..."

"Kıskançlık kokusu geliyor burnuma sanki."

"Hadi be oradan. Süheyla nasıl? Hâlâ pişman olmadı mı seninle evlendiğine?"

"Karımdan uzak dur Mehveş Hanım, daha üç hafta oldu..."

"Aman yesinler..."

"Nasılsın Mehveş?"

Vural'ın birden ciddiye dönen ses tonuna aynı şekilde karşılık verdi Mehveş.

"Bilmiyorum Vural. Sadece... Yani belirsizlik... Off, anlat diyorsun anlatamıyorum bile daha, baksana."

"Neredesin sen?"

"Yoldayım, Yakut'a gidiyorum."

"Tamam, fizyoterapist geldi az evvel. Bir saate biter işimiz. Ben de gelirim."

"Tamam."

"Görüşürüz."

Mehveş bir yanı buruk, bir yanı mutlu kapadı telefonu. Vural hiç görmediği ama hep umut ettiği gibi mutluydu ilk kez. Sesine bile yansiyordu. Aşk ne güzeldi. Ne özeldi. Büyük bir kaybın yokluğunu bile hafifletiveriyordu.

Yakut'a vardığında içeriye adımını atar atmaz nefes aldığını hissetti. Baba emanetiydi Yakut, kan gibiydi... Asla vazgeçemeyeceği kalesiydi Mehveş'in. Keyifle etrafta dolandı. Adamlarıyla konuştu. Sonrasında sultanlarını görmeye yukarı çıktı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde hepsini ne kadar çok özlediğini anladı.

"Kız Mehveşşş! Neredesin sen?"

Ahsen kadınların arasında Mehveş'i en eski tanıyandı. Bunun verdiği rahatlıkla atıldı boynuna.

"Buradayım Ahsen abla. Ne o, çok mu özledin beni?"

"Yok be, ne özlicem. Merak benimkisi, anlatsana neler oldu? Sıkılmışın adamın böğrüne..."

Ahsen'in genç kadının yüzünün değişmesiyle neşeli ses tonu ışığını kaybediverdi. Hastaneden çıktıklarından beri hiç bu konuyu dile getirmemişti Mehveş. İçinin acısı kor olup yakıyordu. Bağıra bağıra ağlamak, tetiği çeken parmaklarını söküp atmak istiyordu bedeninden.

[illegible]

“Tamam canım, anlatma... bak ben sana ne anlatacağım. Bu Hâkim Bey’in adamı Yakup var ya. Geçen gece içeri girmek isteyen bir kalanturun ağzını burnunu bir kırdı ki, görmem lazımdı.”

Ahsen ustalıkla mevzuyu çevirivermişti.

"Ne istiyormuş ki çapsız?"

"Aman takmış bizim Gülsüm'e, illa ki görecekmış."

Mehveş Gülsüm'le göz göze geldiğinde genç kadının rengi uçuverdi bir anda.

“Ne oldu da adam kapılara dayandı Gülsüm?”

Sesi buz gibiydi Mehveş'in. Yakut'un tek bir kuralı vardı. Ona uymayanın canını yakardı. Ahsen lafı çevirmek için demişti de pişman oldu.

“Yemin billah bir şey yapmadım ben Mehveş. İki gözüm önüme aksın ki. Adam kaç kere hediyeler getirdi, hepsini reddettim. Sözünden çıkmam bilirsin.”

"Bu haddi nerden buldu peki şerefsiz?"

Sesi o kadar yüksek ve kuvvetli çıkmıştı ki odadaki bütün kadınlar bir delik bulup içine saklanmak istiyordu o anda.

"Oğlumun yüzünü görmek nasip olmasın ki yüz vermedim Mehveş..."

Gülsüm'ün yanaklarından akan yaşların sahici olduğunu biliyor ama son yaşanan olayların otoritesini bozmadığını kanıtlamak istiyordu bir yandan.

"Tamam Gülsüm. Bir daha gelirse masasına gitmeyeceksin. Gerekirse o gece salona inmeyeceksin, anladın

mi? Kim olduğunu öğreneceğim adamın. Olur da o buradayken seni salonda, salonun yakınında görürsem..."

"Tövbe billah inmem Mehveş."

"Tamam Gülsüm. Adam direktirse seni memlekete yollarım bir süreliğine."

"Sen nasıl istersen Mehveş."

"Hadi bakalım, toparlanın da erken çıkın bugün. Yakut'u açmayacağız bu akşam."

"Harbiden mi?"

"Eh be Ahsen Abla, senin bu oğlanın lafları seneler senesi yapıştı diline..."

"Aman, napayım Mehveş."

Mehveş odadan ayrılıp çalışma odasına geçecekken salonda duyduğu seslerle yönünü değiştirdi. Gelenin Vural olduğunu görünce de çocuk gibi hızlı adımlarla yanına ulaşıp boynuna sarıldı.

Can yoldaşıydı Vural. Onun yeri ayrıydı. Ve gözlerinde gördüğü aşk şöleninin ışıklarıyla şükürle doluyordu içi.

"Bu kadar çok özlediysen geliverseydin."

"Yeni evlisin sen, nasıl geleyim?"

"Ne alakası var yavrum ya?"

"Ne bileyim, doyasıya baş başa kalın, keyfini çıkarın istedim. Süheyla nasıl?"

"İyi Mehveş. O da gelecekti ama yaprak sarması istedim, gelemedi."

"Mahsus istedin kesin?"

"Ne sandın ya..."

"Bir daha buraya gelmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Vermeyeceğim Mehveş. Ne olursa olsun ona bakan ve iç çeken herhangi bir varlığın nefes almasına izin ver-

meyeceğimi bildiğim için elimi bu derece kana bulamanın yersiz olduğunu düşündüm."

"Süheyla'nın da buna hayır diyeceğini hiç sanmam. Ne de olsa..."

"Bence seni de evinin kadını yapmak lazım Meneviş..."

Mehveş duyduğu sesle dizlerinin titrediğini hissetti bir anda. Elinde değildi. Onu duyduğunda ya da gördüğünde küçük yüreği bir arşa ulaşıyor, bir toprağa karışıyordu.

"Ooo, Hâkim bey..."

"Nasıl oldun Fedai?"

"İyiyim Hâkim."

"Ne işin var burada Hâkim?"

"Anlamadım?"

"Neyi anlamadın?"

"Sen ne anlatmak istiyorsun?"

"Sen neden anlamamakta direniyorsun?"

"Biz bugün neden'ler ve niçin'lerle anlaşmaya çalışıyoruz Fedai. Ama gördüğün gibi başaramıyoruz. Böyle olduğunda da benim aklıma tek bir yöntem geliyor."

Mehveş üst kattan inen kadınların salonun kapısında merakla onları izlediğini fark ettiğinden beri hırsla doluyordu. Hâkim onun otoritesini sarsacak bir şeyler yaparsa diye diken üstündeydi ve tam da tahmin ettiği gibi oldu.

"Neymiş o yöntem Hâkim?"

"Vallahi Fedai, senin bu kardeşin başka türlüünü anlamıyor..."

Cümlesinin bitimiyle ani bir manevra yaparak Mehveş'i omzuna atan Hâkim gülümseyerek döndü Vural'a.

"İdare ediver abi. Bir-iki gün yokuz. Zamanı gelince ararım seni. Anca laftan anlar bu kış güzeli."

"Eyvallah Hâkim..."

"Vuraaaaallll, seni var yaaa! Hâkim, indir beniii! Lan sen nasıl beni..."

"Vural, ben bunun dilini keseyim, diyorum. Hoş gözleriyle bile dırdır eder ya bu bana..."

"Ben bilemem, o ikinizin arasında artık?"

"Sizi gebertmezsem bana da Mehveş demesinler.... İndir beni Hâkimmm!"

"O kısmı denedin Meneviş, gördüğün gibi bu konuda pek başarılı değilsin ki hâlâ nefes alabiliyorum."

Hâkim'in iması Mehveş'in dilini lâl etti adeta.

"Bize müsaade Fedai. Süheyla'ya selam söyle."

"Aleyküm selam Hâkim."

Hâkim omzunda debelenen kadının yüzünü teğet geçen ayaklarını diğer koluyla kavrayıp omzunda hafifçe hoplattı. Küçük bir çocuk gibi omzuna atılan Mehveş'in sinirini, bir de onun bu halini görüp utanmadan kıkırdayan kadınlar bozdu. Patlamaya hazırlanan bir volkan kadar tehlikeli olabilirdi şayet o günden bahsetmemiş olsaydı. Hâkim için ise ne küçük kadının siniri ne de onu vurmuş olası zerre önemli değildi. Ömrüne katmak için götürüyordu Mehveş'i... Kaderin onun için sırma iplerle işlediği yazısını dökecekti önüne.

Arabaya vardığında seri hareketlerle içeri tıktıktan sonra kendi tarafına geçip bastı gaza. Mehveş'in el frenine asılma ihtimaline karşı tedbirli davranarak koluyla ulaşmasını engelledi. Göz ucuyla ona baktığında ise ağlamak üzere olduğunu fark etti. Birden kötü hisseti Hâkim kendisini. Ağlasın istemiyordu ki... Hep gülsün istiyordu bundan sonra. Zamanında akıttığı tüm ma-

sum gözyaşlarını silip atmak istiyordu, ona yeni gülüşler hediye ederek.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sabret sevgilim. Göreceksin."

"Gidelim, gidelim Hâkim... Ayağın bir toprağa değsin, mekânımda beni omzuna atıp götürmek neymiş göstereceğim..."

"Göster bakalım Meneviş. Ama senin ki hep vaat. Ben ise sana tek tek gösterdim bunları..."

"O ne demek o?"

"Anlarsın yakında."

Hâkim hızla gideceği yere doğru arabayı sürerken tek bir kelime bile etmedi bir daha. Mehveş'in hızlı hızlı aldığı nefesiyle meşk etti yol boyunca. Büyük bahçe kapısına vardığında tekrar göz ucuyla Mehveş'e baktı. Siniri biraz da olsa azalmış, etrafı inceliyordu şimdi. Meraklandığı her halinden belliydi.

"Neresi burası Hâkim?"

Hâkim arabayı evin önünde durdurup Mehveş'e döndü, safir gözlerinin içine bakarak cevap verdi.

"Evimiz."

Tek kelimeyle Mehveş'in gönlünün orta yerine düşüverdi Hâkim. Ev demek, yuva demekti. Aile demekti Mehveş için. Hep yarımdaydı yuvası. Eksikti bu zamana kadar. Ama şimdi, burada Hâkim ve oğluyla gerçekten bir ailesi olabilirdi. Bam teline vurmuştu Hâkim... Sev beni, diye çağlıyordu gözleri. Sev beni be kadın... Senin için varım...

Hâkim arabadan inip Mehveş'i kapının önüne getirdiğinde cebinden kadife bir kutu çıkardı. Kapağını hafifçe açarak Mehveş'e uzattı. Altın kaplama anahtarın

üst kısmına H, M ve K harfleri işlenmişti. Özel yapım olduğu o kadar belliydi ki...

"Burası cennetim olacak Mehveş. Eğer sen bu anahtarı alırsan da kapıyı açarsan cennetimiz olacak. Senin, benim ve oğlumuzun... Seninle beraber göreceğim ben de. Sadece alırken görmüştüm binayı. İçi dökük bir haldeydi. Viraneydi... Toz toprak içindeydi. O zaman bile burasını bir yuvaya dönüştürebileceğimi biliyordum. Biliyordum Mehveş; seni ilk gördüğümde bana yâr olacağını bildiğim gibi... Boşuna fısıldamadım sonsuzluğa 'peşindeyim yâr' diye... Boşuna değildi hiçbir şey Mehveş... Şimdi sensiz geçen gecelerimin, Kutsal'a duyduğum özlemimin, sabırla bekleyişlerimin ve akan kanımın boşa olmadığını kanıtla bana... Burayı cennetimiz yap Mehveş..."

Mehveş gözlerinin dolmasına mani olmaya çalışsa da başaramıyordu. Aşk yüreğini bir sıkıp bir bırakıyordu o anda. Aşk hükümdarlığını ilan ediyordu gönül topraklarında. Namını ayaklar altına alıp sadece sevilen bir kadının suretine dönüşmesine sebep oluyordu. Aşk, Mehveş'i gerçek anlamda bir kadın yapıyordu ilk kez...

Titreyen parmaklarıyla kadife kutuya uzanıp anahtarı aldı. Kabartmalı harflerin üzerinde dolaştırdı. Parmak izi gibi eşsizdi Hâkim. Artık çok net görebiliyordu. Yoktu onun gibisi. Olmamıştı... Olmayacaktı... Böyle seven bir adamın aşkına sahip olması, bahtı güzel olsun diye edilen duaların karşılığıydı belki de. Belki bir kere gören gönlünden geçirmişti güzel günleri olsun diye daha gözlerini ilk açtığında. Onu terk eden annesi babası değil de onu bulan polisler demişlerdi, kim bilir... Kim olduğu önemli değil, edilen o küçücük dua vücut bulmuş karşısındaydı işte...

Omuzlarını dikleştirip kapıya döndü. Anahtarı kili-
de soktu ve açtı. Kapıyı itip ardına kadar açılmasını sağ-
ladı. Gözlerine doluşan yaşlarla Hâkim'e çevirdi yüzü-
nü. Adamın sabırla işlenmiş çehresini kazıdı yüreğine.
Zira umudun adıydı Hâkim...

Küçük elini uzattı adama. En büyük davetti bu haya-
tına. Gönlümün efendisisin yâr, diyordu aslında. Öm-
rüm ömrüne ortak olsun, diyordu. Aşkla kabul etti efen-
diliğini Hâkim. Peşinde olduğu yârin elinden tutarak
cennetine adım attı. Hayat denen büyük savaşın galibi
olarak adını aşka yazdı...

KUTSAL EMANET

Geçmişin ayaz tutulmuşçasına titrersin de geleceğin baharı müjdelediğini bilemezsin. Buz kırıkları ruhuna batar, kanatır ama umut sıcaklığı saldıığında erir her biri ; karışır yaşamın özüne.

Mehveş baharına adım attı aşkla. Ruhunda tek bir buz kırığı duruyordu. Onu da erittiğinde bahar yeline teslim edecekti tüm varlığını. Bembeyaz duvarlar karşıladı ilk olarak. Girişteki büyük boy aynasında suretine baktı. Yansımadaki kadını tanımıyor ama gözlerinde saklanan küçük çocuğu görebiliyordu. Yıllar yılı namının ardına ötelediği o en kıymetli, en masum tarafını...

Yavaş adımlarla ilerlediğinde yine giriş gibi bembeyaz bir salon karşıladı Mehveş'i. Büyük bir koltuk takımı ortaya yerleştirilmişti. Ortada deri bir sehpa, üzerinde de bir-iki mum ve kitaplar duruyordu. Koltukların köşeleri yuvarlak hatlı seçilmişti. Hâkim'in bunu özellikle düşündüğünden adı gibi emindi. Kutsal'ın zarar görmemesi için tüm ayrıntıları hesaplamış ve ona göre dekore edilmesi talimatını vermişti. Yüzünde oluşan minnet dolu gülümsemeyi saçlarının ardına sakladı.

Salonun diğer tarafında beyaz ve gri dekore edilmiş

oldukça büyük bir açık mutfak vardı. Gözlerini kapadı Mehveş. Oluşan tablo masallardan fırlamış gibiydi. Üzerinde önlükle mutfakta yemek hazırlarken Hâkim Kutsal'la birlikte salonda koşturuyor "süper kahramanlık" oynuyorlardı. Hayali bile güzeldi.

Mutfağa vardığında elini parlak granit zeminde gezdirdi. Arkasındaki adamın varlığını anbean hissediyordu ama ne Mehveş tek kelime etmişti ne de Hâkim.

Merdivenlere yöneldi ve ağır adımlarla yukarı çıktı. Geniş koridora geldi ve soldaki ilk kapıyı açtı. Görenin bir daha asla çıkmak istemeyeceği güzellikte bir çocuk odasıyla karşılaştığında dudaklarından küçük bir hıçkırık firar etti. Oğlu için her şey tam da onun seveceği gibi döşenmişti. Çeşit çeşit oyuncaklar, kocaman ama alçak bir yatak, süper kahraman figürlerinin sıra sıra dizildiği bir oyun alanı... Kapakları açık olan dolabı gördüğünde ağzı açık kaldı. Bir mağaza dolusu kıyafet ve ayakkabı renklerine göre yerleştirilmişti. Dolabın hemen yanındaki açık kapıya yöneldiğinde tıpkı Ağva'daki çiftlikte olduğu gibi onun boyuna göre düzenlenmiş banyoyu gördü.

Odadan dışarı çıkıp hemen yanındaki kapıyı araladı. Son derece mütevazı bir şekilde düzenlenmiş odaya baktığında bunun Ümmü Abla için hazırlanmış olduğunu anladı. Hâkim üzerinde konuşmaya bile gerek duymadan kararını belli etmişti.

Koridorda sadece üç kapı kalmıştı. Birinin banyo olduğu görülüyordu. Şöyle bir baktıktan sonra diğer kapıya yöneldi. İçeri girdiğinde duvarı boydan boya saran gömme bir kitaplıkla karşılaştı ilk olarak. Raflarda binlerce kitap olmalıydı. Hemen önüne büyükçe bir çalışma masası yerleştirilmişti. Masanın tam karşısında ra-

hat mu rahat büyük bir kanep ve bir berjer vardı. Perde-
lerin uçuştüğünü fark edince balkon olduğunu gördü.
Balkona çıktığında gördüğü manzara ise cennet bahçesi
misaliydi adeta. Yemyeşil, kocaman bir bahçe seriliydi
önünde. Rengârenk çiçeklerin süslediği bir kamelya ve
hemen yanında da yine Kutsal için bir oyun alanı vardı.

Çok fazla durmadan odadan çıktı ve çocuk odasının
tam karşısındaki son odaya girdi. Yüreği bir anlığına
sıkıştı. Safir renkli yatak örtüsünün yerlere kadar se-
rildiği kocaman yatağın başucu tavana kadar aynayla
kaplanmıştı. İki yanında son derece şık aplikler asılıydı.
Yatağın tam karşısında giyinme odası olduğunu tahmin
ettiği yine aynayla gizlenmiş bir bölme vardı. Aynanın
karşısına geçerek yana doğru ittiğinde otomatik olarak
açılan ışıklar büyük soyunma odasını gözler önüne ser-
di. Bomboş olan odanın tam ortasında yine safir rengi
kapitoneli yuvarlak bir puf vardı. Pufun üzerinde ise
büyük kadife bir kutu duruyordu. Ne yapacağını bil-
mez bir şekilde sessizce öylece durdu, ta ki yanında his-
settiği hareketliliğe kadar. Hâkim pufun yanına giderek
kutuyu aldı ve Mehveş'e döndü yüzünü. Baharın ilk
müjdesiydi adam adeta.

Yavaşça Mehveş'e yaklaştı ve birbirine eş iki alyansın
olduğu kutuyu açtı. Mehveş kutunun içindekini tah-
min etse de yanıldı. Evet, kutunun içinde bir çift alyans
vardı. Ama ne alışılmış klasik birer alyanstı ne de paha
biçilmez bir tek taşı. Birbirinin aynı olan alyanslarda
"Kutsal" yazıyordu.

"Bana oğlumu verdin, senden Kutsal'ı yok," derken
Mehveş'in alyansını titreyen parmağına geçirdi. Kutuyu
hafifçe Mehveş'e uzatarak, "Oğlum da sen de en 'kutsal'
emanetimsiniz. Sizden başka gerçeğim yok!" dedi.

Mehveş yanaklarından süzülen yaşlarla temizlemek istedi yüzündeki lekeyi o anda. Onları bu denli seven adamın teninde bıraktığı barutun izi alına kazılıydı sanki. Kutudan yüzüğü alarak adamın parmağına geçirdiği anda içinde hapsolduğu kışın son fırtınası ilk patlağını verdi. Bir adım geri çekilerek adama baktı ve var gücüyle gamzeli yanağına tokadı geçirdi. Kirpiğini bile kırpmadan baktı Mehveş. Adamın yüzündeki gülümsemeyle hıncı büyüdü. Bilemedi Hâkim'in bu tufana hazırlıklı olduğunu.

"Söyle Mehveş... Söyle içinde saklı tuttuğun ne varsa..."

Hâkim ona doğru bir adım atarken Mehveş hızla geri çekildi. Korkuyordu kendinden, ciğerlerine dar geliyordu nefesi adeta. Hâkim'in aşkı var olan havayı yok ediyordu sanki.

Hâkim korkmadan adım attı güz yüzlü sevdiğine. Öyle ayaza alıştı ki, yüreğinin parmak uçlarını ısıtamamıştı bir türlü, baharı bile bilmiyordu.

"Konuş kadın!..." dedi aşk dolu tok sesiyle. Birkaç adım daha attı. "Konuş..." diyerek fısıldadı ve Mehveş'in burnunun ucunda aldı soluğu. İçindekileri dökmeden asla tam olamayacaklarını biliyordu Hâkim. Tam olmak istiyordu. Hasretti sevdiği kadının tenine. Aylardır aynı evdeydiler ama Mehveş sadece oğlunun annesiydi, gönlünün en kıymetli köşesindeydi. Doyasıya izliyor, anne oğlu ilişkilerinin tadını çıkarıyordu. Ama anneliği bir tarafa, yâr olarak da istiyordu yanında Hâkim.

Uzun zarif parmaklarıyla yüzünü hapsetti avuçlarının arasına. Dudaklarına sokulduğunda telaşsızdı. Delirtici yavaşlığı Mehveş'in fırtınasını besliyordu. Nefesi-

ni nefesine üflediği anda Mehveş'in dudaklarından küçük bir hıçkırık koptu. Küçük yumruklarıyla Hâkim'in göğsünü dövüyor, içinde biriktirdiklerini dökmeden önce gözyaşlarıyla tozlu yolları yıkıyordu.

"Nasıl?.. Nasıl?"

Göğsüne inen darbelerin tadını çıkaran Hâkim dudaklarını bir milim bile geriye çekmeden, "Söyle Mehveş, söyle sevgilim..."

Mehveş'in artan hıçkırıkları yumruklarıyla savaşırken içindeki bulutlar birbirine çarptı şiddetle.

"Nasıl izin verirsin teninde iz bırakmama... Nasıl..."

"Biliyorum meneviş, biliyorum. Tahmin edemedim, kaderi hesaba katamadım. Hem ne önemi var ki, senden gelen kurşuna baş eğerim sevgilim."

Genç kadın avucunun içini kurşun izinin olduğu yere koyarken yüzünde yüzyıllık bir acı peydah oldu.

"Bu acı geçmez Hâkim."

Hâkim hırsıyla sarstı kadını.

"Geçecek! Benim yaram nasıl geçtiyse, kapandıysa sen de vicdanındaki acıyı dindireceksin. Aşk basacak-sın üzerine, geçecek. Eğer beni seviyor..."

Mehveş adamın cümlesini bitirmesine izin vermedi. İhtimalleri kaybedeli çok olmuştu. Yakut'ta kendisine silah doğrulttuğu o ilk anda düşmüştü aşk uçurumundan Mehveş. Rakı kadehinin dibini masaya vura vura şarkı söylediğinde kabullenmişti aşkı. Hâkim gecenin karanlığında önüne çıkıp bir daha gelmeyeceğim dediğinde tatmıştı aşk acısını. Gözünün içine baka baka tetiğe bastığında ölmüştü aşktan. Kutsal'ını onun kucağında ilk gördüğü anda ise aşkın onu asla terk etmediğini anlamıştı. Ama... Kocaman bir ama vardı işte. Çok canı yanıyordu.

“Acıyor,” diye fısıldadı Mehveş, çok acıyor...

Hâkim titreyen bedeni bir an bile düşünmeden kucağına aldı ve büyük yatağa götürdü. Kollarını bir an bile ayırmadan konuşmaya başladı.

“Kutsal’ı ilk gördüğümde Yaradan ruhumu üfledi sanki. Ondan önce yoktum da o anda var olmuşum gibiydi. Sonra sendeki anneliği gördüm. Tek bir fotoğraf bile yetti bunu anlamama. Seni görmek, tanımak için Yakut’a talipmişim gibi davranmıştım. Eğer karşına geçip de Kutsal’ı öne sürseydim inanmayacaktın bana. Oğlumuzu kullandığımı düşünecektin. Hemen sonrasında soluğu Devran Yaman’ın yanında aldım. Planımı anlattığımda Vural’ın desteğini almam şartıyla yardım etmeyi kabul etti. Bir an bile düşünmeden kabul ettim. Bizi karşı karşıya getirdiğinde güvenimizi test etti. Devran’ın Destan’a büründüğü anlardan biriydi sanırım. Öyle hemen eyvallah etmedi. Vural ise desteğini Kutsal’la beni yan yana gördüğünde verdi. Senin için de aynısı olacak sandım. Seni oğlumla birlikte, ailemle birlikte karşılayacak ve tüm hayatımı geleceğimi ayaklarına serecektim. Çünkü sevgilim sen uçurumun kenarında açan bir çiçek değilsin; sen uçurumun ta kendisisin. Düşmeyi de, ölmeyi de göze aldım. Ya ateşe düşecek kül olacaktım ya da sana uçurumun öte tarafındaki cennet bahçesini gösterecektim. Zorsun be kadın! Ama ben sana ve Kutsal’a uçan bir pervaneden farksızım. Özür dilerim Mehveş. Çok özür dilerim. Vicdanına açtığım yara için affet beni sevgilim. Beni de, kendini de affet...”

Mehveş hıçkırıklarını zapt edemeden gönlünün efendisi olan adamın kuytusuna sığındı. Hâkim’in derya deniz gönlünde dilenciliğini sonlandırmıştı. Cennet bahçesine adım atmıştı atmasına da geçmişin paslı ger-

çeği bir köşede sessizce duruyordu. Öyle bir gerçektir ki, hem ölümü fısıldıyordu hem de ölümsüzlüğü.

* * *

Süheyla yanında hissettiği sıcaklıkla gözlerini açtığında yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. Sıcaklığını hissettiği adamın varlığı bile gülümsemesine sebepti. Tam yataktan kalkmak üzereydi ki Vural sağlam koluyla beline sarılıp gerisin geriye çekerek bedenini narin bedeninin üzerine serdi. Ama Süheyla usulca kurtardı kendisini.

“Oyunbozanlık ediyorsun gönlüm.”

“Hayır Vural, sadece kalkmak istiyorum. Öğlen öğlen uyuyup kalmışım zaten, yemek bile yapmadım. Acıktım.”

“Ama benim açlığım başka. Hiç mi düşünmüyorsun kocanı?”

Süheyla yüzünde utangaç bir gülümsemeyle yataktan kalktığında içindeki heyecanı dışa vurmamak için çabaladı. Gözlerini kaçırarak odadan çıktı ve Vural'ı ardından söylenirken bıraktı ama mutfaktan gelen muhteşem kokulara daha fazla kayıtsız kalamayarak üzerini değişip genç kadının yanına gitti.

“Bugün özel bir gün ve ben unuttum, değil mi?” diye sordu sofrayı görünce.

Süheyla'nın şen kahkahası salonda çınlarken adamın yanına gitti, tabağını önüne koydu ve boynuyla omuzu arasına bir öpücük kondurarak yerine oturdu.

“Daha o aşamaya gelmedik canım. Valla senin çocuklar bu halini görmesin Fedai, büyük madara olursun.”

Vural kırıncıca baktı.

“Aşk olsun gönlüm.”

"Tamam, kızma hemen. Akşam Yakut'a geçecek misin?"

"Bugün nasılsa uğradım, gitmeyeyim diyorum ama aklım Mehveş'te. Hâkim alıp götürdüğünden beri haber yok. Gitsem fena olmayacak sanırım."

"Geç mi dönersin?"

"Hayırdır, bu sorgu sualin bir sebebi var mı?"

"Ne ilgisi var Vural? Belki acıkırsın yine diye dedim."

Süheyla yataktaki sözlerini vurgulayarak Vural'ın dikkatini dağıtmayı başardı.

"Ama sen böyle dersin ben gidemem ki."

"Git, ben seni beklerim."

Vural tam bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Çok beklemeden kulağına koydu.

"Efendim Enver?"

"Abi, bizim orkestra sabah çorbacıya gitmiş."

"E, afiyet olsun Enver, bana ne?"

"Abi hepsi zehirlenmiş. Perte çıktılar. Bu gece misafir kabul etmeyeceğim, eğer uygundur dersin. Mehveş Hanımı arayamadım, malum."

"Tamam Enver, uygundur, benim de işime gelir; hem çok acıkmıştım."

"Anlamadım abi?"

"Boş ver Enver."

Vural telefonu arkasındaki koltuğa fırlatırken Süheyla gülmek için kendisini zor tutuyordu.

"Aç olduğumdan bahsetmiştim değil mi?"

"Ama çok doyumsuz oldun sen."

"O da senin şanssızlığın... Pardon, şansın."

Vural ani bir hamleyle Süheyla'yı kucağına aldığı-

da genç kadın aklındaki planı hemen devreye sokmaya karar verdi.

"Dur Vural, önce ütü yapmalıyım."

"Anlamadım?"

"Ütü diyorum, ütü yapmalıyım. Bana izin ver azıcık."

"Gönlüm, sabrım la beş taş oynuyorsun farkında mısın?"

"Hadi ama sevgilim, istersen sen de benimle gel; sadece iki parça şey ütüleyeceğim, hem el kadarlar."

Vural hevesi kaçmışçasına dudak bükerek çamaşır odasına doğru ilerledi. Kapının önünde Süheyla'yı istemeye istemeye kucağından indirdi. Süheyla kapıyı açtı ve karanlık odaya adım attı. Işığı açtığında ise Vural şaşkın gözlerle içerdekilere baktı. Bir sürü uçan balon odanın tavanını kaplamış, ucundan kurdeleler sarkıyordu. Sadece pembe ve mavi balonlar vardı. Süheyla arkasını döndüğünde gözlerindeki pırıltıların yaş olduğunu bile anlayamadı şaşkınlıktan. Süheyla ona doğru yaklaşp sağ elini açtı. İçinde pembe bir emzik duruyordu. Hemen ardında da sol elini açarak mavi emziği ortaya çıkardı.

"Hangisi bilmiyorum ama benim gönlüm maviden yana. Sana benzeyen bir oğlum olsun istiyorum. Seni gururlandıracak bir oğlan doğurmak istiyorum."

Süheyla sesindeki titremeye mani olamazken Vural şaşkınlığı hâlâ üzerinden atamadan emziklere bakıyordu.

"Ama bir kız geçiyorsa gönlünden..."

Vural'ın kemiklerini kırarcasına ona sarılmasıyla cümlesi yarım kaldı.

"Sen bana bir evlat ver... Dünyalar benim olsun gönlüm."

Süheyla gözyaşlarının akmasına mani olamazken Vural'ın da ona eşlik ettiğinin farkındaydı.

"Benden nasıl bir baba olur ki?" dedi Vural hemen ardından ürkekçe.

Süheyla gülümseyerek geri çekildi ve ölümüne sevdalandığı güzel yüzü avuçlarının arasına aldı.

"Sen muhteşem bir baba olacaksın. Tıpkı her iki baban gibi..."

Vural babasından ayrılan o küçük çocuk gibi hissetti bir an kendisini. Onun iyiliği için ondan vazgeçen, ömrünün en zor kararını veren babasının elini bıraktığı andaki soğukluk sanki vücudunu yalayıp geçti. Hemen ardından hissettiği sıcaklık ise canından olan babası Tufan Bey'in onu saran, şefkatli kollarıydı. Haklıydı Süheyla; tıpkı kanı gibi fedakâr, canı gibi şefkatli olacaktı. Baba olacaktı Vural, hem kandan hem de candan...

SARAY

*Virane gönlünüzü saraya çeviren bir adam yazılır kaderinize
kimi zaman. Geleceği pembe pembe önünüze seren, gücünü aşkıyla
perçinleyen bir adam.*

Mehveş viranesini saraya çeviren adamın kollarında uyuya kalmıştı. Tüm gün içindeki zehri ölesiye dökmüş adam yarasına kendi şifasını sunmuştu. Aşkla sarmıştı her seferinde. Gecenin koynuna giren ay gibi girmişti Hâkim'in koynuna Mehveş. Usulca, masumca, siyah vurgun. Adam dünyayı kucaklar gibi kucaklamıştı yorgun düşen bedenini kadının. Yalan da değildi; dünyasıydı Mehveş. Küçük cennet kuşunu gönlüne kondurandı.

Biraz daha sarıldı Hâkim Mehveş'e. Kaçmasından korkar gibi değil, sanki az sonra son nefesini verecek bir âşık gibi sarıldı. Korkmuyordu artık. Gitmeyecekti sevdiği kadın ondan öte. Parmağında yüzüğüyle koynundaydı ya, bundan sonrası hep güzellikleri müjdeliyordu adeta. Huzurla uykuya dalarken Mehveş'in huzursuz iniltisi hızla gözlerini açmasına neden oldu. Birkaç nefes sonrasında ise geceyi Mehveş'in çığlığı böldü. Bü-

yük bir korkuyla yerinden sıçramış ve Hâkim'in varlığını fark etmesiyle eli hemen göğsüne gitmişti adamın. Kan, diyordu sürekli... Yine onu vurmuştu rüyasında. Gözünün içine baka baka sıkılmıştı kurşunu.

Hâkim yüzünü avuçları arasına alıp kendisine bakmaya zorladığında mavi gözlerini adamın siyah gözlerine çiviledi.

"Bak bana sevgilim... Sadece kötü bir rüyaydı. Sadece rüya."

Mehveş'in gözlerinden süzülen yaşlar içini acıyordu Hâkim'in. Birden normale dönmesini beklememişti elbette ama bu kâbuslara mahkûm olması kahrediyordu. Hiç düşünmeden dudaklarına sokuldu. Varlığını kanıtlarcasına nefesini bahşetti sevdiği kadına. Mehveş dudaklarındaki sıcaklıkla gerçekliğe döndü. Nefesinin hoş rayihasıyla canlandı sanki. Bir an sonra dudaklarından ayrıldı. Gözlerine baktı tekrar.

"Senin olmama izin ver," diye fısıldadığında Hâkim kalbinin durduğunu hissetti. Sevdiği kadının isteğinin nedenini çok iyi biliyordu. Kendince af dileyecekti. Ama Hâkim öyle bir adam değildi. Kadınının bedeninde hüküm sürerek iktidarını güçlendirmek erkeklik değildi. Olması gerektiği gibi olacaktı her şey.

"İzin vermem Meneviş."

Mehveş yarı şaşkın yarı merakla baktı adama.

"Ama..."

"Sen zaten benimsin sevgilim. Kutsal varlığınla benimsin. Bunun kanıtını bedenime sinen kokunla elde edemezsin. Bununla edersin."

Hâkim Mehveş'in "Kutsal" yazan yüzüğün takılı olduğu parmağına dudaklarını bastırdı ve kalbinin üzerine koydu.

"Bak, Kutsal'ın kalbimin üzerinde. Bundan daha büyük bir kanıt yok."

Mehveş asaletini avuçlarının arasına bırakan adama vuruldu bir kez daha. Ama evlilik konusu içindeki tüm sıkıntıyı gün yüzüne çıkarıyordu. Saklı duran gerçek bir yana, sadece Hatice Hanımın ketum halleri bile yeterliydi. Oğluna layık görmediğini biliyordu. Ve büyük kaleyi nasıl fethedeceği hakkında o kadar tecrübesizdi ki.

"Hemen evleneceğiz Mehveş," dedi Hâkim sanki Mehveş'in aklından geçenleri biliyormuşçasına.

"Ama..."

"Sen bugün ne kadar çok ama diyorsun Meneviş. Aması yok. İki gün sonra evleneceğiz. Burada. Cennet bahçemizde."

Mehveş korkuyla titrerken içindekini söylemeden olmayacağını anladı.

"Annen beni affetmiş değil Hâkim. Nasıl onu çiğneyip de evleneceğiz?"

Hâkim şaşkınca baktı Mehveş'e. Endişelendiği bu muydu yani? Hızla yataktan kalktı ve Mehveş'in elinden tuttu.

"Gel benimle."

Mehveş, Hâkim onu çekiştirirken toparlanmaya çalışsa da başaramadı. Ardından sürükleniyordu. Arabaya bindiklerinde soru sorsa da cevabını alamayacağını farkında olduğu için sessiz kaldı. Adamın aklından neler geçtiğini önceden tahmin edememişti ki şimdi etsin.

Eve vardıklarında içeride cılız bir ışık yandığını gördü. Kutsal uyumuş olmalıydı. Neden döndüklerini düşününce tahmini korkusunun nüksetmesine sebep oldu. Nefesini çeviremiyor, sesi çıkmıyordu. İçeri gir-

diklerinde Hatice Hanım ve Mehmet Bey salonda oturuyorlardı. Mehmet Bey burnunun ucundaki gözlüğü çıkarıp onlara döndüğünde yüzündeki endişeli ifade oğlunun siyah gözleriyle buluştuğu anda yerini hınzır bir gülümsemeye bıraktı.

Hâkim Mehveş'in elini sıkı sıkı tutmuş ve annesine dönmüştü.

"Anne, yarın Vural'a haber vereceğim ve Mehveş'i istemeye gideceğiz. Cumartesi günü de nikâh kıyılacak. Şimdi izin ver de Mehveş elini öpsün."

Hatice Hanım şaşkınlığını bertaraf etti hızla. Oturduğu koltukta doğrulurken gözleri Mehveş'teydi. Genç kadının sıkıntılı halini duruşundan anlayabiliyordu. Karşısına geçtiğinde başını dimdik tuttu ve önce oğluna sonra da Mehveş'e baktı.

"Benimle gel Mehveş," dediğinde Hâkim avucunun içindeki küçük eli sıkarak gitmesine mani oldu.

Hatice Hanım oğlunun hareketini gördüğünde tek kaşı havada tekrar etti.

"Mehveş benimle gelecek Hâkim."

"Onu üzmene izin vermeyeceğim anne."

Hatice Hanım gerilerek oğluna tokadı bastığında Mehveş elinden kurtuldu ve Hatice Hanımın eline sarıldı.

"Lütfen."

Mehveş'in eyvallah ettiği nadir insanlardan biriydi Hatice Hanım. Sevdiği adamın annesi olması değildi tek sebep. Onunla benzer bir ruha sahip oluşundandı.

Hâkim tokatın acısıyla annesine döndü.

"Bu iki oldu anne. İlkini hatırlıyor musun?"

Hatice Hanım bir anlığına geçmişe döndü. İlk tokadını attığı o âna. O zaman da oğlunun kendisini suçla-

ması yüzünden vurmuştu ona. Ama sonrasında Erkin'e kavuşmuş, tüm hayatları bambaşka bir çehreye bürünmüştü.

"Hatırlıyorum," dedi Hatice Hanım ve devam etti. "Ama sen sonrasında dağlara taşlara bağırarak nasıl ağladığımı bilmiyorsun. O tokadının da bunun da sebebi aynı. Beni senin mutluluğuna mani olmakla her suçladığında bir tokat atacağım sana. Bu asla değişmeyecek. Şimdi sen burada babanla kalacaksın ve Mehveş benimle gelecek. Eğer onu biraz tanıdıysam benim rızam olmadan sana asla evet demeyecektir. Yanılıyor muyum?" diyerek Mehveş'e döndü.

Mehveş ise bir an bile düşünmeden evet anlamında başını salladığında bu sefer korkması gereken Hâkimdi.

Mehveş Hatice Hanımı takip ederken Hâkim'e bakmadı. Biliyordu içindeki yangını. O yangın kendisini de küle çeviriyordu. Üst kata çıktılar. Yatak odasına girdiklerinde sessizlik sürdü. Hatice Hanım ışığı yakıp içeri girmesini söylediğinde hemen dediğini yaptı. Koltuğu işaret ettiğinde sarsak adımlarla oturdu. Hatice Hanım titreyen ellerini saklayarak dolaba gitti. Ufak bir poşet aldı ve içindeki kumaş parçasını Mehveş'in kucağına koydu. Mehveş ne olduğunu anladığında sanki üzerine alev sıçramış gibi irkildi.

"Bu atletteki kan oğlumun kanı Mehveş. Gözümden sakındığım, yirmi saat doğum sancısı çekerek ve hayatımı riske atarak dünyaya getirdiğim oğlumun kanı. Bu kanı sen akıttın. Oğlumu ölümün koynuna sen soktun. Bu dünyadaki en kıymetlimi senin ömrüne teslim etmemi istiyorsun. Söylesene Mehveş, nasıl güveneceğim sana? Bir sonraki delilik anında eline silah alıp oğlumun canına kast etmeyeceğinden nasıl emin olayım? Bunun

cevabını verdiğin anda onayım senindir.”

Mehveş ağlamamak için kendini tutmaya çalışsa da başaramadı. Her kelimesi kurşun misali delip geçiyor-
du vicdanını. Ellerini birbirine kenetlemiş kırırcasına
sıkarken parmağındaki soğuk metali hissetti. Sanki ko-
zası çatlayan bir kelebek misali kanatlarını açtı aşkın
verdiği güçle.

“Ben en kıymetlimi nasıl oğluna emanet ediyorsam,
onun ömrüne Hâkim’in adını kazıyorsam sen de bana
izin vereceksin Hatice Hanım. İki cihan bir araya gelse
vazgeçmeyeceğim oğlundan. Onay vermezsen koynuna
girmem, karısı olmam gerekirse ama ne ondan vazgee-
rim ne de sevdamdan. Beni suçluyorsun. Haklısın da
ama benim de anne olduğumu her seferinde atlıyorsun.
Öyle basit bir kıskançlık yüzünden falan almadım ben
elime silah. Abimi vurduğunu ve oğluma da zarar ver-
diğini sandığım için aldım. Ben o andan itibaren zaten
kaybetmiş bir kadındım. Ama şimdi bana yâr, oğluma
baba olan bir adam Hâkim. Bana aile veren bir adam.
Bir anne veren... Sen benim eksik yanımsın, hâlâ anla-
yamadın. Sana daha önce de söyledim, sevgin için asla
dilenmeyeceğim. Olurun yoksa Hâkim’le evlenmem.
Oğlumun babası olur, gönlümde saklı yâr olur ama ko-
cam olmaz. Beni vazgeçirmeye gücün yetmez, karar se-
nin Hatice Hanım.”

Mehveş dizlerinin üzerindeki kanlı atleti ellerinin
arasına aldı, güzelce katladı ve Hatice Hanıma uzattı.

“Sevdiğim adamın akan kanına ant olsun ki vazgee-
meyeceğim ondan.”

Mehveş yanından geçerek kapıya yöneldi. Tam çıka-
cakken Hatice Hanım’ın “Onayım senindir Mehveş,”
demesiyle olduğu yerde kalakaldı.

Mehveş gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. Kadının yaşlarla parlayan gözlerine baktı ve "Teşekkür ederim anne," dedi.

Hatice Hanımın dudaklarından firar eden hıçkırık Mehveş'in gönlüne kondu. O hıçkırık bir annenin yalvarıyordu, biliyordu. Onu sonsuza kadar içinde saklayacaktı. Çünkü onu çok iyi anlıyordu. Bir anne diğerinin yüreğini görmese de bilirdi. Hepsinin yüreğinde tek bir suret çiziliydi. O da evlattı.

* * *

Vural çalan telefonu kulağına koyduğunda içindeki heyecanı yedi düvele haykırma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ama arayan Hâkim'di ve akşama Mehveş'i ondan isteyeceğini söylüyordu. Sesinde gururlu bir tınıyla, "Buyrun gelin Hâkim. Ama o kardeşim olacak cadıya söyle, uğradığı yok, bari bir-iki saat önce gelsin de yüzünü göreyim."

"Tamam, söylerim."

"Eyvallah, akşama görüşürüz."

"Vural... Sağ ol."

"Var ol Hâkim."

Vural telefonu kapatıp merakla ona bakan Süheyla'ya döndü.

"Hâkim akşama Mehveş'i istemeye gelecekmiş," diye yince Süheyla yerinden fırladı.

"Eyvah. Ne yapacağım ben, akşama nasıl yetişeceğim? Etrafı silip süpürmek lazım. Hazırlık da yapmalı."

Vural hızla Süheyla'yı kolundan tuttu ve koltuğa oturttu.

"Orada dur bakalım gönlüm. Bu halde ne temiz yapmana izin veririm ne de başka bir şeye. Şimdi a"

nın birileri gelir. Hem bundan sonra da lazım olacak."

"O ne öyle Vural ya. Hastalıklı mıyım ben?"

"Hiç itiraz yok Süheyla."

Vural konuyu bıçak gibi kesip atarken telefonu aldı ve adamlarını aradı. Temizlik yapacak birini bulup hemen göndermelerini istedi. Sandalyede asılı duran ceketini aldı. Önce sakat kolunu geçirdi. Hemen sonrasında ise Süheyla'nın ipek gibi dokunuşu omuzlarını sardı.

"Çıkıyor musun?"

"Evet. Bir yere uğramam lazım. Bir şey sipariş etmiştim, onu teslim alma zamanı."

"Gecikme lütfen, aklım çıkar benim heyecandan."

"Yapma be gönlüm, aklım sende mi kalsın istiyorsun?"

"Kalmasın, söz hiçbir işe karışmayacağım."

Vural Süheyla'yı öperek evden çıktı ve kapıda bekleyen arabaya atladı. Şoföre nereye gideceklerini söylediğinde keyifle arkasına yaslandı. Hayat ona güzellikleri ardı ardına veriyordu. Şükür etmenin ötesine geçmişti artık.

Gideceği yere vardığında direksiyondaki adama beklemesini söyleyerek arabadan indi. Mekândan içeri girdiği anda arkası dönük adamı gördü. Yüzündeki gülümsemeye seslendi.

"Destur var mıdır USTA?"

Tahir Renan hızla arkasını döndü ve adamın gülümseyen yüzüne aynı şekilde karşılık verdi.

"Hoş geldin dost."

"Hoş gördüm," dedi Vural adama sarılırken.

"Nerelerdesin sen?"

"Bir ay oldu Usta, özledin mi beni?"

"Elbet."

"Hazır mı?"

"Çoktan."

"Eee, teslim alma vaktidir o zaman."

Tahir tespihin olduğu yeşil kadife kaplı kutuyu aldı, içindekini çıkarıp siyah tablanın üzerine koydu ve Vural'a döndü. Vural gördüğü tespihin şahaneliği karşısında hiç şaşırmadı. Karşısındaki Usta'ydı. Onun elinden çıkan her tespih şeref yüklüydü.

"Soracak mısın?"

"Elbette soracağım. Tespih bu, hemen teslim etmem bilirsin."

"Sor o zaman, hazırım."

Tahir Renan tespih sanatını en iyi icra eden nadir ustalardan biriydi ve kendisine göre bir raconu vardı. Tespihi teslim etmeden önce üç soru sorardı karşısındakine.

"Söyle bakalım Vural, tespihin imamesi şerefidir. Kimdir senin imamın? Taneleri geceye vurgun kimdir bir tanen? Tespih insanın ömrüne ortaktır. Kimin bükülmez bileğine geçecek ömrüne ortak olacak bu tespih?"

Vural hafifçe gülümseyerek baktı dostuna.

"Bu kez sorularını cevaplamaya sondan başlayacağım Usta. Babalığına baş eğdiğim, göz bebeğimi emanet edeceğim adamın bileğine geçecek bu tespih. Hâkim'in bileğine. Onun bir tanesi kimdir, dersin canımdan öte kardeşim Mehveş'tir. Yâr deyip ömrüne yazmıştır. İmamesi kimdir, dersin; babası olduğu için şeref duyduğu Kutsal'dır. Senin anlayacağın Usta, iki kırık bebeğimi de aşkla tam edecek olandır Hâkim."

Usta bu ismi iyi biliyordu.

"Hâkim Parlatan mı?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi."

"Mehveş'in gönlüne, Kutsal'ın ömrüne yaraşır bir adama gidecek yani tespih. O zaman senindir Vural. Helal olsun göz nurum."

Vural teşekkür ederek ayrılırken Usta'ya sarıldı sıkıca. Tekrar görüşme sözü vererek arabasına doğru ilerledi. Şimdi gidecek bir yeri daha vardı. Şoföre mezarlığa gitmesini söylediğinde gönlünün ilk kez ne kadar huzur dolu olduğunu düşündü. Babasına gitmeliydi.

Mezarın başına vardığında soğuk mermere dokundu.

"Sana geldim baba. Güzel haberlerle geldim. Baba olacağım. Keşke sağ olaydın da göreydin. Ama biliyorum ki orada bir yerlerde hep izliyorsun beni. Gurur duyduğunu ümit ediyorum hep. Hem bir değil iki müjdem var sana. Mehveş yeryüzünde ona yâr olabilecek tek adama gönlünü verdi sonunda. Buldu baba... Yaralı kuşun şifasını buldu."

MUTLULUK

*Leyla'yı örnek almamalı insan kendine. Ne Mecnun'u mahkûm
etmeli sevda çölüne ne de gözlerinin haresini feda etmeli geceye.
Gönüldeki tek bir güle razı gelmeli insan...*

Razıydı Mehveş. Hâkim elinde güllerle kapısını çaldığında tek bir güle bile razı olduğunu haykırırcasına bakmıştı sevdiği adamın gözlerine. Onu görene kadar heyecandan kıvranmıştı. Bir-iki saat önce gelmiş, Süheyla'nın sorgu sualine hevesle karşılık vermişti. Heyecanını bastırsın diye kırk takla atmıştı Süheyla. Ama vakit geldiğinde çalan kapıyla tüm çabaları boşa gitmişti. Evin içinde bir o yana bir bu yana giden Mehveş'in kolundan tutmuş ve kapıyı açması gerektiğini hatırlatmıştı. Şimdi o kapının ardında bekliyordu ömrü. Derin bir nefes aldı ve ardına kadar açtı gönlünün kapısını. Hâkim elinde güllerle, aşkla bakıyordu sevdiği kadına. Bir elinde güller diğer elinde ise küçücük bir el.

"Annesi çok güzel olmuş di mi babası. Bence çok güzel olmuş."

Kutsal'ın sevimli halleri kapının eşiğinde bile herkesin heyecanını bertaraf etmesine sebep olmuş ve gülüş-

lerle içeri girmelerini sağlamıştı. Ama Mehveş'in bembeyaz yüzü ve heyecandan titreyen bedeni kaçmamıştı Hâkim'in gözünden. Beklemeden Vural'a yönelerek kucaklaştı. Süheyla'nın da yanağından öptükten sonra kulağına eğildi.

"Kabiliyetsiz sen de, bi zapt edemedin bizim deli hatunu."

"Kolaysa sen zapt et. Ömrün yetecek mi bakalım?" dedi Süheyla adamın cana yakın hallerine aynı şekilde karşılık vererek.

Hâkim boş gördüğü yere otururken Kutsal hemen kucağına kuruldu. Hatice Hanım, Mehmet Bey ve Erkin de oturduktan sonra ev sahibi olan Vural ve Süheyla da yan yana geçtiler. Mehveş ise bir an nereye geçeceğini bilemez bir şekilde bakındı. Yakınındaki sandalyeyi çekerek çökercesine oturdu.

Herkes birbirine hal hatır sormaya başladığında Kutsal minik gözleriyle konuşanları takip etmeye çalışıyor, hafifçe çatılan kaşlarıyla oldukça sevimli gözüküyordu.

"Aslan parçası sen dayını özlemedin mi, gel bakalım kucağıma," diyen Vural'ı duyan Kutsal Hâkim'in kucağından atlayarak Vural'a doğru koştu. Bir anda ayağı halıya takılıp tökezlediğinde Hâkim ile Vural aynı anda ona doğru hamle yaptı. Vural Kutsal'a ulaşmadan Hâkim çoktan küçük çocuğu yakalamış ve düşmesine engel olmuştu bile. Göz göze gelen iki adamın bakışları çarpıştı minnetle. Hâkim Kutsal'ı kucaklayarak Vural'a teslim etti.

"Sana onun süpey kahyaman olduğunu söylemiştim akıllım. Gördün mü?"

"Gördüm aslanım, gördüm. Gerçekten de süper kahraman."

Kutsal, gecenin maskotu olurken hoş sohbetlerle dakikalar geçti. Süheyla Mehveş'e mutfağı işaret ederek yerinden kalktı. Mehveş de aynı hızla onu takip etti.

"Kahveleri yapalım artık."

"Tuz da koyacak mıyız?" diye sordu Mehveş safça. Süheyla kahkahasını bastırmaya çalışsa da başaramadı.

"Sen nasıl istersen Mehveş. Sen zehir versen içer bu adam ama yine de sen bilirsin."

"Koyalım, yüzünü görmek istiyorum."

"Tamam o zaman."

Süheyla hızla kahveleri yaptı. Hâkim'e verilecek fincanın içine de bir kaşık dolusu tuz boca etti.

"Sakın karıştırıp da kaynana vereyim deme tuzlu kahveyi, valla karışmam."

"Ayy, doğru diyorsun; onu ayrı tepsiyle mi götürseydim acaba?"

"Yürü hadi acemi gelin seni... Seni bu halde görseler namını değiştirirler vallahi."

"Süheyla!"

"Tamam kuzum, tamam sustum."

Mehveş kahveleri dökmeden götürmek için üstün çaba harcarken hangi fincanın tuzlu olduğunu unutmaymaya çalışıyordu. Herkese kahvesini tek tek verdikten sonra Hâkim'i sona bıraktı ve gözlerinin içine hınzırca bakarak tepsiyi uzattı. Hâkim onu bekleyenin bilincinde hiç bozuntuya vermeden fincanı aldı ve kocaman bir yudum içti Mehveş'in gözünün içine baka baka. Senden gelen başım üstüne, der gibiydi adeta.

Mehmet Bey kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra boğazını temizledi hafifçe.

"Vural Bey oğlum, sebebi ziyaretimiz belli. Allah'ın

emri peygamberin kavliyle kardeşin Mehveş'i oğlumuz Hâkim'e istiyoruz."

Vural elindeki fincanı sehpanın üzerine koyduktan sonra önce Mehveş'e sonra da Hâkim'e baktı.

"Mehmet Bey, benim kardeşim deli bir tufan gibidir. Yıkar döker ama en çok yarayı da kendi alır. Hâkim bu tufanı dindirerek ılık melteme dönüştürmesini bildi. Hepsinden öte canımın parçasını ilk göz ağrımı istedi ya ömrüne, işte o zaman önünde eğilmemi sağladı. Hâkim şerefiyle geldi şerefiyle de alabilir kardeşimi."

Mehmet Bey gururla baktı oğluna. Böylesini herkese nasip etmezdi Yaradan.

"Gelin bakalım çocuklar," diyerek ayağa kalktı Mehmet Bey. Yüzük merasimi olmayacaktı. İki de yüzüklerini bir saniyeliğine bile parmaklarından çıkarmayı reddetmişti.

Hâkim ile Mehveş Mehmet Bey'in elini öptükten sonra merakla baktılar şakaklarına ak düşmüş adama. Cebinden çıkan kurdelenin bir ucunu Hâkim'in parmağına diğer ucunu da Mehveş'in parmağına bağlayan Mehmet Bey, "Bu ip kaderinizi birbirine mühürlesin, hep aşk ile evlatlarınızla huzurlu ve umutlu yarınlar nasip etsin."

Mehmet Bey kurdeleyi kestiğinde Mehveş gönlündeki sıkıntının yüzüne yansımaması için çabaladı. Bir evlat vermişti Hâkim'e. Kanından da bir evlat vermeyi çok isterdi. Ama kaderine mühürlenene kapkara başka bir ip daha vardı. İşte onu hep karanlıklara ötelemişti. Zamanı geldiğinde gün yüzüne çıkacaktı. O zaman geldiğinde yaşanacaklara hazır değildi daha. Yüzündeki gülümsemeyi kaybetmeden Hatice Hanımın elini öptü. Yaşlı kadın yanaklarından öperken kulağına eğildi.

"Yüzündeki o anlık değişimin sebebini zamanı geldiğinde bana anlatacaksın Mehveş, tamam mı kızım?"

Mehveş kadının onu açık bir kitap gibi okumasına şaşırsa da kızım demesinin verdiği mutluluk ağır bastı.

"Anlatacağım anne. Zamanı gelsin anlatacağım."

* * *

Mehveş aynanın karşısında eteklerini düzeltirken kendisini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Sonunda o gün gelmişti. İki gün su gibi akıp gitmiş ve Hâkim'in planlı hareket etmesiyle her şey hazır olmuştu evimiz dediği yerde. Yatak odasında üzerinde beyaz elbiseyle duruyordu. Gelinlik giymeyeceğini söylediğinde Hâkim'in, "Almam seni kadın," diyerek tehdit edişi aklına gelince gülümsedi. Uzun süren didişme sonucunda ise beyaz bir elbise giymesi konusunda anlaşmışlardı. Hoş üzerindeki elbisenin gelinlikten pek bir farkı yoktu. Sade, etekleri uçuşan şık elbisenin sırtı dantelle kaplıydı. Simsiyah saçlarını yukarıda toplamıştı. Bukleleri sırtına dökülüyordu zarifçe.

Süheyla saçlarını şöyle bir düzelttikten sonra sırtındaki son düğmeyi de ilikledi. Mehveş'in aynadaki yansımalarına baktığında heyecanlı değil de mutlu olduğunu gördüğünde zamanı geldiğini düşündü. İstemeye geldikleri gece heyecanı artmasın diye müjdeyi verememişti. Şimdi tam sırasıydı, Vural'la da anlaşmışlardı. Tam o sırada kapı tıklatıldı. Mehveş gel, diye seslendiğinde kapı açıldı ve Vural üzerinde jilet gibi bir takım elbiseyle içeri girdi. Elinde gelin çiçeği ve iki tane kutu vardı.

"Harika görünüyorsun," dedi içinde tutamadan.

"Teşekkür ederim."

Vural'ın içindekileri bir bir okuyabiliyordu gözlerinden. Onun için ne kadar mutlu olduğunu biliyordu.

"Çiçeğini ben getirmek istedim. Hem sana vermek istedim şeyler var."

Mehveş merakla Vural'a döndüğünde genç adam elindeki çiçeği yatağın üzerine bıraktı. Kolunun altına sıkıştırdığı kutuları tek başına açmasına imkân yoktu. Süheyla hemen müdahale ederek kutuları aldı ve önce büyük olanı açarak Vural'a uzattı. İçinde üç sıra incinin oldu büyük kolyeyi eline aldı. "S" şeklinde pırlanta taşlardan oluşan bir broşla tutturulan incileri takması için Süheyla'ya işaret etti. Genç kadın nazikçe kolyeyi boynuna taktı.

"Babam ölmeden önce bu kolyeyi olur da bir gün evlenirsen sana takmam için bana emanet etti. Soyadını unutmuyacağından emindi ama evlenirken üzerinde ondan bir iz taşımanı istedi. Şerefim sizsiniz derdi. Babam..."

Vural boğazındaki düğümü bir türlü çözemiyordu. Mehveş ise dolan gözleriyle kollarına atıldı genç adamın.

"Teşekkür ederim abi... Çok teşekkür ederim."

Vural toparlanarak hafifçe geriye çekildi ve kardeşinin alnuna bir öpücük kondurdu. Gözlerine baktığında sözcüklere ihtiyacı yoktu ikisinin de. Birbirini en iyi anlıyandı onlar. Kanı bir olmasa da canı bir olanlardı. Süheyla duygusal havayı dağıtmak için araya girdi.

"Sıra geldi bizim hediyemize," diyerek küçük kutuyu Vural'a uzattı.

Vural yüzünde büyük bir gülümsemeyle kutuyu Mehveş'e çevirdi. İçinde altın bir emzik duruyordu. Mehveş anı gözlerle ikisine baktı.

"Yeğenine ismini sen vereceksin. Tıpkı Kutsal'a adını verdiğim gibi."

Mehveş sadece birkaç saniyelik duraklamadan sonra ağlayarak kollarına atıldı.

"Bu aldığım en güzel hediye. Allahım bana bunu da nasip etti ya, ölsem de gam yemem artık."

Süheyla hamileliğinin de vermiş olduğu duygusallıkla gözyaşlarını tutamazken Mehveş Vural'ın kollarından ayrılarak ona sarıldı.

"Bir kız kardeş seçme şansım olsaydı bu kesinlikle sen olurdun. Teşekkür ederim Süheyla."

Kapının eşiğinde duran Hatice Hanım hallerini görünce gülümsemeden edemedi. İçinden inşallah bize de tez zamanda torun haberi gelir diye geçirdi.

"Bölmek istemezdim ama aşağıdakileri artık tutamıyorum. Zamanı geldi."

Mehveş gülümseyerek yaşlı kadına baktı ve tamam diyerek çiçeğini aldı. Vural'ın koluna girerek merdivenlere yöneldiğinde ilk kez heyecanlı hissetti kendisini. Gerçek bir heyecandı bu.

Merdivenlerden indi ve taraçaya yöneldi. Bahçenin hemen girişinde onu bekleyenlere baktığında kalbi kuş oldu kanatlandı. Hâkim ve Kutsal birbirine eş giydikleri takımlarla o kadar güzel gözüküyorlardı ki, tarif et de-seler edemezdi.

Vural kolundaki eli avucunun içine aldı ve Hâkim'in uzatmış olduğu eline bıraktı. En güvendiği ele teslim etti emanetini.

Mehveş sevdiği adamın tenine değdiği anda güvenli limanına kavuştu. Diğer elini tutan küçük elle ise tamamlandığını hissetti. Olmuştu işte. En büyük rüyası gerçekleşmişti. Cennetim dediği yuvasında bir yanında

Kutsal'ı diğer yanında sevdiği adamla ilerliyordu geleceğine. Umutla, aşkla...

Kim var kim yoktu bakamadı bile çevresine. Nikâh memurunun karşısına geçip de Hâkim'i kocalığa kabul ediyor musun, diye sorulduğunda ömrünün en emin cevabını verdi Mehveş. Dudaklarından dökülen evet'ten daha gerçek hiçbir şey yoktu o anda. Hâkim ise ömrünü adayacağı her iki kalp için de şükretti içinden ve memurun Mehveş'i eşliğe kabul ediyor musun sorusuna, gururla evet, dedi.

Yükselen alkış sesleri arasında gülüşler bulut misali yükseldi başlarının üzerinde. Dualar yüklendi her birine. Mutlulukları daim olsun diye.

İmzalar atıldıktan sonra ise küçük kalabalığın tebriklerini kabul etme sırası geldi. Hatice Hanım ve Mehmet Beyin yanına gittiler ilk olarak. Mehmet Bey inci bir bilezik taktı Mehveş'in bileğine. Vural'la konuştuklarında Tufan Bey'in hediyesine takım olsun diye inci bir bilezik yaptırmak gelmişti akıllarına. Hatice Hanım ise anne mirası olan kalın kelepçeyi taktı Mehveş'in koluna. Erkin gülümseyerek her ikisine aynı anda sarılırken elindeki zarfı uzattı. Balayını akıl edemeyen abisi düğün hediyesi için bir türlü ne yapacağına karar veremeyen Erkin'e ışık olmuştu. Paris'teki bağlantılarını kullanarak en güzel otellerden biri olan Inter Continental Paris Le Grand'da balayı süitini ayarlamıştı. Uçak biletleri de dahil her şey hazırды. Mehveş zarfın içindekileri gördüğünde Erkin'e sarıldı.

Kulağına eğilip, "Abini dırdırımdan kurtardın, bunu ona karşı gönül rahatlığı ile kullanabilirsin," dedi.

Erkin ona göz kırparken abisine sarıldı. Genç çift hemen sonrasında Vural ve Süheyla'ya yöneldi. İkisi de

Mehveş'e en güzel hediyeği vermişti, sıra Hâkim'in hediyesindeydi. Vural Hâkim'e sarıldıktan sonra Süheyla'nın açtığı kutudan tespihi aldı ve genç adamın bileğine geçirdi.

"Şerefim daim olsun Hâkim. Kardeşim..."

Hâkim minnetle teşekkür etti.

Mehveş küçük kalabalığa şöyle bir baktığında taraçadan bahçeye girmekte olan çifti gördü. Dağ gibi adamın kendisine doğru attığı adımları gördüğünde yüzünde minnet dolu bir ifade oluştu. Devran Yaman ve karısı Efsun gecikmeli de olsa gelebilmişlerdi.

Devran Mehveş'i tebrik ettikten sonra Hâkim'e yöneldi. Genç adamı iri kollarıyla sararak tebrik etti.

Efsun ise aynı anda Mehveş'e sarılarak tebrik etti ve gecikme için özür diledi. Normalde ikisi de nikâh şahidi olacaklardı ama Funda ateşlenmişti ve bu yüzden de gecikmeyi haber vererek nikâhın aksamasına engel olmuşlardı.

"Fundası nasıl?" diye sordu Mehveş. Söz konusu evlat olunca içi gidiyordu.

"Daha iyi. Annem yanında. Çok kalamayacağız o yüzden. Ama sizi böyle mutlu görme fırsatını da kaçırmak istemedik. Her daim böyle olun."

Hâkim yanlarına geleni gördüğünde Devran'a işaret etti. Devran yüzünde büyüyen gülümsemeye adama sarıldı.

"Usta... Seni görmek ne güzel."

"Seni de Devran Yaman. Efsun, nasılsın?"

Tahir Efsun'a doğru yönelerek yüzünde her zaman daim olan gülümsemesiyle elini sıkı.

"İyiyim Tahir. Dilem nerelerde?"

"Büşra ile İspanya'dalar. Yeni koleksiyonu için gittiler."

"Selamlarımı ilet lütfen."

Tahir Hâkim'e dönerek bileğine baktı. Göz nuru yine onu hak eden bir adamın bileğindeydi.

"Emeğine sağlık usta" diyerek sarıldı Hâkim Tahir'e.

Daha öncesinde bir kere tanışmışlardı. Onu hatırlayıp hatırlamadığından emin değildi.

"Sen sağ ol Hâkim."

Mutluluklar dostların varlığıyla taçlanırdı adeta. Hâkim ile Mehveş de bir avuç dostlarını mutluluklarına tanık etmişti. Gecenin geri kalanına ise artık sadece sevda tanıklık edecekti.

AYNADAKİ YÜZÜN

Aynaya yansıyan yüzün sevdiğinin suretidir.

Sevdaya dahildir tüm ışıklar. Tüm şarkılar...

Tüm yansımalar...

Aynadaki yansımasında kendini değil sevdiğini görüyordu Mehveş artık. Hepsi Hâkim'e dairdi. Mecnunu çöle mahkûm eden Leyla değildi. Olmayacaktı. Bahar bahçe vaat eden adamın ömrüne divane olacaktı. Az sonra ise teninden ruhuna dolacaktı.

Odada yalnızdı. Hâkim Kutsal'ın uyuyup uyumadığını öğrenmek için Erkin'i arayacağını söyleyerek dışarı çıkmıştı. Hangi durumda olursa olsun önceliğinin Kutsal olduğunu biliyordu Mehveş. Ve bundan duyduğu memnuniyetin tarifi yoktu. Üzerindeki takıları çıkarıp güzelce yerleştirdikten sonra saçlarını çözmeye başladı. Son tokayı da çıkarmıştı ki aynada Hâkim'i gördü. Kapının pervazına yaslanmış onu izliyordu. İçerideki loş ışıktaki hayalmiş gibi gözüküyordu ikisi de. Mehveş aynada gördüğü adamın kendi suretine dönüşmesine tanıklık ederken bakışlarının eş olduğunu görebiliyordu. Dudakları ona kavuşmanın heyecanıyla kurumuştu.

Tıpkı kendi dudakları gibi. Elleri hafifçe terlemişti tenine kavuşacak olmanın heyecanıyla. Kendi elleri gibi...

Hâkim yavaşça kendisine doğru geldiğinde kalbinin sesini duyabiliyordu. Kendi kalbinden biliyordu. Hâkim arkasına geçip beline sarıldığında dudaklarını genç kadının boynuna değdirdi. Başını kaldırıp aynadan gözlerine baktı sevdiği kadının. İzin istedi bakışlarıyla. Tepeden tırnağa hazır olduğunu gözlerinin harisinden anladı. Parmakları usulca sırtındaki düğmelere gitti. Tek tek, acele etmeden söktü her birini. İpek elbise ayaklarının dibine düşerken bulutu andırıyordu. Sevdiği adam onu bulutların üstüne çıkarmıştı. Sırtındaki öpücüklerle kanı alev aldı, yaktı içini. Daha fazla yansımalarıyla yetinemeyecekti. Arkasını döndü hızla ve dudaklarına kapandı genç adamın. Çöllerde susuz kalmışçasına içti aşkı. Bir avuç kora efsane yazan adamın tenini alevlere saldı.

Hâkim aşkla dokunuşun yarattığı muazzam hissin tadını çıkardı. Birbirine karışmayan iki denizin suyu gibiydiler. Aralarında incecik bir perde vardı. Adına sevdâ dedikleri ve büyüklüğüne hürmet ettikleri o perdenin ardında sahip oldular birbirlerine. Talan etmeden, işgal etmeden... Aşk ile. Sevdanın verdiği hak ile.

Yatağa serilen bedenler birbirine sevdalarının büyüklüğünü sunarken gece şahitlik etti her ikisine de. Akan kanın da, akıtılan gözyaşlarının da, hasretle ayrı geçen zamanların da acısını çıkarırcasına, tüm kara yazıları temize çekercesine sevdiler birbirlerini.

* * *

Sabah ilk ışıklarını üzerlerine serdiğinde Hâkim üstündeki bedenini ağırlığıyla gülümsedi. Gece boyunca

sevilmeye de sevişmeye de doyamamıştı. Mehveş'in göğsüne dağılan saçlarından yayılan muhteşem kokuyu içine çekerken ona doymanın mümkün olamayacağını bir kez daha anladı. Sirtında gezdirdi parmaklarını. Mehveş dokunuşun yarattığı ateşle açtı gözlerini. Göğsüne değdirdi dudaklarını ve başını kaldırarak adamın gece gözlerine baktı.

"Günaydın Meneviş."

"Günaydın Hâkim."

Bir süre kıpırdamadan öylece birbirlerine bakmanın keyfini sürdürdüler. Konuşmaya gerek yoktu. Kurulacak kelimeler yatağa serilen duyguları tarif etmeye yetmeyecekti. Hâkim dudağının bir ucu yukarıda gülümserken Mehveş aklına bir şey geldiğini anladı.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Söyle lütfen."

"Bana şarkı söylediğin o gün geldi aklıma. Doğum günümdü. Tek istediğim seni izlemektir. Seni dilemekti. Ama sen gözümün içine baka baka yıkmaya çalıştın ümitlerimi. Ama o gün sana yemin etmiştim. Sana kimi nasıl seveceğini ..."

Mehveş parmaklarını adamın dudaklarının üzerine bastırarak daha fazla devam etmesine mani oldu. Hatırlıyordu o günü. Kimi öldürürse öldürsün, kimi güldürürse güldürsün umurumda değil, diyordu şarkıda. Neden bu şarkıyı seçmişti bilmiyordu bugün bile ama gelecek güzel günlere inanmayan bir kadın seçmişti o şarkıyı.

Yumruğunu masaya vurup öğreteceğim sana, demişti Hâkim o gün, kimi nasıl seveceğini öğreteceğim... Öğrenmişti Mehveş. Hâkim'i ölesiye sevmeyi öğren-

mişti. Kendinden vazgeçercesine seviyordu. Söyleyemiyordu belki ama bunu kanıtlayacaktı ona. Gün gelecek kendinden vazgeçecek ve kanıtlayacaktı.

Parmaklarını çekip yerine dudaklarını koydu Mehveş. Unutturmak istediğini düşünüyordu Hâkim ama aslında yeni bir yemin ekliyordu kadın tenlerine. Nefesleri hızlanıp tenlerinin alev alması an meselesiyken çalan telefonla ikisi de sıçradı olduğu yerde. Hâkim hızla telefonunu başucundan aldı. Erkin'di arayan. Önemli bir şey olmasa düğün sabahı ölse aramazdı.

"Erkin?"

"Abi çok özür dilerim, rahatsız ettim."

"Erkin ne oldu? Aklımı oynatabilirim iki saniye içinde."

"Yok abi. Aklına kötü bir şey gelmesin ama senin bu aslan parçasını zapt edemiyoruz. Babası, diye inletti evi sabahın yedisinden beri. Ne yaptıysak kâr etmedi."

Hâkim gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Korku içini sardığı hızla geri çekilirken Mehveş'in endişeli bakışlarını fark etti. Başıyla önemli bir şey olmadığını işaret ettikten sonra Erkin'e Kutsal'ı getirmesini söyledi.

"Abi, hani istersen dışarı çıkaralım, parka falan götürelim."

"Olmaz koçum, getir oğlumu bana. Yeter bir gecelik ayrılık," derken Mehveş'in gözünün içine bakmış ve gördüğü minnet pırıltılarıyla mutlu olmuştu.

"Tamam abi, birazdan ordayım."

Hâkim telefonu kapatıp yataktan fırladığında Mehveş yüzünü yastığa gömmüş kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Mehveş! Gülüyor musun sen bana?"

Mehveş başını kaldırıp kocaman bir gülümsemeye ona döndü.

"Gülüyorum tabii. Babasına yakalanmış ergenler gibi fırladın yataktan."

"Kutsal inletmiş evi. Erkin getirecek birazdan, ne yapayım Mehveş?"

"Aynen böyle yap sevgilim. Sadece çok sevimli gözüktün gözüme."

Hâkim üzerine geçirdiği tişörtün eteklerini çekiştirirken yatağa eğildi ve genç kadının dudaklarına kapandı.

Aklını başından alacak bir öpücük verdikten sonra, "Akşama hatırlat da sana en sevimli halimi ayrıntılı bir şekilde göstereyim," dedi hınzırca.

"Hatırlatırım Hâkim Bey!" dedi Mehveş.

İkili hazırlanıp aşağıya indiklerinde bahçe kapısı gürültüyle açıldı. Erkin'in yüzündeki ifadeyi gören Hâkim bir an endişelendi. Araba yanlarına geldiğinde Hâkim hemen arka kapıyı açarak iri iri damlaları yanaklarını ıslatan oğlunu araba koltuğundan alarak sarıldı.

"Aslan parçası, neden ağlıyorsun?"

Kutsal içini çekmekten bir türlü cevap veremiyordu. Mehveş oğlunun sırtını sıvazladı. Hâkim'e onu vermesini işaret etti. Hâkim istemeye istemeye Kutsal'ı annesinin kucağına bıraktı.

"Abi, vallahi hiçbir sorun yoktu. Sabah uyandı, babası nerde, dedi. Senin birkaç gün olmayacağını söyleyin-ce de kıyameti kopardı."

"Neden birkaç gün olmayacağımı söylediniz Erkin? Kutsal'a yarın gelip alacağız seni demiştim ben."

"Ne bileyim abi, sandık ki... hani birkaç gün yalnız kalmak istersiniz. Yeni evlisiniz ya..."

"Oğlum ne o, buldumcuk muyuz biz?"

"O ne be abi?"

"Off Erkin, boş ver abicim. Sakinleşir birazdan."

"Tamam o zaman, emaneti teslim ettim sağ salım, ben gidiyorum. Vallahi üzerimden tır geçmiş gibiyim."

"Dikkatli git. Söyle annemlere bu gece olmaz, yarın geliriz yemeğe artık. Beklemesin."

"Söylerim abi."

Erkin'in arabaya binip bahçeden çıkmasını dahi beklemekten içeri girdi Hâkim. Salondaki kanepeye oturan Mehveş Kutsal'ı kollarına almış usulca sallanıyordu. İç çekişleri azalmıştı kıymetlisinin. Yanlarına gidip onun göreceği şekilde yere oturdu Hâkim. Kutsal sanki geldiğini hissetmiş gibi kapalı gözleri açtı hızla.

"Küstüm ben sana babası. Hani yalan söylemicektik, kötü bi şeydi yalan."

"Ben sana yalan söylemedim ki Kutsal. Amcan yanlış anlamış beni."

"Yatcan kalkcan hooop ben gelcem dedin, kalktım baktım ben, yoktun. Sonra amcası dedi ki üç-beş keye yatcaksın o zaman gelecek babası."

"Bak buradasın Kutsal. Sana asla yalan söylemeyeceğim aslanım. Bugün yanına geleceğim dedimse gelirim. Dediğim gibi, amcan beni yanlış anlamış."

Kutsal annesinin kollarında hafifçe doğrularak ona doğru döndü.

"Affedeyim di mi annesi, babasını affedeyim."

"Bence affet Kutsal, çünkü baban haklı. Seni bugün gelip alacaktık."

"O jaman affetim babasını."

Hâkim yüzünde tarifi mümkün olmayan bir sürü duygunun yansımasıyla ama en çok hasretle Kutsal'ı kucağına aldı ve hızla havaya kalkarak onu hoplattı. Bir

anda kahkahaları evin içinde çınladı küçük çocuğun. Hâkim dünya üzerindeki en güzel sesin evine dolduğunu düşündü.

* * *

Süheyla, Vural etrafında dolaştıkça başı dönüyor mi-desi bulanıyordu. Üzerine bu kadar düşeceğini tahmin etmemiştir hiç. Bir an olsun onu yalnız bırakmıyor, her istediğini anında yerine getirmeye çalışıyordu. Ama bu kadarı da fazlaydı.

"Yeter Vural. Vallahi başım döndü artık. Sen Yakut'a gitsene."

Vural elindeki süt bardağını Süheyla'nın burnuna uzatmış, kırgın gözlerle bakıyordu.

"Hiç bana öyle bakma. Daha üç aylık hamileyim Vural. Birkaç saat içinde doğuracakmışım gibi davranma ne olur. Yoksa geçmez bu altı ay."

"Sıkıldın yani benden."

"Alınganlık yapıyorsun. Onu mu dedim ben Vural? Hamile olan ben miyim sen misin? Hem bak yarın doktora gideceğiz. Sen de şimdi beni kendimle baş başa bırak da azıcık hazırlanayım."

"Neye hazırlanacaksın ki?"

Süheyla sıkıntıyla gözlerini devirdi.

"Vural vallahi doğurmam tutarım içimde aylarca. İşim var diyorum."

"Tamam tamam, sinirlenme. Sinirlenmek iyi değildir derler."

"Hah bak, gördün mü?"

"Yakut'a geçiyorum o zaman ben. Bir şey olursa hemen arıyorsun. Ozan'ı evin önünde bırakacağım her ihtimale karşı."

"Tamam canım."

Vural Süheyla'nın alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yöneldi. Tam çıkacakken Süheyla'nın sesiyle gerisin geriye döndü.

"Vural, akşama gelirken tahinle pekmez getirsene."

Vural yüzünde büyüyen gülümsemeyle baktı karısına.

"Sen iste yeter ki gönlüm."

Süheyla Vural'ın gitmesiyle rahat bir nefes aldı. Koltuğa kuruldu, ayaklarını uzattı. Çocuk gelişimiyle ilgili bir kitap almıştı. Onu okuyabilir, sessizliğin tadını çıkarabilirdi. Ama sevdiği adamın ona karşı takındığı korumacı tavırdan da içten içe mutluydu. Onun bu hallerini gördükçe mutluluğu katlanıyordu. Hele o gülümsemesi yok muydu o gülümsemesi. O gülümsemeyi görmek için kaçamak bakışlarıyla onu izlerdi hep. Geçmiş kendisini hatırlattığında buruk bir gülümseme peydah oldu yüzünde. O günü hatırlıyordu, tıpkı dün gibi.

Günlerdir prova yapıyordu Süheyla. Yakut'a geleli ve Tufan Bey'le tanışalı bir hafta olmuştu sadece. Tufan Bey kendini ayarla, öyle başlarsın demişti demesine de Süheyla daha fazla bekleyemeyecekti. Evsiz kalmıştı. Yurtta da kalamıyordu. Bir sabah iki parça eşyasını naylon bir poşete tıkip Yakut'un kapısına geldiğinde Tufan Bey arabasından iniyordu. Süheyla'yı gördüğünde kaşları çatılmıştı hemen.

"Hayırdır güzel kızım, sabah sabah."

"Tufan Bey, siz hani kalacak yer demiştiniz..." dedi Süheyla fısıltıyla. Utanıyor, adamın gözüne bakamıyordu.

"Kaldır bakayım başını. Ne o öyle suç işlemiş gibi."

Evet, kalacak yer var demiştim. Söyleyelim çocuklara, eşyalarını alsınlar," deyince Süheyla elindeki poşeti arkasına saklamaya çalıştı ama Tufan Bey'in tecrübeli gözlerinden kaçmamıştı bu hareketi.

O sırada başka bir araba yanaştı hemen yanlarına. İçinden inen Mehveş duygusuz gözlerle önce Süheyla'ya sonra da babasına çevirdi bakışlarını.

"Hayırdır baba?"

"Hah, geldin mi kızım? Süheyla'yı da al çarşı pazar yapın. Neye ihtiyacı varsa al. Eksik olmasın."

Süheyla hızla öne atıldı.

"İstemem Tufan Bey."

"Neyi istemeyecekmişsin bakayım, kızım birkaç güne sahneye çıkacaksın. Üzerine başına elbet bir şeyler alacaktık. Bir-iki eksiğini daha giderirsiniz işte hazır çıkmışken."

"Ayılığımдан keseceksen olur ancak," dedi Süheyla küçük burnunu havaya dikerek.

"Hay inatçı kız... Avans kabul ederiz, tamam. Hadi gidin siz, ben de senin odanı düzenleyeyim."

Süheyla arabaya yönelen Mehveş'i takip ederken geriye döndü.

"Sağ ol Tufan Bey."

"Sen sağ ol kızım," dedi Tufan Bey yüce gönlünü önüne sererek.

Süheyla başıyla selam verdikten sonra arabanın arka koltuğuna geçti. Mehveş de şoför koltuğuna geçmişti ki yan tarafında oturan genç adamı fark etti Süheyla. Göz ucuyla şöyle bir baktı. Sert bir duruşu vardı. Düz bir burnu ve çıkık bir çenesi. Gözlerini görmemişti.

Mehveş arabayı hızla hareket ettirdiğinde arkasına

yaslandı. Nereye gideceklerini bilmiyordu. En iyisi sessiz kalmak, diye düşündü. Mehveş de sessizdi. Arabada süren sessizliği ise davudi bir ses böldü.

"Nereye gidiyoruz yavrum?"

"Süheyla'ya bir şeyler alacağız."

"Ben niye sizinle geliyorum peki Mehveş?"

"Başımızda bir erkek olmadan şuradan şuraya adım atmam ben bilirsin," dedi Mehveş alaycı bir tavırla.

Tam o sırada arabanın ön tarafındaki güneş koruyucusunu indirmiş, küçük aynadan kendisine bakıyordu Vural. Yüzünde oluşan gülümsemeyi aynadan gören Süheyla yüreğine güneş doğduğunu hissetmişti bir anlığına. Daha yüzünü bile tam olarak görmediği bir adamın aynaya yansıyan yarım görüntüsü yüreğini titretmişti. Hemen gözlerini kaçırdı ister istemez. Yüzü alev alev yanıyordu. Çarşıya vardıklarında Mehveş arabayı boş bir yere park ederek indi. Süheyla hemen onu takip etmiş, gözlerini mümkün olduğunca genç adamdan uzak tutmaya çalışıyordu.

Kaldırımı fark etmeyen Süheyla bir anlığına tökezlemiş ve tam düşmek üzereyken güçlü bir el dirseğinin hemen üzerinden onu kavrayarak buna mani olmuştu. Süheyla çekinerek gözlerini kaldırıp genç adam baktığında ise felaketi olmuştu o saniyelik bakış. Adamın gözleri ruhuna aşkı resmetmişti bir anda. Ne olduğunu bilmiyordu şimdilik Süheyla ama yıllar yılı o tek gülüşe ve o tek bakışa adayacaktı tüm nefesini...

Geçmişin acı tatlı anlarından sıyrıldı Süheyla. Elle-riyle karnını sıvazladı. Yaradan onu en büyük mertebeye taşıyacaktı. Şükretti yana yakıla. Yalvardı Süheyla

ni anladı Mehveş. Bugün gerçekler dökülecekti.

"Bir şey mi oldu anne?"

"Sen söyleyeceksin Mehveş neler olduğunu?"

"Ne gibi?"

"Kaçak davranmak sana yakışmıyor kızım. Ben seni böyle tanımadım. Bak aylar oldu. Bana o gece söylediklerinden sonra olmayan kız evlat belledim seni. Çok zaman geçemedi belki ama gözlerindeki kara bulutları göreceğ kadar tanıdım seni."

Sevdiği adamdan bile saklamıştı da o bulutları ondan nasıl saklayamamıştı.

"Söyle kızım içindekileri. Belli ki oğlum fark etmiyor. Abin fark etmiyor. Ama ben görüyorum ve gördükçe de kokum alazlanıyor."

Mehveş içinde tuttuğu tüm bulutların bir anda şiddetle birbirine çarptığını hissetti. Ilık yağmurlar yağdı gözlerinden hemen ardından. Hatice Hanım endişeyle elindeki fincanı sehpa bırakıp karşısındaki kadının elini tuttu. Mehveş tenine değen anne sıcaklığıyla hıçkırıklarına hâkim olamadı.

"Neler oluyor kızım. Lütfen..."

Anlatmak istedi Mehveş. Bu yükü tek başına taşıyamayacaktı. Biliyordu; içinde canlanan canı hissedebiliyordu.

"Anne..."

Hatice Hanım genç kadının tek kelimelik yakarışındaki acıyla sarsıldı. Yanına gidip gözyaşlarını sildi usulca. Buz tutmuş elini elleri arasına aldı. Biraz sakinleşince de yerine geçti ve anlatmasını söyledi.

"Ben... Kutsal'ın doğumu çok zorlu geçti. Doktor bir daha hamile kalmamam gerektiğini, bunun hayatıma mal olabileceğini söyledi."

Hatice Hanımın eli göğsüne gitti. Tek kelime edemiyordu.

"Ama ben Hâkim'e bir çocuk vermek istiyorum anne. Kanından bir çocuk. Dünya üzerinde babalığı en çok hak eden adama bunu yaşatmadan gözlerimi kapamak istemiyorum."

"Ama..."

Mehveş elini kaldırarak Hatice Hanımı susturdu. Aynı eli hemen ardından karnına dayadığında Hatice Hanımın eli dudaklarına kapandı haykırışını engellemek için.

"Şimdi onun bir parçası içimde. Biliyorum anne. Hâkim can buldu içimde. Ama o bu gerçeklerle yüzleşince biliyorum ki istemeyecek onu."

Hatice Hanım ne diyeceğini bilmez bir şekilde eli ağzında öylece kalakaldı. Tanıyordu oğlunu; asla istemeyecekti bebeği. Uğruna kurşun yediği kadından vazgeçmezdi ne olursa olsun.

"Emin misin?"

"Sadece kadınsal bir içgüdü. Test yapmadım daha. Doktora da gitmedim. Ama gerçekten hamileysem nasıl gizleyeceğimi bilmiyorum. Ona dürüst olmamak beni cehennem ateşlerinde yakıyor sanki. Ne yapacağım anne."

Hatice Hanım çılgınca atan kalbinin fısıltısına kulak kabarttı. Hâkim her şeyi affederdi ama yalanı asla. Mehveş'in onu bir yalana ortak etmesine izin veremezdi. Açık olmak zorundaydı. Ama bunu en doğru yolla yapmalıydı.

"Hâkim'in rahatsızlığından haberi var mı? Yani hamile kalmaman gerektiğini biliyor mu?"

"Hayır."

"Anlatmak zorundasın kızım. Oğlumu çok iyi tanıyorum. Her şeyi affeder, kurşun yarasını bile unuttur ama yalanı asla unutmaz. Affetmez. Hem bu tek başına vereceğin bir karar değil Mehveş. Kutsal'ı da düşünmek zorundasın."

Mehveş'in içi titredi. Elbette Kutsal'ı düşünüyordu. Ama bu çok başkaydı. Bu riske girmek istiyordu. Hâkim'e duyduğu aşk her şeyi kara bir perdenin ötesine öteliyordu.

"Akşam Kutsal'ı bize götürüyüm. Sen de Hâkim'le konuş kızım. Lütfen... onun gözünde kendini bitirirsin."

Mehveş korkuyla baktı kadına. Haklıydı. O annesiydi. Oğlunu en iyi tanıyandı. Hâkim'in gönlünden düşmeyi göze alamazdı.

"Tamam anne. Akşama konuşacağım."

"Anlat tüm gerçekleri. Hem her geçen gün tıp ilerliyor. Başka bir doktora da danışabilirsin. Ama öncesinde hamile olup olmadığını öğrenmen şart. İstersen hemen şimdi gidip öğrenelim. Hem sen de akşama daha rahat konuşursun. Belirsizlik kötüdür kızım, insanı çıkmaza sokar.

"Tamam anne. Gidelim."

Mehveş yanında Hatice Hanımla en yakın sağlık merkezine gittiğinde heyecandan bayılacak gibi hissediyordu kendisini. Kan verirken de sonucu beklerken de nefesi ciğerlerini acıtıyordu adeta. Hatice hanımın ısrarıyla sonucu çabucak alırlarken Mehveş doktorun karşısında dizlerinin titremesine mani olamadan sonucu duymayı bekliyordu.

Doktorun sadece hayırlı olsun dediğini duydu. Gerisi pusluydu. Başı dönüyor görüşü bulanıklaşıyordu. Hatice Hanım gelininin koluna girerek onu dışarı çıkar-

dığında buruk bir mutluluk hissediyor ama bu mutluluk aynı anda kendisini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Arabaya bindiklerinde Mehveş uzun bir süre öylece direksiyonu tuttu, aldığı haberi hazmetmeye çalıştı. İçgüdülerinde yine yanılmamıştı. Arabayı çalıştırıp evine dönerken ardında onları izleyen adamın da telefonda Hâkim'le konuştuğunu bilmiyorlardı.

Hâkim telefondaki adamın söylediklerini yüzünde büyüyen bir gülümsemeyle dinlerken karşısında Vural vardı. Simyrna Meyhanesi'ne gitmiş, öğlen iki tek atalım demişlerdi.

Aldığı haberle masadan fırlayan Hâkim telefonu bir köşeye atıp karşısında onu meraklı gözlerle izleyen Vural'a, "Dayı oluyorsun dost..." diye haykırdı.

Vural'ın ise kan bir anda tüm vücudundan çekilmişti. Yüzü bembeyaz olmuş, gülümsemesi solmuştu. Hâkim içinde çağlayan mutluluğun yarattığı sarhoşluğa rağmen Vural'ın yüzündeki değişimi fark etmiş ve bir anda sakinleşmişti.

"Sevinmedin mi? Dayı olacaksın Vural. Mehveş hamileymiş. Az önce sağlık merkezinde test yaptırmış."

Vural önünde duran kadehi bir nefeste içerken kadehi kırarcasına sıkıyordu. Arkasını dönüp Yorgo'ya baktı. Tek bir baş hareketiyle mekândaki herkes usulca dışarı çıktı. Müşteri namına kimse yoktu zaten. Çalışanları da Yorgo sessizce gönderiverdi.

"Neler oluyor Vural?"

"Ben... Bu habere sevinemedim... Sevinemem."

Hâkim'in kaşları çatıldı.

"Neden ki?"

"Çünkü..."

Vural bir türlü söyleyemiyordu. İçindeki savaş yara

almasına sebep oluyordu ama en büyük yarayı biraz sonra Hâkim alacaktı.

"Söyle Fedai!"

Hâkim'in nadir olarak gücünü ortaya döktüğü anlardan biriydi o an. Namını söylüyorsa, yalana yer yok diyordu aslında Hâkim. Geri adım olmazdı. Vural duruşunu dikleştirdi ve söyleyeceği gerçeğe yıkıma hazırlandı.

"Kutsal'ın doğumundan sonra doktorlar Mehveş'in bir daha doğum yapmaması gerektiğini söylediler. Sağ çıkma olasılığı..."

Hâkimin elinde parçalara ayrılan kadehle Vural'ın cümlesi yarım kaldı. Günün geceye döndüğüne anbean tanıklık ediyordu Hâkim. İçindeki cennet toprağı cehennemden balçığıyla kaplanıyordu.

"Mehveş bunu biliyor mu?"

Vural başını evet anlamında öne eğdiğinde Hâkim olduğu yerden fırladı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ama ne sesi firar edebiliyordu içindeki cehennemden ne de nefesi. Kan damlayan yumruğunu masaya geçirdikten sonra hızla mekânı terk etti. Vural büyük bir üzüntüyle gidişini izledi dost bildiği adamın. Yine yanıp kavrulacaktı. Hani güzel günler gelecekti, diye geçirdi içinde kırıncıca.

Mehveş'e haber vermekle vermemek arasında bir süre gidip geldi ama aramamanın daha doğru olacağına karar verdi. Çünkü bu sadece ikisini ilgilendiren bir konuydu.

Yerinden kalktı ve onu bekleyen arabaya bindi. Yakut'a gitmesi gerekirken şoföre eve sürmesini söyledi. Hamileliği ilerlemiş karısını görmeliydi. Aldığı bu haber kendilerine dair korkuların da hortlamasına sebep

olmuştu. İnsanoğlu işte, önce kendi canının derdine düşüyordu...

* * *

Hâkim eve girdiğinde patlamaya hazır bir volkan gibiydi adeta. Onu gören Kutsal'ın koşarak kucağına atlamasıyla dinginleştirmeye çalıştı içindekileri. Ama başaramıyordu bir türlü.

Annesini gördüğünde, "Kutsal'ı al, eve gidin. Bu gece sizinle kalacak. Hem Erkin de özledim diyordu," dedi.

Hatice Hanım oğlunun gözlerindeki yangın mavisi siyahına rağmen sorgu sual etmeden tamam, diyerek dedesini ve amcasını görecektik olmanın mutluluğuyla sevinen Kutsal'ı Hâkim'in kucağından alarak yukarı çıkmıştı. Küçük çocuğun istediği birkaç parça oyuncak aldıktan sonra usulca Mehveş'in odasına girdi. Hâkim'in geldiğini haber vermek istemişti ama genç kadın yanaklarında kurumuş yaşlarla uyuyakalmıştı. Kıyamadı ve dokunmadan yanından ayrıldı. Kutsal'ın elinden tutup aşağıya indiğinde oğlunu bir o yana bir bu yana dolaştırırken gördü. Hafifçe kolundan tuttu.

"Mehveş yukarıda uyuyor oğlum. Yıkıp geçmeden önce mutlaka sakınleş. Lütfen..."

Hâkim gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve annesinin isteğini yerine getirmeye çalıştı. Kutsal'ı öpüp yarın akşam onu alacağını söyledi. Araba sizi bekliyor anne, diyerek de kibarca kapı dışarı etti.

Araba bahçeden ayrılınca kadar camdan onları izledi. Evde yalnız kaldıkları anda ise hızla merdivenlere yöneldi. İkişer ikişer çıktığı basamaklarla dik yandan tırmanıyordu sanki. Odanın önüne vardığında eli ka-

pının kolunda gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ciğerlerine dolan nefesle kapıyı açtı ve içeri girdi. Gözü kararmış gibi etrafa bakındığında onu gördü. Kış güzeli... Safir örtülerin arasında sanki küçük bir bebek gibi kıvrılmış usul usul uyuyordu. Yanına varıp da yanaklarında kuruyan yaşları gördüğünde o birkaç damla yaşla içindeki yangına ilk suyu döktü. Söndürmeye yetmese de alevlerin sıçramasına mani olurdu en azından.

Yüzüne dökülen asi perçemi çekerken belli belirsiz tenine dokundu. O ufacık temas Mehveş'i güvenli uykusundan söküp aldı. Safir gözleri gece karası gözlere çevirdiğinde tıpkı Hatice Hanım gibi yangın mavisinin parlaklığını gördü. Aman Allahım, dedi içinden. Biliyor...

Yattığı yerde doğrulurken korku nabız gibi atıyordu teninde. Tam bir şey söyleyecekken Hâkim'in dudaklarından dökülenler engel oldu.

"Sen beni hiç mi tanımadın Mehveş, hiç mi anlamadın?"

Mehveş gözlerinin dolmaya başladığını hissediyor, ağlamak istemese de bir türlü buna engel olamıyordu.

"Cevap ver bana!"

Hâkim'in kükremesiyle yerinde sıçrarken bir-iki damla firar etti gözlerinden.

"Lütfen Hâkim... Beni dinle..."

"Neyi dinlememi istiyorsun? Nasıl hayatını tehlikeye atacak bir karar verirsin, hem de beni bundan haberdar etmeden? Sen benim ömür ortağımsın Mehveş. Böyle bir kararı tek başına veremezsin."

"Sen biliyorsun. Kim söyledi?"

"Haber aldığında Vural'la birlikteydik. Ben neşeyle dayı olacağı müjdesini verdim, o da benim dünyamı

yılan gerçekleri anlattı. Senden duymam gerekenleri."

"Söyleseydim izin vermeyecek..."

"Bunu düşünüyor olamazsın. Buna izin vereceğime gerçekten de inandın mı?"

Mehveş altında ezildiği tüm duyguların arasında kendisini hatırlatan gerçekle ayağa kalktı. O Mehveş Soylu'ydu. İlk çocuğunu doğururken de kimseye hesap vermemişti, bunu da doğururken kimseden izin alacak değildi.

"Sence ben bebeğimi söküp almana izin verir miyim?"

Hâkim'e doğru attığı adımlar ve sesindeki korkutucu tınıyla adamı gafil avladı.

"Ben sana en Kutsal'ımı emanet ettim. Bu dünyadan gitsem de gözüm arkada kalmayacak artık. Sen bana en büyük hazineyi verdin. Huzuru bahşettin. Ölsem bile gam yemem. Ama ne seni evlatsız ne de oğlumu kardeşsiz bırakacağım bu hayatta. Bu hayatıma mâl olsa da..."

Hâkim sinirle kollarını kavrayıp sarstığında hınçla kollarını kurtardı ve elini karnına koydu.

"Sen kendince haklısın ama bu kararımı değiştirmeyecek Hâkim. Ben seni tekrar baba yapacağım ve gerekirse gözlerimi kapayacağım. Anlasana be adam, ilk kez sevdiğim adamdan bir bebek dünyaya getireceğim; isteyerek, mutlulukla onu bekleyen mutlu geleceği bilerek... Anlasana... Kutsal'ı doğururken vazgeçmiştim ben kendimden. O zamanki korkumu anlatmaya kelimelerim yetmez ama. Vural'ı da babamı da hayal kırıklığına uğratmışım. Oğlumu sevip sevmeyeceklerinden emin bile değildim. Şimdi sevdiğim adam her iki evladıma da sevgi dolu bir gelecek verebilecekken neden bu

riski göze almayayım. Kendi hayatımdan daha kıymetlisiniz anlasana..."

Hâkim hırsla elini kaldırdı. Asla yapmam dediğini yapacak o sınıra gelmişti gelmesine de mani oldu kendine. Vurmak üzere kaldırdığı eli havada kaldı.

Sinirle arkasını dönüp büyük cama geçirdi elini. Kırılan camın sesi Mehveş'i korkutmuştu ama onu en çok korkutan Hâkim'in o haliydi. Genç adam parmaklarından süzülen kanla ardına döndü. Mehveş'in o gözlerde görmeyi beklediği en son şey gözyaşlarıydı.

"Peki, sen beni, Kutsal'ı nasıl sensizliğe mahkûm edersin? Hiç mi acıımıyorsun? Bu zamana kadar babasız olan Kutsal'ım bundan sonra annesiz mi olsun?"

Can evinden vurmuştu Hâkim Mehveş'i. Elini ağzına kapadı Mehveş, hıçkırıklarını zapt etmek mümkün değildi. Hırsla ileri atıldı, Hâkim'in göğsüne indirdiği darbeler en çok kendi canını yakıyordu.

"Nasıl söylersin bunu? Nasıl beni uçurumun kenarına itersin?"

Hâkim bileklerinden yakaladı sertçe

"Uçurum sensin Mehveş. Sana söylemiştim, hatırla. Şimdi sen hem beni hem de Kutsal'ı itiyorsun senden aşağıya. Karanlığa..."

Mehveş acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. Biliyordu bunların hepsini... ama bencilce istiyordu bu bebeği. Nasıl vazgeçerdi ondan?

"Vazgeçmem bebeğimden... kendimden vazgeçerim ondan geçmem..."

"Gececeksin!"

Mehveş asıl tokadı o anda yemiş gibi duruldu bir anda. Bunu gerçekten söylemiş olamazdı. Hâkim de söylediğinin farkına vardı. Mehveş yavaşça ayağa kalk-

tı. Söylediğini geri almasını bekliyordu. Tek bir işaret bile yetecekti. Üzerine yıkılan gerçekle geriye doğru adım atarken ona uzanmak isteyen ele mani oldu.

"Yüreğimden düşme Hâkim. Eğer bir daha tekrarlarsan düşeceksin çünkü. Düşme..."

Hâkim tam bir şey söyleyecekti ki Mehveş izin vermedi.

"Bana söyleyeceğin ilk şey en iyi doktoru bulacağız, ne gerekiyorsa yapacağız olmalıydı. Suretini bile bilmediğim umudu bana sen öğretmedin mi? Nasıl onu benden söküp alırsın. Git Hâkim... Git ve kaybettiğin umudunla birlikte geri gel bana. Ama umudunu bulamazsan, sabrını tak koluna. Çünkü ben kararımdan vazgeçmem ve..."

Hâkim cümlenin devamını tahmin edebiliyordu. Gerekirse ondan bile vazgeçecekti Mehveş. Duramadı daha fazla, dışarı attı kendisini. Gün batmak üzereydi. Gece ruhuna çöküyordu Hâkim'in. Bir ışığa, ona umudu fısıldayacak birine ihtiyacı vardı. Yoksa Hâkim tüm hâkimiyetini kaybedecekti yâr toprağında.

İNCİR KOKUSU

Damarlarınızdan akan kanla yarışır zaman.

*Rengi kırmızı mıdır bilinmez ama tıpkı kan gibi akıp gider,
aynı anda canına can katarak ömrünüzden çalar...*

Akıp giden zaman kanına karışıp zehirliyordu sanki Hâkim'i. Dursun istiyordu zaman. Akrep ile yelkovanı aynı anda darağacına çıkarıp taburelerini tekmelemek istiyordu. Asmak istiyordu zamanı Hâkim. Ayağını gaz pedalından bir an bile çekmeden yanından geçip giden karanlıktan daha karanlıktı yüreği. Acımasız değil çaresiz korku dolu bir karanlıktı bu. Işığım olur umuduyla gidiyordu Hâkim.

Ormanlık alanı geçtiğinde büyük evin bahçesinin önünde durdu. Korumalar onu fark eder etmez hemen büyük kapıyı açarak içeri buyur ettiler. İçlerinden biri beklemeden içeriye haber verdi. Hâkim Parlatan'ın kapıda olduğunu duyan Devran Yaman elindeki kalemi maun masanın üzerine bıraktı ve karşısındaki büyük koltukta kitap okuyan kadına çevirdi orman yeşillerini.

"Bir sorun mu var?" diyen Efsun'un kaşları çatıldı.

"Hâkim gelmiş."

Efsun hiçbir şey söylemeden kitabı kenara koydu ve Devran'ı takip etti. Tam o sırada taraçanın kapısından içeri giren Hâkim merdivenlerden inen dev gibi adamı gördü. İlk ferahlık yüreğine şöyle bir dokundu. Arkasında kara kahve gözleriyle ona bakan Efsun'u gördüğünde ise o ferahlık parmak izini bırakıverdi.

"Hayır olsun Hâkim, sen..."

Devran adamın gözlerine baktığı anda cümlesinin devamını getiremedi. Bir şey vardı, acısını tüm salona dolmuştu adeta.

Efsun Devran'ın yanından geçerek Hâkim'in karşısında durdu. Gözlerini gözlerine dikti.

"Otur Hâkim, bir soluklan. Ben de sana kahve yapayım."

"Gitme Efsun."

Efsun'un attığı adımı geriye çekti. Hâkim'in kahveye değil dostlarına ihtiyacı vardı.

"Nasıl istersen Hâkim."

Devran koltuğa geçtiğinde Hâkim de karşısına oturdu. Bir dokunsa bütün ahları, vahları pul pul dökülecekti.

"Nedir seni gece vakti buraya getiren Hâkim? İyi değilisin, belli."

"Abi ben zordayım, hem de hayatımda hiç olmadığım kadar."

"Anlat Hâkim, sen anlatmazsan derdine derman bulamayız."

"Mehveş... hamile."

Hâkim cümlelerin bitimiyle acı içinde yüzünü buruşturdu. Halbuki ilk öğrendiğinde nasıl da mutlu olmuştu.

"Bu güzel bir haber değil mi?" diye sordu Efsun, kafası karışmıştı.

"Haklısın güzel bir haber ama benim için değil. Çünkü..."

Hâkim başını elleri arasına aldı, nefesini çevirmeye çalıştı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve başı yerde;

"Bu hamilelik Mehveş'in hayatına mâl olabilir. Onu kaybedebilirim..." dedi.

Efsun endişeyle Devran'a çevirdi bakışlarını. O anda anlamıştı asıl konuyu. Kendinden biliyordu; Mehveş bebeği doğurmak istiyordu ve dünya üzerindeki hiçbir kuvvetin bunu engellemesine izin vermeyecekti.

"Sen Mehveş'in canının derdindesin o da bebeğinin, değil mi?"

Hâkim başını kaldırıp kadının kara kahve gözlerine baktı.

"Evet."

Devran tok sesiyle dile geldiğinde Hâkim'in duymak için can atığı cümleler değil gerçekler döküldü dilinden.

"Bir kadının, hele ki bu bir anneyse bebeğiyle dünyanın geri kalanı arasında seçim yapmasını isteyemezsin. Buna ne hakkın var ne de böyle bir gücün. Anneler gerekirse kendi canlarından vazgeçer ama evlatlarından geçmezler."

Efsun içi titreyerek baktı genç adama. Hâkim'in bakışlarında yüreğindeki enkazın izleri vardı.

"Ya diğer evladı? Kutsal'ı annesiz bırakmayı nasıl göze alır? Beni onsuz bırakmayı?"

Efsun elini boğazına götürdü sanki iki el delicesine sıkıyordu. Funda'nın hastalığı ve yaşadıkları film şeridi gibi geçiyordu gözlerinin önünden.

"İki evladı arasında seçim yap desen de sonuç değiş-

mez Hâkim, kendimden biliyorum," dedi Efsun zorla.

Hâkim anlamaz gözlerle genç kadını izledi.

"Funda'nın böbrek nakli zamanında hepimiz test yaptırдық. Hiçbirimizin dokusu uymuyordu. Ama farklı bir prosedürle ben başka birine böbreğimi verdim onlar da Funda'ya. Ama can yakan kısmı neydi biliyor musun? Benim dokularım Karahan'la uyuyordu. Onun da bir gün ihtiyacının olabilme ihtimali bir an bile aklımdan çıkmıyor. Şimdi bana bak ve söyle; sence ben gerekirse kendi canımdan vazgeçerek kalan tek böbreğimi oğluma verir miyim vermez miyim?"

Hâkim bilmediği gerçeklerle sarsıldı. Nasıl zor bir durumdu bu böyle.

"Sence kendimden vazgeçişim Devran'ı mutlu eder mi? Peki bana engel olabilir mi? Cevabı ben vereyim; buna mani olabilecek güç yaşayan hiçbir varlıkta mevcut değil. Evlatlarımın ardında babalarıyla güvende ve sağlıklı olduğunu bilerek huzurla kaparım gözlerimi. Bu bir anne için yeterli inan bana."

Hâkim farkındalıkla oturduğu yerde doğruldu. Bakışlarını Devran'a çevirdiğinde kendi acısına eş bir acıyla karşılaştı.

"Mehveş'in rahatsızlığını bilmiyorum. Ama bir doktor olarak gereken her türlü desteği vereceğime emin olabilirsin. En iyi hocaları bulur, ne gerekiyorsa yaparız. Ama sen doğru düşünemez ve Mehveş'e destek olmazsan onu kaybedersin."

Devran ayağa kalkarak Hâkim'in karşısına geçti.

"Sen en büyük hatayı bir anneyle kendini kıyaslayarak yapıyorsun. Yapma. Karına destek ol, gerekirse son nefesinde ve emanetlerine gözün gibi bakacağız bırakma. Onun korkmadığını

mı sanıyorsun? Elbette korkuyor ama sen kendi korkunla Mehveş'in içindeki gücü bertaraf etmeye çalışıyorsun."

Hâkim ne söyleyeceğini bilemeden önünde dağ gibi duran ve gölgesi üzerine düşen adama baktı. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyor ki, sorusunun cevabını biliyordu. Devran Yaman hem evladını hem karısını toprağa veren bir adamdı. En dibe vurmuş ondan sonra çıkmıştı gün yüzüne.

"Efsun Mehveş'i alsın bizim hastaneye gidin yarın. Önce sorunu tespit etsinler, ihtimaller kendisini bir göstersin sonra da izlenecek yolu değerlendiririz."

"Abi... Onu kaybedemem..."

Hâkim'in sesindeki titreme ve gözlerine dolan yaşlar Devran'ın içini sızlattı. Elini omzuna koyarak hafifçe sıktı.

"Dayan Hâkim, dayan abicim."

* * *

Mehveş gecenin karanlığında bahçede oturuyordu. Gözlerinden akan yaşlar esen rüzgârın da etkisiyle içini üşütüyordu. Üşüyordu Mehveş. İçinde tomurcuklanan umuda rağmen üşüyordu. Aşkın varlığı da sahip olduğu aile de geç kazanılmış ama vazgeçilmesi en zor hazinelerdi Mehveş için. Ama gel gör ki söz konusu evlat olunca her şey teferruata mahkûm oluyordu. Belki birçok kişi onu bencillikle suçlayacaktı. Kutsal'ı yalnız bırakarak ona kötülük ettiğini düşünecekti. Ama Mehveş bir annesi olmadan, harika bir baba ve abiyle dünyanın en büyük şansını elde etmişti. Yaşanıyordu. Acıtıyordu kimi zaman annesizlik ama yanındaki değerlerin kıymetini düşününce haline şükreliyordu. Eğer yaradan karnındaki evladı için de annesinin kaderini uygun gör-

düyse yapacak bir şey yoktu. Kaderin önüne geçilmezdi. O da dünya üzerindeki en iyi baba ve abiye sahip olacaktı. Bir dedeye, büyük anneye, dayıya, amcaya... Ondan bile daha şanslı olacaktı hatta.

Mehveş'i zora sokan hayatıyla bebeği arasında vermek zorunda kaldığı bu karar değildi. Onu korkutan, yıpratın yalnız kalacak olmasıydı. Eğer Hâkim direktirse düşeceklerdi birbirlerinin gönlünden. Yalnızlık kucak açacaktı yine Mehveş'e. Bunun ne olduğunu biliyordu. Kutsal'a hamileyken de yalnızdı. Ömrünün en zor zamanlarını geçirmişti. Kan kusuyor şerbet sayıyordu. Akan gözyaşları irin doluydu. Yalnızlık pis bir hastalık gibi onu içten içe tüketiyordu. Tüm vücudu ürperiverdi o günler aklına gelince. Gözyaşları daha hızlı akıyordu.

Mehveş artık iyice belirginleşen karnını okşadı hafifçe. Evden dışarı çıkmıyordu. Ümmü Hanım elinden geldiğince onu rahat ettirmeye çalışıyordu ama Tufan Bey'in ve Vural'ın soğuk halleri içini parçalıyordu. Babası o günden beri bir kere bile gözlerine bakmamıştı. Namus mevzusu değildi bu, biliyordu. Hayal kırıklığına uğratmıştı babasını. Onu karanlık biçare hayattan alıp canına katan, ona ikinci bir şans veren adamı kaybetmişti. Yalnız kalmıştı yine sanki. Kimsesiz.

İçinde hissettiği hareketle gülümsedi burukça. Oğlu onun can sıkıntısını hissediyormuş gibi huzursuzdu.

"Biliyorum bebeğim, sen varsın en azından," dedi, gözyaşları usulca akıyordu yanaklarından.

Bu aralar sürekli ya böyle ağlıyor ya da aşeriyordu. Ümmü Hanım istediği ne varsa yapıyordu. Şimdi de canı . . . bir şey çekmişti. Kış günü insanın canı

Evin içinde dolanırken aklını farklı şeylere vermeye çalıştı ama başaramadı. İncir kokusu geliyordu sanki burnuna.

Mutfığa gitti. Ümmü Hanım akşam için yemek hazırlığındaydı.

"Hayırdır kızım, acıktın mı?"

"Yok abla, canım bir şey çekti ama bulmak zor."

"Nedir o kuzum?"

"İncir."

Ümmü Hanım tam bir şey söyleyecekti ki mutfak kapısından gelen sesle yüzündeki şefkatli gülümseme soldu.

"Söyleyeyim karnındakinin babasına bulsun sana incir."

Vural'ın mutfakta adeta bomba gibi patlayan sesiyle Mehveş dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Arkasını dönüp genç adama baktığında gözlerindeki bakış içini yakıyordu.

"Aaa, doğru ama babasını bilmiyoruz."

Mehveş hırsla iki adımda önüne geldi.

"Sen oğluma piç bana orosp..."

Vural'ın havaya kalkan eliyle Mehveş'in cümlesi yarım kaldı.

"Ben... Benim sana söyleyecek çok şeyim var ama onların içinde bu senin söylediklerin yok Mehveş. Dua et karnındakine, yoksa gerçekten bu el havada kalmazdı. Bu çocuk doğmadan o herifin kim olduğunu söyleyeceksin bana."

"Söylemeyeceğim."

"Söyleyeceksin, yoksa ant olsun ki..."

Vural durdu, bazı sözler kızgın demir gibiydi. Ağızdan dökülürken ciğerini yakıyordu.

"Ant olsun ki o andan itibaren Mehveş Soylu değil, sadece Mehveş olursun. Alırım o soyadını senden."

Mehveş elini göğsüne götürdü acıyla. Soyadı yoksa aile de yok demektir.

Vural elini mermer tezgâha geçirip ant olsun, dedi tekrar. Arkasını döndü, yüzündeki sert maske anında tuzla buz oldu. Bu acımasız tavırları Mehveş'i pes ettirmek o ismi öğrenmek içindi. Tüm bunları yaparken ciğerinden bir parça kopup gidiyordu.

Kapıdan çıkacakken durdu, arkasını dönmeden, "Kuru incir ye, yaşını bulamazsın bu mevsimde," diyerek gitti.

Mehveş o zamanlar sonucunun bu şekilde olacağını bilmiyordu. Babasının torun aşkıyla mest olacağını, Vural'ın oğluna ismini vereceğini. O zaman yaşadığı belirsizliğin içinde azıcık ışık vardı. Ama şimdi kapkaraydı Mehveş.

İçi sıkıldı o günler aklına geldikçe. Zaten kendisini iyi hissetmiyordu. Birden midesi kalktı koşarak kendisini banyoya attı. İçi dışına çıkarcasına kusmaya başladı. Bir kere öğürmesi yeterdi zaten, kustukça kusardı çocukluğundan beri. Ve ölesiye korkardı kusmaktan.

Panikten, Hâkim'in geldiğini banyonun kapısında onu izlediğini fark etmedi. Hâkim ne yapacağını bilemez halde dondu kaldı. Sonrasında ise Mehveş'in bir elinin karnında olduğunu gördü. Sanki kustuğunda bebeğine zarar verecekmiş gibi hissediyor, elini koyduğunda da onu koruyacağını sanıyordu içgüdüsel olarak. Bu manzara, Devran ile Efsun'un işaret ettiği ışığı, umudu gözler önüne serdi. Bir an bile beklemeden Mehveş'in yanına çöktü. Titreyen elleriyle saçlarını

geriye çekti ve sırtını sıvazladı.

"Birazdan geçecek sevgilim," dedi.

Mehveş nefes alarak mide bulantısını zapt etmeye çalışıyordu ki başını çevirip sevdiği adamın gözlerine baktı. Hâkim kaybettiği umudu bulmuş ve geri gelmişti. Ona, bebeğine geri dönmüştü...

Hâkim yüzünde kırık bir gülümsemeyle baktı sevdiği kadına. Mehveş ise birden ağlamaya ve tekrar kusmaya başladı. Hâkim sürekli sırtını sıvazlıyor ve kendisini iyi hissetmesi için varlığını ona hissettiriyordu. Kısa süre içinde kusması bitmişti ama ağlamasını bir türlü durduramıyordu. Oturduğu yerden kalkamıyordu bile. Hâkim'le göz göze geldiğinde genç adam daha fazla dayanamadan hızla kollarının arasına aldı. Mehveş sevdiği adamın kollarına sığındı. Banyoda taş zeminin üzerinde sanki dayanacak tutunacak başka hiçbir dalı yokmuş gibi sarıldı. Hâkim ise uçurumdan düşmemek için tutunmuyordu sevdiği kadının yamacına. Ne onun yıkılmasına izin verecekti ne de o yardan düşecekti.

UMUDUN ŞAVKI

*Bazen kırık dökük hayallerden inşa eder insan tüm yaşamını.
Elinde kıymıklarla kan revan içinde kalsa da yüzünde buruk
gülümseme olur. Yeter ki hayaller gerçek olsun. Umudun o
muazzam şavkı ömrünüze vurduğunda tüm kırıklar, tüm
yarımlar tam olur.*

Mehveş doktorun karşısındayken elinde sadece kırık hayali vardı. Yanındaki kadının gücü ateş misali yüreğini yalayıp geçiyor ama onun kayıp gücüne bir katkı sağlayamıyordu. Bu Efsun'un Mehveş'i götürdüğü üçüncü doktordu. Fakülteden beri tanıdığı ve uzun yıllar yurtdışında hatırı sayılır birçok hastanede görev yapmış olan Dilek Hanım Efsun'u karşısında gördüğünde yüzünde büyük bir aydınlanma oluşmuştu. En sevdiği öğrencisiydi. Geleceğinin çok parlak olduğunu biliyordu. Yıllar geçmişti ne yaptığını nasıl bir kariyere sahip olduğunu merak ediyordu.

"Hocam, Mehveş benim yakın dostumdur. Tıbbi geçmişini dosyada bulabilirsiniz. Şu an on dört haftalık gebe."

Dilek hanım yakın gözlüğünü gözüne takıp dosya-

ya bir göz attı. İlk doğumunda, ameliyat sırasında oluşan komplikasyonları inceledi. Tüm epikriz raporlarına şöyle bir göz attı. Bir süre sonra gözlüğünü çıkarıp dosyanın üzerine koydu.

"Mehveş Hanım, hamileliğinizin değil ama doğumunuzun riskli olacağını anlamak zor değil. Diğer meslektaşlarımın aksine ben önümdeki dosyada bir felaket senaryosu görmüyorum."

Mehveş yüzüne vuran ilk umut ışığıyla yanında oturan kadının elini tuttu.

"Ama dediğim gibi riskin olmadığını söylemek de doğru olmaz. Bebeğinizi ve sizi her ay iki kere kontrol edeceğim. Herhangi bir durumda erken müdahale etmek isterim. Bu sizi yoracak, yıpratacak, yeri gelecek kızdıracak. Ama baştan anlaşalım; ne olursa olsun asla ama asla umutsuz olmayacağız. Bebeklerin en yoğun hissettikleri şey budur. Umutsuzluk ruhunuzdan bedeninize, kanınıza hatta tüm hücrelerinize yayılır. Asla ama asla umutsuz olmanızı istemiyorum. Yüzde birlik bir ihtimal dahi olsa ona tutunacak ve asla bırakmayacağız ki demin de dediğim gibi sizin durumunuzu bu kadar vahim görmüyorum. Eğer tüm bunlara hazırsanız ilk muayenenizi yapalım. Dosyanız az çok sizinle ilgili bir fikir verdi. Şimdi de bir bebeğimize bakalım."

Mehveş tek kelime etmeden başını salladı. Kalbi delicesine atıyor damarlarında anlamını bilemediği bir his dolanıyordu. Korku desen değil, endişe desen değil, mutluluk desen değil... Bilinmezlikle yüklü bir şekilde muayene masasına uzandı ve üzerindeki tişörtü sıyırarak hala dümdüz olan karnını meydana çıkardı.

Dilek Hanım jel sıkılı olan probu karnına değdirdiğinde hafifçe irkildi. Ekranı bakıyor, sanki tüm o ka-

ranlık ve karmaşada bir şey görecekmış gibi en ufak değişikliği bile takip etmeye çalışıyordu. Birden ekranda oluşan görüntüyle nefesinin kesildiğini hissetti. Onu görebiliyordu, bebeğini... Bu kadar net görmenin şaşkınlığını üzerinden atamadan odayı dolduran sesle kesilen nefesi geri geldi. Hızlı atan minik kalbin sesi kulaklarına dolan en muhteşem ezgi gibiydi.

"Bebeğimiz on dört haftalık. Mesanesi, omurgası, kalbi, beyni... Hepsinin gelişimi gayet normal seyrediyor. Haftasına uygun. Bebeğimizin cinsiyetini bile söyledim ama bunu yapmayacağım," diyerek genç kadına döndü ve göz kırptı hafifçe

"Bunu hak etmen gerek. Bir sonraki gelişinde umutlu olduğunu görürsem eğer sana kız mı oğlan mı söyleyeceğim. Şimdi sen toparlanırken biz de Efsun'la konuşalım azıcık."

Mehveş teşekkür etmek istiyor ama sesi bir türlü çıkmıyordu. Başını salladı hafifçe ve artık karanlık olan ekrana baka kaldı. Elinden gelse o garip aleti sürekli karnına tutar ve 7/24 bebeğini izlerdi.

Efsun genç kadına gülümseyerek odadan çıkan Dilek Hanımı takip etti.

"Eee, Efsun, anlat bakalım, neler yapıyorsun, hangi hastanedesin? Dur tahmin edeyim, kesin başhekim olmuşsundur."

Efsun pişmanlıktan uzak bir ifadeyle yaşı artık ellilerin sonuna dayanmış kadına baktı.

"Doktorluğu bırakalı çok oldu hocam. Acil tıp uzmanlığımı aldıktan hemen sonra 'sınır tanımayan doktorlara' katıldım. Bu benim hayatım boyunca yaptığım en güzel ve en kötü şeydi. İnsanlığa katkısı büyüktü ama mesleğime duyduğumu aşkı benden götürdü. Ba-

bamın hastalığı da son darbeyi vurdu. Şimdi ne yapıyorsun dersiniz iş kadını oldum diyerek sizi hayal kırıklığına uğratabilirim."

"Mutlu musun peki?"

Efsun sorunun garipliği karşısında anlık duraksa da düşünmeye gerek duymadan hemen cevapladı.

"Evet."

"O zaman ne iş yaptığının bir önemi yok. İnsan mutlu olduğu sürece isminin önüne aldığı unvanlar değersizdir. Tek bir şey hariç: Annelikten daha büyük bir unvan yoktur. Anne oldun mu Efsun?"

"Evet hocam; bir oğlum, bir kızım bir de meleğim var."

Mehveş odaya döndüğünde Efsun'u duymuş ve yüreğinin güzelliğine bir kez daha tanık olmuştu. Karşısında kim olursa olsun çocukları sorulduğunda hep aynı cevabı veriyordu Efsun; bir oğlum, bir kızım ve bir meleğim var... Devran Yaman'ın bu kadını gözünden bile sakınması çok normaldi.

"Gel lütfen Mehveş."

Mehveş koltuğa geçti ve kadından bir an bile gözlerini ayırmadan anlatacaklarını dinlemeye hazırlandı.

"Öncelikle senden mümkün olduğunca heyecansız ve stressiz olmanı istiyorum. Öyle bütün gün yat, sakın kıpırdama demeyeceğim sana. Ama genel olarak dinlenmeni istiyorum. Beslenmen önemli. Sana bir liste vereceğim; oradaki bazı yiyecekler sana yasak olacak. Ne olursa olsun canın dahi istese yemeyeceksin. Bu süre zarfında alkol sigara ve bunun gibi zararlı hiçbir madde yok. Bol su içmeni istiyorum. Günde iki kez on beşer dakikalık hafif yürüyüşler yap ama mümkün olduğunca doğanın içinde olsun. Önümüzdeki hafta seni tekrar

göreceğim. Bazı kan tahlilleri yapacağız bu arada. Bir sonraki gelişinde eşin de yanında olsun. Onunla da konuşmalıyım."

"Elbette Dilek Hanım. Ben... Söylediğiniz her şeyi harfiyen yerine getireceğim. Çok teşekkür ederim. Gerçekten."

"Teşekkür için daha erken. Doğuma kadar önceliğimiz bebeğin gelişimini sıkı bir şekilde takip etmek. Doğum için Mayo Clinic'te birlikte çalıştığım çok iyi bir doktor arkadaşımı çağıracağım. Beni kırmayacaktır. Bu gibi riskli gebelikler konusunda beraber birçok vakada çalıştık. Merak etme tüm imkânlarımı sonuna kadar kullanacağım. Bana ve içindeki güce güven."

Mehveş muayenehaneden çıkarken tüm süre boyunca içinde tuttuğu her şeyi gözyaşlarıyla birlikte dışarıya attı. Efsun onun halini görmüş ve arabayı Bebek sahiline sürmüştü. Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra gel benimle, dedi. Sakin, sessiz gördüğü ilk yere oturdu. Mehveş'in gözyaşları dinmişti dinmesine de içindeki kaygıları görebiliyordu Efsun.

"Ben Karahan'a hamile olduğumu öğrendiğimde uzun bir süre Devran'a söyleyemedim. Çünkü bebek istemediğini bana çok net ifade etmişti. O kadar korkuyordum ki, gebelik belirtilerini saklamaya çalışmaktan yorgun düşüyordum. Ona söylemeyi planladığım zaman ise Devran'ın düşmanları tarafından alıkonuldum. Devran beni kurtarmak için mekâna geldiğinde bana zarar vermek istediler. Elllerinde sopalarla onun gözü önünde döveceklerdi. Ölümün soluğunu ensemde hissettiğim andı. Bir an bile beklemeden hamile olduğumu söyledim. Devran'ın o an yüzündeki ifadeyi ömrümce unutmayacağım. Sonrasında Devran racon koydu orta-

ya ve kendi canını hiçe sayarak ölümüne dövuştü bizim için. Kalbi durduğunda..."

Durakladı Efsun. O günü düşündüğünde canından can gidiyordu adeta.

"Onu hayata döndürmek için kendi canımı bile vermeye hazırdım. Ama olmaz dediğim oldu. Devran'ın duran kalbi tekrar atmaya başladı. Bu bir mucize, dedi tüm doktorlar. Kalbinin yeniden atması da beyin hasarı oluşmadan uyanması da bir mucizeydi. Bunu kimseye anlatmamıştım bu zamana kadar. Ama sen bunu bil-melisin. Mucizeler var Mehveş. Asla olmaz dediklerini olur hale getiren yüce bir güç var. İnancını asla yitirme-melisin. Kendine ya da Hâkim'e olan inancını kaybet-sen de Yaradan'a olan inancını kaybetme."

Mehveş her geçen gün biraz daha hayran oluyordu karşısında cismen küçücük duran ama gönlüyle arşa ulaşan kadına.

"Teşekkür etmek o kadar yetersiz ki Efsun. Ne de-sem boş."

"Bana teşekkürü yan yana geldiğimiz her anda göz-lerinde parlayan umut ve inançla edeceksin Mehveş. Daha azıyla yetinmem haberin olsun."

* * *

Hâkim ellerini arkasında birleştirmiş, evin içinde dört dönüyor, Kutsal da küçük adımlarla yine küçük elleri arkasında onu takip ediyordu. O kadar sevimli bir tabloydu ki, evin içindeki tüm gerginliği yok ediyordu. Hâkim aniden geriye döndüğünde küçük adama çarparak düşmesine sebep oldu. Kutsal poposunun üzerine oturmuş, kocaman gözleriyle ona bakıyordu.

"Ama babası ben seni taklit ediyorsam sen de yap-

malısın. Hop diye düştüm ya ben sen de düş. Mızıkçılık yapma."

Hâkim yüzünü esir alan şefkat dolu ifade ile baktı en kutsalına. Dedliğini ikiletmeden kocaman adam poposunu üzerine düşmüş gibi yaptı. Kutsal'ın dudaklarından fırlayan minik kıkırtılarla yüreğini ferahlattı.

"Babası kaşların neden öpüşüyoy?"

"Anlamadım, kaşlarım ne yapıyor?"

"Öpüşüyoy akıllım bak böyleee."

Kutsal minik parmaklarıyla kaşlarını alnında birleştirmeye çalışırken Hâkim'in kahkahası tüm evde yankılandı.

Erkin duyduğu kahkahanın gerçekliğine inanmıyormuş gibi merdivenleri yıkarcasına aşağıya indi.

"O duyduğum bir kahkaha mıydı?"

Hâkim gönlünü ilk ferahlatana çevirdi başını.

"Bu aslan parçası yüzümü güldürmeyecek de kim güldürecek? Hiçbirinizden fayda yok. Oğlum yeter bana," diyerek Kutsal'ı kollarına alarak ayağa kalktı.

"Babası, annesi gelmicek mi? Neyde kaldı?"

"Birazdan gelir aslanım. İşi vardı."

"Ne işi vay ki? Onunda kaşları öpüşüyoy muduy?"

"Bilmiyorum aslanım geldiğinde göreceğiz."

Hâkim oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştu ki kapı açıldı. Gelmişti Kış güzeli.

Hızla kapıya döndü. Bakışlarını bir salise bile ayırmıyordu kadının yüzünden.

"Babası bak, annesinin kaşlayı öpüşmüyoy."

Hâkim yüzünde büyüyen gülümsemeyle baktı karısına. Haklıydı aslanı, kaşları çatık değildi. Evet, yorgun gözüküyordu ama sanki başka bir şey vardı. Ona huzur veren bir şeyler.

"O ne demek o? Neyim öpüşmüyor?"

"Bugünün özlü sözü Mehveş, oğlumuzun endişe tanımı; kaşların öpüşmesi..."

Mehveş tıpkı Hâkim gibi kocaman bir kahkaha atarak oğlunu yanağından öptü, genç adamın da dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Hatice Hanım elinde bezle mutfaktan fırladı kızının sesini duyunca.

"Kızım... Çok şükür geldin."

"Biraz oturayım anne izini ver. Yoruldum."

"Geç kızım, geç. Aç mısın? Hazırlayalım mı Ümmüyle bir şeyler hemen."

"Yok anne, gel sen de otur. Anlatacaklarım var."

Hatice Hanım bir köşeye geçti. Hâkim ise dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Mehveş her şeyi tek tek anlattı. Dilek Hanımın bahsettiği tüm riskleri ve olası iyi ihtimalleri. Birini bile atlamadan içine zerk edilen umuttan onlara da vermek istedi. Her birinin yüzünde oluşan ifadeyle içi rahatladı. Bir tek Hâkim'in yüzünde hala huzursuz bir ifade vardı.

"Doğuma daha önce birlikte çalıştığı ve riskli gebeliklerde uzman bir meslektaşını da çağıracaktı. Her şeyi hazır edeceğim, dedi. Ona güveniyorum. Gerçeklerden kaçmadan, korkmadan yanımda olmaya söz verdi. Bundan sonrası ona ve Allah'a emanet artık."

Hâkim yüreğindeki teklemelere alışmıştı alışmasına artık ama yine de bir türlü oh diyemiyordu.

"Önümüzdeki hafta birlikte gideceğiz Hâkim. Seni görmek istediğini söyledi."

"Olur."

Mehveş hafifçe başını yana eğerek kaşlarını çattı ve hemen yüzünü yumuşattı. Ses tonundaki her duyguyu

harfi harfine okuyabiliyordu. Yapma diyordu yüzündeki ifade.

"Anne, babam nerde?"

"Dışarı çıktı kızım. Hayırdır."

"Akşama hep birlikte olalım. Vural ile Süheyla'yı da arayalım Hâkim. Tüm ailemi yanımda istiyorum," dedi sakın bir sesle Mehveş.

"Tamam canım, babanı ararım şimdi. Sen de Vural'ı ara Hâkim. Akşama yemeğe gelsinler."

"Tamam anne."

Hâkim telefon elinde yanlarından ayrılırken Kutsal annesinin yanına geçti.

"Annesi sen doktor dedin demin, dedin di mi?"

"Dedim oğlum."

"Haşta mı oldun?"

"Hayır Kutsal'ım. Ama zamanı geldiğinde sana ne olduğunu anlatacağım. Tamam mı?"

"O jaman ne jaman gelecek annesi?"

"Çok yakında Kutsal'ım."

* * *

Vural evin içinde barut gibi dolaşiyor sinirini bastırmak için inanılmaz bir enerji harcıyordu. Süheyla ise bir köşeye çekilmiş başı önünde suçlu suçlu oturuyordu.

"Cam silmek nedir Süheyla? Sen benim yüreğime mi indireceksin kadın."

"Ama..."

"Hiç mazeret üretme bana. Gören de ilgisiz, alakasız bir koca sanır beni. Hamile karısını, bebeğini daha doğrusu bebeklerini önemsemeyen hödüğün teki olduğumu."

Süheyla'nın aklına birden doktorun ikiz bekledikle-

rini söylediğinde Vural'ın yüzünde oluşan ifade geldi. Kıkırtısını tutamaması ise Vural'ın öfkesinin katlanmasına sebep oldu.

"Yok, senin sözüne bir daha güvenmek mi, asla. Hemen yatılı bir kadın buluyoruz. 7/24 burada kalacak. İçerdeki ütü odasını da düzenleriz. Hem bebekler gelince yardıma ihtiyacımız olacak, önceden tanımış oluruz."

Süheyla hırsıyla oturduğu koltuktan fırladı.

"Moldovyalı mı olsun yoksa Belarus mu? Hangisini istersin Vural Bey?"

Vural duyduklarına anlam veremedi hormonları tavan yapan karısına baktı. Birden ağlamaya başladığında ise ne yapacağını bilemedi. Az evvel gülen kadın birkaç saniye içinde ona posta koymuş, geçen bir diğer saniye sonunda ise ağlamaya başlamıştı. Neyle sınındığını bilmiyordu Vural ama kendi kendine sabrını takdir ediyordu.

"Gönlüm? Ne Rus'u Allah aşkına. Ben sen yorulma diyorum sen ise..."

"Şişmanladım tabii, gönlüne yaraşıyorum ama gözüne yaraşmıyorum di mi?"

"Süheyla..."

Çalan telefonla cümlesi yarıda kaldı Vural'ın. Telefona baktığında arayanın Hâkim olduğunu görür görmez cevap verdi.

"Hayırdır?"

"Alo Vural, ben Hâkim; iyiyim çok şükür, sen nasılsın?"

"Zevzeklik etme, korktum sen arayınca."

"Oğlum doğum yaklaşıncı senin elinden telefonu almak lazım, olmayacak böyle. Akşama bizdeyiz. Çıkın

gelin biran önce. Mehveş tüm ailesini sofrada istiyor bu akşam."

"Lan bize normal gelmez ki; ne oldu aile mi aşeriyο bizim ki?"

"Bilmem artık ne aşeriyor. Çıkın gelin geç olmadan, bekliyoruz. Anlatacaklarımız var hem. Bugünkü doktor umutlu konuşmuş."

"Gerçekten mi?"

"Neden yalan diyeyim Vural?"

"Tamam tamam, çıkarız birazdan."

"Bekliyoruz."

Vural telefonu cebine koymasına fırsat bulamadan Süheyla atıldı.

"Ne olmuş Vural, bugün çok başarılı bir hocasına götürcekti Efsun. İyi mi geçmiş? Ay Allah'ım bebek bekleyenlerin duaları kabul olur derler, benim de dualarımı duy..."

Vural sevdiği kadının duygu değişimlerini artık takip etmeme kararı aldı. Bir-iki dakika içinde yaşattığı tüm duygu fırtınasının ortasında kalan Vural boş bir sandal gibi oradan oraya sürükleniyor ama bu fırtınanın her bir zerresine de şükrediyordu.

SAKIZ BEYAZI

*Sofraya serilen sakız beyazı örtü gibidir hayat.
Üstünü dizi dizi nimetlerle donatırsın da en çok
umut yakıştır baş köşeye. Ruhu doyar insanın.*

Mehveş sofrayı çepeçevre saran tüm aile fertlerinde dolaştırdı gözlerini. Bayram yeri gibiydi evi. İnsanın ailesinin olmasının ne büyük bir lütuf olduğunu ilk kez bu kadar net algılayabiliyordu. Buram buram huzur kokuyordu sofrası. Bundan büyük bereket olur muydu?

Süheyla yana yakıla Vural'ın aşırı korumacılığından bahsediyordu. Vural arada kızsda da Mehveş'e dönüp göz kırpyordu. Normal olmanın ne demek olduğunu anlıyordu ikisi de. Süheyla'nın birden yükselen sesiyle odağı değişti Mehveş'in.

"Dur bir dakika, sen gelmeden önce eve yardımcı alalım diyordun di mi? Neydi bakayım Moldovyalı ya da Belarus, demiştin."

Vural tam ağzını açacaktı ki Erkin girdi araya.

"Ooo abi, seçme şansın varsa kesinlikle Belarus'u tavsiye ederim."

Yanında oturan Mehmet Beyin tokadı ensesinde patlayınca da susuverdi.

Vural ya sabır çekerek Süheyla'ya döndü.

"Gönlüm, ben sana yardımcı alalım, dedim. Milliye-tini söylemedim. Nereden çıkarıyorsun Allah aşkına?"

"Biliyorum ben, aklında o vardı di mi?"

Vural sinirini bastırmaya çalıştıkça Süheyla daha çok üzerine geliyordu.

"Valla kızdırma beni, üç beyaz ırktan üç hatun koyarım eve, hele ki sen bi daha cam silmeye kalk."

Süheyla hafifçe utanarak başını çevirdiğinde Mehveş'le göz göze geldi. Gecenin başından beri onları karşılayan o uçuş uçuş kadın gitmiş yerine Mehveş Soylu gelmişti. Tek kaşı havada dostuna dikti gözlerini.

"Bir daha..." dedi ve çatalın ucundaki lokmayı ağzına attı.

Dondurucu sessizliği uzatmadan tekrar baktı Süheyla'ya.

"Anladın beni değil mi?"

Süheyla anladım anlamında başını salladı. Mehveş üzerindeki gücü sanki ceketini çıkarır gibi çıkarıp kenara koydu. Hâkim karısına baktığında ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

"Şimdi bu Dilek Hanım branşında başarılı bir isim dedin, Efsun'un hocası mıymış?" diye sordu Vural konuyu değiştirerek.

"Evet, Efsun ona çok güveniyor. Şansımıza kısa bir süre önce Türkiye'ye dönmüş. Bundan önce dünyaca ünlü hastanelerde çalışmış hep. Doğumda da güvendiği bir meslektaşını çağıracağını söyledi."

"Ne gerekiyorsa yapsın yoksa..."

Vural bir anda cümlesini yarıda kesti. Bu vahim ihtimali dile getirmek bile herkesi geriyordu; özellikle de Hâkim'i. Genç adamın yüzündeki ifadeyi gördüğünde

bin pişman oldu söylediğine. Mehveş de fark etmişti Hâkim'in içinde patlayan volkanları. Hemen araya girdi.

"Gerekeni yapacak, biliyorum. İnaniyorum. Hepsinden önce Yaradan'a inaniyorum Vural."

Sofrada ses kesilmiş ortama sadece çatal bıçak sesleri hâkim olmuştu ki Kutsal kaşları çatık babasına döndü.

"Babası ben nasıl oydum? Annesinin kaynından çıktım biliyoyum ama oyaya nasıl giydim ben? Kocaman abiyim ki sığmam."

Herkes sadece birkaç saniyeliğine şaşkınca birbirine bakmış sonrasında da koca koca kahkahalar sarmıştı masayı.

Hâkim şaşkınlığını üzerinden atarak hemen oğluna döndü.

"Kutsal'ım sen doğduğunda böyle kocaman abi değildin ki, küçücük bir bebektin. O yüzden de annenin karnına sığabiliyordun. Anneler babalar birbirlerini çok sevdiklerinde, birbirlerine sıkıca sarıldıklarında bazen bebekleri olur."

"Sen de annemi çok mu şevdin babası, böyle kocaman mı sayıldın, öyle mi oldum ben?"

Hâkim gözlerini Mehveş'e çevirdiğinde safir mavi gözlerde gördüğü kırıklık içini yıktı geçti. Can bağı her şey demekti elbette ama kanından olmasını da çok istedi Mehveş. O yüzden de bu bebeği çok istiyordu.

"Evet Kutsal'ım ben anneni hep çok sevdim..."

* * *

Hâkim arabanın kornasına ardı ardına basarken Mehveş artık dayanamadı.

"Allah aşkına sakın ol Hâkim, neden acele ediyor-

sun? Randevuya daha bir saat var ve on dakikalık mesafedeyiz."

"Bu trafik ben deli ediyor."

"Eminim tek sorun trafiktir."

Hâkim şöyle bir yandan baktı karısına. Evet, sorun trafik değildi, o kadar heyecanlı ve endişeliydi ki bir şekilde bunu dışarı atmaya çalışıyordu. İçinde birbirine karışıp anafora dönen tüm endişelerini bir anda dışa vurmaktan korkuyordu. Hâkim gerçeklerden korkuyordu. Gelecekte. Onu neyin beklediğinden emin değildi. Mehveş'in annelik içgüdüsüyle tüm bu yaşananlara pozitif bakmasını anlayabiliyordu. Ama... Kocaman bir ama zihninin baş köşesine oturmuştu. El pençe divandı Hâkim o kocaman üç harfli kelimenin önünde. Amanın gerisindeki tüm iyi cümleler anlamını yitiriyordu. Üç harf hepsini derbeder ediyordu büyük bir şiddetle. Kendisini dizginliyordu dizginlemesine de patlayacağı an çok yakındı.

"Hâkim sağdan... Geldik, bak şuraya park edebilirsin."

Mehveş'in yönlendirmesiyle zihnindeki bulanıklığı anlık da olsa gidermeyi başardı. Arabayı park edip binadan içeri girene kadar tek kelime etmedi. Elleri terliyor, hızlı hızlı nefesler alıyordu. Onları karşılayan genç kız beklemelerini söyleyerek yanlarından ayrıldığında Hâkim gösterilen yere oturamayacak kadar panikti. Saatler gibi gelen ama sadece birkaç dakika sonra kapı açıldı ve üzerinde beyaz önlüklü bir kadın gülümseyen bir yüzle onları karşıladı.

"Mehveş! Hoş geldiniz. Gelin içeri," derken gözlerini kapkara bakışlı adama çevirdi Dilek Hanım.

Endişesi tüm odayı sarıyordu adeta. Bunu görebiliyordu.

"Hoş geldiniz siz de baba adayımızsınız sanırım, ben Dilek Aydınlı."

"Hoş bulduk, Hâkim Parlatan."

"Buyurun böyle."

Odadan içeri girdiklerinde Dilek Hanım Mehveş'e döndü.

"Mehveş, sen içeri geçip hazırlan hemen, ilk önce bebeğimizi görelim, bakalım keyfi yerinde mi?"

Mehveş hemen yandaki bölmeye geçerek ultrason için hazırlandı. Hemşirenin yardımıyla muayene masasına geçti.

Dilek Hanım yerinden kalkarken Hâkim'e gelmesini söyledi. Genç adam dizlerinin titrediğini hissediyordu adeta. Doktoru takip ederken Mehveş'i gördü. Yüzündeki ifade tan yeri gibiydi. Tüm karanlığa rağmen doğacak günü müjdeliyordu.

Dilek hanım sandalyesine oturduktan sonra Hâkim'e duvardaki büyük monitörden izleyebileceğini söyledi. Genç adamı sarsılmaya ihtiyacı olduğunu daha ilk anda fark etmişti. Onu kendine getirecek en kuvvetli adımı biliyordu. Probu Mehveş'in karnına koyduğu anda tuşa bastı ve odayı hızlı hızlı atan küçük bir kalp sesi sardı. Hâkim bir anda içinden bir şeyin akıp gittiğini hissetti. Gözlerini hızla monitörden Mehveş'e çevirdi. Safir gözler sadece kendisine bakıyordu. O gözlerde ilk kez aşkın derinliğini bu kadar net görebiliyordu. O gözlerde onun için ölümü göze alan bir kadının gücü ve kararlılığı vardı. Ve mutlu bir kadının izleri gizliydi.

"Bu... Çok hızlı... Bir sorun mu var?"

"Hayır, tüm bebeklerin kalp atışları bu şekilde hız-

lıdır. Şimdi bakalım bebeğimizin keyfi nasıl? Evet... kalbini görebiliyor musunuz? Bakın tam şurada yanıp sönüyor"

Hâkim sanki cennetin resmi önüne serilmiş gibi büyük bir sükûnetle ekrandaki görüntüden gözlerini ayırmıyordu.

"... omurgası gayet sağlıklı, suyun da yeterli."

Birden susan doktorun hafifçe çatılan kaşlarını fark eden Mehveş birden telaşlandı. Hâkim'in ekranı izliyor oluşunu fırsat bilerek Dilek Hanıma ne oluyor der gibi baktı.

Dilek Hanım sakince, "Hâkim Bey sizi dışarıya alalım artık, vajinal muayene de yapacağım," dediğinde Hâkim sanki büyülenmiş gibi hiçbir şeyin farkında olmayarak odadan çıktı. Kulağında kalp atışı, gözlerinin önünde cennetten bir parça vardı.

Mehveş Hâkim'in gitmesiyle tutmayı başaramadığı gözyaşını salıverdi.

Yanağından akan küçük damlayı gören Dilek hanım, "Ama sen böyle en ufak bir şeyde su koyuvereceksen çok işimiz var."

"Bir şey var... yüzünüzün aldığı ifade..."

"Bir şey yok Mehveş, sadece hafif bir kan birikmesi görüyorum, büyük ihtimalle plasenta ayrılması. Mühim bir şey değil. Sadece senin durumun göz önüne alınca tedbirli olmak istiyorum. Şimdi vajinal ultrason yapacağım. Muayene koltuğa geç, hemşire hanım sana yardım etsin. Çok kısa sürecek merak etme."

Mehveş hemen toparlanarak doktorun dediğini yaptı. Kısa süren muayene boyunca içinden aklına gelen bütün duaları ardı ardına sıraladı. Dilek Hanım elindeki eldivenleri çıkararak tepsiye attı ve ayağa kalktı.

"Tahmin ettiğim gibi endişelenecek bir durum yok Mehveş, giyin gel yanımıza."

Dilek Hanım odaya geçtiğinde Hâkim'i odanın ortasında dikilirken buldu.

"Oturun lütfen Hâkim Bey, siz anneden daha evhamlısınız sanırım."

Hâkim'in bir anda kaşları çatıldı.

"Buna evham demek biraz hafif kaçır doktor hanım. Meslek hayatınız boyunca eşlerine düşkün bir sürü erkek görmüşsünüzdür ama ben onlardan biri değilim. Mehveş benim karım değil doktor hanım, O benim... O..."

Tarifini bile yapamıyordu Hâkim. Bunun bir tarifi yoktu ki zaten. Neyim derse yeterli gelecekti; sevgilim, aşkım, hayatımın anlamı... Bunların hiçbirisi yeterli değildi. Hâkim için onu anlatacak tek bir kelime vardı; Mehveş onun kanıydı... Damarlarında dolaşan, onu hayatta ve ayakta tutandı. Kırmızı olandı, aşk gibi kırmızı olan...

Dilek Hanım genç adamın gözlerindeki ateşe tanıklık ederken haklı olduğunu düşündü. Evet, Hâkim gibisine daha önce rastlamamıştı. Tam bir şey söyleyecekti ki Mehveş içeri girmiş ve Hâkim'in yüzünü saran karabulutları fark etmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda Dilek Hanım gülümseyerek başını salladı.

"Hayır Mehveş, sadece kocanı kızdırdım. Evhamlı dediğim için bana sinirli şu an."

Hâkim karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki Mehveş'in sesiyle duraksadı.

"Hâkim Parlatan!"

Tek kaşı havada ona bakarken Hâkim Mehveş'i sinirlendirmemesi gerektiğini fark etti. Karşıdan bakan

kılıbık derdi. Ama bu güç gösterisinin altında yatan nedenden bu değildi. Mehveş; unuttuğun gücünü ortaya çıkar adam! Benim tek dayanağım sensin, demişti aslında. Bunu Hâkim anlayabiliyordu sadece.

"Pekâlâ, şimdi gelelim en önemli konuya. Seninle geçen haftalarda görüştük Mehveş, şimdilik herhangi bir sorun gözüküyor. Az önce dediğim gibi hafif bir kan birikmesi var. Eğer kanaman olursa bana haber vermeni istiyorum. Kahverengi olursa korkmana gerek yok. Ama kırmızı olursa saat kaç olursa olsun bana haber vereceksin mutlaka. Bunun olacağını öngörmüyorum ama yine de aklında bulunsun. Önümüzdeki görüşmeye kadar mümkün olduğunca dinlenmeni istiyorum. Sürekli yatma ama uzanır pozisyonda ol. Ağır kaldırmak, uzanmak, stres ve en önemlisi umutsuzluk yasak. Beni anladınız mı Hâkim Bey?"

Hâkim anlamaz bakışlarla kadına baktı

"Umutsuzluk diyorum, evham, karamsarlık... Bu ve buna benzer her şey ikiniz için de yasak. Az önce dediğin gibi madem bu kadar tarifsiz bir bağınız var, sizin duygu değişimleriniz Mehveş'i etkileyecektir. Buna izin veremem. Mehveş'e önceki geldiğinde de söylediğim gibi; umutsuz görmek istemiyorum ikinizi de. Üzerinizden atın endişelerinizi. Anın tadını çıkarın. Siz karınızın ruhuna iyi bakın, bebeği ve Mehveş'in sağlığını da bana bırakın. Anlaştık mı?"

Hâkim daha fazla içinde tutamadan atıldı.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Ben düşündükçe... Yani..."

"Umutsuzluk yok, cümlesinin neresini anlamadın genç adam."

Dilek Hanımın sabrı son raddeye gelmiş ve ister istemez sesi sert çıkmıştı.

"Ben Tanrı değilim. Onun yazdıklarını ne değiştirebilirim ne de engelleyebilirim. Ama elimdeki imkânları sonuna kadar kullanacağımı taahhüt eder ve gerisini de ona bırakırım. Yoksa sizin acınız bir tarafa ben yastığa rahat koyamam başımı. Bu durumlarda da en büyük düşman umutsuzluktur. Umut ayna gibidir. Bir görünen yüzü bir de görünenin ötesi vardır. Önce ışığı görürsünüz aynada, yansımaları... Umuda daırdır her biri, bu güzel olandır. Ama görünenin ötesi zehirlidir. Tıpkı aynaların sırla kaplı karanlık arka yüzleri gibi. O da umutsuzluktur. Bu insanı yavaş yavaş zehirler, suretini değiştirir insanın, öldürmez ama süründürür. Gerekirse aynayı kırın, umudunuz da olmasın umutsuzluğunuz da. Sadece kendinizi teslim edin. Kadere, bana, Yaratıcıya..."

Hâkim aynadaki suretini çoktan kaybetmişti. Ne ötesini görebiliyordu ne de berisindekini. Umudunu da umutsuzluğunu da gözlerindeki gecenin karanlığına gömdü. O gün gelene kadar çıkarmayacaktı ortaya; O gün geldiğinde herkes görecekti aynadakini de ötesindeki de. Biri ömürlük bir seyir sunacaktı, diğeri ise sonsuz bir azap...

AY GİBİ

*Sürçü lisan eden yüreğin cengi kaderledir her zaman. Dar vakitler
dizilir sıra sıra da yine de can dayanır inatla. Umudun fisıltısıyla
susar savaş davulları. Çekilir sulhun sancakları.*

Vural ameliyathanenin kapısında geçip giden yılları, yaşanan dar vakitleri düşünüyor, düşündükçe büyük bir savaş kopuyordu içinde. Bahanesi yoktu. Aşktan yoksun bırakmıştı hem kendisini hem de sevdiği kadını. Şimdi ince bir duvarın ötesindeki canından canlar gelsin ömrüne diye bekliyordu. İnsan boşa geçen zamanı düşününce acıyordu kendisine. Böylesi büyük bir heyecanı da mutluluğu da çok önceleri yaşayabilirdi halbuki. Ama o içinde süregelen savaş da bir türlü barış çanları çalmamış kan aksın diye beklemişti sanki.

Koridordaki hareketlilikle başını çevirdi ve gönlünün ilk misafirini gördü Vural. Mehveş ağır aksak adımlarla yanına vardığında gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile çoktan. O yaşına kadar akıtmadığı, herkeslerden sakladığı yaşlarını alabildiğine döküyordu son zamanlarda.

"Daha zaman vardı? Ne oldu Vural?"

"Canı dondurma istedi. Gece oldu sen gelme dedim, dinlemedi. Yürüyeyim azıcık, dedi. Dolunay var, sahilde oturalım, mehtabı izleyelim dedi. Kıramadım. Sancısı başladığında..."

Devamını getiremedi Vural. Ölesiye korkuyordu tam tamına üç can için. Oğlu için kızı için ve gönlü için...

Hâkim yüzünde geceden daha kara bir ifadeyle yanlarına vardığında Vural soluğunun kesildiğini hissetti. Bu adam Mehveş'in doğumunda ne halde olacaktı kim bilir diye düşünmeden edemedi.

"Sen neden buradasın oğlum? Girsene içeri karının yanına," dedi Hâkim içindeki savaş naralarının arasını da kayboldu sanki sesi.

"Gireceğim. Hazır olduğunda çağıracaklarmış."

Tam o anda açılan kapıyla geriye çekildi Vural.

"Vural Bey doğum başlamak üzere. Böyle gelin de sizi hazırlayalım."

"O... Karım, iyi mi?"

"Meraklanmayın, Süheyla Hanım gayet iyi ve dayanıklı. Oyalanmayalım lütfen, beni takip edin."

Vural yalvaran bir yüz ifadesi ile Mehveş'e baktı. Mehveş gözlerinden gücünü akıttı genç adama. Hâkim omzunu sıkarak onu içeri girmesi için hafifçe yönlendirdi.

Vural kapıdan geçti ve steril önlüğü üzerine giymeye çalışırken, genç kadın kolunu fark ederek yardımcı oldu. Teşekkür ederim, diye fısıldadı. Gösterilen yerde ellerini yıkamaya başlamıştı ki duyduğu çığlıkla dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Süheyla'nın sesiydi bu. Ciğerleri parçalanırcasına bağılıyor ama aynı anda dünyayı yerinden oynatacak güce sahip olduğunu haykırıyordu.

Hemşirenin başka bir kapıyı işaret etmesiyle sarsak adımlarla ilerledi. Açılan kapıdan içeri girdiğinde onu gördü. Yüzündeki acı dolu ifadenin çok ötesindeydi gördüğü manzara. Büyüyordu Süheyla gözünde. Tüm evreni kaplıyordu adeta. Süheyla başını çevirip de gözlerine baktığı anda onu tutan hayali prangalardan koptu ve hızla yanına vardı. Önce şakağına dudaklarını bastırdı sertçe sonra da elini sıkı sıkı tuttu.

"Dayan Süheyla, çok iyi gidiyorsun. İlk yaramamız geliyor. Söylediğimde tüm gücünle ıkınmanı istiyorum," dedi doktor.

"Canım yanıyor. Çok..." dedi Süheyla tükenmiş- çesine. Vural çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. Gözlerinden akan yaşlara mani olamadan baktı sevdiği kadına.

"Dayan gönlüm..." dediğinde Süheyla minnetle gülümsedi. Ve doktorun şimdi demesiyle gözlerini ondan bir an bile ayırmadan ıkındı. Vural tüm kemiklerinin kırıldığını hissediyordu sanki.

"Evet... Dayan son bir kez daha Süheyla. Şimdi..."

Süheyla bir kere daha denileni yaptığında odayı saran cılız çılgılla nefesinin ciğerlerine dolduğunu hissetti. Doktor hızla havaya kaldırdığı bebeği göstererek hazır bekleyen çocuk doktoruna teslim etti.

"Üzgünüm kısa tutmak zorundayım çünkü bu nazenin kızımızın doğumuna yardımcı olan paşa gelmek için sabırsız."

Gönlüne de ömrüne de doğan ay ile gözleri kamaştı Vural'ın. Kara bahtının en güzel ışığının ilk pırıltısı kendisini göstermişti. Şimdi tamamlanmayı bekliyordu ki bu sefer güçlü bir haykırıyla tam oldu her şey. Doktor onu da şöyle bir gösterip doktora teslim etti ve Süheyla

ile ilgilenmeye başladı. Tahmin ettiği gibi rahat bir doğum olmuştu. Beklenilenden bir hafta erken olmasına rağmen sorunsuzdu ve kuvöze bile gerek kalmayacak gibi gözüküyordu. Bir anlığına gözü Süheyla'ya takıldığında kocasının gözlerinin içinde soluklandığını gördü. İkisi de bir an olsun birbirlerinden kopmuyorlardı. Aralarındaki bağı görmemek imkânsızdı.

Vural Süheyla'nın terden sıılsıklam olmuş alnına dudaklarını dayadı.

"Teşekkür ederim sevgilim, teşekkür ederim." Diyen Süheyla'nın sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

Vural hiçbir şey söyleyemeyecek kadar doluydu. Böylesi bir tecrübe insanı Yaradan'a yaklaştırıyordu. Ona bahşedilen aşka da, ömrüne nasip edilen iki cana da şükretmekten başka bir şey yapamadı.

Biri hemşirenin kucağında diğeri doktorun kucağında olan bebekler hazırlanmış ve anne babasına kavuşmayı bekliyordu. Nazlı nazlı ağlayan kızın aksine kardeşi yarım yamalak açabildiği gözleriyle bakınıyordu. Küçük kızı Vural'a uzattı hemşire.

"Kızlar babalarına düşkün olurlar, bence önce babasına kavuşmak istiyor," dediğinde Vural'ın sağlam koluna yerleştirilen küçük bebek bir iki mırıldanmanın ardında susuverdi. Vural şaşkınca Süheyla'ya baktığında genç kadının gözlerinden süzülen yaşlarda minnet ışıltılarını gördü. Oğlunu kucağına verdiklerinde yüreğinden kopan hıçkırığı bastıramadı.

"Gönlüm..." dedi Vural sadece...

Her şeye bedeldi zaten, sürçü lisan etmedi yüreği bu sefer...

* * *

Mehveş yorulmuş ve Hâkim'in yüzündeki kara bulutları bir türlü dağıtamamıştı. Tek kelime etmiyordu Hâkim ama Mehveş anlıyordu içinden geçenleri. Sağlıklı bir kadındı Süheyla. O bile böyle erken doğuma girebiliyorsa, Mehveş için risklerin arttığını düşünmeden edemiyordu. Haklıydı belki ama kadere meydan okumak insanoğlunun yaptığı en büyük hataydı. Kadere kafa tutulmazdı, baş eğilirdi sadece. Elinden geleni yapardın ve o an geldiğinde başını eğer gelecek olana hazırlanırdın. Ama Hâkim ne baş eğiyordu ne de gelecek olanın pembe beyaz olacağına inanıyordu. Bu yaşadığı keşmekeşi Dilek Hanım'a da belli etmişti. Ve her seferinde umutsuzluğundan yakındığı adama ceza olarak bebeğin cinsiyetini söylememişti. Mehveş biliyordu elbet ama o Dilek Hanımdan daha inattı. Her iki cinsin de giyebileceği kıyafetler almış ve hiçbir açık vermemişti.

Açılan kapıyla Hâkim öne atıldı. İçerden çıkan Vural'ın yüzündeki ifadeyi gördüğünde ne düşüneceğini bilemedi bir an. İyi miydi kötü mü, karar veremiyordu.

"İyiler..." diyebildi Vural.

Tüm kelimelerini kaybetmişti zaten. Mehveş kollarına atıldığında koskoca fedai hiç utanmadan hüngür hüngür ağlamaya başladı. O kadar sıkılmıştı ki kendisini... En çok böyle anlarda koyardı insana kimsesizliği. Evet, Mehveş vardı. Ama o kadardı. Geçmişine ait bir o vardı. İnsan tam da şimdi babası yanında olsun istiyordu. Sırtını sıvazlasın, tek kelam etmeden sadece bir bakışla güven versin istiyordu. Annesi yanında olsun istiyordu insan. Canını korkmadan emanet edeceği biri olsun istiyordu. Ama yoktu. Yalnızlıktandı bu yıkım. Ve savaşın sonunda o yıkıntının arasında ayağa kalkacağını bilerek ser

özgür bırakmaktı.

Hâkim için ise çok başkaydı önündeki tablo. Cesare-
tinden kalan son küçük parçaların paramparça oluşuy-
du. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Vural'ın korkuyla bezeli
mutluluğunu gördüğü anda onu bekleyen akıbetin be-
lirsizliği tüm şiddetiyle hatırlatmıştı kendisini.

"Hadi gidelim, onları görmek istiyorum," dedi Meh-
veş Vural'ın koluna girdi, diğer elini de Hâkim'e uzattı-
ğında genç adamın adımları geri geri gitti.

Mehveş'in havada kalan eli hafif hafif titrerken Hâ-
kim bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı
ama ne söyleyecek bir kelimesi vardı ne de içindikiler
tarif edebilme kabiliyeti. Başını iki yana sallayarak arka-
sını döndü ve hızla gözden kayboldu.

Mehveş'in vücudunu yalayıp geçen titremeyi hisse-
den Vural sağlam kolunu omzuna dolayarak kendine
bastırdı.

"Öyle haklı ki... Sana anlatamam Mehveş. Ben Hâ-
kim'in yerinde olsaydım, taş taş üstünde kalmazdı
emin ol."

"Ama bu benim canımı çok acıtıyor. Böyle olmama-
lı..."

"Tam da böyle olmalı Mehveş. Onun sana ve Kutsal'a
duyduğu sevginin bir karşılığı ve tarifi yok. Seni kay-
betme düşüncesi bile deliliğin sınırında cirit atmasına
sebepe oluyor."

Mehveş çenesine ulaşan gözyaşlarını sildi hızla ve
"Hadi bebekleri görelim," dedi.

Bugün Vural'ın ve Süheyla'nın en mutlu günüydü.
Kendi sorunlarıyla mahvetmeyecekti.

Bebek odasının önüne geldiklerinde büyük ca-
mekândan baktı Mehveş. Yan yana iki beşik önlerine
getirildiğinde eli ağzına kapandı. Şimdi Vural'ı çok iyi

anlıyordu. O da tüm sinirine rağmen Kutsal'ı ilk gördüğünde böyle hissetmişti demek ki. Kıymet verdiği birinin canını görünce içi akıyordu insanın...

"Çok güzeller... Çok..."

"Onca günahımın arasında ben nasıl bir sevap işledim Mehveş, ne yaptım da böylesi bir ödül verdi Yara-dan bana?"

Mehveş şefkatle baktı Vural'a.

"Sen ilk sevabını benim yaramı üfleyerek işledin Vural, öksüz gözlerime ışık, yitik gülüşlerime tam oldun. Sen bana önce dost, sonra abi en son da baba oldun. Hiçbir şey yapmadıysan da bunu yaptın Vural..."

Ruhu diz çöktü Mehveş'in karşısında Vural'ın. Hiçbir şey diyemeden sadece baktı ona ve baş eğdi. Bir süre sonra sessizliği Mehveş bozdu.

"İsimleri..." dedi Vural ve gülümseyerek baktı camdan öteye.

Mehveş isimlerini koymuştu cinsiyetleri belli olmaz. Minik prensese babasının hatırası için Yakut ismini seçmişti, yaramaz oğlan içinse Azrak ismini. Süheyla da Vural da bir an bile düşünmeden kabul etmişlerdi isimleri. Süheyla, Yakut'ta âşık oldum Vural'a, daha güzel bir isim düşünemezdim Mehveş, demişti. Mehveş oğluna koyduğu ismin anlamını söylediğinde de aynı şekilde içine sinmişti. Azrak... Çok az bulunan, eşsiz demektir. Tıpkı Vural'la yaşadıkları aşk gibi...

Mehveş'in koyduğu isimlere kimse karışmamıştı ama Vural onları ilk gördüğünde içinden geçeni de isimlerinin yanına eklemek istedi. İkisi de ay gibi doğmuştu kara dediği ömrüne... Bu yüzden de ay ışığı ve geceye doğan ay anlamına gelen isimleri eklemişti diğerlerinin yanına...

“İsimleri Yakut Ferimah ve Aytun Azrak oldu...”

* * *

Hâkim hastaneden döndüklerinde yalnız kalma ihtiyacı hissetmiş ve kendisini bahçeye atmıştı. Kara gökyüzünü aydınlatan aya çevirdi bakışlarını. Ne kadar da parlak ve güzeldi. Tüm o karanlığın içinde ışıkla dolup taşıyor ve etrafını da aydınlatıyordu. Tıpkı Mehveş gibi. Gece olan hâkimdi. Üzerine düşen gölgeyle bakışlarını indirdi. Mehmet Bey karşısında durmuş ona bakıyordu. Çok şey anlatıyordu o bakışlar. Hiçbir şey söylemeden yanına oturdu. Kolalarını göğsünde birleştirdi. Bir süre sessizce oturduktan sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

“Doktorlar kanser olduğumu söylediğinde daha üç yaşındaydın. Dünya başıma yıkıldı sandım. Ölümünden zerre korkmuyordum. Kurşun yağmurunun altında ölümün koynunda uyumuştum çok sefer. Aklına gele-meyecek şekillerde ölümlerden dönmüştüm. Korkum sendin. Annendi. Onu küçücük bir çocukla bir başına bırakacağım diye korkmuştum. Ankara’da GATA’daydım o zaman. Annen de Antalya’daydı. Yanına gittim. Daha bana bakar bakmaz anlamıştı bir terslik olduğunu. Sakince olan biteni anlattığımda tek damla gözyaşı dökmedi, biliyor musun? Gidip çantaları hazır edeyim, dedi. Çantaları hazırladıktan sonra elinden tuttu ve seni Gül Teyzene emanet etti. Sana sıkıca sarıldı ve benim sarılmama izin vermeden elimden tutarak evden çıkardı. Ona her şeyi anlattıktan sadece bir saat sonra. Yolda neden böyle davrandığını sordum. Bana ne dedi, biliyor musun? Ölecekmişsin gibi oğlunla vedalaşacak değilsin. Ölmeyeceksin, öleksen de bu görevin başınday-

ken olacak. O aptal hastalığın kocamı, oğlumun babasını öldürmesine izin vermeyeceğim, dedi... O kadar."

Hâkim bu zamana kadar hiç bu kadar ayrıntılı dinlememişti bu hikâyeyi.

"Tam on yedi ay boyunca direndi. Bir damla gözyaşı dökmeden sabırla ve dirayetini kaybetmeden dayandı. On yedi ayın sonunda doktor tedavinin sonuç verdiğini ve artık kurtulduğunu söyledi. Tam olarak ne zaman bundan emin olabiliriz diye sordu doktora. O da böyle bir garantinin olamayacağını ama kanserli hücrelerin yok olduğunu, uyguladıkları radyoterapinin işe yaradığını, hastalığı erken evrede yakaladıklarını söyledi. O anda bana döndü ve gördün mü, bu aptal hastalık seni öldürmeyecek, demiştim dedi. Eve döndüğümüzde o gece onu kollarıma aldım ve lütfen ağla diye yalvardım. On yedi aydır içinde biriktirdikleri ona zarar verecek diye korkmaya başlamıştım. Mermer kesilmişti sanki bedeni. Sanki içindeki bir şeye dokunmuşum gibi birden titremeye başladı ve kendisine sakladığı ne var ne yoksa hepsini akıttı gözlerinden... İçi tükenircesine ağladı. Ama ondan öncesinde asla yıkılmadı. Sen de yıkılma oğlum. Diren, dayan, inan..."

Hâkim başını elleri arasına alarak dirseklerini dizlerine dayadı. Omuzlarının sarsılmaya başladığını gören Mehmet Bey büyük elini oğlunun sırtına koydu varlığını, desteğini hissetsin diye.

"Korkuyorum baba, ölesiye korkuyorum."

"Sana korkma demedim oğlum, korkuna yenilme dedim..."

Hâkim başını kaldırarak babasına baktı. Haklıydı; korkusunun onu yenmesine izin vermemeliydi. En azından bu kadarını yapmalıydı. Korkmaya devam edecekti

ama ruhunun özüne ulaşmasına ve onu darmadağın etmesine izin vermeyecekti. Son korkak gözyaşlarını saldı geceye Hâkim. Cesaretiyle de sileceği günün gelmesini bekleyecekti. O gün geldiğinde gözyaşlarını silebilecek miydi yoksa her biri kana mı dönüşecekti, daha kimse bilmiyordu.

DÜŞ ZAMANI

*Zaman denen hain umutları büyütür bazen. Bazen ise korkuları...
Acıları alev alev serer ömrünüze. Gözden akan yaş gibi akar gider
de silip atamazsınız izlerini. Derindir her biri...*

Geçip giden zamanı tutamamanın acısı kan gibi oturmuştu Hâkim'in yüreğine. Geceleri gününe karışmıştı. Saatlerce huzursuz uykularını izliyordu Mehveş'in günlerdir. Sanki nefesleri ona bağlıymış gibi... Gözünü bir kere kırpsa sanki geç kalacak ve o geçen zamanı bir daha asla yakalayamayacakmış gibi.

Sabah olduğunda yorgunluğunu belli olmasın diye sahte bir neşe kuşanıyordu çoğu zaman üzerine ama o da yeterli gelmiyordu artık. Son kontrolde Dilek Hanım sezaryen gününü belirlemişti. Üç gün kalmıştı. Üç koca gün sonunda kıyametin suretini görmekten ölesiye korkuyordu. Mehveş ise mutluluğun doruklarında uçuşuyordu adeta. Kutsal'a bir kardeşi olacağını söylediklerinden beri küçük adam annesinden ayrılmıyordu. Bir an bile içinde kıskançlık barındıran bir hareket yapmamıştı. Sadece bir kere Hâkim'e onu hep sevip sevmeyeceğini sormuştu.

Hâkim'in, "Sen her zaman benim aslanım olarak kalacaksın," demesiyle rahatlamaş ve küçük ellerini annesinin karnına koyarak, "Sevicem ben seni, şöj oyuncaklarımı da vercem," demişti.

Hâkim gözlerini kapatarak yüreğini yaradanına secde etmiş ve yakarmıştı;

"Bu küçük yüreği geri çevirme ya Rabbim... Annenin yokluğuyla terbiye etme..."

Omuzlarında hissettiği dokunuşla aklındakilerden sıyrıldı Hâkim.

"Sana sesleniyorum sevgilim, duymuyorsun."

"Dalmışım Meneviş. İyisin değil mi?"

"İyiyim Hâkim, birazdan hazırlanmaya başlayacağım. Vural buraya gelecekti önce. Konuştunuz mu siz?"

"Neyi?" diye sordu Hâkim şaşkınca.

Beyni durmuş gibiydi.

"Sevgilim bugün yurdun açılışı var ya? Süheyla çocuklarla, çıkamayacak. Vural da sizi alırım, birlikte geçeriz demişti. Erken gitmek lazım. Devran ile Efsun da gelecek biliyorsun."

Hâkim gündelik olaylardan kopmaya başlamıştı son günlerde iyice. Açılış tamamen aklından çıkmıştı.

"Bugün olduğunu unutmuşum. Sen de evde mi kalsan acaba Mehveş? Kalabalık olacak şimdi, ne bileyim..."

"Saçmalama Hâkim, o yurdun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum sevgilim, tamam. Sen hazırlan, ben de Vural'ı arayayım, çıkarız."

Mehveş gülümseyerek yanından ayrılırken Hâkim içindeki keşmekeşin ayyuka çıktığını hissediyordu. Ömrü geçer şu üç gün geçmezdi artık. Vural'ı aramak

için eline telefonu almıştı ki Vural'ın arabasının bahçe kapısından girdiğini gördü. Telefonu cebine atıp bahçeye yöneldi. Arabadan inen genç adama sarıldıktan sonra endişeli gözlerini gözlerine kilitledi.

"Vural, kalabalık beni endişelendiriyor. Ne yapsak ki? Ambulans istesek, kapıda dursa."

"Hâkim biliyorum, huzursuzsun. İnan ben de öyle ama bu Mehveş için çok önemli biliyorsun."

"Biliyorum, lanet olsun biliyorum ama..."

"Sakin ol lütfen. Hiçbir şey olmayacak. Bunca ay dayandın, üç gün daha Hâkim. Dayan kardeşim..."

Hâkim yenilmişçesine başını eğdi. Vural'ın dürtmesiyle Mehveş'in yanlarına geldiğini fark etti.

"Ben hazırım."

"Nasılsın Mehveş?"

"İyiym Vural."

Hâkim; ben Kutsal'ı alayım, diyerek yanlarından ayıldığında Vural kardeşine sokuldu ve gözlerini derin maviliklere kilitledi.

"Abicim, iyisin değil mi?"

Vural'ın abi vurgusu Mehveş'in yüreğini titretti. Gözleri hafifçe dolarken Vural'ın yüzü beyazladı.

"Bir şey var?" dedi titrek bir sesle.

Mehveş gözlerini kaçırdı. Hâkim'in içindekileri görmemesi için yüzüne mumdan bir maske takmıştı. Ama içindeki korku alev olup eritmişti gün be gün. Artık son demleriydi ya saklayamıyordu içindekileri. Adım adım veda ediyordu Mehveş tüm sevdiklerine. Tüm eksiklerini tamam ederek gitmeye hazırlanıyordu. Evet, umut hep onunlaydı ama aynanın diğer yüzünü asla aklından çıkarmamıştı. Eğer kader ona gülmezse diye herkesi bu son üç gün yanında istiyordu.

"Akşama Süheyla ile bebekleri alın bize gelin."

"Mehveş... Korkutma beni yavrum."

"Yok bir şey, yanımda istiyorum sizi. Hepinizi."

Vural dilinin ucuna gelen tüm kelimeleri büyük bir çabayla geriye çekti.

"Ah be Mehveş," diyerek ona sarıldığında kalbinin delicesine attığını hissedebiliyordu.

Mehveş iki koluyla onu sıkıca sarmak istiyor ama karnı izin vermiyordu. Başını boynuna dayadı kokusunu içine çekerken Vural kalbinin sarsıldığını hissetti. Hemen sonrasında kulağının ucundaki nefesle de şiddetli bir depremle yerle bir oldu

"Bir tek Hâkim'i emanet ediyorum sana abi. Yârim sana emanet. Yaren ol ona. Kaybetmesin yönünü. Acıyla bezenmesin ruhu. O evlatlarıma sarılacak biliyorum sen de ona sarıl."

Tek kelime edemedi Vural. Ne diyecekti ki. Sus dese ne çare. İhtimalleri görmezden gelmenin faydası mı vardı?

Geriye çekildiğinde yüzündeki acının arasından çekip aldı Mehveş son isteğinin kabulünü. Kelimelere gerek olmazdı bazen. O anlardan biriydi bu da. Hâkim Kutsal'ı kucağına almış yanlarına geldiğinde ikisi de son bir kez kusursuz maskelerini yüzlerine geçirerek gülümsedi.

Yurdun önüne geldiklerinde kalabalık daha başlamamıştı. Arabayı yurttan içeri sokan Vural Mehveş'in uzun mesafe yürümemesi için kapının önüne kadar gitti. Arabadan iner inmez de arkalarına başka bir araba yanaştı. Mehveş elini yüzüne siper ederek kim olduğunu görmeye çalıştı. Ön kapıdan inen Kızıl Bilal'i görünce Devran ile Efsun'un geldiğini anladı. Hızla on-

lara yöneldiğinde birden kasıklarına sancı girdi. Ama Mehveş derin bir nefes alarak hiçbir şey belli etmemek için büyük çaba harcadı. Bu tarz sancıların arada olması normaldi.

Efsun kömür karası saçları rüzgârda savrulurken gözündeki gözlüğü çıkardı ve Mehveş'e kocaman bir gülümsemeyle bakarak ellerini uzattı.

"Mehveş nasılsın?"

"İyiyim Efsun. Teşekkür ederim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim Mehveş. Çok az kaldı, bir sorun yok değil mi?"

"Hayır. Arada ufak ufak kramplar sancılar giriyor ama hemen geçiyor."

"Arada olabilir ama sen yine de tedbiri elden bırakma, bir farklılık hissettiğinde hemen söyle."

Mehveş içtenlikle gülümseyerek kendisine doğru yaklaşan yeşil gözlü adama çevirdi bakışlarını. Duruşundaki asillik de asilik de bir bakışta görülebiliyordu.

"Merhaba Mehveş. Babanın adını yaşatacak şahane bir girişimde bulunmuşsun, tebrik ederim."

"Teşekkür ederim Devran Bey."

Aralarındaki mesafe güçler çarpışması değil saygının vermiş olduğu bir durumdu. Mehveş Devran'a da Destan'a da büyük saygı duyuyordu.

Konuklar gelmeye başladıkça Hâkim'in bakışları daha bir karardı. İçi hiç rahat değildi. Gözü sürekli Mehveş'teydi. Bir fırsatını bulunca daha fazla dayanamayarak onu bir kenara çekti ve oturmasını sağladı. Mehveş'in itirazlarını ise sadece küçük bir bakışla geri püskürttü. Bu öyle bir bakıştı ki içinde hem korku hem tehdit barındırıyordu.

Tüm konukların gelmesiyle açılış için ayaklandı

Mehveş, Eliyle Devran'ı yanına çağırdı. Tepsideki makası uzatarak kurdeleyi kesmesini istedi. Devran bu nazik jesti geri çevirmeden kurdeleyi kesti ve babacan olduğu her halinden belli olan yurt müdürüne cebindeki çeki uzattı. Yüklü miktardaki çeki gören müdür minnetle gülümserken alkışlar yükseldi. Hâkim kucağında alkış tutan Kutsal'ın yanağına öpücük kondurarak Mehveş'e çevirdi bakışlarını. Yüzünün aldığı ifadeyi gördüğünde ise tüm dünyanın durduğunu hissetti. Sesler kesilmişti.

Mehveş'in kül rengine dönen yüzü ve yerinde sendelemesiyle yanında duran Devran hemen durumu fark ederek ona doğru uzandı ve düşmesini engelledi. Efsun öne atılırken Vural Hâkim'in yanından hızla ayrılarak kardeşine ulaşmaya çalıştı. Herkes başına üşüşmüştü. Sadece Hâkim yerinden kıpırdayamıyordu. Taşa dönmüş gibiydi. Kucağındaki küçük bedene öyle sarılmıştı ki Kutsal canının yandığını söyleyerek ağlamaya başlamıştı. Hatice Hanım Hâkim'in kucağından zorla aldı küçük çocuğu. Oğluna kendine gelmesini söylüyordu ama onu duyduğundan emin değildi. Yanından geçen sağlık görevlilerini fark etmedi. Sedyeye yatırılan Mehveş'i görmüyordu gözleri. Hiçbir şeyin farkında değildi. Devran Vural'la sedyenin yanında koşar adımlarla ilerlerken kımıldamadan duran adamı gördü. Efsuna dönerek, "Kalbim," diye seslendi. Efsun Devran'ın baktığı yöne çevirdiğinde gördü adamı. Hızlı adımlarla karşısına geçtiğinde hiçbir söze gerek duymadan tokadı geçirdi yüzüne. Bir anda kendine gelen Hâkim çözmeye başlamış büyük bir buz kütlesi gibiydi adeta. Tüm vücudu titremeye başlamıştı.

"Hemen bizim arabaya geç. Ben Dilek hocayı arıyorum. Daniel bu sabah geldi. Biz gidene kadar hazırlanırlar."

Hâkim konuşmadan sarsak adımlarla Efsun'u takip etti. Ne düşüneceğini bilemez bir şekilde arabaya geçti. Titremesi hala durmamıştı. Çıldırtıcı bir sessizlik vardı arabanın içine. Kimse konuşmuyordu.

Hastaneye varana kadar koca bir ömür geçmiş gibi hissediyordu Hâkim. Bitmemişti yol. Arabadan inip içeri girdiğinde Mehveş'in çığlığını duydu. Adını haykırıyordu. Onu tutan her neyse bir anda sökülüp alındı içinden sanki Hâkim'in. Hızla Mehveş'e yöneldi. Sedye-
nin üzerinde kıvranıyordu. Üzerindeki beyaz elbisenin eteklerinde kızıl lekeler vardı. Bembeyaz kesildi yüzü Hâkim'in. O anda yanlarına gelen doktora baktı. Tek kelime etmiyor ama gözleriyle yalvarıyordu.

"Mehveş, öncelikle sakın olmanı istiyorum. Ben buradayım, bak Daniel da geldi. Ekip tamam. Ne gerekiyorsa yapacağız. Sakin ol tatlım."

Mehveş Hâkim'in elini yakaladı hızla. Gözlerine baktı ve hemen ardından doktora çevirdi bakışlarını.

"Önceliğiniz bebeğim olsun doktor," dediğinde Hâkim yüreğinin bir köşesinin darmaduman olduğunu hissetti. Bu olamazdı. Onu kaybedemezdi.

"Böyle bir tercih yapmayacağız Mehveş. Bu düşünceleri at kafandan. Tamam, planımızda ufak bir değişiklik oldu ama bu kriz planı yapmadığım anlamına gelmez. Ben her türlü duruma karşı hazırlıklıyım, merak etme."

Dilek hanım doğumhaneden içeri girerken Hâkim'e döndü.

"Önce kontrol edeceğim. Eğer doğum başlıyorsa seni çağırtacağım. Ne olursa olsun karının elini tutacaksın Hâkim Bey. O senden daha çok korkuyor bunu sakın unutma. Onu muayene edeceğim, eğer normal doğum olursa çok acısı olacak. Sana ihtiyacı var. Güçlü olmak

zorundasın. Buna mecbursun."

Hâkim arkasını dönen doktorun kolundan tutarak kendisine çevirdi.

"Mehveş..."

"İkisi de Hâkim Bey. İkisini de kurtaracağım."

Dilek Hanım hızla içeri girerken doktor Daniel'e talimatlarını ardı ardını sıralamaya başladı. Kapı ardından kapandığında o çıldırtıcı sessizlik suratına çarptı Hâkim'in. Ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına baktığında tüm ailesinin yanı başında olduğunu gördü. Ama kim yanına yaklaşıp ona bir şey söylemek istese engel oldu. Nefesini çeviremiyordu ki. Ne söylenenleri duyabilirdi ne de onlara karşılık verecek gücü vardı. İlk bulduğu yere çökercesine oturdu. Zira bacaklarının dermanı kesilmişti artık.

Birkaç dakika sonra Efsun doğumhanenin kapısında belirdi.

"Gel Hâkim, seni hazırlayalım."

Hâkim korku dolu gözlerle baktı gücü her bir hücre-sinden taştan kadına. Efsun kaşları çatık bir şekilde bir iki adımla karşısına geçti. Eliyle çenesini kavradı ve hafifçe sıktı.

"Hemen kendine gel Hâkim. Sonunda ölüm de olsa dayanacaksın ve karının elini tutacaksın. Ben nasıl... Ben..."

Efsun geçmişte yaşadığı korkunun aynısını genç adamın gözlerinin içinde görüyor ve kahroluyordu. Çünkü biliyordu bu acıyı. Bu kesif korkuyu.

"Ben nasıl Devran'ın kalbi durduğunda yanında ol-duysam sen de olacaksın."

Hâkim hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve Efsun'u takip etti. Kapıdan içeri girerken arkasını dönüp

onları endişe ile bekleyen ailesine baktı. Yine bir şey diyemeden kapıyı kapadı. Giyinmesi için yardım eden hemşireye zorluk çıkarmadan sanki oyuncak bir bebekmiş gibi öylece durdu. Hazır olduğunda ise Efsun'un gösterdiği kapıdan içeri girdi. O âna kadar yükselen haykırıışları algılayamamıştı. Ama onu gördüğü anda durumun vahameti tüm şiddetiyle ruhunu sarstı. Mehveş onun geldiğini fark etmiş gibi ismini haykırdığında hızla yanına vardı.

"Harika gidiyorsun Mehveş. Merak etme, ufaklık güçlü ve gelmeye de kararlı. Sadece dediklerimi yap lütfen."

"Canım yanıyor. Çok yanıyor..."

Mehveş'in sesindeki acıyı nefes gibi içine çekti Hâkim.

"Tamam, derin nefesler al. Biraz sonra ıkınmanı isteyeceğim. Sonrasında durmayacağız, dayan Mehveş."

Mehveş yüzünde hissettiği sıcaklıkla başını çevirdi. Gece gözler maviliklerine bulandığında yuvasındaydı artık ya korkusu hafifledi sanki. Gözünden akan yaş parmakları ile dağıtan Hâkim ilk kez sesine hâkim olabildi. Alnını genç kadının alnına dayadı. Dudaklarını dudaklarının üzerine koydu.

"Acını bana ver sevgilim. Bırak hepsi benim olsun..." dediğinde Mehveş sevdiği adamın nefesinden aldı tüm gücü bedenine.

Ölüm de olsa sonunda, dayanacaktı. Aşk için dayanacaktı...

Doktorun derin nefes al ve ıkın dediğinde tüm gücüyle ıkındı Mehveş. Ciğerleri patlayacak gibi hissediyordu. Kalbinin atıp atmadığından emin değildi. Biri tüm kemiklerini kırıyor ama aynı anda şifa serpiyordu

sanki üzerine. Doktorun tekrar demesiyle yine tüm gücünü topladı ve istenileni yaptı Mehveş.

"Başı çıktı Mehveş. Harika gidiyorsun. Şimdi son bir kez derin nefes almanı ve tüm gücünle itmeni istiyorum. Bir kere de yapalım ki bu ufaklığı hemen kucağına vereyim."

Mehveş Hâkim'e baktı. Hâkim Mehveş'e. Safir gözlü ceylan gecenin siyahında son kez dolaşıyordu.

"Çok sevdim seni," diye fısıldadı Mehveş.

"Seni hep seveceğim," diye fısıldadı Hâkim.

Mehveş tüm gücü aşktan alarak nefesini içine hapsetti. Canından can kopuyordu. Yârin kucağına teslim edecek sonrasında ise sonsuzluğa yürüyecekti. Sağ çıkmayacağını biliyordu. Hissediyordu. Hayatı boyunca tüm yırtıklarını yamalamayı öğrenmişti. Hâkim ise yırtıklarla dolu tüm paçavraları söküp almış onu cırılçıplak bırakmıştı. Tıpkı yeni doğan bir bebek gibi almıştı onu kollarına, ömrüne... Şimdi emanetini teslim edecekti aynı kollara.

Birden içinden bir şeyin koptuğunu hissettiğinde acı bıçak gibi kesildi. Kulakları uğulduyor, görüşü bulanıyordu ki tiz bir sesle kendine geldi. Bebeği... O ağlıyordu...

Dilek Hanım hemen steril örtüye sarılan küçük bebeği Mehveş'in koynuna koydu. Kan kokusu evlat kokusuna karışmış her ikisinin de burnuna dolmuştu. Güçlü haykırış cılız iniltilere dönerken Hâkim korkarak uzandı ömrünün yeni baharına. Kış güzelinin armağanına... Kızına...

Küçük parmaklarıyla havayı döven elini tuttuğunda sıkıca kavrandı. O andı evrenin gizini anladığı an Hâkim'in. Bundan büyük bir mucize yoktu. Ve bu insa-

nin hayatını seve seve verebileceği yegâne şeydi. Gözlerinde akan yaşların farkında olarak ama zerre utanmadan sevdiği kadına döndü.

"Canını canıma kattın Mehveş... Canım feda olsun sana. Benim ömrümden al sevgilim, al hepsi senin olsun..."

Mehveş yorgunca gülümsedi sevdiği adama. Hissizlik hali artıyordu. Bir şeyler vardı ama tarif edemiyordu.

"Canlarım emanet sana sevgilim. Sen her ikisinin de ömrüne yazılmış en büyük şanssın," dedi ve gözleri yavaş yavaş kapandı Mehveş'in.

Bir düşünüydü? Bilemedi Mehveş... Sevdiği adamın gözleri gibi derin karanlığın huzuruna teslim etti kendini. Sesler kesildi. Zaman durdu.

KANDAN

*Aşk insanın kara bahtına damlayan beyaz bir lekedir.
Gözünü kamaştırır, yaşartır, kör eder. O küçük leke için
kadere kafa tutarsın ; aşk için renkleri yok sayarsın...*

Mehveş için ise aşk simsiyahtı. Tıpkı sevdiği adamın gözleri gibi. Siyaha vurgundu Mehveş. O sadece küçük beyaz lekeye değil hepsine sahip olmuştu. Sadece aşk değildi ömrüne serilen. Aşk hayatına hasret kaldığı aileyi katmıştı. Aşk yaralı kırık bebeğine umut olmuştu. Aşk canından can yaratmıştı. Tüm renkler birbirine karıştığında sadece siyaha boyanırdı tualî insanın. İşte onun peşindeydi Mehveş. Tüm renkleri birbirine karışıp ömrüne seren aşkın peşindeydi.

Gözlerini açtığında karanlıktan çıkmış ama vurgun olduğu siyahına kavuşamamıştı. Nefesi içine çekerken puslu görüşü netleşmeye başladı. Hâkim çehresini sarmış sakalı, karman çorman olmuş saçlarıyla yatağının kenarına başını dayamış uyuyordu. Yüzündeki ifadeden huzursuz bir uykunun koynunda olduğunu anlamak zor değildi. Sesi çıksın diye ne kadar çabalasa da bir türlü istediğini elde edemeyen Mehveş, zor bela eli-

ni kaldırdı ve Hâkim'in saçlarının arasında daldırdı.

Ona dokunmasıyla gözleri hızla açıldı genç adamın. Bir süre öylece durdu. Rüya mı gerçek mi olduğunu anlayamadığı o kadar belliydi ki. Belirsizliği çözemeyince yavaşça başını kaldırdı ve gözleri safir gözlerle buluştu. Mehveş zor da olsa gülümsemeyi başardığında Hâkim yüzünü ellerinin arasına gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Omuzları titriyor, hıçkırıkları boğazında takılıp kalıyordu. Mehveş sevdiği adama yaşattığı bu acının büyüklüğü altında ezilirken üstün bir çabayla sesini çıkarmaya çalıştı.

"Sevgilim..."

Hâkim ellerini yüzünden çekerek hızla ona doğru atıldı ve dudaklarına kapandı. Sanki öpmese yitip gidecekmiş gibi... Dudakları titrerken gözyaşları aralarından akıp gidiyor tuzunu ikisine de katıyordu. Acının, umutsuzluğun, vazgeçmişliğin ve yok oluşun tadını alıyordu Mehveş dudaklarının arasında. Korkuyla geriye çekildiğinde olan biteni anlamaya çalıştı. Bebeği doğmuştu, sesini duymuştu onun, sıcaklığını hissetmişti. Ona bir şey olmamıştı...

"Bebeğim..." diye fısıldadı ve korkuyla devam etti.

"O... İyi mi?"

Hâkim geriye çekilerek başını eğdi ve alnını alnına dayadı.

"İyi... Kızımız çok iyi."

Mehveş yüreğini titreten korkuyu bertaraf ederek Hâkim'in kendisine bakmasını sağladı.

"Neden bu haldesin o zaman sevgilim?"

Hâkim gözlerinden akan yaşları durduramadan baktı kış güzeline.

"Ömrüm gitti Meneviş... Ömrümden kaç ömür git-

ti bilmiyorum. Hepsi gitti. Ben gittim. Sen benden gittin sandım ya... Ben bittim... Ben devam edememekten korktum. Öyle korktum ki, ne Kutsal'ı ne de kızımızı görmedim günlerdir."

Mehveş şaşkınca baktı Hâkim'e, günler mi demişti o?
"Ne demek günlerdir?"

"On gündür yoğun bakımdaydın. Dün sabah ilaçları kestiler. Ama uyanmadın. Uyanmadın Mehveş. Öldürdün beni..."

Mehveş adamın yaşadığı acıyı iliklerinde hissetti. Tıpkı onu vurduğunda hissettiği acı gibi.

Tam bir şey söyleyecekti ki kapı açıldı. Dilek Hanım içeri girdiğinde yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Aşk olsun Hâkim. Kontrole gelmesem uyandığından haberim olmayacak. Neden haber vermiyorsun hemen."

"Uyanalı çok olmadı Dilek Hanım," dedi Mehveş.

Hâkim'in konuşamayacağını farkındaydı. Cılız sesiyle olabildiğince anlatmaya çalıştı. Sonrasında da ne olduğunu sordu.

"Doğumdan hemen sonra müdahale için sana anestezi verdik. İlk doğumun sezaryen olduğu için bunu da öyle planlamıştık ama kızın aceleci çıktı. İki doğum birbirinden farklı olunca bu iç dikişlerinin de patlamasına sebep oldu. Çok kanaman vardı. Kan vermemiz gerekiyordu. Ama kanın çok zor bulunan bir türden. Şanslısın ki Hâkim ile kan grubunuz aynı. Onun kanını sana verdik. Operasyon sırasında önemli olan tek şey senin hayatındı. Ve bunun için bir karar vermek gerekiyordu. Senden onay alamayacağımız için kocandan izin alarak rahmini ve yumurtalıklarını aldık. Seni hayatta tutmak için bunu yapmak zorundaydık Mehveş."

Bir kadının korkulu rüyası olan bu durumu izah etmek çok zordu Dilek Hanım için. Olabildiğince buna mecbur kaldıklarını vurgulayarak onayı veren Hâkim'in üzerindeki yükü almaya çalışıyordu. Bu gibi durumlarda kocalarına ters tepki veren bir sürü hastası olmuştu. Mehveş'in de aynı tepkiyi vermesinden endişe ediyordu. Hâkim'in tarif edemediği o bağın sarsılmasını istemiyordu. İlk tanıştıklarında Mehveş benim karım değil doktor, demiş ama tarif edememişti Hâkim. O edemediği kısmı Dilek Hanım on günde görmüş, duymuş, tanık olmuştu. Yoğun bakımın önünden bir dakika bile ayrılmayan adamın günlerce uyumadığını, korkudan kimseleri gözünün görmediğini, karısı olmadan kızını kucağına almadığını görmüştü. Ve Hâkim'in dediği gibi o karısına düşkün kocalardan biri değildi. O karısına canıyla bağlıydı. Bu bağ için gerekirse tüm yükü üzerine almaya hazırdı Dilek Hanım.

Mehveş gözlerini Hâkim'e çevirdiğinde ufacık bir pişmanlık dahi görmedi. Yine olsa aynısını yapardı, biliyordu.

"Teşekkür ederim sevgilim. İkinize de teşekkür ederim. Bana bir mucize hediye ettiniz. Bunun için bir bedel ödeyeceğimi biliyordum. Bunun canım olacağını sanmıştım."

Dilek Hanım derin bir nefes aldı. Hâkim'e baktı ve gözlerindeki minnete minnetle karşılık verdi.

"Şimdi Hâkim, izin verirsen Mehveş'i muayene edeyim. Azıcık dışarı çıkmanı istiyorum senden. Kapının önünde bekleyebilirsin ama burada duramazsın."

Hâkim istemeye istemeye tamam diyerek yerinden kalktı. Kapıdan çıkarken dönüp tekrar sevdiği kadına baktı. Düş görüyor olmaktan ölesiye korkuyordu hala.

Tenine dokunmuştu, dudaklarının sıcaklığını hissetmişti, nefesini içine çekmişti ama yüreğine çöreklenen korku hepsinin önüne geçiyordu işte.

Dışarı çıktığında bacaklarının titrediğini hissediyordu. Adım atsa düşecekmiş gibiydi adeta. Sağa sola bakındı. Oturacak, zihnini olmasa da bedenini dinginleştirecek bir köşe aradı. Ne yapacağını bilmez bir haldeyken adını duydu. Başının sesin geldiği yöne doğru çevirdiğinde görmeyi beklemediği birini buldu karşısında; Tahir Renan'ı, nam-ı diğer Usta'yı.

"Hâkim, iyi misin? Gel şöyle gel, bembeyaz olmuş yüzün."

Hâkim omzuna el atan adamın sıcaklığını yüreğinin derinlerinde hissetti bir an.

"Ben... İyiyim Tahir, hiç olmadığım kadar iyiyim."

"Güzel haber mi yoksa? Uyandı mı Mehveş?"

"Evet... Uyandı. Çok şükür..."

"Gözün aydın gönlün nur olsun Hâkim."

"Eyvallah Usta..."

"Gel istersen bahçeye çıkalım az. Nefes al, iyi gelir."

"Ama..."

"Olmaz bir şey Hâkim, gel sen..."

Tahir Hâkim'i kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı. Bir-iki kere hastaneye uğramış onu uzaktan izlemişti. Ne kadar perişan olduğunu gördüğünde yanına sokulmaya çekinmişti. İlk gördüğü günden beri severdi Hâkim'i. Gönlü güzel adamlardandı. Hayatın kirletmediği. Eline kan değse de şerefi tertemiz olanlardandı. Bileğinde emeği takılıydı madem, sabıra en çok ihtiyaç duyduğu zamanda yanında olmak şarttı.

Bahçede boş gördükleri bir banka oturduklarında sessiz kaldı Usta. Hâkim konuşuncaya kadar tek keli-

me etmedi. Sessizliğin uzun sürmeyeceğinden emindi zaten. Yanılmadı.

"Ben... Ben hep çok şanslı oldum hayatta. İyi bir anne babaya sahiptim. İstedğim okullarda okudum. Hiçbir sıkıntı çekmedim. Kardeşim hayatıma girdiğinde gerçek bir amacım varmış gibi hissettim ve iyi bir abi olabilmek için ne gerekiyorsa yaptım. Aşk istedim; Yaradan en güzeliyle ödüllendirdi beni. Evlat ise... O kaderime yazılıymış. Kanımdan olmadan da canımdan olan Kutsal'ım girdi hayatıma. Ben hiç sınanmadım Usta. Mehveş beni vurduğunda..."

Usta birden başını çevirip Hâkim'e baktı. Şaşkınlıktan kocaman olmuştu gözleri.

"Şaşıрма, deli bir hatun yâr oldu bana. Tanıyorsun onu, biliyorsun. Oğluyla sınıdım onu bilmeden o da göğsüme çaktı kurşunu, sanki kalbimin olması gereken yerde kendisinin olduğunu bilmezmiş gibi. Yine en çok yaralanan o oldu. Ben hiç sınav vermedim Usta. Ta ki o güne kadar. Öylesi bir korkuyu ben hiç hissetmedim ömrümce. Bu öyle bir şey ki elim ateşin içinde, canım yanıyor. Hem de cayır cayır yanıyor ama çekemiyorum elimi. Aleve âşığım çünkü ben Usta."

Tahir'in tüm bu sözler üzerine söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Sadece içinde bu güzel adamın güzel ailesine ebedi mutluluk diledi Rabbinden.

* * *

Mehveş yatağında zorla doğrulduğunda ona bahşedilen ikinci şans için teşekkür etti gönlünün en derinlerinden, şükretti. Şimdi uğruna ölümü bile göze aldığı biricik kızını kollarının arasına almayı bekliyordu. Heyecanlı değildi. Öyle korkuyla kalp çarpıntısı falan

yaşamıyordu. Güçlü ama yorgun kalbi dingindi. Durulan bir okyanustu Mehveş. Aşk ile ölümün kıyısına vurmuştu dalgalarını da yine bırakmamıştı yâr onu karanlıklarda. Martı olmuştu, rüzgâr olmuş, deniz feneri olmuştu yine de yol göstermişti ona. Gelecek güzel günleri sermişti önüne.

Kapının tıklatılmasıyla hafifçe gir, diye seslendi. İçeri giren Hatice Hanımı görünce minnetle gülümsedi.

"Yavrum..." diyerek ellerine sarılan kadının akması için çaba gösterdiği yaşlı gözlerine baktı.

"Anne..."

Sadece bu iki kelime. Tüm yaşamın özünü oluşturan sadece bu iki kelimeydi. Gerçek anlamda saf olan masumiyeti asla kaybolmayan tek gerçektir. Gönlünde kötülük olan insanlara yakışmayan bu iki kelime çok şey ifade ediyordu iki kadın için de. Ve sırf bu yüzden daha fazla kelimeye ihtiyaç duymuyorlardı.

Hâkim içeri girdiğinde hayatındaki en önemli iki kadını el ele gördü, mutlulukla gülümsedi. O, Mehveş'in aksine kızını görecektir olmanın heyecanını yaşıyordu. Günlerce yalvarmıştı herkes. Ama Hâkim ne kızını ne de oğlunu görmeyi reddetmişti. Bunun tek bir sebebi vardı. Onları görüp bağrına bastığında emanetlerini teslim almış olacaktı. Arkasını dönecekti sevdiği kadına. Önce onun yoluna ışık olup yamacına çekmeliydi. Ondan sonra birlikte doyasıya kucaklardı evlatlarını. Varsın ömründen on gün çalındı. Annelerini ölümün kıyısından döndürmeden, elinden geleni yapmadan ne oğluna sarılmaya ne de kızını koklamaya hakkı vardı.

Mehveş'in yanına gittiğinde genç kadın yatağa hafifçe vurarak yanına oturmasını istedi. Hâkim kızlarını birlikte kucaklamak istemişti. Ondan vazgeçmemiştir.

Şimdi ona yaslayacaktı sırtını. Dağ gibiydi ya ardında bundan gayri korku mesken bellemeyecekti yüreğini.

Kapının önündeki hareketliliğe dikkat kesildiklerinde içeri ömürlerinin ilkbaharı girdi. Minik adam hızlı adımlarla annesinin yatağının ayakucuna geldi.

"Anneşi, hasta olmuşsun sen, amcam dedi ki, tabağımdeki tüm yemekleyi yiyince şen iyi olcaktıydın. Yedim bak benim kocaman göbişim oldu. İyi oldun di mi?"

Küçük eliyle şişirdiği karnını sıvazlayan Kutsal'ı gören herkesin dudaklarından fırlayan gülüşler mis gibi sardı soğuk hastane odasını. Mehveş tam yanına gelmesi için işaret etmişti ki kapı tekrar açıldı ve kucağında bebekle Dilek Hanım içeri girdi.

"Vallahi bu güzel kızdan ayrılmak çok zor hep benim kucağında mı dursa acaba?"

Kutsal hırsla öne çıktı.

"O benim kaydeşim bi keye akıllım. Veymem sana. Sende söyle annesine babasına, böyle sıkıca sayılsınlar biybiyleyine. O jaman kaydeşin oluy."

Kutsal'ın bu sahiplenışı, abi kardeş arasındaki yıkılmaz köprünün temeliydi. Hâkim gülümseyerek Kutsal'ı kucağına aldı ve annesinin yanına oturttu.

Dilek Hanım hevesle bebeği Mehveş'in kollarının arasına yerleştirdiğinde ne kadar doğru bir meslek seçmiş olduğunu bir kez daha hatırladı.

Mehveş ilk kez kollarının arasında tuttuğu kızına baktı. Sanki dünyanın mis kokan bütün çiçeklerini kucaklamış gibi hissediyordu. Yeryüzün düşen saf çiğ tanelerine sarılıyordu sanki. Kışını geride bırakmıştı genç kadın sonunda. Sımsıcak sarı turuncu güneş ışınları saçıyordu küçük kızının teni. Teninden geçip yüreğinin

buzdan çeperini eritip sonsuzluğa uğurladı. Mis kokusunu içine çekti. Onu veren önce Allah'a sonra da sevdiği adama teşekkür etti içinden. Hâkim'e doğru çevirdiğinde bakışlarını kendininkilere eş izler gördü gece karası gözlerinde. Mutluydu. Kızından önce de babalık sıfatını gönlüne çakmıştı adam. Canından olanı baş tacı etmişti. Kanından olan ise kaderin armağanıydı güzel gönlüne. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hâkim dudaklarını sevdiği kadının şakaklarına bastırdı ve "Canımla kanımla ve aşkla tamım artık sevgilim," dedi usulca.

Her ikisinin de ilk şansı kendisini hatırlattığında tüm bakışlar ona çevrildi. Kutsal küçük elini uzatıp kendinden küçük parmakları tuttu. İlk bağ kuruldu abi kardeş arasında.

"Hoş mu gelmiş annesi kaydeşim. Abi mi oldum ben şimdi?"

"Evet Kutsal'ım, abi oldun."

"Adını biliyoy muduy babası? Bence aytık ona söylemeyiz adını."

Hâkim kirpiklerinin ucundaki yaşlarla baktı en büyük şansına.

"Bence de aslanım. Adını bilmeli artık kardeşin. Sen kulağına fısıldamak ister misin?"

Küçük adam hevesle başını salladı ve minik bebeğe doğru eğildi.

"Senin adın Mahinev..." dedi küçük adam.

Yarım yarım konuşmasına rağmen her bir harfi bastıra bastıra söyledi. Yüreğine yazılıydı ya ondandı belki. Hâkim kızına Mahinev ismini koymuştu, yeni aydı anlamı... Ay gibi güzel Mehveş'inden yepyeni bir ay

resmedilmişti gönöl gökyüzüne. Başka bir ismi yakıştıramadı.

Hayat, anahtarı yüreklerde saklı kocaman bir kilitti. Yüreğine sevgi düşen her kim olursa kilidi kolayca açıp içinde barındırdığı her şeyi kucaklardı. Sevgiyle açılan kucaklara mutluluk kadar hüznünler de sığardı. Hüzünden payını katre katre alanlar için sıra mutluluktaydı artık. Canla kanla aşkla bir olmak vaktiydi artık.

THE [illegible] OF [illegible] [illegible]

BY [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

LONDON: [illegible] [illegible] [illegible]

18[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

20 YIL SONRA...

Genç adam gecenin karanlığına attı adımlarını. Ardında onu kovalayan bir çift kehribar göz vardı ama bundan habersizdi. Tıpkı o kehribar gözlerin sahibinin genç adamın gözlerine kazındığından haberi olmadığı gibi. Akşam saatlerinde gelmişti Usta'nın atölyesine. Geçen hafta sipariş ettiği tespihi almaktı niyeti. Tahir Renan gelmiş geçmiş en iyi tespih ustalarından biriydi. Bir-iki defa karşılaşmış ama hiç uzun uzadıya sohbet etme şansları olmamıştı. Bazen hayat sizin için en doğru kişiyi en doğru anda karşınıza getirirdi. Bu karşılaşma da onlardan biriydi. Biraz merakla biraz da kibarlıktan onun hikâyesini sormuştu genç adam. Gözünün kenarında acının çörekleniği Usta anlatmıştı hikâyesini. Saatlerce anlatmıştı hem de. Tahir acının da aşkın da her bir rengine şahitlik etmişti dinlerken. Dinledikçe hayran kalmış, dinledikçe eksikliğini fark etmişti.

Gün ağarırken eve vardı. İçeri girdiği anda babasıyla burun buruna geldi.

"Aslanım..."

"Babam, aşk olsun, haber de verdim sana neden yatmadım."

"Yattım oğlum yattım da... Ne yapayım uyku tutmadı işte."

"Annem?"

"Ona bir şey demedim."

Kutsal babasının gözlerinden uyku aktığını görebiliyordu. Ama yine de karşısında ayaktaydı. Her zamanki gibi. Yıllardır olduğu gibi.

"Haydi git yat aslanım. Dinlen."

"Sen de baba, lütfen."

"Tamam... tamam..."

Hâkim oğlunun omzunu sıkarak merdivenlere yöneldi ve odasına çıktı. Kapıyı ardından kapatırken olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Yatağa vardığında yavaşça yorganı kaldırıp içine girmişti ki Mehveş ona doğru döndü.

"Rahatladın mı bari?"

Hâkim kaşları hafif çatık baktı sevdiğine.

"Rahatladım. Ne yapayım, dışarda kaldığında aklım kalıyor."

"Senin bu ilginle kılıbık ezik bir şey olacak diye ödüm kopmuştu ama çok şükür olmadı."

Hâkim kolunu kaldırarak Mehveş'i koynuna aldı.

"Onun babası kılıbık değil ki..."

"Annesini hiç hesaba katma zaten sen."

"Bu mümkün mü meneviş... Senin gücünün kanıtını göğsümdeki izde taşıyorum ben. Nasıl unuturum."

Mehveş'in iç çekmesiyle Hâkim gülümsedi. Yıllardır bu konuda sürekli ona takılıyor ve kızdırıyordu. Başlarda Mehveş derin bir hüzne bürünüyor her konu açıldığında. Ama Hâkim uzun uğraşlar sonucu bunu bir espri konusuna dönüştürmeyi başarmıştı. Sevdiğinin yüzüne hüznün gölgesi dahi düşmemeliydi. Hâkim buna izin verecek biri değildi.

"Uyu biraz, bak hava aydınlandı."

Hâkim'in derin nefesi ve iç çekişi ile Mehveş çoktan uyuduğunu fark etti. İçi rahatlayınca huzurla uykuya teslim olmuştu. Mehveş yavaşça kollarından sıyrılıp oğlunun odasına gitti. Aralık kapıdan baktığında öylece uyuduğunu gördü ilk göz ağrısının. Yanına gidip üzerini örttü. Aynı onun gibi yatıyordu iki kolu da yastığın altındaydı. Aynı kandan değillerdi ama canları aynıydı. Ondan olsaydı ancak bu kadar benzerdi huyları Hâkim'e. Dünya üzerindeki en iyi niyetli adama yâr olmuştu Mehveş. Ve en kıymetlisi onun mayasıyla mayalanmıştı. Hamurun bir önemi yoktu.

Kutsal'ı da uyusun diye bırakıp bir diğer şansına gitti. Deli dolu kızına. Mahinev bir bacağı yataktan sarkmış derin derin uyuyordu. Yine kitapları dağıtmıştı odanın her yerine. Bacağını kaldırıp yorganın altına soktu ve yastığa dağılmış gece gibi siyah saçlarını okşadı. Ondan çıktı ve giyinme odasına giderek hızlıca üzerini değiştirdi, evden çıktı. Alınacak bir sürü şey vardı. Garajdan arabayı çıkardığında Enver koşarak yanına geldi.

"Mehveş Hanım ben de gelseydim," dedi.

Mehveş yıllar geçmesine rağmen otoritesinden dirhem kaybetmemiş bir ifadeyle Enver'e baktı ve yanına geç, dedi. Paketleri taşıyacak birine ihtiyacı olacaktı nasıl olsa.

"İlk olarak Nakkaş'ın ofisine gideceğiz."

Enver kafası karışmış bir şekilde Mehveş'e baktı.

"Mahinev liseden mezun oluyor, hediyesini sipariş etmiştim, onu alacağız ilk olarak. Sonra da pastaneye uğrar pastayı alırız. Ufuk'u aramak lazım. Sen halleder misin?"

Enver hemen telefona sarıldı. Galerideyim deyince bir saate orada olacaklarını söyledi.

"Her şey hazırmış Mehveş Hanım, size iletmemi söyledi."

Mehveş harika, diye fısıldadı. Ufuk, Pablo Picassonun "Mother and Childe" isimli tablosunun birinci sınıf replikasının Cezayirli bir koleksiyonerde olduğunu öğrendiğinde Mehveş'e fotoğraflarını göstermiş ve aradığı doğum günü hediyesini bulmasına vesile olmuştu. Mehveş bir an bile düşünmeden Ufuk'u açık bir çekle tabloyu almaya göndermişti. Koleksiyonerin tabloyu satmama ihtimali gerginliği artırmış olsa da Ufuk'un ikna konusunda ki kabiliyeti istediği sonucu elde etmesini sağlamıştı. Bu günün güzel geçmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı Mehveş. Ve ilki başarıyla tamamlanmıştı.

Önce Nakkaşa uğrayarak istediği parçayı teslim aldı. Sonra da pastayı. Galeriye en sona bırakmıştı. Arabayı park edip galeriye girdiğinde ekip tam takım oradaydı.

"Mehveş, hoş geldin."

"Hoş buldum Ufuk... Hele ki her şey hazır dedin ya, daha da hoş oldum."

"Gel de bir gör," dedi Ufuk gülümseyerek. Mehveş Ufuk'u takip ederek galerideki özel bölüme geçti. Loş ışıklar ve koruyucu panelin arkasındaki tabloyu gördüğünde derin bir nefes aldı. Sanata hiçbir zaman düşkün olmamıştı. Ama sevdiği adama çok düşküncü. Ve onu mutlu edecek şeyi ne yapar eder önüne getirirdi. Onun için ölümü göze almış kadın bir tabloyu mu bulamamıştı?

"Harika Ufuk, çok teşekkür ederim."

"Ne demek Mehveş. Hâkim görünce aklını kaybedecek."

"Hem o hem de Kutsal. Bir taşla iki kuş benimkisi."

"Haklısın..."

"Akşama geliyorsun değil mi?"

"Evdeki organizasyonunuza katılamayacağım ama hediye için geldiğinizde mutlaka burada olacağım. Yüzündeki ifadeyi ölümsüzleştirmek istiyorum."

Mehveş gülümseyerek galeriden ayrıldı ve Vural'a gitmek üzere yola koyuldu.

* * *

Vural, Aytun'u karşısına almış sinirini bastırmaya çalışırken Süheyla ikisinin hallerine gülmeden edemiyordu. Aytun hukuk fakültesini bitirmiş ve mezuniyet hediyesi olarak Vural'ın belindeki altın kakmalı tabancayı istemişti. O andan itibaren de babasının hışmına maruz kalmıştı.

"Oğlum... Normal çocuklar gibi spor bir araba istesen ölür müsün? Silahı istemek ne?"

"Baba, ne zaman anlayacaksın? Ben silahları seviyorum. Ama sadece obje olarak. Belime takmayacağım diyorum, inanmıyorsun"

"Hadi oradan, sanki seni tanımıyorum. İçindeki o külhanbeyi benden saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"O zaman neden kırk takla attırıyorsun baba bana. Belindeki istiyorum işte, anla."

Vural bir anda gözü dönmüş bir şekilde belindeki aldı ve mermiyi namluya sürdü.

"Bunu görüyor musun bunu... Bak. İyi bak... Bu küçücük kurşun var ya, işte o küçük çelik parça bir insanın ya geçmişini siler ya da geleceğini yok eder. Bunun için büyütmedim ben seni. Eline çeliğin soğuğu bile değerse canını yakarım Aytun. Beni anlıyor musun? İçindeki külhanbeyine söyle yok olsun bir an önce..."

Aytun omuzlarını dikleştirerek babasının karşısına geçtiğinde Süheyla nefesini tuttu. Deli oğlu aynı babasıydı. İki fırtına karşı karşıya geliyordu. Vural'ın çocuklarına düşkünlüğü en başından beri yüzünün yumuşak olmasına sebep olmuştu. Bu sebeple de Aytun babasından korkan çocuklardan değildi. Onun çekindiği tek bir kişi vardı.

"Bunu görüyor musun baba?" dedi Aytun işaretparmağını şakağına vurarak.

"Benim en büyük silahım aklım. O tabanca ister belimde olsun ister elimde önce bu silahla vururum karşımdakini. O yüzden boşa çabalıyorsun. Ne yapacak edecek onu senden alacağım."

Yakut odasından çıkarak yanlarına geldiğinde ikisinin arasına girdi.

"Babacım, ben senden daha basit bir mezuniyet hediyesi istiyorum," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. Vural keskin bakışlarını oğlunun gözlerinden çekip kızına baktı. Yakut'un Aytun ile farklı fikirlerde olduğu asla görülmemişti. Tek bedende iki ruhtu onlar. Tek yumurta ikizi değillerdi ama ruhları birbirine öylesine kenetlenmişti ki kimse aralarına giremiyordu.

"Söyle güzel kızım, bundan daha mantıklı bir isteğin olur umarım."

"Elbette daha mantıklı baba."

"Nedir istediğin?"

Süheyla içinden eyvah, dedi. Kızını çok iyi tanıyordu, babasını tufaya düşürecekti az sonra.

"Benim senden istediğim Aytun'un hediyesini vermen."

Vural ikili taarruza uğramış olmanın verdiği sinirle

gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tam bir şey söyleyecekti ki kapı çalındı.

Süheyla içinden oh diyerek yerinden fırladı ve kapıyı açtı. Mehveş'i görünce de eline yapıştı.

"Seni Allah gönderdi yavrum ya, geç içeri geç..."

"Ne oldu Süheyla?"

"Bizimkiler Vural'a ya sabır çektiriyor da."

Mehveş çelik gibi bir ifadeyle salona girdiğinde Aytun'un yüzündeki renk uçuverdi. Halası yeryüzünde çekindiği tek insandı.

"Hayırdır? Ne bu haliniz?"

"Hah... Halanız geldi, ona anlatın derdinizi."

Yakut Aytun'un kulağına sokularak, "Ben kaçır canım... Babamın karşısında tamam ama halamın karşısında hiç şansımız yok," dedi.

Mehveş tek kaşı havada, "On saniye içinde mevzuyu bilmek istiyorum," dedi.

Vural Aytun'a bakıp, "Senin bu deli fişek mezuniyet hediyesi olarak benim silahı istiyormuş Mehveş," dedi.

Mehveş kolundaki çantayı koltuğa bırakıp Vural'ın yanına geçti.

"Doğru mu Aytun?"

"Evet hala."

"Tamam oğlum..." diyen Mehveş Vural'ın belindeki silahı çekip aldı hızlıca. Emniyetini kontrol etti. Şarjörü çıkarıp yerine taktı ve Aytun'a uzattı.

"Al silahı, tak beline. Enver aşağıda, seni Devran Yaman'a götürsün. Çık karşısına ve de ki... Ben Fedai'nin silahını belinden aldım. Kızıl Bilal seni garaja götürsün. Kesin kızağa çekilmiş biri vardır. Devran'ın pardon Destan'ın usulüne uygun sık adama geri gel. Tamam mı, halacım?"

Aytun şaşkınca baktı halasına. İsteddiği bu değildi ki. Aytun babasına da halasına da hayrandı. Onun gibi olmak istiyordu sadece. Benim en büyük silahım aklım derken gerçeği söylemişti. Kurşunla değil fikirle vura-bilecek zekâyâ sahipti.

"Al oğlum hadi..." dedi Mehveş sert bir sesle.

"Ama hala... Ben kimseyi öldüremem ki."

"Öldüreceksin! Eline silah alıyorsun madem ne yapacaksın onunla? Aksesuvar gibi boynuna mı asacaksın, kızlara hava mı atacaksın? Biz namımızı silahlar sayesinde kazanmadık aslanım. Koruyup kolladıklarımızla kazandık. Babana deseydin ki Yakut'u istiyorum, asla karşı çıkmaz ertesi gün sana verirdim. Ama sen basit bir ayakçı gibi silah istedin. Sen gerçekten bu musun? Bu kadar sığ mısın? Bu gücü istiyorsan önce kendini kanıtlayacaksın. Bana ya da babana değil önce kendine kanıtla. Ondan sonra istersen baban gibi iki tane tak beline..."

Aytun Mehveş'in sözü üstüne söz söyleyecek değildi. Yere eğdiği başını kaldırıp babasına baktı.

"Kendimi kanıtladığım gün başka bir silahı değil, belindeki istiyorum baba, söz mü?"

"Tamamdır ateş parçası..."

Yakut gülümseyerek baktı halasına. Asla onun gibi bir kadın olamayacağını biliyordu. Daha nazlı daha hayalperestti. Mehveş'in gücü, namı ya da hayatına dair özendiği tek şey Hâkim'le aşklarıydı. Onun gibi seven bir adam karşısına çıksın istiyordu.

"Saat altı gibi galeride bekliyorum hepinizi. Hâkim'e hediyesini orada vereceğim. Sonra da yemek yiyeceğiz."

"Tamam Mehveş, Erkin'in geleceğinden haberdar mı? Ağzımdan kaçırmayayım. Öğlen buluşacaktık."

"Haberî yok, Erkin Tokyo'ya gitmek zorunda olduğunu söyledi. Başta bozuk attı ama kıyamadı tabii her zamanki gibi. Koca adama hala küçük kardeş muamelesi yapıyor benim yufka yürekli."

"Hâkime laf yok!" diyen Vural susturuverdi Mehveş'i.

Geçen yıllar boyunca kardeşten öte olmuştu onun için. Kutsal'a yaptığı babalık, Mehveş'e yaptığı eşlik onu en yüksek mertebeye taşımıştı. O ne derse kıymeti büyüktü.

Mehveş, yeğeni ve Süheyla ile bir kahve içip Yakut'un planları hakkında kısa bir sohbet ettikten sonra yanlarından ayrıldı. Çoktan öğlen olmuştu. Eve gitti. Hâkim uyanmış Kutsal'la birlikte atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Hiç ses etmeden karşıdan izledi hayatındaki en önemli iki erkeği.

"Baba ya, biber koymasana."

"Oğlum C vitamini. Neden diretiyorsun yahu, acı değil baktım ben."

"Sevmiyorum işte..."

"Ne var yani benim hatırım için yesen."

"Ama babası çok ısrarcısın."

Kutsal küçüklüğündeki gibi babası dediğinde Hâkim yaptığı işi bırakıp oğlunun gözlerinin içine baktı. Nadiren böyle seslenirdi ona. O anlarda yüreğinden bir şeylerin kopup gittiğini hissedirdi. Tıpkı onu ilk gördüğünde küçük elleriyle boynuna sarıldığı gün yediği vurgun gibi vuruluyordu kalbinin orta yerinden.

"Tamam aslanım... İstemiyorsan yeme..." diyerek hemen istediğini yaptı kıymetlisinin. Kaderinin en güzel ezgisiydi o... elleri birleştiği gün resmedilmişti tüm güzellikler.

Genç kız mutfağa daldı heyecanla.

"Babam, sandviç yapıyorsun ve bunun için benim diyet günümü buluyorsun öyle mi? Hainsin..."

Hâkim kızının yanağından öptükten sonra, "Sana kim diyet yap diyor anlamıyorum ki. Biraz daha kilo verirsen görünmeyeceksin be ay yüzlüm," dedi.

"Abi bak bana şişman dedi. Ay gibi yusyuvarlak oldun dedi," dedi genç kız babasını kızdırmaktan aldığı büyük keyifle.

"Hoppala... Vallahi demedim ya..."

Mehveş mutfak tezgâhına doğru yaklaştı. Arkalarından seslendi.

"Sağlı sollu kocamı sıkıştırıyorsunuz ama beni unuttuyorsunuz."

Üçlü hızla ona doğru döndü.

"İşte hayatımın anlamı, tam zamanın da yetiştin me-neviş..."

"Anne aşk olsun ya, ne var yani bir kere de bizim yanımızda olup babamı kızdırsan. Hep ona arka çıkıyorsun."

"Bir kere karşısında durdum, bir daha hiçbir kuvvet beni karşısına getiremez," dedi Mehveş gözleri buğulu.

Hâkim hafifçe başıyla yapma diye işaret etti.

"Ne oldu da kapiştınız ki siz? Bir anlatmadın anne ya..." dedi Mahinev.

Kutsal gerçeği biliyordu. Hatta hayal meyal de hatırlıyordu. Ama asla bu konuda konuşmazdı.

"Sincap surat, sen ne meraklı oldun, haydi git hazırlan dışarı çıkacağız seninle."

"Neden ki?" dedi Mahinev safça.

Kutsal kaşları havada dudakları büzerek kardeşine baktı. Genç kız abisinin ne demek istediğini hemen an-

ladı. Ve merdivenleri birer ikişer çıkarak hazırlanmaya başladı.

Hâkim hazırladığı sandviçi Kutsal'a uzattı.

"Hayırdır oğlum, bugün alt kata kapanacağını sanıyordum."

"Yok baba, çıkalım biz sincapla. İsteddiği şeyler vardı onları alayım. Yemesin başımın etini. Sonra da galeriye geçeceğim. Sen de gelsene. Danışmak istediğim birkaç şey vardı."

"Koleksiyonla mı ilgili, iki hafta sonraki sergi mi?"

"Her ikisi de, Ufuk abinin de işi var. Bilirsin senden onay almadan rahat edemem."

"Tamam aslanım gelirim. Sen galeriye geçince haber ver."

"Anne sen ne yapacaksın?"

"Yakut'a geçeceğim oğlum, yurt müdürü gelecek. Bir çocuk var, ciddi şiddet görmüş. Evlat edinmek isteyen bir aile varmış. Müdür bilgileri getirecek, bir soruşturacağım."

"Tamam anne."

Ana oğul anlaştıkları gibi planı tıkr tıkr hayata geçirirken Hâkim renk vermeden baktı ikiliye... Hala dünya üzerinde ikisini de en iyi onun tanıdığını anlayamıyorlardı. Bugün doğum günüydü. Ve tüm bu konuşmalar falan akşam planladıkları organizasyon içindi. Farkında olduğunu belli etmedi. Heveslerini kırmanın bir anlamı yoktu. Kutsal'ın istediğini yapacak, galeriye gidecek ve hazırladıkları şamataya büyük bir zevkle dahil olacaktı.

* * *

Mehveş Devran ile Efsun'u kapıda gördüğünde keyifle gülümsedi. Hayatında olduğu için mutlu olduğu

nadir insanlardandı ikisi de.

"Mehveşcim nasılsın?" diyerek kendisine sarılan Efsun'u minnetle kucakladı.

"İyiyim Efsun, sen nasılsın?"

"Sağ ol canım, iyiyiz."

Mehveş karşısında duran dev gibi adama döndü. Yeşil derin gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar artmış, ama ilerleyen yaşı ne heybetine gölge düşürmüştü ne de gücünün üstünü örtmeye yetmişti. Hâlâ aynı adamdı Devran Yaman; Yüreğinin derinliğindeki acılarını aşkla ve evlat sevgisiyle iyileştirmiş ama ruhunun diğer yanını da terk edememiş bir adamdı. Destan'dı...

Kutsal hızla yanlarına vardığında önce Devran'ın elini sıktı, sonra da Efsun'un yanağına dudaklarını değdirdi.

"Hoş geldiniz. Babam gelmek üzereymiş içerdeki küçük salona geçebiliriz," diyerek küçük kalabalığı yönlendirdi. Kapıya yakın sanki önemli bir şeyle ilgiliniyormuş gibi yardımcısı Zühre'ye bir şeyler anlatıyordu. Hâkim üzerinde gece gözleri gibi simsiyah bir takım elbise geçirmişti, düzenli olarak yaptığı spor sayesinde hala jilet gibi gözüküyordu.

"Oğlum..."

"Baba hoş geldin. İki dakika izin ver geliyorum hemen," diyerek Zühre'ye döndü.

"Tamam Zühre'cim, sen siparişlerimi en kısa sürede temin etmeye çalış. Bulamadığın olursa da mutlaka bana haber ver başka kaynak bulayım."

"Nasıl isterseniz Kutsal Bey."

Kutsal Zühre'ye göz kırpıp babasını yanına gitti ve koluna girdi.

"Bir parça geçti elime baba ama değerini tam olarak

çözebilmiş değilim. Sen de bir bak istedim."

"Bakalım aslanım."

Hâkim hiç renk vermeden oğlunu takip etti. Galerinin özel salonuna girdiğinde onu karşılayan küçük topluluk yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturdu. Sevdiği kim varsa bir aradaydı.

"Oğlum..."

"Sürpriz demek isterdim ama başından beri bildiğini biliyorum," diye fısıldadı Kutsal babasının kulağına eğilip.

Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlar ve o kadar iyi tamamlıyorlardı ki...

"Hiç bozma o zaman aslan parçası."

Hâkim yüzündeki parlak gülümsemeye önce karısına yöneldi. Mehveş'in safir gözlerinin derinliğine teslim etti kendisini her zamanki gibi. Sıcak elleri avucunun içinde yerini aldığı anda ne yaşından ne de yanındakilerden utanmadan dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Mehveş kızarmış gibi yapmaya çalışsa da başaramadı. Gülümseyerek boynuna sokuldu ve

"İyi ki doğdun, iyi ki benim oldun sevgilim," diye fısıldadı.

Hâkim aşkla sarıldı karısına. Erkin'in "Biz çıksa mıydık acaba?" diye seslenmesiyle Hâkim arkasını döndü hızla. İşte bu sürpriz olmuştu.

"Sen nereden çıktın oğlum?"

"Gideyim istersen."

Hâkim dünyayı kucaklar gibi kucakladı kardeşini. Sonrasında hayatında oldukları için kendisini hep şanslı hissettiği Devran ve Efsun'a yöneldi. İkisine de sarılarak teşekkür etti.

"Ne kadar şanslı bir adamım... Sizlerin varlığı bile

benim için en büyük hediye. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim," diyerek minnetini dile getirdi.

Ufuk örtünün ardında gizlenmiş olan tablonun yanına geçti Mehveş'in işaretiyle.

"İlk hediyen benden sevgilim," dedi.

Hâkim heyecanla Mehveş'in gösterdiği tarafa döndü. Ufuk'un örtüyü çekmesiyle tablo ışıkların ardında tüm güzelliğini sergiledi. Hâkim hayranlıkla tabloya baktı sessizce. Anne çocuk temalı tablolardan oluşan kıymetli bir koleksiyonu vardı. Kimisi orijinal tabloları kimisi de büyük ressamların replikalarıydı. Koleksiyonun ilk parçası olan tabloyu aldıktan kısa bir süre sonra Mehveş'i ve Kutsal'ı getirmişti kader ona. Bunun bir işaret olduğunu inanmıştı, bir mucizenin ilk ışığıydı o tablo. O günden sonra sürekli benzer tablolar edinerek koleksiyonunu geliştirmişti.

Ama bu tablo Picasso'nun eserlerinden birinin replikasıydı ve bir servet değerindeydi. Gözlerinde biriken nurdan damlalarla sevdiği kadına döndü. Kirpiğini bile oynatmadan safir gözlerine baktı ve "Çok güzel..." dedi.

Yine gözlerini ayırmadan sevdiği kadına ve yanında duran çocuklarına bakmaya devam etti. "Sahip olduğum en güzel ve en kıymetli eserlerim..."

* * *

Bahçeye kurulan masanın etrafında tüm dostları ve sevdikleriyle bir arada ne kadar şanslı olduğunu düşündü Hâkim. Hayat onu hiç incitmemişti. Acıtmamış, kapanması imkânsız yaralarla sınamamıştı. Ne Mehveş gibi kimsesizlikle sınanmıştı ne de Devran Yaman gibi büyük kayıplarla. En güzeliyle ödüllendirmişti Yaradan. Bu yüzden şükrünü eksik etmezdi dilinden. Koca-

man masanın etrafında yan yana, omuz omuza sıralanan sevdiklerine baktığında da şükretti içinden.

Vural elindeki kadehi havaya kaldırmadan önce boğazını hafifçe temizleyerek ayağa kalktı.

"İzin verirseniz birkaç şey söylemek istiyorum. Ben düz bir adamım, pek beceremem böyle şeyleri. Ama söz konusu Hâkim olunca söyleyecek bir şeyleri oluyor insanın."

Vural hafifçe Hâkim'e doğru dönüp kadehin dibini masaya vurdu.

"Canlarımı emanet ettim sana adam... Yanıltmadın, sağ ol..." dedi bir yudum aldı rakısından ve dibini tekrar masaya vurdu.

"Canımı yoluna sererim adam... Hiç düşünmem, sağ ol..."

Vural kadehindeki rakıyı bir kerede içip yerine oturdu. Hâkim bir şey söyleyecekti ki Devran Yaman kadehin dibini vurduktan sonra havaya kaldırdı.

"Sana güvendim, güvenimi boşa çıkarmadın, daim ol..." dedi ve rakısını bir nefeste içip kadehini ters çevirdi. Hâkim yüreğinin titrediğini hissetti.

Erkin kadehinin dibini masaya vurdu. Madem böyle başlamıştı devam ettirmek şarttı.

"Bana bir aile verdin adam... Yüzümü güldürdün, var ol..."

Hâkim yanağında usulca akan küçük damlayı gizlemeye çalışmadan hayatına iz bırakmış adamlara baktı. Kadehini eline aldı dibini masaya vurdu ve havaya kaldırdı. Söyleyecek bir şey yoktu... Her şeyi gözlerinin kenarındaki hafif kırışıklıkların arasından süzülen yaş anlatıyordu zaten. Dile getirmenin anlamı yoktu. Boşta kalan elini göğsüne vurdu ve rakısını vudumladı.

Kutsal yüreğinin derinliklerinden gelen hayranlıkla baktı babasına. Şimdi sırasıdır diyerek cebinden kutuyu ve zarfı çıkardı. Oturduğu yerden kalktı ve babasının yanına gitti. Kadife kutunun kapağını kaldırdı ve masaya koydu. Hâkim hızla başını kaldırarak en büyük şansına baktı.

"Usta'nın sorularını cevapladım, hikâyesini dinledim ve tespihini aldım. Soruların cevabı orada yazıyor. İyi ki doğdun aslan babam..." diyerek zarfı masaya bıraktı ve yerine geçti...

Hâkim Mehveş'le göz göze geldiğinde aynı nurdan taneler safir gözlerini süslüyordu sevdiği kadının.

Bu kadar kolaydı aslında. Sevgiyi seçince yürek, yaşanan tüm zorluğun karşısında dağ gibi oluyordu insan. Yolunu sevgiyle çizdiğinde güneş batmıyordu gönül topraklarında. Işıksız kalmıyordu insan. Yaradan da izin verince ömrüne kazınıyordu mutluluk en güzel renkleriyle. Mutlu olmak bu kadar kolaydı işte...

MEKTUP:

Babam,

Yetim olan yüreğimi kocaman yüreğinde büyüten can babam, kanından olmadığım ama canından olduğum babam... Biliyorum, sana hiç teşekkür etmedim bu zaman kadar. Kimse annesini, babasını, evladını seçmemiş ama sen beni seçtin. Beni kaderin elinden çekip aldığın o gün, bizi yan yana getiren o yüce güç seni benden hiç ayırmassın, diye dua ediyorum hâlâ. Senin yokluğunla sınanmamak için dua ediyorum.

Usta şerefimi sordu bana bugün. İmamen kimdir, dedi. Hiç düşünmeden babamdır, dedim. Sensin baba benim imamem; dimdik durmamı, hayata güzel bakmamı sağlayan. Sensin baba benim şerefim. Senin soyadını taşımaktan gurur duyduğum kadar hiçbir şeyden gurur duymadım ben.

Ömrümü ömrüne yazana şükürler olsun.

Bu hayatta tek bir dilek hakkım olsaydı yine beni seçmeni dilerdim.

Sen benim başıma gelen en güzel şeysin babası...

İyi ki varsın... Akan kanıma ant olsun ki canımdansın...

Oğlun KUTSAL PARLATAN...